ஸ்குடர் (ஜெ. பப்பு)

[illegible]

ரூ - [illegible]

Book. I

T.D.R.C. 16

R.R. 170-3-1899

OFFICE OF THE REGISTRAR
MADRAS

A COMPENDIUM OF DIDACTIC THEOLOGY.

BY

REV. JARED W. SCUDDER, D.D.,

General Synod's Professor of Theology,
and
Principal of the Arcot Mission Theological Seminary

MADRAS:

PRINTED AT THE M. E. PUBLISHING HOUSE, MOUNT ROAD.

1899.

வேதசாஸ்திரசங்கிரகம்.

இந்நூல்

ஜே. டபல்யு. ஸ்கடர் ஐயரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE M. E. PUBLISHING HOUSE, MOUNT ROAD.

1899.

06:3
M97

115958

REFACE.

The history of this volume is as follows:—When I took charge of the Theological Seminary in January 1895, I found its classes using "A Concise System of Theology, by A. S. Paterson, A. M.," as a text-book. Having, at that time, no thought of publishing, I constructed my lectures along the lines of this excellent little treatise, making liberal use of its material as well as of all other Theological Standards within my reach. This volume, however, is, by no means, a mere translation of Mr. Paterson's work. On the one hand, large sections of that book have been omitted bodily; and, on the other, still larger portions, amounting in several instances to entire chapters, have been added; while the whole has been freely modified to meet the exigencies of time and place.

The catechetical form was adopted not so much from any rhetorical predilection for it as from the conviction that it is, practically, the most effective way of conveying instruction to young and immature minds. Pupils in all lands, and especially in India, are apt to study by rote, and so superficially as to preclude all real mental absorption of truth. To such this mode of imparting knowledge is of material advantage. By isolating and defining an idea the Question sets it vividly before the mind's eye, and thus assists the student to grasp more readily the expansion and illustration of it which follows in the Answer. In my experience this method has proved superior to and more effective than others to which I have, at times, resorted.

Apart from suggestions made from time to time by my pupils, I have had no assistance whatever in the preparation of this treatise. This is to me a matter of sincere regret, inasmuch as the work could not have failed to be much the better for the criticisms and corrections of a competent native scholar. But none such being available, I did the best I could in the circumstances, and can only crave indulgence for the errors that may be discovered in it. I am indebted to Mr. P. Timothy for his valuable assistance in copying and reading the proofs of this book.

This volume is the outcome of four and a half years of daily and, at times, toilsome and disheartening work. I thank God that He has spared me to complete it; and shall feel abundantly compensated, if it prove of any, even the slightest, help to seekers after truth and heaven. I lay it humbly and reverently at the feet of the Great Master, hoping and praying that, by His blessing, it may be made promotive of His glory, and of the good of the native Christian Church.

PALMANER,
June 5th, 1899.

J. W. SCUDDER.

பொருளட்டவணை.

பொது முகவுரை.

பக்கம்.

மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம் ... 1
விசுவாசத்திற்கும் கடமைக்கும் வேதாகமம் ஒன்றே பிரமாணம் 8
பாரம்பரியம் 16
பரிசுத்த ஆவியின் திவ்விய ஏவுதல் 18
வேதத்திற் காட்டியதும், இவ்வினாவிடையின் இருபாகங்களிலும் விளக்கியதுமாகிய இரண்டு பிரதானமான பொருள்கள் 21

முதலாம் பாகம்.

தேவனைக்குறித்து விசுவாசிக்கவேண்டியவை.

1. அத்தியாயம்.

தேவனைப்பற்றியது.

தேவனுடைய தன்மை இலட்சணங்கள் 27
தேவனுடைய ஏகத்துவம் 49
தேவனுடைய திரியேகத்துவம் 52

2. அத்தியாயம்.

சிருஷ்டிகளைக்குறித்த தெய்வச்செயல்களைப்பற்றியது.

பக்கம்.

1. காண்டம்.—தேவத்திர்மானங்களின் தன்மை ... 67

2. காண்டம்.—தேவத்தீர்மானங்களின் நிறைவேற்றம் 73
   1. உலக சிருஷ்டிப்பில் 75
   2. மனித சிருஷ்டிப்பில் 81
   3. பொதுவான தேவபரிபாலனத்தில்... 94

3. காண்டம்.—சிருஷ்டிப்பின் விஷயத்திலும் தவறிவிழுந்த விஷயத்திலும் தேவன் மனுஷனிடத்திற் செய்த விசேஷித்த பரிபாலனம்.

கிரியையுடன்படிக்கை, அதின் பட்சத்தார், அதின் சங்கேதம் 102
மனுஷன் கட்டளைமீறி, பாவத்தில் விழுந்தது ... 109
பாவத்தின் பொதுவான தன்மை... 112
ஆதாம் செய்த விசேஷித்த பாவத்தின் தன்மை ... 115
   1. தவறிவிழுதலின் வ[illegible] 120
   2. தவறிவிழுதலின் பலன்கள் 124
   3. தவறிவிழுந்ததனால் உண்டான குற்ற நிலைமை ... 126
   4. தவறிவிழுந்ததனால் உண்டான நிர்ப்பந்த நிலைமை 131

4. காண்டம்.—மீட்பின் விஷயத்தில் தேவன் மனுஷனிடத்திற் செய்த விசேஷித்த பரிபாலனம்.

1. படலம்.—மீட்பின் வகை... 136
   மீட்பரின் தன்மையும் வடிவமும் 150
   மீட்பர் மனிதாவதாரமெடுத்தது 157
   மீட்பரின் தொழில்கள் 161

பக்கம்.
   1. தீர்க்கதரிசனத்தொழில் 167
   2. ஆசாரியத்தொழில் 171
   3. அரசதொழில் 184

2. படலம்.—மீட்பர் தமது மும்மடியான தொழிலை நடத்தின நிலைமைகள்.
   அவருடைய தாழ்வான நிலைமை 191
   அவருடைய உயர்வான நிலைமை 196

3. படலம்.—மீட்பை உரித்தாக்குதலைப்பற்றியது.
   மீட்பை உரித்தாக்குகிறவர் 208
   சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு மீட்பை உரித்தாக்கும் எத்தனங்கள் 213
   சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு மீட்பு உரித்தாக்கப்படும் வகையுங் கிரமமும் 218

4. படலம்.—மீட்பின் நற்பலன்கள்.
   இம்மையிற் கிடைக்கும் மீட்பின் நற்பலன்கள் ... 225
   1. மறுஜெனனம் 230
   2. நீதிமானாக்கல் 234
   3. புத்திரசுவிகாரம் 245
   4. பரிசுத்தமாக்குதல் 250
   5. மற்றுமுள்ள நற்பலன்கள் 258
   மரணத்தருவாயிற் கிடைக்கும் மீட்பின் நற்பலன்கள் 271
   உயிர்த்தெழுதலிற் கிடைக்கும் மீட்பின் நற்பலன்கள் 275

இரண்டாம் பாகம்.

மனிதருக்குத் தேவன் விதித்திருக்கிற கடமை.

முகவுரை.

மனிதனுடைய சாதாரணக் கடமை 282

1. அத்தியாயம்.

1. காண்டம்.—பத்துக்கட்டளைகளில் அடங்கியதும்; புத்தியுள்ள சிருஷ்டிகள் யாவரும் அவசியமாய்க் கைக்கொள்ள வேண்டியதுமான சன்மார்க்கப் பிரமாணத்தைப்பற்றியது.

	பக்கம்
சன்மார்க்கப்பிரமாணம் … … …	287
சன்மார்க்கப்பிரமாணத்தின் தொகுப்பு … … …	295
பத்துக்கட்டளைகளின் அடக்கம் … …	302
பத்துக்கட்டளைகளின் முகவுரை … … …	30

2. காண்டம்.—நாம் தேவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகள்.—இவை நியாயப்பிரமாணத்தின் முதல் நாலு கட்டளைகளில் அடங்கியவை.

1. படலம்.—முதலாம் கட்டளை … …	313
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … ..	314
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … .. …	31
"எனக்கு முன்பாக" என்பதின் பொருள் … …	323
2. படலம்.—இரண்டாம் கட்டளை … … …	326
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	327
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	331
அதுடன் கூட்டிச்சொல்லிய நியாயங்கள் … …	337
3. படலம்.—மூன்றும் கட்டளை … … …	342
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	342
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	350
அதுடன் கூட்டிச்சொல்லிய நியாயம் … … …	354
4. படலம்.—நாலாம் கட்டளை … … …	357
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	358
ஓய்வுநாள் மாற்றப்படல் … … …	365
ஓய்வுநாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்கும் விதம் … …	370
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … …	376
அதுடன் கூட்டிச்சொல்லிய நியாயங்கள்	380

3. காண்டம்.—நாம் மனிதருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகள்.—இவை நியாயப்பிரமாணத்தின் கடைசி ஆறு கட்டளைகளில் அடங்கியவை.

	பக்கம்.
1. படலம்.—ஐந்தாம் கட்டளை … … …	383
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	384
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	398
அதுடன் கூட்டிச்சொல்லிய நியாயம் … … …	405
2. படலம்.—ஆறும் கட்டளை … … …	408
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	409
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	412
3. படலம்.—ஏழாம் கட்டளை … … …	416
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	417
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	419
4. படலம்.—எட்டாம் கட்டளை … … …	423
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	423
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … …	427
5. படலம்.—ஒன்பதாம் கட்டளை … … …	431
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	431
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	435
6. படலம்.—பத்தாம் கட்டளை … … …	440
அதில் விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் … … …	440
அதில் விலக்கப்பட்ட பாவங்கள் … … …	445

2. அத்தியாயம்.

முகவுரை.

நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள மனிதரால் கூடாமை … … …	451
நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுவதாலுண்டாகும் தாரதரமான குற்றங்கள் … … … …	458
ஒவ்வொரு பாவத்திற்கும் வரவேண்டிய ஆக்கினை …	463

பக்கம்.

சுவிசேஷத்திலே மனிதருக்கு [illegible]கித்திருக்கிற [illegible]சேஷித்த கடமைகள் ... 467

1. காண்டம்.—இயேசு [illegible]கிறிஸ்து [illegible]விசுவாசித்தல் ... 473

2. காண்டம்.—சீவனுக்[illegible]துவான மனந்திரும்புதல் ... 495

3. காண்டம்.—கிருபையெத்தனங்களைச் சாக்கிரதையாய் அனுஷ்டித்தல் 503

1. படலம்.—தேவவசனமாகிய கிருபையெத்தனம்.

1. தேவவசனத்தின் [illegible]ர்கள் 509
2. தேவவசனத்தைச [illegible] உபயோகப்படுத்தல் 517

2. படலம்.—சாக்கிரமேந்துக்களாகிய கிருபையெத்தனங்கள்.

1. சாக்கிரமெந்துக்கள் பலிதப்படும் வகை 523
2. சாக்கிரமெந்துக்களின் தன்மை ... 528
3. புதிய ஏற்பாட்டுச் சாக்கிரமெந்துக்கள் 535
4. ஞானஸ்நானத்தின் தன்மை உபயோகங்கள் ... 544
5. ஞானஸ்நானம் பெறத்தக்கவர்கள் 559
6. இராப்போசனத்தின் தன்மை உபயோகங்கள் 572
7. இராப்போசனத்தைச் சரியாய் அனுசரித்தல் .. 589

3. படலம்.—பிரார்த்தனையாகிய கிருபையெத்தனம்.

1. பிரார்த்தனையின் தன்மை 607
2. தேவன் அருளிய பிரார்த்தனுவிதி 617
3. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் முகவுரை ... 622
4. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் முதலாம் விண்ணப்பம் 628
5. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் இரண்டாம் விண்ணப்பம் 635
6. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் மூன்றாம் விண்ணப்பம் 644
7. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் நாலாம் விண்ணப்பம் 650
8. கர்த்[illegible]ருடைய [illegible]ர்த்தனையின் [illegible] விண்ணப்பம் 655
9. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் ஆறாம் விண்ணப்பம் 665
10. கர்த்தருடைய பிரார்த்தனையின் முடிவுரை ... 674

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
37	11	எப்படியெனில்	ஆனாலும்
39	11	எசா. 47: 16.	எசா. 46: 10.
41	14	பொய்ச்சொலலவும்	பொய்சொல்லவும்
42	3	1 பே. 3: 9.	1 பே. 2: 9.
57	20	தேவகிரியை	தேவக்கிரியை
58	24	பிரிவுப்படுகிறது	பிரிவுபடுகிறது
67	11	அவையால்	அவைகளால்
70	12	தம்மாற்தெரிந்து	தம்மால் தெரிந்து
86	33	தூதருக்குளிருக்கிற	தூதருக்குள்ளிருக்கிற
105	11	தேவபிமாணம்	தேவப்பிரமாணம்
129	26	அவ்வயவங்கள்	அவயவங்கள்
131	10	நேரிகிறதும்	நேரிடுகிறதும்
207	20	உபத்திரவத்தை	உபத்திரவத்தைப்
244	14	சார்ந்துக்கொள்ளுகிற	சார்ந்துகொள்ளுகிற
291	18	தேவதன்மை, தேவ கிரியை	தேவத்தன்மை, தேவக் கிரியை
305	23	இரங்கிவருகிறது	இறங்கிவருகிறது
404	7	நேர் நிரை	நேர் நிறை

வேதசாஸ்திரசங்கிரகம்.

உவெஸ்த்மின்ஸ்தர் வினாவிடைச் சுருக்கத்தின் கூற்றுகூறுன விரித்துரை.

௧ பொது முகவுரை.

இதில் அடங்கியவைகளாவன:—மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம்—விசுவாசத்திற்குங் கடமைக்கும் வேதாகமம் ஒன்றே பிரமாணம்—வேதத்திலே காட்டியதும் இவ்வினாவிடையின் இருபாகங்களிலும் விளக்கியதுமான இரண்டு பிரதான காரியங்களாகிய இவைகளே.

மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம்.

முதலாம் வினா.

மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம் என்ன?

தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதும் அவருடைய நித்திய சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறதுமே மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினவில .... இருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. ....சம் பார்க்குமளவில், அவரை மகிமைப்படுத்துகிறதே மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம். 1 கொ. 10:31; "ஆகையால் நீங்கள் புசித்தாலும், குடித்தாலும், எதைச் செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்யுங்கள்." 1 நாளா. 16: 28, 29.

2. மனிதபட்சம் பார்க்குமளவில், தேவனுக்குள் நித்திய சுகத்தைப் பெற்றநுபவிக்கிறதே அவன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம். சங். 73: 25, 26. "பரலோகத்தில் உம்மையல்லாமல் எனக்கு யார் உண்டு? பூலோகத்தில் உம்மைத்தவிர எனக்கு வேறே விருப்பமில்லை. ....ன் என்றென்றைக்கும் என் இருதயத்தின் கன்மலையும், என் பங்குமாயிருக்கிறார்."

விரித்துரை.

II. தேவபட்சம் பார்க்குமளவில், மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம் என்ன?

தேவபட்சம் பார்க்குமளவில், அவரை மகிமைப்படுத்துகிறதே மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம்.

1. தேவமகிமை எத்தனை வகைப்படும்?

தேவமகிமை தத்துவமகிமை என்றும், பிரசித்தமகிமை என்றும் இருவகைப்படும்.

2. தேவனுடைய தத்துவமகிமையாவது என்ன?

தேவன் தாமாகச் சுயம்புவாயிருக்கிற இருக்கையே அவருடைய தத்துவமகிமையாம், யாத். 3:14. அது தேவன் தம்மில்தாமே கொண்டிருக்கிறதும், அவர் வேறொருக்கும் அருளமாட்டாததுமான மகிமை; அது தேவனுடைய திவ்விய இலட்சணங்களெல்லாம் ஒன்றாகக்கூடிப் பிரகாசிக்கிற மகிமை; அது அளவற்றதும் நித்தியமும் மாறாததுமான மகிமை. ஆகையால் அது பெருகவுஞ் சிறுகவும் மாட்டாத மகிமையேயாம். யோபு 35: 7; சங். 16: 2.

3. தேவனுடைய பிரசித்தமகிமையாவது என்ன?

தேவன் தாம் சிருஷ்டித்த சிருஷ்டிகளுக்கும், சிருஷ்டிகளாலும், சிருஷ்டிகளுக்குள்ளும் வெளிப்படுத்துகிற மகிமையே அவருடைய பிரசித்தமகிமையாம்.

4. அறிவும் புத்தியுமற்ற சிருஷ்டிகள் தேவனை மகிமைப்படுத்துவது எவ்விதம்?

உயிருள்ளதும் உயிரில்லாததுமாகிய புத்தியற்ற சிருஷ்டிகள் சிருஷ்டிகர்த்தாவாயிருக்கிற தேவனுடைய அறிவு, ஞானம், வல்லமை முதலான திவ்விய குணங்களின் ஜோதியைப் பிரதிபிம்பித்துக் காட்டுவதினாலே அவருடைய மகிமையைச் சுயமுயற்சியில்லாமலே சேயப்பாடாய் விளங்கப்பண்ணிக்கொண்டுவருகின்றன, சங். 19: 1-4. அறிவும் புத்தியுமற்ற சிருஷ்டிகள் தேவனை மகிமைப்படுத்துவது இவ்விதமே.

5. அறிவும் புத்தியுமுள்ள சிருஷ்டிகளாகிய நாமோ தேவனை எவ்விதமாய் மகிமைப்படுத்தவேண்டும்?

அறிவும் புத்தியுமுள்ள சிருஷ்டிகளாகிய நாம் சுயமுயற்சியான கிரியைகளினாலே தேவனை மகிமைப்படுத்தவேண்டும். அதாவது: (1) அவர்மேல் பூரண மனோவாஞ்சை வைப்பதினாலேயும்; (2) சமஸ்தமான பொருள்களையும் அவருடைய புகழைப் பிரஸ்தாபப்படுத்தும் எத்தனங்களாக எண்ணி, அவருடைய மகிமைக்கென்றே அவைகளைக் கையாடுவதினாலேயும்; (3) அவருடைய பிரதாபத்தைப் பிரசித்தப்பண்ணுமற்.... நமக்கிஷ்டமான யாவற்றையுந் துறந்துவிட மனதுள்ளவர்களாயிருப்பதினாலேயும்; (4) அவருடைய திவ்விய இலட்சணங்களைப் பிறருக்குத் தெரிவிப்பதினாலேயும்; (5) அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்வதினாலேயும்; (6) அவர் நமக்கு அருளிய மனோவாக்குக்காயங்கள் அனைத்தையுங் கொண்டு அவரைச் சேவிப்பதினாலேயுமே நாம் அவரை மகிமைப்படுத்தக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம், 1 கொ. 6: 20; மத். 5: 16. மேலும், நாம் எதைச் செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்றே செய்யவேண்டும். புசிப்புக்குடிப்பாகிய இயல்பான செய்கைகள், தேசாசார ஒழுக்கங்கள், பயபக்திக்குஞ் சன்மார்க்கத்துக்கும் ஏற்ற கடமைகள், இவைமுதலான யாவற்றிலேயும் நாம் தேவனுடைய மகிமையையே முன்னிட்டு நடந்துகொள்ளவேண்டும், 1 கொ. 10: 31; 1 பே. 4: 11.

6. தேவனுடைய மகிமை நமக்குப் பிரதான எண்ணமாயிருக்கவேண்டியதற்கு முகாந்தரமென்ன?

அதற்கு மூன்று முகாந்தரமுண்டு:—(1) தேவன்தாமே தமது மகிமையைப் பிரதான நோக்கமாக வைத்துக்கொண்டு நம்மை உண்டாக்கினதுமல்லாமல், அதற்கென்றே நம்மைக் காப்பாற்றியும் இரட்சித்தும் வருகிறார். (2) தம்மை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கு அவர் நம்மைச் சக்தியுள்ளவர்களாகவுஞ் சிருஷ்டித்தார். (3) அவர் அருளிய அனந்த நன்மைகளுக்காக நன்றிசெலுத்துவதற்கு இதுவே வழி. ஆகையால், தேவனுடைய மகிமை நமக்குப் பிரதான எண்ணமாயிருக்கவேண்டியது அவசியமே, சங். 100:3; நீதி. 16:4; சங். 66:8, 9; 1 கொ. 6:19, 20; சங். 103:1-5.

7. மூர்த்தி இயேசுவை விசுவாசியாமல் தேவனை ஏற்றவிதமாய் மகிமைப்படுத்த எவராலாவது கூடுமோ?

இயேசுவை விசுவாசியாமல் தேவனை ஏற்றவிதமாய் மகிமைப்படுத்த எவராலுங் கூடாது, எபி. 11:6; ரோ. 14:23.

8. தேவனை மகிமைப்படுத்த நாம் சுயசக்தியுள்ளவர்களா?

தேவனை மகிமைப்படுத்த நாம் சுயசக்தியுள்ளவர்களல்ல; நம்மால்நாமே எந்த நன்மையுஞ் செய்யமாட்டோம், யோ. 15:5. அப்படியிருந்தும், தேவன் தமது ஆவியாகிய வரத்தை நமக்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணியிருக்கிறார்; ஆகையால், "நன்மைசெய்கிறதில் சோர்ந்துபோகாமலிருப்போமாக," கலா. 6:9.

III. மனிதபட்சம் பார்க்கும்பொழுது [illegible] உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம் என்ன?

மனிதபட்சம் பார்க்குமளவில், தேவனுக்குள் நித்திய சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறதே அவன் உண்டாக்கப்பட்ட பிரதான நோக்கம்.

1. தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிப்பதாவதென்ன?

தேவன் எல்லா நன்மைகளிலும் பிரதான நன்மை என்றுணர்ந்து, அவருக்குள் மனரம்மியமும் மனத்திர்ப்தியும் மனக்களிப்புமாய் அமைவதே தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிப்பதாம். அல்லது, அவர் சந்நிதியிற் பேரின்பம் அடைவதாம் என்றுஞ் சொல்லலாகும், சங். 116:7.

2. இம்மையிலும் தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்க விசுவாசிகளாலே கூடுமோ?

பெற்றனுபவிக்க அவர்களாலே கூடும், ஆதி. 5:24; 1 யோ. 1:3, 4; 1 கொ. 1:9. ஆனாலும், விசுவாசிகள் இம்மையிலே பெற்றனுபவிக்குஞ் சுகத்துக்கும், மறுமையிலே பெற்றனுபவிக்குஞ் சுகத்துக்கும் மிகுந்த வித்தியாசம் உண்டு. அது சடங்காசாரத்தின் மூலமாய் உண்டாகிற சுகம், இது சடங்காசாரமில்லாமலே நேராய் உண்டாகிற சுகம்; அது ஆரம்பம் மாத்திரமுள்ளது, இது முற்றுள்ளது; அது குறைவானது, இது நிறைவானதே, 2 கொ. 3:11; சங். 16:11; 1 கொ. 13:12.

3. இம்மையிலே தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கும்படி நாம் செய்யவேண்டியதென்ன?

இரண்டு காரியங்கள் செய்யவேண்டியது:—(1) நாம் கிறிஸ்து
வை விசுவாசித்து, அவருக்குள் தேவனுடன் ஐக்கியப்படவேண்
டும். இம்மையில் தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கு
இந்த ஐக்கியமே வழி, யோ. 14:6. (2) தமக்குள் சுகத்தைப் பெற்
றனுபவிக்கும்படி தேவன் ஏற்படுத்தின அந்தரங்கமும் பகிரங்கமு
மான எத்தனங்களை நாம் சாக்கிரதையாய் உபயோகப்படுத்திக்
கொள்ளவேண்டும். அவையாவன:—பிரார்த்தனை, தியானம், ஆரா
தனை, வேதத்தை வாசித்தல் கேட்குதல் பிரசங்கித்தல், சாக்கிரமெந்துக்
கள் இவை முதலியனவாம்.

4. இம்மையிலே கிடைக்கிற இந்தச் சுகம் எதற்கு அச்சாரம்?

இம்மையிலே கிடைக்கிற இந்தச் சுகம் நாம் இனிமேல் மறுமை
யில் தேவனுக்குள் பெற்றனுபவிக்கப்போகிற நிறைவான சுகத்திற்கே
அச்சாரம். அங்கே நாம் மகிமைபொருந்திய அவர் சந்நிதியிற் சேர்ந்து,
அவருடைய அன்பின் நிறைவை உணர்ந்து, சம்பூரணமும் மனதுக்
கெட்டாததுமான ஆனந்த சந்தோஷமுள்ளவர்களாகி, இப்படியாக
அவருக்குள் மனரம்மியமும் மனத்திர்ப்தியும் மனக்களிப்புமாய் அமைந்
திருப்போம், 1 கொ. 13:12; சங். 16:11; 2 கொ. 1:22; எபே.
1:14.

5. நாம் தேவனுக்குள் நித்தியசுகத்தை முக்கியமாய் விரும்பித் தேடவேண்டியதேன்?

தேவன் சமஸ்த நன்மையிலும் பிரதான நன்மையாயிருப்பதினாலேயும், அவருக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிப்பது மனிதனுக்கு முக்கிய பாக்கியமாயிருப்பதினாலேயும், இம்மையில் அவருக்குள் நாம் அடையுஞ் சுகம் குறைவும் நிலையற்றதுமாயிருப்பதினாலேயும், பரலோகத்தில் அவருக்குள் சாஸ்வத சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்குமட்டும் நமக்குச் சம்பூரண பாக்கியம் இல்லாததினாலேயுமே நாம் தேவனுக்குள் நித்திய சுகத்தை முக்கியமாய் விரும்பித் தேடவேண்டியது, சங். 4: 6, 7; 1 கொ. 13: 9, 10; சங். 16: 11.

6. மறுமையில் விசுவாசிகள் யாரோடே ஐக்கியமாயிருப்பார்கள்?

மறுமையில் விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனோடேமாத்திரமல்ல, தேவதூதரோடும், சகல மனித சாதிகளிலிருந்தும் மீட்கப்பட்ட சகோதரரோடும் ஐக்கியமுஞ் சகவாசமுமாயிருப்பார்கள், எபி. 12: 22-24.

IV. தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும் அவருக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறதற்குஞ் சம்பந்தம் உண்டா?

மிகவும் நெருக்கமான சம்பந்தம் உண்டு. பிரிக்கக்கூடாதபடிக்குத் தேவன்தாமே அவைகளை இணைத்திருக்கிறார். அவைகளில் ஒன்றை விரும்பித் தேடுகிறவன் மற்றதையும் விரும்பித் தேடாமற்போவது அசாத்தியமே.

1. இவ்வினாவிடையில் 'தேவனை மகிமைப்படுத்தல்" என்னும் வார்த்தை முந்தியும், "அவருக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவித்தல்" என்னும் வார்த்தை பிந்தியுமாய் வைக்கப்பட்டதேன்?

தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கு அவரை மகிமைப்படுத்துகிறதே வழியென்றும், மறுமையிற் பேரின்பத்தை விரும்புகிறவன் இம்மையில்தானே பரிசுத்தனாகவேண்டுமென்றும், இவ்வுலகத்தில் தேவனை மகிமைப்படுத்தப் பிரயாசப்படாத எவனும் பரலோகத்திலே அவருக்குள் நித்திய சுகத்தைப் பெற்றனுபவிப்பதில்லையென்றும் காட்டும்படிக்கே, "தேவனை மகிமைப்படுத்தல்" என்னும் வார்த்தை முந்தியும், "அவருக்குள் சுகத்தைப் பெற்றனுபவித்தல்" என்னும் வார்த்தை பிந்தியுமாய் வைக்கப்பட்டது, எபி. 12: 14; மத். 5: 8

அனுமான போதனைகள்.

V. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவனையும் அவர் மகிமையையுங்குறித்து நாம் இடைவிடாத தியானம்பண்ணாமற்போவது மிகவும் பரிதாபமான காரியம். 2. தேவனை மகிமைப்படுத்துவது நமக்கு முக்கியக்கருத்தாயிருக்கிறதோ இல்லையோவென்றும், அவர் விதித்ததெல்லாஞ் செய்யவும் அவர் விலக்கினதெல்லாந் தவிர்க்கவுஞ் சித்தமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோமோ இல்லையோவென்றும் நம்மைநாம் சோதித்து நிச்சயித்துக்கொள்வது அவசியமாமே, 2 கொ. 13: 5. 3. தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கு நம்மில்நாமே சக்தியற்றவர்களென்றும், தேவனுக்குடையவைகளாகிய நமது சரீரத்தினாலும் நமது ஆவியினாலும் அவரை மகிமைப்படுத்தும்படி தேவஆவியின் சகாயம் நமக்கு இன்றியமையாததென்றும் நாம் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அவ்வாவியென்னும் வரத்துக்காக இடைவிடாமற் பிரார்த்தனைசெய்துகொண்டு வரவேண்டும், 1 கொ. 6: 19, 20. 4. தேவன் நமது ஆத்துமாவிலே என்னென்ன ஆசைகளை நாட்டியிருக்கிறாரோ அந்தந்த ஆசைகளைத் திர்ப்திசெய்யத்தக்க பொருள்களையும் உதவியிருக்கிறார். மனிதனுடைய ஆத்துமாவிலே நித்திய பாக்கியமடையவேண்டுமென்கிற ஆசையை நாட்டின அவர், நித்திய வஸ்துவாகிய தம்மையே அவ்வாசையைத் திர்ப்திசெய்யும் பொருளாக ஏற்படுத்தியுமிருக்கிறார். இதினாலே மனிதனுடைய ஆத்துமத்தைச் சாகாத நித்திய வஸ்துவென்றும் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். 5. தேவசனங்களுக்குரிய "சிறப்பான சுதந்தரம்" மறுமையில் இருக்கிறதேயன்றி இம்மையில் இல்லை, 1 பே. 1: 4, 5; எபி. 13: 14. 6. பரிசுத்தமானது நமக்கு இன்றியமையாததே. 7. மோட்ச வழியிலே நேரிடும் விக்கினதுன்பங்களினால் விசுவாசி மனங்கலங்கி அதைரியப்படவேண்டியதில்லை; இவ்வுபத்திரவங்களெல்லாம் இலேசானவைகளும் அதிசீக்கிரத்தில் நீங்குகிறவைகளுமேயல்லாமல் வேறல்ல, ரோ. 8: 18; 2 கொ. 4: 17; யோ. 16: 33. 8. மறுமையிலே நாம் தேவனுக்குள் நித்திய சுகமடைந்து மகிழும்படி, இம்மையில்தானே தேவகிருபையைக் கொண்டு எல்லா விஷயங்களிலேயும் அவரை மகிமைப்படுத்தப் பிரயாசப்பட்டுக்கொண்டுவரவேண்டும்.

விசுவாசத்திற்குங் கடமைக்கும் வேதாகம ஒன்றே பிரமாணம்.

இரண்டாம் வினா.

தம்மை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும், தமக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கும் வகைகாட்டத் தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற பிரமாணம் என்ன?

தம்மை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும், தமக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கும் வகைகாட்டத் தேவன் நமக்கு ஒரேயொரு பிரமாணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு என்னும் வேதஎழுத்துக்களில் அடங்கிய தேவவசனமே அந்தப் பிரமாணம்.

பகுப்பு.

1. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

மூன்று காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும் அவருக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கும் வகைகாட்ட நமக்கொரு பிரமாணம் அவசியம் வேண்டியது. எரே. 10: 23; "மனுஷனுடைய வழி அவனாலே ஆகிறதல்லவென்றும், தன் நடைகளை நடத்துவது நடக்கிறவனாலே ஆகிறதல்லவென்றும் அறிவேன்." அப். 2: 37.

2. பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் என்னப்பட்ட வேதஎழுத்துக்களே தேவனுடைய வசனமாம். 2 தீமோ. 3: 16; "வேதவாக்கியங்களெல்லாம் தேவஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது." 2 பே. 1: 21.

3. தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும், அவருக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கும் வகைகாட்டத் தேவவசனம் ஒன்றே பிரமாணம். ஏசா. 8: 20; "வேதத்தையும், சாட்சி ஆகமத்தையும் கவனிக்கவேண்டும்; இந்த வார்த்தையின்படியே சொல்லாவிட்டால், அவர்களுக்கு விடியற்காலத்து வெளிச்சமில்லை."

விரித்துரை.

II. இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற முதலாம் விசேஷம் என்ன?

தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும், அவருக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கும் வகைகாட்ட நமக்கொரு பிரமாணம் அவசியம் வேண்டியதென்பதே இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற முதலாம் விசேஷம்.

1. தேவன் தம்மைத் தமது வசனத்தினாலேமாத்திரமா வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்?

அல்ல; இயற்கையறிவினாலும் தேவன் தம்மை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

2. இயற்கையறிவாவதென்ன?

மனிதர் வேதவசனமில்லாமலே தேவனைக்குறித்துச் சுபாவ வற்றை இயல்பாக அறிந்துகொள்ளுகிற அறிவே இயற்கையறிவாம்.

3. இயற்கையறிவை எப்படி வகுக்கலாம்?

அதை அகத்தறிவென்றும், புறத்தறிவென்றும் இரண்டாக வகுக்கலாம்.

4. அகத்தறிவாவதென்ன?

தேவன் மனிதருடைய இருதயங்களில் எழுதிவைத்திருக்கிற பிரமாணமே அகத்தறிவாம். இந்தப் பிரமாணத்தினால் தேவன் ஒருவர் உண்டென்றும், அவருக்கு மனிதர் கணக்கு ஒப்புவிக்கப் பாத்தியப்பட்டவர்களென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம், ரோ. 2: 14, 15:

5. புறத்தறிவாவதென்ன?

தேவன் படைத்த பிரபஞ்சத்தையும், அதிலடங்கிய சிருஷ்டிகள் யாவற்றையும் உற்றுராய்வதினால் உண்டாகிற அறிவே புறத்தறிவாம், ரோ. 1: 20; யோபு 12: 7-9.

6. அகத்தறிவு புறத்தறிவாகிய இரண்டுங்கூடிய இயற்கையறிவினாலே நாம் தேவனைக்குறித்து என்னத்தை அறிந்துகொள்ளக் கூடும்?

(1) தேவன் ஒருவர் உண்டென்றும்; (2) அவர் தமது இருக்கையிலும், ஞானத்திலும், வல்லமையிலும், கிருபையிலும் அளவறறவராயிருக்கிறாரென்றும்; (3) அவருடைய சிருஷ்டிகள் யாவரும் அவரை வணங்கவும் மகிமைப்படுத்தவுங் கடன்பட்டிருக்கிறார்களென்றும் இயற்கையறிவினால் அறிந்துகொள்ளக்கூடும்.

7. பாவிகளாய்ப்போன மனிதருக்கு இந்த இயற்கையறிவு போதுமானதா?

போதுமானதல்ல. அது தேவத்தன்மையைப் பூர்த்தியும் இரட்சிப்புக்கேதுவுமாக வெளிப்படுத்தமாட்டாது; தேவன் தமது குமாரன் மூலமாய்ப் பாவிகளுக்குப் பாராட்டிய அன்பையும் இரக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தவும் மாட்டாது; அவரை ஏற்றபடி வணங்கி மகிமைப்படுத்தும் வகையை வெளிப்படுத்தவும் மாட்டாது; இம்மையிலாவது மறுமையிலாவது அவருக்குள் சுகம்பெற்றநுபவிக்கும் மார்க்கத்தை வெளிப்படுத்தவும் மாட்டாது. ஆகையால், பாவிகளாய்ப்போன மனிதருக்கு அது எவ்விதத்திலும் போதுமானதல்ல. தேவன்தாமே இரட்சண்ணிய மார்க்கத்தை வெளிப்படுத்தினாலொழிய, அதை அறிந்துகொள்வது மனிதரால் கூடாதகாரியமே, 1 கொ. 1: 21; எபி. 11: 6. ரோ. 10: 14, 15, 17; அப். 4: 12.

8. இயற்கையறிவு போதுமானதல்லவென்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தஞ்சொல்லு.

சத்தியவேதத்தைப் பெறாத சகல மனிதஜாதிகளும் அதற்குப் பலத்த திருஷ்டாந்தம். அவர்களுடைய ஞானநிலைமை, அவர்களுடைய வேதாகமசாஸ்திரங்கள், தேவனைக்குறித்து அவர்கள் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்கள், அவர்களுக்குள் வழங்கிவருகிற நீதிநெறிகள், மறுமையைக்குறித்தும் இரட்சிப்பைக்குறித்தும் அவர்கள் அநுசரித்துவருகிற தாறுமாறான கொள்கைகள், இவைமுதலானவைகள் இயற்கையறிவுமாத்திரம் போதாதென்கிறதற்குத் திடமான அத்தாட்சியே. ரோ. 1: 21-23.

III. இவ்விஷயில் கற்பித்திருக்கிற இரண்டாம் விசேஷம் என்ன?

பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் என்னப்பட்ட வேதஎழுத்துகள் தேவன் பரத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தின அவருடைய திவ்விய வசனம் என்பதே இவ்விஷயில் கற்பித்திருக்கிற இரண்டாம் விசேஷம்.

1. தேவவசனத்துக்கு வேதஎழுத்துக்கள் என்னும்பேர் என்னத்தினாலே வந்தது?

அதிலே தேவன் தமது நியாயப்பிரமாணத்தின் மகத்துவங்களையும், தமது உடன்படிக்கையின் மாட்சிமைகளையும் எழுதிவைத்திருக்கிறபடியினாலேதான் அதற்கு வேதஎழுத்துக்கள் என்னும் பேர் வந்தது. 2 தீமோ. 3: 15; ஓசி. 8: 12.

2. மோசேமுதலான தீர்க்கதரிசிகள் எழுதின ஆகமங்களுக்குப் பழைய ஏற்பாடு என்னும் பேர் உண்டானதெப்படி?

(1) கிருபையுடன்படிக்கையும், அந்த உடன்படிக்கைக்கு மத்தியஸ்தராகிய கிறிஸ்துவானவரும் அவ்வாகமங்களிற் பிரத்தியட்சமாய் வெளிப்படாமல், அடையாளங்களுங் குறிப்புகளுமான சடங்குகளின் மூலமாய்மாத்திரம் வெளிப்பட்டிருப்பதினாலேயும்; (2) கிறிஸ்து பிரத்தியட்சமாய் வெளிப்படவே, அவ்வடையாளமுங் குறிப்புமான சடங்குகளெல்லாம் ஒழிந்துபோவதாயிருப்பதினாலேயும்; (3) அவ்வாகமங்களிற் காட்டிய "நியாயப்பிரமாணமானது வரப்போகிற நன்மைகளின் பொருளாயிராமல், அவைகளின் நிழலாய்மாத்திரம் இருந்தபடியினாலேயுமே". அவைகளுக்குப் பழைய ஏற்பாடு என்னும் பேர் உண்டாயிற்று, எபி. 10: 1; 8: 7, 8, 13.

3. சுவிசேஷகரும் அப்போஸ்தலரும் எழுதின ஆகமங்களுக்குப் புதிய ஏற்பாடு என்னும் பேர் என்னத்தினாலே வந்தது?

(1) இவ்வாகமங்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் நிறைவேற்றமாயிருப்பதினாலேயும்; (2) இவைகளிற் கிருபையுடன்படிக்கையானது நாதனமும் அதிகத்தெளிவுமாய்த் தெரியப்படுவதினாலேயும்; (3) கிறிஸ்து இவைகளிற் குறிப்படையாளங்களின்மூலமாகவல்ல, மாம்சத்திற் பிரத்தியட்சமாகவே வெளிப்படுவதினாலேயும்; (4) அவர் சடங்குப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றி, அதை ஒழியவுஞ்செய்து, தமது சனங்களை அதன் அடிமைத்தனத்தினின்று விடுதலையாக்கியிருப்பதினாலேயும்; (5) இவைகளிற் காட்டிய உடன்படிக்கையானது பழமைப்படாமல் எப்போதைக்கும் புதிதுஞ் சீவனுள்ளதுமாய் இருப்பதினாலேயுமே இவ்வாகமங்களுக்குப் புதிய ஏற்பாடு என்னும் பேர் வந்தது.

4. வேதாகமம் தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்டதென்று ரூபிக்கிற அத்தாட்சிகளை எப்படி வகுக்கலாம்?

அவைகளைப் புற அத்தாட்சி என்றும், அக அத்தாட்சி என்றும் இரண்டாக வகுக்கலாம்.

5. **வேதாகமத்தைத் தேவனுடைய வசனமென்று ரூபிக்கிற புற அத்தாட்சிகள் எவை?**

(1) அவ்வாகமம் மற்றெல்லாக் கிரந்தங்களிலும் பூர்வீகமாயிருத்தல்; (2) அதை எழுதின திவ்விய மனிதரின் உத்தம குணங்கள்; (3) அதை உறுதிப்படுத்தின அற்புதச்செய்கைகள்; (4) அதிலடங்கிய தீர்க்கதரிசனங்களின் திட்டமான நிறைவேற்றம்; (5) அது காரணமாக உண்டான காரியங்கள்; (6) அதற்கு நேரிட்ட சகல விரோதத்தையும் மாறுபாட்டையும் அது மேற்கொண்டு நிற்றல்; (7) மனிதரில் உத்தமபுருஷரானவர்கள் அதைத் தேவவசனம் என்றே மதித்துப் பாராட்டுதல், இவைமுதலானவைகளே வேதாகமம் தேவனுடைய வசனமென்று ரூபிக்கிற புற அத்தாட்சிகள்.

6. **வேதாகமத்தைத் தேவனுடைய வசனமென்று ரூபிக்கிற அக அத்தாட்சிகள் எவை?**

(1) அவ்வாகமத்திலே பிரபஞ்ச இயற்கைக்கும், சுபுத்திக்கும் விரோதமானதொதுவும் காணாதிருத்தல்; (2) இயற்கையறிவினாலாவது யுக்தியினாலாவது கண்டுபிடிக்கக்கூடாத அநேக முக்கியமான சத்தியங்கள் அதில் வெளிப்பட்டிருத்தல்; (3) அதன் உபதேசங்கள் கடமைகள் சட்டங்களோடுங்கூட அதிலடங்கிய சமஸ்தமும் சுத்த பரிசுத்தமாயிருத்தல்; (4) பற்பலவான அதன் பங்குகள் ஒன்றுக்கொன்று இசைந்திருத்தல்; (5) அது நமது நிலைமைக்குச் சரியாய் ஏற்குதல்; (6) அதுமாத்திரம் இரட்சண்ணிய மார்க்கத்தைத் தெரிவித்தல்; (7) குற்றமுணர்த்தி மனச்சாட்சியை எழுப்பவும், இருதயத்தை மாற்றிக் குணப்படுத்தவும், பாவத்தில் மரித்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கவும், துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தவர்களை ஆற்றித்தேற்றவும் அது வல்லமையுஞ் சித்தியுமுள்ளதாயிருத்தல்; (8) தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதும் பாவியைத் தாழ்த்துகிறதுமான அதன் நோக்கம்; (9) அது சத்தியமுள்ளதென்று மெய்க்கிறிஸ்தவர்கள் அநுபவத்தால் அடைந்திருக்கும் நிச்சயம். இவைமுதலாயினவே வேதாகமம் தேவனுடைய வசனமென்று ரூபிக்கிற அக அத்தாட்சிகள்.

7. **வேதாகமத்தை எழுத மனிதராலாவது, தேவதூதராலாவது கூடுமா?**

வேதாகமத்தை எழுத மனிதராலுங் கூடாது, தேவதூதராலுங் கூடாது. எப்படியெனில்:—(1) வேதாகமத்தை எழுத நல்லமனுஷராலுங் கூடாது. புத்திக்குஞ் சக்திக்கும் எட்டாத இரகசியங்களை வெளிப்படுத்த அவர்கள் துணியவும் மாட்டார்கள்; வெளிப்படுத்துஞ் சக்தி தங்களுக்குண்டென்று பொய்மேன்மை பாராட்டவும் மாட்டார்கள். (2) வேதாகமத்தை எழுதக் கெட்டமனுஷராலுங் கூடாது. "அசுத்தத்திலிருந்து சுத்தமானதைப் பிறப்பிக்கத்தக்கவன் ஒருவனுமில்லை." வேதத்திலெங்கும் வீசுகிற பரமசிந்தையின் வாசனையுமத வாய் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கில்லையே. (3) வேதாகமத்தை எழுத நல்லதூதராலுங் கூடாது. வஞ்சிக்க அவர்களுக்கு விருப்பமே கிடையாது. மேலும், வேதத்தின் இரகசியங்களை உற்றுப்பார்க்கத் தேவதூதரும் ஆசையாயிருக்கிறார்களென்று எழுதியிருக்க, தங்களுக்குப் பூர்த்தியாய்த் தெரியாத காரியங்களைத் தெரிவிக்கத் தலையிடுவார்களென்று நினைக்கவுங் கூடுமோ? 1 பே. 1: 12. (4) வேதாகமத்தை எழுதக் கெட்டதூதராலுங் கூடாது. வேதமானது சாத்தானுடைய இராச்சியத்துக்கு முற்றிலும் விரோதமாயிருப்பதுமல்லாமல், அந்த இராச்சியம் நிர்மூலமாகும் வகையைக் காட்டுவதுமாயிருக்கிறது. ஆகையால், கெட்ட தூதர் அதைப் பிரசித்தம்பண்ணுதல் சத்தியபைத்தியமாமே, மாற். 3: 24, 26.

IV. **இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற மூன்றும் விசேஷம் என்ன?**

தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறதற்கும், அவருக்குள் சுகம் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கும் வகைகாட்டத் தேவவசனம் ஒன்றுதான் பிரமாணம் என்பதே இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற மூன்றும் விசேஷம்.

1. **தேவவசனம் ஒன்றே விசுவாசத்துக்கும் நடத்தைக்கும் பிரமாணமென்று சாதிப்பதேன்?**

பாவிகளாகிய மனிதர் தேவனை மகிமைப்படுத்தி, அவருக்குள் சுகம்பெற்றனுபவிக்கும் வகை இதுவென்று காட்டத் தேவனாலல்லாமல் வேறெவராலுங் கூடாது. ஆகையால்தான் அவர் அருளிய வசனம் ஒன்றே விசுவாசத்துக்கும் நடத்தைக்கும் பிரமாணமென்று சாதிக்கிறோம், மீகா 6: 6-9; மத். 11: 25-27. பின் சொல்லப்படும் குறைவைகளினாலும் இது அதிகத்தெளிவாய் விளங்கும்.

2. **வேதவசனம் எப்படிப்பட்ட பிரமாணம்?**

(1) **வேதவசனம் போதுமான பிரமாணம்.** இரட்சிக்கப்படுகிறதற்கு நாம் தேவனைக்குறித்தும், அவர் திருச்சித்தத்தைக்குறித்தும்

அறியவேண்டியவைகள் எவைகளோ, அவைகளையெல்லாம் வேதவசனமானது மனிதர் செய்யும் உதவியும் இரந்தங்களுமில்லாமலே பூர்த்தியாய்த் தெரிவிக்கிறது. (2) வேதவசனம் பரிபூரணப் பிரமாணம்; தேவனைக்குறித்தும், அவருடைய மகிமையைக்குறித்தும், மனிதரின் இரட்சிப்பைக்குறித்தும்; விசுவாசத்தைக்குறித்தும், நித்தியசீவனைக் குறித்தும் நாம் அறியவேண்டிய சமஸ்தமும் அதிலே இட்டமாய் எழுதியிருக்கிறது; அல்லது அதிலிருந்து அனுமானப்பிரமாணத்தால் வருவிக்கப்படக்கூடியதாயிருக்கிறது, 2 தீமோ. 3: 15-17; கலா. 1: 8, 9. வேதவசனத்தினின்று அனுமானத்தால் வருந் தெளிவுள்ள சித்தாந்தமுமான பொருள்களை வேதப்பிரமாணத்தில் ஒரு பங்காக ஏற்றுக்கொள்வது தப்பல்லவென்பதற்கு உதாரணமாக, நமது நாதர் சதுசேயருக்கு உயிர்த்தெழுதலை ரூபித்த சங்கதியைக் காண்க, மத். 22: 31, 32. (3) வேதவசனம் தெளிவுந் துலக்கமுமான பிரமாணம். அதிலே அறிகிறதற்கரிதான சில காரியங்களும், எந்தச் சிருஷ்டியின் புத்திக்குமெட்டாத சில பரமரகசியங்களும் உண்டென்பது மெய்தான். சுவிசேஷத்திற்கஸ்திபாரமான அதன் போதனைகளோ அப்படிப்பட்டவைகள் அல்ல. ஞானத்தையுந் தெளிவையும் அளிக்கிற பரிசுத்தஆவியாகிய வரத்தைப் பெற்றிருக்கும் பாலகர்முதலாய் விசுவாசத்துக்குஞ் சன்மார்க்கத்துக்கும் ஏதுவான அதன் உபதேசங்களைச் சுளுவாகவே அறிந்துகொள்ளலாம். விசேஷமாய் ஆத்துமரட்சிப்புக்கவசியமான யாவற்றையுந் தேவன் தமது வேதத்திலே வெகு தெளிவுந் துலாம்பரமுமாய் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஆதலால், சாதாரண முயற்சிசெய்துவருகிறவர்கள் மகா முக்கியமான இந்தக் காரியங்களைக்குறித்துப் போதுமான அறிவடைவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை.

3. தேவன் தமது வசனத்திலே கருகலான அரும்பொருள்களை வைத்திருப்பதற்கு முகாந்தரமென்ன?

அதற்குப் பல முகாந்தரமுண்டு:—(1) தேவன் ஒருவரே நமக்கு வேதப்பொருளை விளக்கிக்காட்டத்தக்கவரென்றும், நமது மனக்கண்களைத் தெளிவிக்கும்பொருட்டுப் பரிசுத்தஆவியாகிய வரத்தை வேண்டிக்கொள்ளுவது அவசியமென்றும் நாம் நிச்சயித்துக்கொள்ளும்படியாகவும், யோ. 16: 13; (2) வேதத்திற் பேசுகிற தேவனுடைய சித்தத்தை அறிய விரும்புகிறவர்கள் அவ்வேதத்தை அதிகக்கருத்தோடும் சாக்கிரதையுமாய் ஆராய்ந்துபார்க்கும்படியாகவும், யோ. 5: 39; (3) இரட்சிப்பின் விஷயத்தில் இவ்வுலகத்தின் ஞானமெல்லாம் தேவனுக்குமுன்பாகப் பைத்தியமாயிருக்கிறதென்று நாம் கண்டுணர்ந்து,

எப்போதும் மனத்தாழ்மையுள்ளவர்களாயிருக்கும்படியாகவும், 1 கொ. 3: 19, 20; (4) வேதம் முழுவதும் வெகு தெளிவும் அறிந்துகொள்ளுகிறதற்கு எளிதுமானதென்று நாம் தப்பெண்ணங்கொண்டு அதை அசட்டைபண்ணாமல், மகா மேன்மையாக மதித்துவரும்படியாகவும்; (5) வேதோபதேசங்களை ஜனங்களுக்கு விளக்கி உணர்த்துகிறதற்குத் தேவன் திருச்சபையிலே ஏற்படுத்தியிருக்குஞ் சுவிசேஷபோதகன்மாரை நாம் அதிசிரேஷ்டமாய் எண்ணிக்கொள்ளும்படியாகவும், 1 தெச. 5: 12, 13; (6) பாவிகள் இரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானமுள்ளவர்களாகிறது தேவஆவியின் போதனையினாலல்லாமல், லோகஞானத்தினால் அல்லவென்று நாம் கண்டுணர்ந்துகொள்ளும்படியாகவுமே, 2 தீமோ. 3: 15-17, தேவன் தமது வசனத்திற் கருகலான அரும்பொருள்களை வைத்திருக்கிறார்.

4. வேதத்துக்கு அதியுத்தமமான வியாக்கியானம் எது?

வேதத்துக்கு வேதமே அதியுத்தமமான வியாக்கியானம். வேதத்தை அருளின தேவஆவியானவர் அவ்வேதத்தின் பயனைச்சொல்ல மற்றெல்லாரிலுந் தகுந்தவரென்பது திண்ணந்தானே, 1 கொ. 2: 10-13.

V. வேதம் போந்ததுஞ் சம்பூரணமுந் தெளிவுமான பிரமாணமாயிருந்தும், அது தன்னிலே தானே நம்மை இரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானமுள்ளவர்களாக்க வல்லமையுள்ளதா?

அது அப்படிப்பட்ட வல்லமையுள்ளதல்ல. நம்மை இரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானமுள்ளவர்களாக்குகிறதற்குத் தேவஆவியின் சர்வ வல்லமை அதனோடே கூடியிருக்கவேண்டும். மற்றப்படி வேதத்தை வாசிக்கிறதும் பிரசங்கிக்கிறதுமெல்லாம் வியர்த்தமே, 1 கொ. 2: 14. மேலும் இவ்விஷயத்தில், பரிசுத்தஆவியின் போதனை அவசியமில்லையென்றால்:—1. எசா. 54: 13; எரே. 31: 34; யோ. 6: 45; 14: 26; 16: 13-லும், இவைகளுக்கிசைந்த மற்றநேக வசனங்களிலுஞ் சொல்லியதெல்லாம் வீண்பிதற்றலாகவே இருக்கும்; 2. உலக ஞானத்திற் சிறந்தவர்கள்தான் வேதஞானத்திலுஞ் சிறந்தவர்களாயிருப்பார்கள்; இது எவ்விதத்திலும் நிசமல்லவே, மத். 11: 25; 1 கொ. 1: 21; 3. ஞானக்குருடரின் கண்களைத் திறக்க என் ஆவியை அருளுவேன் என்று தேவன் கொடுத்த வாக்குத்தத்தம் பயனற்றுப்போகும்; 4. திவ்விய ஜோதிக்காகத் தேவனுடைய சனங்கள் செய்யும் பிரார்த்தனைகளும் விருதாவாகும், சங். 119: 18 ழ. இப்படி நினைப்பதுஞ் சொல்வதுமெல்லாம் வெறுந் தேவதூஷணையேயாம்.

VI. ஆரம்பத்தில் வேதாகமங்கள் எழுதப்பட்ட பாஷைகள் எவை?

ஆரம்பத்தில் வேதாகமங்கள் எபிரேயு, கிரேக்குப் பாஷைகளில் எழுதப்பட்டன. கல்தேய பாஷையில் எழுதிய சில வாக்கியங்கள் தவிர, பழைய ஏற்பாடு முழுவதும் எபிரேய பாஷையில் எழுதப்பட்டது. உலக பாஷைகளில் அது ஆதி பாஷையும், வேதம் அருளப்பட்ட காலத்திலே திருச்சபையாருக்கு அதிக வாடிக்கையான பாஷையுமாயிருந்தது. அப்படியே மத்தேயு சுவிசேஷந்தவிர, புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் கிரேக்குப் பாஷையில் எழுதப்பட்டது. அது எழுதப்பட்ட காலத்திலே மற்றெல்லாப் பாஷைகளிலும் கிரேக்குப் பாஷையானது யூதருக்கும் புறஜாதியாருக்கும் நன்றாய்த் தெரிந்த பாஷையாயிருந்தது. இதினாலே சகல ஜாதியாரும் தந்தமக்கு வாடிக்கையான பாஷைகளிற் சத்தியவேதத்தைப்பெற்றுக் கையாடுவது அவசியமென்று அறிகிறோம். கல்தேய பாஷையில் எழுதப்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டுப் பங்குகள் எவையென்றால்: எரே. 10: 11-ம் வசனம், தானி. 4: 2-ம் வசனத்திலிருந்து 7-ம் அதிகாரத்தின் கடைமட்டும், எஸ்றா 4-ம், 5-ம், 6-ம் அதிகாரங்களாகிய இவைகளே.

பாரம்பரியத்தைப் பற்றியது.

VII. ரோமான் மார்க்கத்தார் மெச்சிக்கொள்ளுகிற பாரம்பரியமாவதென்ன?

கிறிஸ்துவும் அவரது அப்போஸ்தலரும் எழுதிவைக்காமல், வாய்மொழியாய்மாத்திரஞ் சொன்னதும், அக்காலம் முதல் இதுபரியந்தம் திருச்சபையினாற் காக்கப்பட்டு, ஒன்றுதொட்டு இறங்கிவந்ததுமான உபதேசமே ரோமான் மார்க்கத்தார் மெச்சிக்கொள்ளுகிற பாரம்பரியம்.

1. விசுவாசத்துக்கேற்றபிரமாணம் (Rule of Faith) என்றாலென்ன?

நாம் இன்னின்னவைகளை விசுவாசித்தேற்றுக்கொள்ளவேண்டியதென்பதை அதிகாரத்தோடே கற்பிக்கிறதெதுவோ, அதுவே விசுவாசத்துக்கேற்றபிரமாணம் என்று சொல்லப்படும்.

2. பாரம்பரியத்தைக்குறித்து ரோமான் மார்க்கத்தார் சாதிக்கிறதென்ன?

வேதாகமம் ஒன்றுமாத்திரமல்ல, வேதாகமமும் பாரம்பரியமுமாகிய இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்ததே விசுவாசத்துக்கேற்ற பூரணப் பிரமாணம் என்று சாதிக்கிறார்கள்.

3. வேதாகமம் மாத்திரமல்ல, பாரம்பரியமும் அவசியமானதென்பதற்கு என்ன முகாந்தரஞ் சொல்லுகிறார்கள்?

இரண்டு முகாந்தரஞ் சொல்லுகிறார்கள்:—(1) வேதாகமத்தில் வெளிப்படாத சத்தியங்களை வெளிப்படுத்துகிறதற்கும்; (2) வேதாகமத்தின் பொருளைச் சரியாய் விளக்கிக் காட்டுகிறதற்கும் பாரம்பரியமும் அவசியமானதே என்கிறார்கள்.

4. இதை ரூபிக்க அவர்கள் சொல்லுகிற நியாயங்கள் என்ன?

(1) பாரம்பரியத்தை அனுசரிக்கிறதற்கு வேதத்தில் உத்தரவுண்டென்றும், 2 தெச. 2: 15; 3: 6; (2) திருச்சபையின் பூர்வபிதாக்கள் அதை அதிகாரமுடையதாக ஒப்புக்கொண்டார்களென்றும்; (3) கிறிஸ்துவின் வாய்மொழியான உபதேசம் எழுதப்பட்ட அவருடைய உபதேசத்துக்குச் சரியான அதிகாரமுடையதென்றும்; (4) வேதமானது கருகலுங் குறைவுமுள்ளதாயிருப்பதினாலே, அதைத் தெளிவிக்கவும் நிறைவாக்கவும் பாரம்பரியம் இன்றியமையாததென்றும் இந்த நாலு நியாயங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்.

5. இவைகளுக்கு எதிர்வாதமான நியாயங்கள் என்ன?

(1) பாரம்பரியத்தை அனுசரிக்கிறதற்கு வேதத்தில் உத்தரவே கிடையாது. அவர்கள் உதாரணமாகக் காட்டுகிற வசனங்களிலே (2 தெச. 2: 15; 3: 6.) பவுல் அப்போஸ்தலன் எழுதப்பட்டதும் எழுதப்படாததுமான தன் சொந்த உபதேசங்களைக்குறித்துப் பேசுகிறானேயல்லாமல், பூர்வத்திலிருந்து பாரம்பரையாய் இறங்கிவந்த உபதேசத்தைக்குறித்து யாதொரு வார்த்தையும் பேசுகிறதில்லை. (2) வேத வசனம் குறைவானதல்ல; அது நிறைவானதே. கருணாமூர்த்தியாகிய தேவன் தமது பிள்ளைகளுக்குக் குறைபாடான வேதத்தை அருளியிருக்கிறாரென்று சொல்வது தேவநிந்தையே, சங். 19: 7; 119: 99, 100. (3) பாரம்பரியமானது தலைமுறை தலைமுறையாக மாறிமாறி வரும்; ஆகையால், அது நிச்சயமற்றதும் நம்பத்தகாததுமாகவே இருக்கிறது. (4) அதற்குச் சபையின் பூர்வபிதாக்கள் இட்டிருக்கிற சாட்சி வேற்றுமையுந் தவறக்கூடிய தன்மையுமுள்ளது; ஆகையால், அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. (5) பாரம்பரியத்திற்

காணப்படுகிற அநேக விஷயங்கள் வேதோபதேசத்துக்கு முற்றும் விகற்பமானவைகளே. (6) தேவனுடைய கற்பனையை அவமாக்குகிற பாரம்பரியத்தை நமது பரமநாயகர்தாமும் நீக்கிவிட்டிருக்கிறார், மத். 15: 1-9.

பரிசுத்தஆவியின் திவ்விய ஏவுதலைப் பற்றியது.

VIII. வேதம் பரிசுத்தஆவியின் திவ்விய ஏவுதலினால் உண்டாயிற்றென்பதற்கு அர்த்தமென்ன?

சத்தியவேதமானது ஆதியோடந்தமாகத் தேவனுடைய சு[illegible]னமுமாய், எவ்விதத்திலுந் தவறாததுஞ் சம்பூரண அதிகாரத்தையுடையதுமான வேதப்பிரமாணமுமாயிருக்கத்தக்கதாக, தேவனுடைய பரிசுத்தஆவியானவர்தாமே அதை வேதநூலாசிரியருக்குப் போதித்துணர்த்தினாரென்பதே வேதம் பரிசுத்தஆவியின் திவ்விய ஏவுதலினால் உண்டாயிற்றென்பதற்கு அர்த்தம், 2 தீமோ. 3: 16, 17.

1. வேதநூலாசிரியருக்குப் பரிசுத்தஆவியானவர் ஒவ்வொரு பதத்தையுங் கற்பித்துக்கொடுத்தாரென்று நினைக்கவேண்டியதா?

அப்படி நினைக்கவேண்டியதில்லை. சிலவேளைகளிற் பரிசுத்தஆவியானவர் ஒவ்வொரு பதத்தையுங் கற்பித்துக்கொடுக்க அவர்கள் எழுதினார்களென்பது நிசமேயாயினும், வேறு சிலவேளைகளில் மற்ற மனிதர் சாதாரணமாய் எழுதுவதுபோல, அவர்களும் சுயேச்சையாய்ப் பதங்களைத் தெரிந்துகொண்டு எழுதினார்களென்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை. ஆனாலும், அவர்கள் விசுவாசப்பிரமாணமுஞ் சன்மார்க்கப்பிரமாணமுமாக எழுதினவைகளிலெல்லாம் யாதொரு பிசகுமில்லாதபடிக்குத் தேவஆவியானவர் அவர்களை ஆண்டும் நடத்தியுங் காப்பாற்றியும் வந்தாரென்றும், இப்படி அவர்கள் தேவஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதின சமஸ்தமும் தேவனுடைய நிசவாக்காயிருக்கிறதென்றும் நாம் உறுதியாய் நம்பிக்கொள்ளவேண்டும், 1 கொ. 2: 13; 1 தெச. 2: 13.

2. அப்போஸ்தலர் பரிசுத்தஆவியின் திவ்விய ஏவுதலுடையவர்களாயிருந்தார்கள் என்று நாம் அறிந்துகொள்வதெப்படி?

(1) பரிசுத்தஆவியாகிய வரம் அவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டது, மத். 10: 19, 20; லூக். 12: 12; யோ. 14: 26; 15: 26, 27; 16: 13; (2) அந்த வரம் தங்களுக்கிருந்ததென்று அவர்

கள்தாமும் சாதித்தார்கள், அப். 2: 33; 4: 8; 13: 2-4; 15: 28; 21: 11; 1 தெச. 1: 5; (3) தேவனிடத்தில் அதிகாரம் பெற்றவர்களாகப் பேசியும் உபதேசித்தும் வந்தார்கள், 2 கொ. 13: 2-4; கலா. 1: 8, 9; 1 தெச. 2: 13; 1 யோ. 4: 6; (4) தாங்கள் எழுதினவைகளைப் பழைய ஏற்பாட்டு வேதாகமங்களுக்குச் சரிசமானமாக வைத்துக் காட்டினார்கள், கொலோ. 4: 16; 1 தெச. 5: 27; 2 பே. 3: 16; வெளி. 2: 7. அப்போஸ்தலர் தேவஆவியின் திவ்விய ஏவுதலுடையவர்களாயிருந்தார்கள் என்று இவைமுதலானவைகளினால் அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

3. ஆவியைப் பெற்றோமென்று அவர்கள் சாதித்த சாதனை எதனால் உறுதிப்பட்டது?

(1) அவர்கள் நடத்தையின் தூய்மையினாலேயும்; (2) அவர்கள் உபதேசத்தின் பரிசுத்தத்தினாலேயும்; (3) அவர்கள் பிரசங்கத்தின் வல்லமையினாலேயும்; (4) அவர்கள் செய்த அற்புதங்களின் மகத்துவத்தினாலேயும் அது உறுதிப்பட்டது, மாற். 16: 20; அப். 14: 3; எபி. 2: 4.

4. பழைய ஏற்பாட்டை எழுதினவர்களும் பரிசுத்தஆவியினால் ஏவப்பட்டவர்களாயிருந்தார்கள் என்று நாம் அறிந்துகொள்வதெப்படி?

இவர்களும் தங்களைப் பரிசுத்தஆவியினால் ஏவப்பட்டவர்களென்று அறிக்கைபண்ணினார்கள். உதாரணமாக:—மோசே, உபா. 31: 19, 22; எண். 16: 28, 29; தாவீதும் அப்படியே அறிக்கைபண்ணினான், 2 சாமு. 23: 2. மேலும், "கர்த்தர் சொல்லுகிறார்," "கர்த்தர் என்னை நோக்கிச் சொன்னார்," "கர்த்தருடைய வாய் இதைச் சொல்லிற்று," "இவைகள் கர்த்தர் சொன்ன வார்த்தைகளே," இவைமுதலான உறுதிச்சொற்களைமுன்னிட்டுந் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தனர், 1 இரா. 21: 28; எரே. 9: 12; 13: 14; 30: 4; எசா. 8: 1; மீகா. 4: 4; ஆமோ. 3: 1. இவைகளோடே உபா. 18: 21, 22-யும், 1 நாளா. 17: 3-யும் ஒத்துப்பார்க்க. பழைய ஏற்பாட்டை எழுதினவர்களும் பரிசுத்தஆவியினால் ஏவப்பட்டவர்களாயிருந்தார்கள் என்று இவைமுதலானவைகளினாலே அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

5. இவர்கள் பண்ணின அறிக்கையும் உறுதிப்பட்டதா?

மேற்சொல்லியபடி அப்போஸ்தலர் பண்ணின அறிக்கை உறுதிப்பட்டவண்ணமாகவே, இவர்கள் பண்ணின அறிக்கையும் உறுதிப்பட்டது. மேலே 3-ம் வினாவைக் காண்க. இதுவுமன்றி, இவர்கள்

சொன்ன தீர்க்கதரிசனங்களின் நிறைவேற்றத்தினாலேயும், இவர்களைக் குறித்துக் கிறிஸ்துவும் அப்போஸ்தலரும் இட்ட சாட்சியினாலேயும் அது பின்னும் ...மாய் உறுதிப்பட்டது.

6. அவர்களைக்குறித்துக் கிறிஸ்துவும் அப்போஸ்தலரும் எவ்விதமாய்ச் சாட்சியிட்டார்கள்?

அவர்கள் எழுதின வாக்கியங்களை இவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் ...தெல்லாம்: "பரிசுத்தஆவியானவர் சொல்லுகிறபடியே" என்றும், "பரிசுத்தஆவியானவர் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்" என்றும், "தேவன் உரைத்திருக்கிறார்" என்றும், "பிரமாணத்தில் எழுதியிருக்கிறது" என்றும், "வேதம் சொல்லுகிறது" என்றும், "தேவன் தம்முடைய தாசரின் வாக்கினால் உரைத்தார்" என்றும், இவைமுதலான வார்த்தைகளை முன்னிட்டுச் சாட்சியிட்டார்கள். பழைய ஏற்பாட்டை எழுதினவர்கள் பரிசுத்தஆவியினால் ஏவப்பட்டார்கள் என்பதற்கு இதுவே பலத்த அத்தாட்சி. எபி. 3: 7; 9: 8. அப். 2: 17, 21; இதோடே ஏசா. 44: 3 ஒத்துப்பார்க்க. 1 கொ. 9: 9, 10; இதோடே உபா. 25: 4 ஒத்துப்பார்க்க. லூக். 18: 31; 21: 22; யோ. 2: 17; ரோ. 4: 3; கலா. 4: 30. அப். 4: 25, 26; இதோடே சங். 2: 1, 2 ஒத்துப்பார்க்க.

7. பழைய ஏற்பாட்டின் ஆகமங்கள் பரிசுத்தஆவியின் திவ்விய ஏவுதலினால் உண்டானவைகளென்று ரூபிக்கும் வெளிப்படையான வாக்கியங்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் உண்டா?

உண்டு. அவையாவன:—லூக். 1: 73; 2 தீமோ. 3: 16; எபி. 1: 1; 1 பே. 1: 10-12; 2 பே. 1: 21.

8. பழைய ஏற்பாடானது தேவனுடைய வசனமுந் தீர்ப்பான அதிகாரமுடையதுமாயிருக்கிறதென்று கிறிஸ்துவும் அப்போஸ்தலரும் எவ்விதமாய்க் காட்டுகிறார்கள்?

கிறிஸ்து பலமுறையும் பழைய ஏற்பாட்டு வாக்கியங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார், மத். 21: 13; 22: 43. அதைத் தவறாததென்றுஞ் சாதிக்கிறார், யோ. 10: 35. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும் தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களிலும் சங்கீதங்களிலும் தம்மைக்குறித்து எழுதியிருப்பதெல்லாம் நிச்சயமாய் நிறைவேறுமென்றுஞ் சாட்சியிடுகிறார், லூக். 24: 44. அதுபோல அப்போஸ்தலரும் ... பழைய ஏற்பாட்டின் வாக்கியங்களை அவ்வண்ணமாகவே எடுத்துக் காட்டி: "கர்த்தரால் உரைக்கப்பட்டது" என்றும், "நிறைவேறும்படி நடந்தது" என்றும், இடையிடையே சொல்லியும் வருகிறார்கள்,

மத். 1: 22; 2: 15; யோ. ...: 38; 15: 25. மேலும், அவர்கள் எல்லாரும் பழைய ஏற்பாட்டைத் தீர்ப்பான அதிகாரமுடையதென்றெண்ணி, அதின் வாக்கியங்களைத் தத்தம் உபதேசத்துக்குப் பிசகில்லாத அத்தாட்சியாக வழங்கிக்கொண்டும் வருகிறார்கள்.

அனுமான போதனைகள்.

IX. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. பரிசுத்தஆவியின் வல்லமையினால் நம்மை இரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானமுள்ளவர்களாக்கக்கூடிய வேதாகமங்களை உற்றுராய்வது மிகவும் அவசியமான கடமையேயாம், யோ. 5: 39. 2. வேதாகமங்களில் அடங்கியதெல்லாம் தேவவாக்கே என்று நம்பிக்கொள்ளவேண்டும். 3. இப்போதிருக்கிற அறிவு போதுமென்றெண்ணாமல் நம்முடைய பேதமையை உணர்ந்து, இரட்சண்ணிய சத்தியங்களை மென்மேலும் அறிந்துகொள்ள முயற்சிக்கவேண்டும். 4. வேத அறிவோடேகூட அதின்படி நடக்கிற சன்மார்க்கமும் சேர்ந்திருப்பது இன்றியமையாதது, யோ. 13: 17. 5. தேவன் தமது திருச்சித்தத்தை வெளிப்படுத்தின அளவில்லாத கிருபைக்காக அவரை இடைவிடாமல் ஸ்தோத்திரிக்க நாம் கடனாளிகளே. 6. வேதத்திலுள்ள அதிசயங்களைக் கண்டறியத்தக்கதாக, பரிசுத்தஆவியானவர் அருளுகிற வெளிச்சம் அவசியம் வேண்டியது, சங். 119: 18. 7. விசுவாசத்துக்கும் சன்மார்க்கத்துக்கும் வேதவசனம் ஒன்றே பிரமாணமாயிருப்பதுமன்றி, இம்மையில் நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்தி, மறுமையில் அவருக்குள் நித்திய சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கிறதற்கு அதுவே வழிகாட்டியுமாயிருக்கிறது.

வேதத்திலே போதித்திருக்கிற இரண்டு பிரதானமான பொருள்கள்.

மூன்றாம் வினா.

வேதாகமத்திற் பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறதென்ன?

தேவனைக்குறித்து மனிதன் விசுவாசிக்கவேண்டியதின்னதென்றும், தேவன் மனிதன்மேல் ஏற்றிய கடமையின்னதென்றும் வேதாகமத்திற் பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறது.

பகுப்பு.

I. இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவனைக்குறித்து நாம் விசுவாசிக்கவேண்டியதின்னதென்று வேதாகமத்திலே பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறது. உபா. 31: 12; "புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் பிள்ளைகளும் கேட்டு, கற்றுக்கொண்டு, உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தருக்குப் பயந்து, இந்த நியாயப்பிரமாண வார்த்தைகளின்படியெல்லாம் செய்யக் கவனமாயிருக்கும்படிக்கும்" ௵; 2 தீமோ. 1: 13; "விசுவாசத்தோடும் அன்போடும் என்னிடத்தில் கேட்டிருக்கிற ஆரோக்கியமான வசனங்களின் சட்டத்தைக் கைக்கொண்டிரு."

2. தேவன் நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிற கடமைகள் இன்னதென்று வேதாகமத்திலே பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறது. சங். 119: 105; "உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்குத் தீபமும், என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது." லூக். 10: 25-28.

விரித்துரை.

II. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற முதலாம் விசேஷம் என்ன?

தேவனைக்குறித்து நாம் விசுவாசிக்கவேண்டியதின்னதென்று வேதாகமத்திலே பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறதென்பதே இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற முதலாம் விசேஷம்.

1. விசுவாசிக்கிறதாவதென்ன?

ஒருவனை நம்பி, அவன் சொல்லுகிறதைச் சத்தியமென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறதே விசுவாசிக்கிறதாம்.

2. வேதாகமத்தின் போதனையை விசுவாசிக்கிறதாவதென்ன?

தேவனைச் சத்தியபரரென்றும், அவருடைய வசனமாகிய வேதத்திலே வெளிப்படுத்தப்பட்ட பொருள் முழுவதையுஞ் சத்தியமென்றும் நம்பி ஒத்துக்கொண்டு அங்கீகரிப்பதே வேதாகமத்தின் போதனையை விசுவாசிக்கிறதாம். தேவனுக்கேற்ற விசுவாசம் என்னப்படுவது இதுவே.

3. ஆத்துமாவில் இந்த விசுவாசம் உண்டாவதெப்படி?

ஆத்துமாவிலே இந்த விசுவாசம் தேவ ஆவியானவரின் திவ்விய செயலினாலேயல்லாமல், எவ்விதத்திலும் மனுஷனுடைய சுயசக்தியினால் உண்டாகிறதில்லை. கலா. 5: 22; எபே. 2: 8.

4. தேவனைக்குறித்து வேதம் போதிக்கிறதும் நாம் விசுவாசிக்கவேண்டியதுமான காரியங்கள் எவைகளுக்கு அடுத்தவைகள்?

தேவனைக்குறித்து வேதம் போதிக்கிறதும் நாம் விசுவாசிக்க வேண்டியதுமான காரியங்கள் தேவனுடைய தன்மைக்கும், அவருடைய குணங்களுக்கும், அவருடைய திரியேகத்துவத்துக்கும், அவருடைய தீர்மானங்களுக்கும், அந்தத் தீர்மானங்களின் நிறைவேற்றத்திற்குமே அடுத்தவைகள், எபி. 11: 6; 1 யோ. 5: 7; அப். 15: 14-18; 4: 27, 28.

5. தெய்வீக காரியங்களைக்குறித்து வேதத்திற் போதித்திருக்கிறதையல்லாமல் வேறெதையும் நாம் விசுவாசித்துக்கொள்ளலாமா?

இவ்வுலகத்திற் சத்தியவேதம் ஒன்றே தேவாதிகாரமுள்ளதாயிருப்பதினாலும், அது ஒன்றே முற்றிலுந் தவறாத தன்மையுள்ளதாயிருப்பதினாலும், அதில் தெய்வீக காரியங்களைக்குறித்துப் போதித்திருக்கிறதையல்லாமல் வேறெதையும் நாம் விசுவாசித்துக்கொள்ளலாகாது, ஏசா. 8: 20.

III. இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற இரண்டாம் விசேஷம் என்ன?

தேவன் நம்மேலேற்றிய கடமை இன்னதென்று வேதாகமத்திற் பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறதென்பதே இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற இரண்டாம் விசேஷம்.

1. தேவன் நம்மேலேற்றிய கடமை என்றாலென்ன?

தேவனுடைய சிருஷ்டிகளும் பிரசைகளும் பிள்ளைகளுமாயிருக்கிற நாம் அவருக்கென்று என்னென்ன காரியங்களைச் செய்யக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோமோ, அந்தந்தக் காரியங்களெல்லாம் தேவன் நம்மேலேற்றிய கடமையென்று சொல்லப்படும்.

2. வேதத்திற் கட்டளையிடப்பட்ட கடமைகளையல்லாமல் வேறெந்தக் கடமைகளையுஞ் செய்ய நாம் பாத்தியப்பட்டவர்களா?

வேறெந்தக் கடமைகளையுஞ் செய்ய நாம் பாத்தியப்பட்டவர்கள் அல்ல. வேதத்திற் காட்டிய தேவகட்டளையும் பிரமாணமும் மகா விஸ்தாரமானது, சங். 119: 96. அது மனுஷரின் நடத்தைக்குமாத்திரமல்ல, அவர்களுடைய இருதயத்தின் நினைவுகளுக்கும் யோசனைகளுக்கும் எட்டி அவைகளை வகையறுக்கிறதாயுமிருக்கிறது, எபி. 4: 12. ஆகையால், அதிலே தேவன் நேராயாவது குறிப்பாயாவது கற்பித்திருக்கிறவைகளைத்தவிர, வேறெவைகளையுஞ் செய்வது அக்கிரமமேயல்லாமல் வேறல்ல, எசா. 8: 20.

IV. நாம் விசுவாசிக்கவுஞ் செய்யவும் வேண்டிய காரியங்கள் வேதத்திலே "பிரதானமாய்" போதித்திருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதேன்?

வேதம் முழுவதும் தேவனுடைய வசனமானபடியினாலே, அது முழுவதும் சத்தியமும் விசேஷமுமுள்ளதே. அதிலுள்ள எதையும் நாம் அசட்டைபண்ணலாகாது. அப்படியிருந்தும் அதிலே சொல்லியவைகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று சமானமானவைகளல்ல. சிலது உயர்ந்த விசேஷமும், சிலது தாழ்ந்த விசேஷமுமுள்ளதாயிருக்கும். ஆத்துமரட்சிப்படையும்படி மனிதன் அவசியமாய் விசுவாசிக்கவுஞ் செய்யவும் வேண்டிய காரியங்களோ மற்றெல்லாவற்றிலும் முக்கியமானவைகளே. ஆகையால்தான், முக்கியமான இந்தக் காரியங்கள் வேதத்திலே பிரதானமாய்ப் போதித்திருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

V. இவ்வினாவில் விசுவாசம் என்பது முந்தியும், கடமை என்பது பிந்தியுமாய் வைத்திருக்கிறதற்கு முகாந்தரம் என்ன?

அதற்கு இரண்டு முகாந்தரமுண்டு. (1) விசுவாசமானது நற்கிரியைகளுக்கு அஸ்திபாரமேயல்லாமல், நற்கிரியைகள் விசுவாசத்துக்கு அஸ்திபாரமல்லவென்று காட்டும்படிக்கு அப்படி வைத்திருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டிலெங்கும் விசுவாசிக்கவேண்டிய காரியங்கள் முந்தியும், செய்யவேண்டிய காரியங்கள் பிந்தியுமாய் வருவதேயன்றி மற்றப்படியல்ல, தீத். 3: 8. (2) கிரம விஷயத்தில் கிரியையுடன்படிக்கைக்கும் கிருபையுடன்படிக்கைக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் காண்பிக்கிறதற்கும் அப்படி வைத்திருக்கிறது. கிரியையுடன்படிக்கை: "செய்து பிழை" என்று கற்பிக்கிறது; கிருபையுடன்படிக்கையோ: "விசுவாசித்துப் பிழை" என்று போதிக்கிறது. கிரியையுடன்படிக்கையின் [illegible] தவறாத கீழ்ப்படி

லுக்குப் பலனாக வாக்கருளப்பட்டது. ரோ. 10: 5. கிருபையுடன்படிக்கையிலோ, அது தேவனால் கிருபையாய் அருளப்படுவதும், மனிதனால் இலவசமாய் வாங்கப்படுவதுமான ஈவாகவே காட்டியிருக்கிறது. இனி இந்த ஈவைக் கைமாறில்லாமற் பெற்றிருக்கிற விசுவாசிகள் நன்றியினாலும் அன்பினாலும் ஏவப்பட்டு, நியாயப்பிரமாணத்தைச் சந்தோஷமாய்க் கைக்கொள்வது கடமையேயாம். எரே. 31: 18, 19; எபே. 2: 8–10. ஆகையால், கீழ்ப்படிதலை உண்டாக்காத விசுவாசம் இரட்சிக்கிற விசுவாசமும் அல்ல; விசுவாசத்திலிருந்து வராத கீழ்ப்படிதல் தேவனுக்கேற்ற கீழ்ப்படிதலுமல்ல.

1. அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் மேற்சொல்லிய கிரமத்தை அனுசரித்து வருகிறானா?

திட்டமாய் அனுசரித்தே வருகிறான். விசுவாசத்தினால் வருகிற கீழ்ப்படிதல் மாத்திரம் சுவிசேஷத்துக்கேற்ற நிஜகீழ்ப்படிதலென்று ஒருகண்டிப்பாகவே போதிக்கிறான். ரோ. 1: 7; 16: 26. இப்போதனைக்கிசைவாக, தான் எழுதின ஒவ்வொரு நிருபத்திலும் விசுவாசிக்கவேண்டிய உபதேசங்களை முன்னமே அஸ்திபாரமாகப் போட்டு, பின்பு செய்யவேண்டிய கடமைகளை அந்த அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டடமாக எழுப்புகிறான்.

2. ஆனாலும், இதினாலே பவுல் நியாயப்பிரமாணத்தை அவமாக்குகிறானோ?

அவன் அதை அவமாக்குகிறதுமில்லை, அதைக் கைக்கொள்ளவேண்டிய கடமையைக் கிஞ்சித்தேனும் தளரவிடுகிறதுமில்லை. இதற்கு மாறாக, அவன் நாம் செய்யவேண்டிய கடமையை அதற்கேற்ற அஸ்திபாரத்தின்மேல் வைப்பதினாலே நியாயப்பிரமாணத்தை நிலைநிறுத்துகிறானேயன்றி மற்றப்படியல்ல. ரோ. 3: 31.

3. அப்படியிருக்க, 19-ம் சங்கீதம் 11-ம் வசனத்தில்: "தேவகட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறதினால் மிகுந்த பலன் உண்டு" என்பதற்கும், 58-ம் சங்கீதம் 11-ம் வசனத்தில்: "மெய்யாய் நீதிமானுக்குப் பலன் உண்டு" என்பதற்கும் தாற்பரியமென்ன?

இந்த வார்த்தைகள் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறவர்களைக் குறித்தவைகள். அப்படிப்பட்டவர்கள் செய்யும் நற்கிரியைகள் கிறிஸ்துவினிமித்தமாகத் தேவனுக்கு இதமானவைகளே. ஆனதினால் அவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறார். ஆனாலும் அது கடனல்ல, அது கிரு

பையே. ஒருவனுடைய கிரியைகள் தேவனால் நீதியாக அங்கீகரிக்கப்படும்படி அவன் முன்னமே கிறிஸ்துவுடன் விசுவாசத்தால் ஐக்கியப்படுவது அவசியம். கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியப்படாதவர்கள் செய்யும் எந்தக் கிரியையையும் தேவன் அங்கீகரிப்பதுமில்லை, அதற்கு நற்பலன் அளிப்பதுமில்லை. எபி. 11: 6. மேலும், ஆதி. 4: 4-ஐ எபி. 11: 4-உடன் ஒத்துப் பார்க்க. மேற்காட்டிய வசனங்களுக்கு இதுவே தாற்பரியம்.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. வேதாகமங்களைக் கிரமமும் ஜாக்கிரதையுமாய் வாசிக்கிறது நெகிழவிடப்படாத கடமை. 2. வேதவாக்கியங்களை அருளின தேவனுடைய ஆவி ஒருவரே நமக்கவைகளை விளக்கவும் உணர்த்தவும் அப்பியாசப்படுத்தவுந்தக்கவர்; ஆனதினாலே, அவைகளைப் படிக்குந்தோறும் பிரார்த்தனையினால் அவருடைய சகாயத்தைப் பெறுவது நமக்கு அவசியமே. 3. விசுவாசமில்லாதவன் செய்யும் நற்கிரியைகளெல்லாம் செத்தவைகளும், தேவனைப் பிரியப்படுத்தமாட்டாதவைகளுமேயன்றி வேறல்ல. எபி. 11: 6. 4. கொடியானது திராட்சச்செடியில் நிலைத்திருப்பதுபோல, விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துவில் ஐக்கியப்பட்டு நிலைத்திருப்பதும், தேவன் சீயோனில் வைத்த மூலைக்கல்லாகிய அவரின்மேற் கட்டப்படுவதும் நமக்கு இன்றியமையாதது. யோ. 15: 4; 1 பே. 2 : 6.

முதலாம் பாகம்.

தேவனைக்குறித்து விசுவாசிக்க வேண்டியவை.

1. அத்தியாயம்.

இது தேவனுடைய தன்மை குணம் ஏகத்துவம் திரித்துவம் முதலானவைகளைப்பற்றியது.

தேவனுடைய தன்மையும் குணமும்.

நாலாம் வினா.

தேவன் எப்படிப்பட்டவராயிருக்கிறார்?

தேவன் தமது இருக்கையிலும், ஞானத்திலும், வல்லமையிலும், பரிசுத்தத்திலும், நீதியிலும், நன்மையிலும், சத்தியத்திலும் அளவில்லாமையும் நித்தியமும் மாறாமையுமுள்ள ஆவியாயிருக்கிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

பத்துக் காரியங்கள். அவையாவன :—

1. தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார். யோ. 4: 24; "தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார்."

2. தேவன் தமது இருக்கையிலும் இலட்சணங்களிலும் அளவில்லாதவராயிருக்கிறார். யோபு 11: 7; "தேவனுடைய அந்தரங்க ஞானத்தை நீர் ஆராய்ந்து, சர்வவல்லவருடைய சம்பூரணத்தை நீர் அறியக்கூடுமோ?" 8-ம் 9-ம் வசனங்களையும் பார்.

3. தேவன் தமது இருக்கையிலும் இலட்சணங்களிலும் நித்திய ராயிருக்கிறார். சங். 90: 2; "நீரே அநாதியாய் என்றென்று தேவனாயிருக்கிறீர்."

4. தேவன் தமது இருக்கையிலும் இலட்சணங்களிலும் மாறாத ராயிருக்கிறார். மல். 3: 6; "நான் கர்த்தர், நான் மாறாதவர்." யாக். 1: 17.

5. தேவன் அளவில்லாத ஞானமுள்ளவர். சங். 147: 5; "அவருடைய அறிவு அளவில்லாதது."

6. தேவன் அளவில்லாத வல்லமையுள்ளவர். யோபு 42: 2; "தேவரீர் சகலத்தையும் செய்ய வல்லவர்." வெளி. 4: 8.

7. தேவன் அளவில்லாத பரிசுத்தமுள்ளவர். வெளி. 15: 4; "தேவரீர் ஒருவரே பரிசுத்தர்."

8. தேவன் அளவில்லாத நீதியுள்ளவர். உபா. 32: 4; "அவர் அநியாயக்கேடில்லாத சத்தியமுள்ள தேவன்; அவர் நீதியும் செம்மையுமானவர்." செப். 3: 5.

9. தேவன் அளவில்லாத நன்மையும் கிருபையுமுள்ளவர். யாத். 34: 6; "கர்த்தர், கர்த்தர்; இரக்கமும், கிருபையும், நீடிய சாந்தமும், மகா தயையும், சத்தியமுமுள்ள தேவன்."

10. தேவன் அளவில்லாத சத்தியமுள்ளவர். சங். 117: 2; "கர்த்தரின் உண்மை என்றென்றைக்குமுள்ளது." எண். 23: 19.

விரிவுரை.

II. நாம் விசுவாசிக்கும்படி வேதம் போதிக்கிற மூல சத்தியம் எது?

தேவன் உண்டென்பதே நாம் விசுவாசிக்கும்படி வேதம் போதிக்கிற மூல சத்தியம். எபி. 11: 6.

1. தேவன் இல்லையென்று மறுதலிக்கிறவன் பின்னும் எதை மறுதலிக்கவேண்டியது?

தேவன் இல்லையென்று மறுதலிக்கிறவன் தானுமில்லை என்றும், சுற்றி நிற்கும் பிரபஞ்சமுமில்லையென்றும் மறுதலிக்கவேண்டியதே.

2. தேவன் உண்டென்கிற சத்தியம் எதினாலே மெய்ப்பிக்கப்படும்?

(1) சர்வ சிருஷ்டிப்பினாலும், சங். 19: 1; 100: 3; (2) சமஸ்தமும் ஆக்கப்பட்டு, பிரபஞ்சம் ஒழுங்காய் ஆளப்படுவதினாலும், ஆதி. 8: 22; (3) நமதுள்ளத்திலிருக்கிற மனச்சாட்சியினாலும், துன்மார்க்கத்துக்குத் தொடர்ச்சியாய் வருகிற தண்டனைகளினாலும்; (4) திருச்சபையானது எக்காலங்களிலும் துன்பத்தினின்று அற்புதமாய் மீட்கப்பட்டதினாலும்; (5) மனுமக்கள் யாவரும் ஒத்துக்கொள்வதினாலும்; (6) பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் அடங்கிய வேதாகமத்தினாலும்; (7) தீர்க்கதரிசனங்களின் நிறைவேற்றத்தினாலும்; (8) தேவன் அடிக்கடி நோவா, ஆபிரகாம், மோசே முதலானவர்களுக்குத் தரிசனையானதினாலும் தேவன் உண்டென்கிற சத்தியம் மெய்ப்பிக்கப்படும்.

3. தேவன் உண்டென்பதற்கு வித்துவான்கள் முக்கியமாய்ச் சொல்லுகிற நியாயங்கள் எத்தனை?

தேவன் உண்டென்பதற்கு வித்துவான்கள் முக்கியமாய்ச் சொல்
லுகிற நியாயங்கள் நாலு. அவையாவன:—(1) காரணகாரியத்தால்
விளங்கும் நியாயம்; (2) பிரபஞ்சத்தின் ஒழுங்கிசைவுகளினால் விளங்
கும் நியாயம்; (3) முன்னேக்கம் என்பதினால் விளங்கும் நியாயம்;
இங்கே முன்னேக்கம் என்பதற்கு முன் ஆலோசித்தொன்றைச்
செய்தல் என்று அர்த்தமாம்; (4) சர்வசம்மதத்தினால் விளங்கும் நியா
யம் ஆகிய இவைகளே.

4. தேவன் உண்டென்பதற்குக் காரணகாரியத்தால் விளங்கும் நியாயம் என்ன?

பிரபஞ்சத்திலெங்கும் காரணமில்லாமல் எந்தப் பொருளும் எந்தச் செய்கையுமில்லை என்று இயல்பாகவே அறிந்திருக்கிறோம். நூதனமானதொன்றைக் கண்டால் அதற்குக் காரணம் என்னவென்று உடனே விசாரிக்கிறோம். அக்காரணத்தை அறிந்துகொள்ளுமட்டும் நமக்கு மனத்திர்ப்தி இராது. உலகத்திலே பொருள்களும் செயல்களும் நிறைந்திருக்கக் காண்கிறோம். அவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் ஒன்றிருப்பது அவசியமே. தேவனே அந்தக் காரணம். சர்வத்துக்கும் காரணமாகிய அவருக்கும் காரணமுண்டாவென்று விசாரிப்பது புத்தியீனம். அவருக்குக் காரணமுண்டானால், அவர் சகலத்திற்கும் காரணமாயிருப்பதெப்படி? அது கூடாததே. ஆகையால், அவருக்குக் காரணமில்லை. அவர் அகாரணராயிருக்கிறார். தேவன் உண்டென்பதற்குக் காரணகாரியத்தால் விளங்கும் நியாயம் இதுவேயாம்.

5. தேவன் உண்டென்பதற்குப் பிரபஞ்சத்தின் ஒழுங்கிசைவுகளினால் விளங்கும் நியாயம் என்ன?

இப்பிரபஞ்சம் மிகுந்த ஒழுங்குமாய், அதிலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று இசைவும் உபயோகமுமாயிருப்பதைப் பார்த்து, தேவன் உண்டென்று அறிந்துகொள்ளுகிறோம். இப்படிப்பட்ட ஒழுங்கும் இசைவுமுள்ள பிரபஞ்சமானது சர்வஞானமுள்ள ஒருவராலே தோன்றக்கூடியதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இது எந்த சிற்றறிவுக்குந் தெளிவேயாம். பிரபஞ்சம் தானாய் வந்ததென்றும், சராசரமெல்லாம் அணுக்கள் தற்செயலாய்க் கூடினதினால் உண்டாயிற்றென்றும் சொல்வது அறியாமையே. கூடை ஒன்றிலே பதினாயிரம் அச்சுகளை வைத்துத் தரையிலே கொட்டினால், அவை சேர்ந்து புஸ்தகமாகுமோ? அர்த்தமுள்ள ஒரு வார்த்தையாகிலும் சேரமாட்டாதே. அப்படியிருக்க, மகா ஒழுங்கும் சிறப்புமான இப்பிரபஞ்சம் அணுக்கள் தற்செயலாய்க் கூடினதினால் உண்டாயிற்றென்று சொல்வதென்ன? புத்தியீனமல்லவா? பிரபஞ்சமும், அதிலுள்ள சராசரங்களுமெல்லாம் தற்செயலாய் அல்ல, சர்வஞானமுள்ள ஒரு வஸ்துவினால் உண்டாயின என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அந்த வஸ்துவே தேவன். தேவன் உண்டென்பதற்குப் பிரபஞ்சத்தின் ஒழுங்கிசைவுகளினால் விளங்கும் நியாயம் இதுவேயாம்.

6. தேவன் உண்டென்பதற்கு முன்னோக்கத்தினால் விளங்கும் நியாயம் என்ன?

பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஒவ்வொரு [illegible] யாதாம் ஒரு விசேஷித்த நோக்கமுள்ளதாயிருக்கக் காண்கிறோம். பார்க்கக் கண்ணும், கேட்கக் காதும், பிடிக்கக் கையும், நடக்கக் காலும், பறக்கச் சிறகும், பிராணிகளைப் போஷிக்கப் பூமியின் விளைவும் உண்டாயிருப்பது பிரத்தியட்சமாமே. நோக்கமில்லாத எந்த வஸ்துவையுங் காணோம். நோக்கமுள்ள இந்த வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் முன்னோக்கமுள்ள காரணம் ஒன்று இருக்கவேண்டியது அவசியம். அந்தக் காரணமே தேவன். நேரங்காட்ட இருக்கிற ஒரு கடியாரத்தையாவது, வசிக்க இருக்கிற ஒரு வீட்டையாவது பார்த்து, அது எந்த நோக்கமுமில்லாமலே உண்டாயிற்றென்கிறவனை நாம் என்ன, பைத்தியக்காரன் என்றல்லவா சொல்லுவோம்? அதுபோலவே, முழுவதிலும் முன்னோக்கத்தைக் காட்டுகிற இப்பிரபஞ்சமானது நோக்கமில்லாமலே உண்டாயிற்றென்று சாதிக்கிறவர்கள் மதிகேடரேயல்லாமல் வேறல்ல. தேவன் உண்டென்பதற்கு முன்னோக்கத்தினால் விளங்கும் நியாயம் இதுவேயாம்.

7. தேவன் உண்டென்பதற்குச் சர்வ சம்மதத்தினால் விளங்கும் நியாயம் என்ன?

தேவன் உண்டென்று சகல மனிதசாதியாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். மற்றநேகங் காரியங்களைக்குறித்து அவர்கள் விகற்ப எண்ணமுள்ளவர்கள்; தேவன் உண்டென்பதைக்குறித்தோ ஒரே கருத்தும் ஒரே பேச்சுமாயிருக்கிறார்கள். பிறப்பிலும் வளர்ப்பிலும், சாதியிலும் அந்தஸ்திலும், கல்வியிலும் மதத்திலும், பேச்சிலும் நடையிலும் மிகவும் வித்தியாசப்பட்டவர்களாயிருந்தும், இவ்விஷயத்தில் அவர்களெல்லாருக்கும் ஏக சிந்தையே. மெய்த்தேவனை அறியாத மூடசாதியாருங்கூடத் தேவன் ஒருவர் இருப்பது அவசியமென்று கருதி, பொய்த்தேவர்களையும் விக்கிரகங்களையும் ஏற்படுத்தி வணங்குகிறார்கள். தேவன் இல்லை என்று சொல்லுகிற ஒரு சாதியும் இப்பூமியில் இல்லை. யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிற பொருள் மெய்ப்பொருளே. ஆகையால், தேவன் உண்டென்பதற்கு ஐயமே இல்லை. தேவன் உண்டென்பதற்குச் சர்வசம்மதத்தினால் விளங்கும் நியாயம் இதுவேயாம்.

III. வேதாகமத்தில் தேவனுக்கு வழங்கும் நாமங்களில் சிலதைச் சொல்லு?

1. **ஏல்.** இது தேவனுடைய சர்வவியாபகத்தை, அதாவது வல்லமை அறிவாகிய அவருடைய குணங்களின் சர்வவியாபகத்தைக் காட்டுகிற நாமம். தமிழ்ச்சத்தியவேதத்தில் இது **தேவன்** என்று வரும். ஆதி. 17 : 1.

2. **எலோஹீம்.** இது தேவன் ஒருவரே ஆராதிக்கப்படவும் ஸ்தோத்திரிக்கப்படவும் தக்கவர் என்று காட்டுகிற நாமம். தமிழ்ச் சத்தியவேதத்தில் இதுவும் **தேவன்** என்று வரும். ஆதி. 1 : 1.

3. **ஷட்டயி.** இது தேவன் சர்வவல்லவரும் தம்மில்தாமே சம்பூரணருமாயிருக்கிறார் என்று காட்டுகிற நாமம். தமிழ்வேதத்தில் இது **சர்வவல்லமையுள்ள தேவன்** என்று வரும். ஆதி. 17 : 1; யாத். 6 : 3.

4. **ஆடோன்.** இது தேவன் யாவருக்கும் ஆண்டவரும் நியாயாதிபதியுமாயிருக்கிறார் என்று காட்டுகிற நாமம். தமிழ்வேதத்தில் இது **ஆண்டவர்** என்று வரும். சங். 110 : 1.

5. **யேகோவா.** இது தேவனுடைய சுயம்புவையும், சுயாதீனத்தையும், காலத்தொடர்ச்சியற்றதும் மாறாததுமான அவருடைய நித்தியத்துவத்தையுங் காட்டுகிற நாமம். இது தமிழ்வேதத்தில்

கர்த்தர் என்று திருப்பப்பட்டு, பெரிய அச்செழுத்துகளாற் பதித்திருக்கிறது.

6. எஹ்யே. இது தேவனுடைய சுத்த சுயாதீனத்தையும், அவருடைய மாறாத நித்தியத்துவத்தையுங் காட்டுகிற நாமம். இது தமிழ்வேதத்தில் இருக்கிறவராக இருக்கிறேன் என்று வரும். யாத். 3 : 14.

7. கியூரியோஸ். மேற்சொல்லியவையெல்லாம் எபிரேயு பதங்கள்; இதுவோ கிரேக்கு பதம். இது தேவனுடைய சுயம்புவையும், [illegible]வத்தையும் ஆளுகிற அவருடைய வல்லமையையுங் காட்டுகிற நாமம். தமிழ்வேதத்தில் இது கர்த்தர் என்றும் ஆண்டவர் என்றும் வரும்.

8. தேயோஸ். இதுவும் கிரேக்கு பதம். இது தேவனைச் சர்வசிருஷ்டிகர்த்தாவும், சமஸ்தத்தையும் விசாரிக்கிறவருமாகக் காட்டுகிற நாமம். தமிழ்வேதத்தில் இது தேவன் என்று வரும்.

IV. இவையல்லாமல், தேவனுக்கு வேறே பேர்களும் உண்டா?

உண்டு. 1. தம்மை நம்பினவருக்குத் தேவன் சகாயரும் தஞ்சமுமாயிருக்கிறார் என்று காட்டுகிற நாமங்கள். அவையாவன:—கன்மலை, கோட்டை, துருக்கம், கேடகம், பரிசை, சூரியன் முதலியவையாம். இவையெல்லாம் உருவக நாமங்களே. சங். 31 : 3; 84 : 11; 91 : 4. 2. அவருக்கும் அவர் அருளுகிற வரங்களுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைக் காட்டுகிற நாமங்கள். அவையாவன:—"கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவன்," "இரக்கங்களின் பிதா," 2 கொரி. 1 : 3; "ஆறுதலை அளிக்கும் தேவன்," "பொறுமையை அளிக்கும் தேவன்," ரோ. 15 : 6; "சமாதானத்தின் தேவன்," ரோ. 15 : 33; "கிருபைபொருந்திய தேவன்," 1 பே. 5 : 10; "இஸ்ரவேலின் நம்பிக்கை," எரே. 14 : 8; "சேனைகளின் கர்த்தர்" மல். 1 : 14, முதலியவாம்.

V. தேவன் ஆவியாயிருக்கிறர் என்கிறாயே; ஆவி என்றால் என்ன?

[illegible]ரூபமும் அழிவுமில்லாததும், உணர்ச்சியும் நித்தியத்துவமுமுள்ளதுமான வஸ்து எதுவோ அது ஆவி என்னப்படும்.

1. தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார் என்பதற்குத் தாற்பரியமென்ன?

தேவன் சுயம்புவும், சிற்சொரூபமும், அரூபமும், அதரிசனமும், அளவின்மையும், அழிவின்மையும், நித்தியமும், மாறாமையுமுள்ள

வஸ்துவாயிருக்கிறார் என்பதே அதற்குத் தாற்பரியம். யாத். 33 : 20; யோ. 1 : 18; 4 : 24; 5 : 37; 6 : 46; கொலோ. 1 : 15; 1 தீமோ. 1 : 17; 6 : 16.

2. ஆவிக்குரிய தன்மையிலே தேவனாகிய பரமாத்துமாவுக்கும், தேவதூதரும் மனுஷருமாகிய சீவாத்துமாக்களுக்குமுள்ள வித்தியாசம் என்ன?

தேவதூதரும் மனுஷரும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்துமாக்கள்; [illegible]யால் அவர்கள் திரும்பவும் இல்லாமற்போகக்கூடியது. தேவன் சிருஷ்டிக்கப்படாத சுயம்புவான வஸ்து; ஆனதால் அவர் எக்காலத்திலும் இல்லாமற்போவது கூடாமையே. மேலும், அவர்கள் அளவுள்ளவர்கள், தேவனோ அளவிலடங்காதவர்; அவர்கள் பராதீனர், தேவனோ சுயாதீனர். தேவனாகிய பரமாத்துமாவுக்கும், தேவதூதரும் மனுஷருமாகிய சீவாத்துமாக்களுக்குமுள்ள வித்தியாசம் இதுவே.

3. ஆனாலும், தேவனுக்குக் கண், காது, கை, கால்முதலிய உறுப்புகளும், விருப்பு, வெறுப்பு, அன்பு கோபம், சுகம் துக்கமுதலாகிய மனோசலனங்களும் உண்டென்று வேதத்தில் வழங்கிவருகிறதே; இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்?

இவையெல்லாம் தேவ[illegible]ர் மனுஷருடைய சிற்றறிவுக்கும் பலவீனத்துக்குமிரங்கி, ஆவிக்குரியதும் ஒப்புவமையில்லாததுமான தமது குணங்களுக்கும் செய்கைகளுக்கும் குறிப்பாய் வைத்த ஒப்பனைகளும் உபமானங்களுமேயல்லாமல் வேறல்ல. உதாரணமாக, தேவனுக்குக் கண்ணும் காதுமுண்டென்று சொல்லும்போது, அவரைச் சர்வஞானமுள்ளவரென்றும்; அவருக்குக் கரங்கள் உண்டென்று சொல்லும்போது, அவரை வல்லமையுள்ளவரென்றும்; அவருக்கு முகமுண்டென்று சொல்லும்போது, அவரைத் தயவுள்ளவரென்றும்; மற்றுமுள்ளவைகள் அவருக்குண்டென்று சொல்லும்போது, அவரைப் பலான குணங்களும் செய்கைகளும் உள்ளவர் என்றும் உபமானமாய்ச் சொல்லுகிறதேயல்லாமல், அப்படிப்பட்ட அவயவங்களும் மனோசலனங்களும் உள்ளபடி அவருக்குண்டென்று சொல்லவும் நினைக்கவும்படாது.

VI. தேவனுடைய குணங்கள் எவை?

அளவின்மை, நித்தியத்துவம், மாறாமை, இருக்கை, ஞானம், வல்லமை, பரிசுத்தம், நீதி, கிருபை, சத்தியம் ஆகிய இவைகளே தேவனுடைய குணங்கள்.

1. வேதாசிரியர் தேவனுடைய குணங்களை வழக்கமாய் வகுத்துக்காட்டுவதெப்படி?

வேதாசிரியர் தேவனுடைய குணங்களை அருளக்கூடிய குணங்கள் என்றும், அருளக்கூடாத குணங்கள் என்றும் இரண்டாக வகுத்துக்காட்டுகிறார்கள். தேவகுணங்களில் சிலது அவருக்கும் அவர் சிருஷ்டிகளுக்கும் பொதுவானவைகள்; இவை அருளப்படக்கூடிய குணங்களென்னப்படும். தேவகுணங்களில் வேறு சிலதோ அவருக்கேயல்லாமல், வேறே எவருக்கும் சொந்தமாய் இருக்கக்கூடாததுமானவைகள்; இவை அருளப்படக்கூடாத குணங்கள் என்னப்படும்.

2. அருளப்படக்கூடிய தேவகுணங்கள் எவை?

இருக்கை, ஞானம், வல்லமை, பரிசுத்தம், நீதி, கிருபை, சத்தியமாகிய இவைகளே அருளப்படக்கூடிய தேவகுணங்களாம். இவைகள் தேவனில் அளவற்றதாயும் சிருஷ்டிகளில் அளவுள்ளதாயும் விளங்கு[illegible]

3. அருளப்படக்கூடாத தேவகுணங்கள் எவை?

அளவின்மை, நித்தியத்துவம், மாறுதலின்மை ஆகிய இவையே அருளப்படக்கூடாத தேவகுணங்களாம். இவைகள் தேவனுக்கேயன்றி எந்தச் சிருஷ்டிக்குங் கிடையாத [illegible]க்கக்கூடாததுமான குணங்கள்.

4. தேவனுடைய குணங்கள் பிரிக்கப்படக்கூடியவைகளா?

அவைகள் பிரிக்கப்படக்கூடியவைகளல்ல. தேவகுணங்களை வெவ்வேறாக எண்ணிக்கொள்வதும் வெவ்வேறாகச் சொல்வதும் பலவீனமும் [illegible]முள்ள நமக்கு அவசியமாயிருந்தும், அவைகள் தேவனுக்காவது அவருடைய தன்மைக்காவது வேறாயிருக்கிறதாகவும், ஒன்றினின்றொன்று பிரிக்கப்படக்கூடியவைகளாயிருக்கிறதாகவும் கொஞ்சமேனும் நினைக்கலாகாது. அக்குணங்களெல்லாம் பிரியாக் கட்டமாய், தேவவஸ்துவில் ஒரே அளவில்லாத குணமேயாம்.

II. தேவனைத் தன்மையிலும் குணங்களிலும் அளவில்லாதவர் என்கிறயே; தேவனுடைய அளவின்மையாவது என்ன?

தேவவஸ்துவும் அவ்வஸ்துவிலுள்ள யாவும் எந்த அளவுக்குள்ளும் எந்தப் பிரமாணத்துக்குள்ளும் அடங்காமல், முற்றிலும் மட்டில்லாததாயிருப்பதே தேவனுடைய அளவின்மை. இதின்படி அவருடைய இருக்கையும் குணங்களும் மட்டிடக் கூடாதவைகளே.

1. தேவன் எவ்வெவ்விஷயங்களில் அளவில்லாதவராயிருக்கிறார்?

தேவன் தமது இருக்கையிலும், ஞானம் வல்லமை பரிசுத்தம் நீதி கிருபை சத்தியமாகிய தமது மகிமையுள்ள குணங்களெல்லாவற்றிலும் அளவில்லாதவரும் மட்டுள்ள நம்முடைய சொற்புத்திக்கெட்டாதவருமாயிருக்கிறார்.

2. தமது இருக்கையிலும் குணங்களிலும் தேவன் அளவில்லாதவராயிருக்கிறாரென்று காட்டுகிற சில வேதவாக்கியங்களைச் சொல்லு.

ரோ. 11: 33; யோபு 26: 14; 42: 2; ஏசா. 6: 3; வெளி. 4: 8; 15: 4; உபா. 32: 4; வெளி. 15: 3; 1 நாளா. 16: 34; யாத். 34: 6; சங். 145: 9; எண். 23: 19; உபா. 7: 9; சங். 119: 89, 90; 146: 6.

3. தேவனுடைய அளவின்மையிலடங்கிய விசேஷங்கள் எத்தனை?

மூன்று விசேஷங்கள். அவையாவன—(1) அறிவுக்கெட்டாத அவருடைய தன்மை. தேவசுபாவம் மனுஷருக்குக் கதீதமானது. தேவதூதரிலும் மனிதரிலும் சிறந்தவர்களாலும் அவரை அறியக் கூடாதபடிக்கு, அவர் தமது தன்மையிலும் தமதெல்லாக் குணங்களிலும் சமஸ்த புத்திக்கும் அறிவுக்குங் கடந்தவரும் அளவிறந்தவருமாயிருக்கிறார். சங். 145: 3; யோபு [illegible]. (2) அவருடைய எல்லையின்மை. தேவனுக்கு எல்லையுமில்லை, மட்டுமில்லை. எங்கே இடமிருக்கிறதோ, எங்கே எந்தச் சிருஷ்டியாகிலும் இருக்கக்கூடியதோ அங்கேயெல்லாம் தேவனிருக்கிறார். தேவனுடைய எல்லையின்மை என்பதற்குத் தாற்பரியம் இதுவே. (3) அவருடைய சர்வவியாபகம். அதாவது, எங்கும் நிறைந்திருத்தல். [illegible] இடங்களிலும் சமது சர்வ சிருஷ்டிகளோடுங்கூடச் சேர்த்திலை[illegible]யிருந்து, மோட்சம் பூமி நரகமாகிய திரிலோகங்களிலும் ஏககாலத்திலேயே நிறைந்திருக்கிறார். 1 இரா. 8: 27. தேவனுடைய சர்வவியாபகம் என்பதற்கு இதுவே தாற்பரியம். தேவனுடைய அளவின்மையிலடங்கிய மூன்று விசேஷங்கள் இவையே.

4. இப்படிக்குத் தேவன் எங்கும் நிறைந்தவராயிருந்தும், அவர் விசேஷித்த விதமாய்ப் பிரசன்னமாகும் இடங்களுண்டா?

உண்டு. (1) தேவன் பரலோகத்தில் வாசமாயிருக்கிற தேவதூதர்களுக்கும் மீட்கப்பட்ட ஆத்துமாக்களுக்கும் அளவிறந்த தமது கிருபையையும், மகத்துவமான தமது திவ்விய இலட்சணங்களையும்

பிரத்தியட்சமும் துலக்கமுமாய் விளங்கப்பண்ணி, அவ்விடத்தில் விசே ஷித்தவிதமாய்ப் பிரசன்னமாகிறார். (2) தாம் ஏற்படுத்திய நியமங் களையும் திவ்விய சடங்காசாரங்களையுங்கொண்டு தேவன் இப்பூமியி லுள்ள தமது திருச்சபையிலேயும் விசேஷித்தவிதமாய்ப் பிரசன்ன மாகிறார். மத். 18: 20; 28: 20. (3) விசுவாசிகளின் இருதயங்களில் தமது ஆவியை வசிக்கக் கொடுத்து, அந்த ஆவியின் மூலமாகத் தமது கருணை காருண்ணியங்களை அருளுவதினால் அவர்களுக்குள் விசே ஷித்த விதமாய்ப் பிரசன்னமாகிறார். 1 கொரி. 6: 19; 3: 16. (4) நா கத்திலே பிசாசுகளின்மேலும் மற்றத் துஷ்டர்களின்மேலும் பாவ தண்டனையைச் செலுத்தி, அளவில்லாத தமது நீதியையும் வல்லமை யையும் வெளிப்படுத்துவதினாலே அவ்விடத்திலும் விசேஷித்தவித மாய்ப் பிரசன்னமாகிறார்.

VIII. தன்மையிலும் குணங்களிலும் தேவனை நித்திய முள்ளவர் என்கிறாயே; தேவனுடைய நித்தியத்துவமாவது என்ன?

தேவன் ஆதியும் அந்தமும் காலபேதமும் காலத்தொடர்ச்சி யும் இல்லாதவருமாய் சதாகாலங்களிலும் இருக்கிறவருமாயிருப்பதே அவருடைய நித்தியத்துவம். சங். 90: 2, 4; 102: 26, 27; 2 பே. 3: 8.

1. வேதத்தில் தேவன் நித்தியமுள்ளவர் என்று என்னத்தி னாலே சொல்லப்படுகிறார்?

தேவன் ஆதியந்தமில்லாதவரும், நேற்றும் இன்றும் என்றும் மாறாத சீவனையுடையவரும், மற்றெவர்களுக்கும் உண்டாயிருக்கிற நித்தியத்துவத்துக்குக் காரணருமாயிருப்பதினாலே வேதத்தில் அவர் நித்தியமுள்ளவரென்று சொல்லப்படுகிறார்.

2. தேவனுடைய நித்தியத்துவத்துக்கும், தேவதூதருக்கும் மனித ஆத்துமாக்களுக்குமிருக்கிற நித்தியத்துவத்துக்கும் வித்தியாசம் இல்லையா?

பெருந்த வித்தியாசம் உண்டு. இவர்களுடைய நித்தியத்துவம் அந்தமில்லாததாயிருந்தும், ஆதியும் காலத்தொடர்ச்சியுமுள்ளது; தேவ னுடைய நித்தியத்துவமோ ஆதியந்தமும் காலத்தொடர்ச்சியுமில்லா ததே. இவர்களுடைய நித்தியத்துவம் ஒருவரால் அருளப்பட்டதேயல் லாமல், சுபாவமும் உரிமையும் சுயாதீனமுமானதல்ல; தேவனுடைய நித்தியத்துவமோ எவராலும் அருளப்படாமல் அவருக்குச் சுபாவமும் உரிமையும் சுயாதீனமுமான நித்தியத்துவமேயாம். சங். 90: 2-4; 102: 27; 2 பே. 3: 8.

IX. தன்மையிலும் குணங்களிலும் தேவனை மாறாதவர் என்கிறாயே; அவருடைய மாறாமையாவது என்ன?

தேவன் இஞ்சித்தேனும் வேறுபடாமலும் வேறுபடக்கூடாம லும், சதாகாலங்களிலும் ஒருதன்மையாக இருப்பதே அவருடைய மாறாமை.

1. தேவனுடைய மாறாமையை எதினாலே மெய்ப்பிக்கலாம்?

தேவனுடைய மாறாமையை யுக்தியினாலும் வேதவசனத்தினா லும் மெய்ப்பிக்கலாம்.

2. அது யுக்தியினால் ரூபகாரமாவதெப்படி?

தேவன் தம்மில் தாமே நித்திய சம்பூரணர் என்று இயற்கையறி வினால் நிச்சயித்திருக்கிறோம். எப்படியெனில், அவர் மாறுந் தன்மை யுள்ளவரென்றால், அவருடைய சம்பூரணத்துக்குப் பழுதுவர அது ஏதுவாயிருக்கும் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை. தேவன் மாறுகிறவரா னால், அவர் உயரவும் தாழவும், பெருகவும் சிறுகவும், அடையவும் இழக்கவும் கூடியவராயிருப்பார். இப்படிக்கு உயருகிறதும் தாழு கிறதும், பெருகுகிறதும் சிறுகுகிறதும், அடைகிறதும் இழக்கிறது மான வஸ்து குறைவும் பழுதுமான வஸ்துவேயல்லாமல், நித்திய சம் பூரணமுள்ளதல்ல. ஆகையால் தேவனானவர் தன்மையிலும் குணங்க ளிலும் இஞ்சித்தேனும் விகாரப்படாமல், சதாகாலமும் ஒரு தன் மையாகவே இருக்கிறார் என்பது முழு நிச்சயமாமே. இது யுக்தியி னால் உண்டாகும் ரூபகாரம்.

3. தேவனுடைய மாறாமையை விளக்குகிற வேத வாக்கி யங்களில் சிலதை எடுத்துக் காட்டு?

எண். 23: 19; 1 சாமு. 15: 29; ஏசா. 46: 10; மல். 3: 6; எபி. 6: 17, 18; யாக். 1: 17. இவையல்லாமலும் தேவனுடைய மாறா மையை விளக்கும் இன்னும் அநேக வேதவாக்கியங்களும் உண்டு.

4. தேவன் என்னென்ன விஷயங்களில் மாறாதவர்?

(1) இருக்கையில் அவர் மாறாதவரே. அவர் இல்லாமற்போ வது அசாத்தியம். 1 தீமோ. 1: 17; 6: 16. (2) தன்மையிலும் குணங் களிலும் அவர் மாறாதவரே. அவரிலாவது அவருடைய திவ்விய இலட் சணங்களிலாவது யாதொரு மாறுதலும், யாதொரு வேற்றுமையின் நிழலுமில்லை. யாக். 1: 17; யாத். 3: 14. (3) தமது தீர்மானங்களிலும்

அவர் மாறாதவரே. ஏசா. 14: 24; 46: 10; நீதி. 19: 21. (4) தமது சனங்களுக்குத் தாம் அருளிய வாக்குத்தத்தங்களிலும், துன்மார்க்கருக்குத் தாம் கூறிய பயமுறுத்தல்களிலும், தாம் முன்னுரைத்த எல்லாத் தீர்க்கதரிசனங்களிலும் அவர் மாறாதவரே. எண். 23: 19. (5) தமது நித்தியத்துவத்திலும் அவர் மாறாதவரே. சங். 102: 25-27.

5. ஆனாலும், ஆதி. 6: 6, 7; 1 சாமு. 15: 11; யோனா 3: 10 முதலான வசனங்களில் தேவனு மனஸ்தாபப்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறதே; மனஸ்தாபம் மனமாறலல்லவா? இதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?

இப்படிப்பட்ட வசனங்களில் தேவன் மனிதருடைய சிற்றறிவுக்கிரங்கி அவர்கள் பேசுகிறபிரகாரம் பேசுகிறாரேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. தேவன் தாம் சிருஷ்டித்த சர்வலோகங்களிலும் நடக்கப்போகிற சமஸ்தமான காரியங்களையும் அவைகளின் பேதாபேதங்களையும் அநாதிகாலமும் சவிஸ்தாரமுமாய் அறிந்தவராயிருக்க, தற்காலத்தில் நடக்கும் ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு, அவர் மனஸ்தாபத்தையாவது சந்தோஷத்தையாவது அடையக்கூடியதெப்படி? அது கூடாத காரியமாமே. மனிதருக்கு இருக்கிறதுபோல, தேவனுக்கு மனோசலனமே இல்லை. அவர் மனமாறுதலை அறியார். யோபு 23: 13. வேதத்தில் தேவமாறுதற்போல் தோன்றுகிறதெல்லாம் உள்ளபடி சிருஷ்டிகளின் மாறுதலேயன்றி வேறல்ல.

X. தேவனைத் தவிர மற்றெந்த வஸ்துவானாலும் இருக்கையிலே அளவின்மையும், நித்தியமும், மாறாமையுமுள்ளதென்று சொல்லலாகுமா?

சொல்லலாகாது. இம்மூன்று குணங்களும் அருளக்கூடாத தேவகுணங்கள். வானம் பூமி முதலிய சராசரங்களுக்கும், தேவதூதரும் மனிதருமாகிய ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் இருக்கை உண்டாயினும், அவைகளில் எதற்கும் இக்குணங்கள் இல்லை, இருக்கவுங்கூடாது. தேவன் ஒருவரே அளவின்மையும் நித்தியமும் மாறாமையுமுள்ளவர். "இருக்கிறவராக இருக்கிறேன்" என்று சொல்லக்கூடியவர் அவர் ஒருவரே.

XI. தேவனை அளவில்லாத ஞானமுள்ளவர் என்கிறாயே; அவருடைய ஞானம் ஆவதென்ன?

தேவன் தம்மையும், இருந்ததும் இருக்கிறதும் இருப்பதும் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் இருக்கக்கூடியதுமாகிய சமஸ்தமான

வஸ்துக்களையும், அவைகளுக்குரிய சகல காரணகாரியங்களையும் சம்பூரணமாய் அறிந்திருப்பதே தேவனுடைய ஞானம்.

1. தேவனுடைய ஞானம் என்பதில் அடங்கியவைகள் என்ன?

(1) அளவில்லாத அவருடைய அறிவு; இதினாலே அவர் சமஸ்தத்தையுங் கண்டு, சமஸ்தத்தையும் அறிந்துகொள்ளுகிறார். நீதி. 15: 3; ஆதி. 6: 5; சங். 11: 4; எபி. 4: 13. (2) அளவில்லாத அவருடைய விவேகம்; இதினாலே அவர் சர்வலோகத்திலுமுள்ள சர்வ பொருள்களையும் சாதுரியமாய் நடத்தியும், தாம் அவைகளை உண்டாக்கின அபிப்பிராயம் சரியாய் நிறைவேறும்படியாகவும், யாவும் கடைசியில் நன்மையாய் முடியும்படியாகவும் அவைகளை ஆண்டுகொண்டும் வருகிறார். அப். 15: 18; ஏசா. 47: 10. தேவனுடைய ஞானம் என்பதில் அடங்கியவைகள் இவைகளே. அளவில்லாத அறிவும் அளவில்லாத விவேகமுமாகிய இவ்விரண்டும் ஒன்றாய்க் கூடியது தேவனுடைய சர்வஞானம் என்னப்படும்.

2. காரியங்களை அறிந்துகொள்ளும் வகையில் தேவனுக்கும் நமக்கும் வித்தியாசமில்லையா?

மிகுந்த வித்தியாசம் உண்டு. நாம் எண்ணத்தொடர்ச்சியினாலேயே காரியங்களை அறிந்துகொள்ளுகிறோம்; தேவனோ அப்படியல்ல. அவரிடத்தில் எண்ணத்தொடர்ச்சியே கிடையாது. அவர் சுய அறிவாகிய ஒரே ஒரு கண்ணோக்கத்தினாலே சமஸ்தமானவைகளையும் தெளிவும் அடக்கமும் விரிவும் தவறின்மையுமாய் அறிந்துகொள்ளுகிறார்.

3. தேவனுடைய ஞானம் வெளிப்படுகிறதெப்படி?

(1) தேவனுடைய ஞானம் சிருஷ்டிப்பாகிய கிரியையில் வெளிப்படுகிறது. பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுகிற ஒழுங்கும் இசைவும் நானாவிதமான அழகுமெல்லாம் அவருடைய சர்வஞானத்துக்குப் பூர்த்தியான திருஷ்டாந்தமே. சங். 104: 24; 136: 5; நீதி. 3: 19. (2) அது அவருடைய பரிபாலனமாகிய கிரியையிலும் வெளிப்படுகிறது. இதிலே தேவன் சர்வத்தையுந் தமது வல்லமையினால் தாங்குகிறவருமாய், தமது சித்தம் முழுவதும் நிறைவேறத்தக்கதாகச் சமஸ்தத்தையும் நடப்பிக்கிறவருமாய் விளங்குகிறார். எபி. 1: 3; தானி. 4: 35; சங். 135: 6. (3) அது ரட்சிப்பாகிய கிரியையிலும் வெளிப்படுகிறது. மகத்தான இந்தக் கிரியையை ஆலோசித்தும் நடத்தியும் நிறைவேற்றியும் வருகிறவரைச் சர்வஞானமுள்ளவரென்று சொல்லவும் வேண்டியதில்லையே.

XII. தேவனை அளவில்லாத வல்லமையுள்ளவர் என்கிறோமே, அவருடைய வல்லமை ஆவதென்ன?

தேவன் "வானத்திலும் பூமியிலும் சமுத்திரங்களிலும் எல்லா ஆழங்களிலும்" தாம் திருவுளங்கொண்ட எல்லாவற்றையும் தமது சித்தத்தின்படி செய்யச் சக்தியுள்ளவராயிருப்பதே அவருடைய வல்லமை. சங். 135: 6; தானி. 4: 35.

1. வேதத்தில் தேவனுடைய வல்லமை எப்படிச் சொல்லப்படுகிறது?

(1) அது உடன்பாடாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. சங். 62: 11; ஆதி. 17: 1; யோபு 9: 4; 37: 23; 42: 2; சங். 33: 10. (2) அது எதிர்மறையாயும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, வேதம் அவரை முற்றிலும் பலவீனரகிதராகக் காட்டுகிறது. ஆதி. 18: 14; எரே. 32: 17; லூக். 1: 37. (3) அது உருவகமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. உதாரணமாக, சங். 98: 1-ல் அது அவருடைய "புயம்" என்றும், சங். 63: 8-ல் அவருடைய "வலது கரம்" என்றும், யாத். 6: 6-ல் அவருடைய "ஓங்கிய கை" என்றும், ஏசா. 62: 8-ல் அவருடைய "வல்லமையுள்ள புயம்" என்றும், ஏசா. 63: 12-ல் அவருடைய "மகிமையின் புயம்" என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

2. தேவனுடைய வல்லமை வெளிப்படுகிறதெப்படி?

(1) அது சர்வலோகத்தையும், அதிலுள்ள யாவற்றையும் சிருஷ்டித்த சிருஷ்டிப்பினாலே வெளிப்படுகிறது. ரோ. 1: 20; சங். 33: 9. (2) அது அவருடைய பரிபாலனத்தினாலேயும் வெளிப்படுகிறது. கொலோ. 1: 17; எபி. 1: 3; சங். 76: 10. (3) அது இயேசு கிறிஸ்து செய்த மீட்பென்னும் கிரியையினாலும் வெளிப்படுகிறது. அவருடைய அவதாரம், ஒருவராகிய அவரில் தேவசுபாவமும் மனுஷசுபாவமும் அதிசயமாய்க் கூடியிருத்தல், அவர் செய்த திரளான அற்புதங்கள், பாவத்தினிமித்தம் எல்லா மனிதரின்மேலும் வரவேண்டிய அகோர தண்டனையின் பாரத்தை அவர் ஒண்டியாய்ச் சுமக்கும்போது அவருடைய மனிதசுபாவம் அழியாமலிருத்தல், அவர் மரித்தோரிலிருந்து எழும்புதல் ஆகிய இவையாவும் சர்வவல்லமையின் கிரியைகளே. (4) அது பாவிகளை மனந்திருப்பிக் குணப்படுத்தலிலும் வெளிப்படுகிறது. பாவத்தில் மரித்துக்கிடக்கிற ஆத்துமாவை உயிர்ப்பிக்கிறதும், கிறிஸ்தவ மரித்தோரிலிருந்து எழுப்புகிறதும் ஒன்றுக்கொன்று சமமான செய்கைகளேயாம். இவ்விரண்டிற்குஞ் சர்வவல்லமை

இன்றியமையாததே. (5) அது திருச்சபையிலேயும் வெளிப்படுகிறது. அச்சபையை இப்பூமியில் ஸ்தாபித்து, [illegible] எல்லா துன்பங்களிலிருந்தும் அதை விடுவித்துக் காப்பாற்றினது சர்வவல்லமையின் செயலேயன்றி வேறல்ல. (6) நேரிடும் நானாவிதமான வருத்தங்களிலும் சோதனைகளிலும் தமது சனங்களைக் காத்து, அவர்களை எப்போதும் செயங்கொள்ளச்செய்வதிலும் அது வெளிப்படுகிறது. 1 பே. 1: 5.

3. தேவனால் செய்யக்கூடாத காரியங்கள் உண்டா?

தேவனால் செய்யக்கூடாத காரியங்கள் உண்டு. (1) தமது தன்மைக்கு விரோதமான எதையும் திருவுளங்கொள்ளவும் செய்யவும் அவரால் கூடாது. உதாரணமாக, தாம் இல்லாமற்போகவும், தம்மை அழிக்கவும் அவரால் முடியாது. (2) பலட்சியத்துக்கும் குறைவுக்குமடுத்தவையுந் திருவுளங்கொள்ளவும் செய்யவும் அவரால் கூடாது. உதாரணமாக, அவர் பொய்சொல்லவும் மாட்டார்; தம்மைத்தாம் மறுதலிக்கவும் மாட்டார். தீத். 1: 3; 2 தீமோ. 2: 13; எண். 23: 19. (3) ஒன்றுக்கொன்று சுத்த மாறுபாடான காரியங்களைச் செய்யவும் அவரால் கூடாது. உதாரணமாக, ஒன்றை ஏககாலத்தில் இருக்கவும் இல்லாமலிருக்கவுஞ் செய்கிறதற்கு அவரால் கூடியாது. அப்படியிருந்தும், இவைகளினால் அவருடைய வல்லமைக்கு யாதொரு பழுதுமில்லை.

XIII. தேவனை அளவில்லாத பரிசுத்தமுள்ளவர் என்கிறோமே; அவருடைய பரிசுத்தம் ஆவதென்ன?

தேவன் தமது தன்மையின் மாசற்ற புனிதத்தை அநுசந்தித்து, அதின்மேல் மகிழுகிறதும், நீதியை விரும்பி அக்கிரமத்தைத் தீர அருவருத்து வெறுக்கிறதுமே அவருடைய பரிசுத்தம். சங். 45: 7; உபா. 25: 16; நீதி. 15: 9, 26.

1. இக்குணம் தேவனுக்கு அதிமேன்மையானதென்று எப்படிக் காட்டலாம்?

சத்தியவேதத்தினாலே காட்டலாம். அதிலே மிகுதியும் பாராட்டப்படுவது இந்தக் குணமே. அதிலே தேவ சம்பந்தமான யாவும் பரிசுத்தமுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் கண்டிருக்கிறபடி, திரித்துவத்திலுள்ள மூவரும் பரிசுத்தரே, யோ. 17: 11; அப். 4: 28; சங். 16: 10; யோ. 14: 26; தேவனுடைய வாசஸ்தலமாகிய பரலோகமும் பரிசுத்தமே. உபா. 26: 15; ஏசா. 63: 15; அவருடைய

ஒய்வுநாளும் பரிசுத்தமே, யாத். 16: 23; 31: 14; அவருடைய ஆ யமும் பரிசுத்தமே, லேவி. 16: 33; 2 நாளா. 3: 8; அவருடைய கு மும் பரிசுத்தமே, தானி. 12: 7; 1 பே. 3: 9; அவருடைய து ரும் பரிசுத்தரே, மத். 25: 31; அவருடைய ஊழியரும் பரிசுத்தரே 2 பே. 1: 21. மேலும் தேவன் ஆணையிடும்போது, தமது குணங்க லெல்லாம் பரிசுத்தத்தையே தெரிந்துகொண்டு, அதின்பேரில் ஆணை யிடுகிறார். அவர் இந்தக் குணத்தைத் தமக்கு மிகுந்த மேன்மையா எண்ணுகிறார் என்பது இதினால் தெளிவாமே. சங். 89: 35; ஆமே 4: 2.

2. தேவனுடைய பரிசுத்தம் விளங்குகிறதெப்படி?

(1) அது அவருடைய சிருஷ்டிப்பாகிய கிரியையில் விளங்கு கிறது: அவர் தேவதூதரையும் மனிதரையும் பூரண பரிசுத்தராகவே உண்டாக்கினார், மத். 25: 31; ஆதி. 1: 27; பிர. 7: 29; (2) அது அவருடைய பரிபாலனமாகிய கிரியையிலும் விளங்குகிறது: பாவஞ் செய்த தேவதூதரை அவர் பரலோகத்தினின்று தள்ளிவிட்டதினாலும் துரோகம்பண்ணின ஆதி மனிதரைப் பரதீஸிலிருந்து துரத்தின தினாலும், பழைய உலகத்தைச் சலப்பிரளயத்தைக்கொண்டும் சோதோம் கொமோரா என்னும் பட்டணங்களை அக்கினி கந்தகங்களைக்கொண் டும் நாசப்படுத்தினதினாலும், வனாந்தரத்தில் கலகம்பண்ணின இஸ் ரவேலரைத் தண்டித்ததினாலும், ரோமரைக்கொண்டு எருசலேம் நக ரத்தை நிர்மூலமாக்கினதினாலும், தமது பரிசுத்த கட்டளைகளை மீறி நடக்கும் தமது சொந்தச் சனங்களையுங் கண்டித்து வருவதினாலும் தம்மைச் சுத்த பரிசுத்தர் என்று திருஷ்டாந்தப்படுத்தியிருக்கிறார்; (3) அது "பரிசுத்த வேதாகமம்" என்று சொல்லப்படும் அவருடைய வசனத்திலேயும் விளங்குகிறது: ரோ. 1: 4; அவ்வசனத்தின் கட் டளைகளும் வாக்குத்தத்தங்களும் பயமுறுத்தல்களும் சமஸ்தமும் பரி சுத்தமுள்ளவைகளே, சங். 105: 42; 2 பே. 1: 4; (4) அது இரட்சண்ணிய கிரியையிலும் விளங்குகிறது: பாவத்தை நீக்கி மனி தரை ரட்சிக்கும்படி தேவனானவர் அநாதியாய்த் தமக்குச் "செல்வ பிள்ளை" ஆயிருந்த தமது ஒரே குமாரனை மனுஷவாக்குக்கெட்டாத உபத்திரவத்துக்கும் சிலுவையின் குரூர மரணத்துக்கும் ஒப்புவித் ததே அவருடைய பரிசுத்தத்துக்கு மற்றெல்லாத் திருஷ்டாந்தங்களி லும் பிரத்தியட்சமும் பயங்கரமுமான திருஷ்டாந்தமாம்.

XIV. ...தேவனை அளவில்லாத நீதியுள்ளவர் என்கிறோமே; அவருடைய நீதி ஆவதென்ன?

: தேவன் தம்மில்தாமே அளவில்லாத நிதார்த்தமுள்ளவராயிருப்ப தும், சகலமான தமது சிருஷ்டிகளையும் எல்லா விஷயத்திலும் ... நிலையாய் ஆண்டு நடத்திவருவதுமே அவருடைய நீதி.

1. வேதத்தில் தேவனுடைய நீதி எவ்விதமாய் வெளிப்படுகி றது?

(1) அது வெளிப்படையான வசனங்களினால் உடன்பாடாய் வெளிப்படுகிறது. உபா. 32: 4; ஏசா. 45: 21; அப். 3: 14; வெளி. 15: 3. (2) அவரில் அநீதம் கொஞ்சத்தேனும் இல்லையென்று மறுக் கிற வசனங்களினாலே அது எதிர்மறையாயும் வெளிப்படுகிறது. ரோ. 3: 5; 9: 14; உபா. 32: 4; சங். 92: 15. (3) தேவன் ஒவ் வொருவனுக்கும் அவனவன் கிரியைகளின்படி பலனளிப்பார் என்று காட்டுகிற வசனங்களினாலும் அது வெளிப்படுகிறது. யோபு 33: 26; எரே. 17: 10; ரோ. 2: 6.

2. வேத சாஸ்திரிகள் தேவனுடைய நீதியை எப்படி வகுத் துக் காட்டுகிறார்கள்?

வேத சாஸ்திரிகள் தேவனுடைய நீதியை நாலு வகுப்பாக வகுத்துக் காட்டுகிறார்கள். அவையாவன:—(1) விதிக்கிற நீதி. இது தேவன் பகுத்தறிவுள்ள தமது சிருஷ்டிகளுக்கு நீதியான கட்டளைக ளைக் கொடுப்பதேயாம். அப்படிப்பட்ட சிருஷ்டிகள் யாவரும் சமஸ்த விஷயங்களிலும் தேவசித்தத்துக்கடங்கி, நீதியுள்ள அந்தக் கட் டளைகளைக் கைக்கொள்ளப் பாத்தியமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். (2) நடு நீதி. இது தேவன் எப்போதும் தமது சிருஷ்டிகளுக்குச் செய்யவேண்டியதையெல்லாம் பட்சபாதமில்லாமல் நியாயத்தின்படி செய்யத் திருவுளங்கொண்டிருப்பதேயாம். யோபு 34: 11; நீதி. 24: 12; 1 பே. 1: 17. (3) நற்பலன் அளிக்கிற நீதி. இது கிறிஸ்துவி னிமித்தம் தேவன் தமது சனங்களுக்கு இம்மை மறுமையிலும் நற் பலனளிப்பதேயாம். அவர்களுடைய கீழ்ப்படிதல் குறைவுள்ளதாயி ருந்தும் உண்மையுள்ளதனினால் அதைக் கிருபையாய் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார். ஆனாலும், தேவன் அவர்களுக்கு நற்பலனளிப்பது அவர்கள் கீழ்ப்படிதலின் புண்ணியத்தினிமித்தமாகவல்ல, அவர்களுக் காக கிறிஸ்து தமது கீழ்ப்படிதலாலும் பாடுபட்டதலாலும் சம்பாதித்த புண்ணியத்தின் நிமித்தமே அதை அவர்களுக்களிக்கிறார். எபி. 5: 8, 9; 2 தீமோ. 4: 8; சங். 58: 11; 19: 11; ரோ. 4: 4, 5; சங். 115: 1; 1 பே. 2: 5. (4) பழிவாங்குகிற நீதி. இது தேவன்

பாவத்தைத் தண்டிக்கிறதும், பரிசுத்தமும் நீதியுமுள்ள தமது கட்டளைகளை மீறினவர்களிடத்தில் பழிவாங்குகிறதுமேயாம். உபா. 32: 41; நாகூ. 1: 2; ரோ. 12: 19; 2 தெச. 1: 7, 8.

3. தேவனுடைய நீதி வெளிப்படுகிறதெப்படி?

தேவனுடைய நீதி பலவிதமாய் வெளிப்படுகிறது. (1) பரிபாலனத்தில் அவர் செய்யும் நியாயத்தீர்ப்புகளினாலே அது வெளிப்படுகிறது. சங். 9: 16; 103: 6. (2) கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து பட்ட மகா கோரமான பாடுகளினாலும், அடைந்த குரூர மரணத்தினாலும் அது விசேஷமாய் வெளிப்படுகிறது. தேவன் அளவில்லாத நீதியுள்ளவர் என்பதற்கும், பிராயச்சித்தமில்லாமல் பாவத்தை மன்னிக்க அவரால் கூடாதென்பதற்கும் கிறிஸ்துவின் சிலுவையே பலத்த திருஷ்டாந்தம். (3) கடைசி நியாயத்தீர்ப்பிலே அது பிரபலமாய் வெளிப்படும். பூலோகத்தை நீதியாய் நியாயந்தீர்க்கிறதற்குத் தேவன் ஒரு நாளைக் குறித்திருக்கிறார். அப். 17: 31. அந்த நாளிலே அவர் பாவஞ்செய்த தூதர்களையும் மனிதர்களையும் நியாயந்தீர்த்து அவர்களை முடிவற்ற ஆக்கினைக்குள்ளாக்குவதினாலே தம்மை நித்திய நீதிபரர் என்று பயங்கரமாய்த் திருஷ்டாந்தப்படுத்துவார். யூதா. 6; 2 பே. 2: 4; வெளி. 20: 11–15.

XV. தேவனை அளவில்லாத நன்மையும் கிருபையுமுள்ளவர் என்கிறோமே; இதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

தேவன் தம்மில்தாமே அளவில்லாத நன்மையும் கிருபையுமுள்ளவராயிருப்பதுமல்லாமல், சகலமான சிருஷ்டிகளுக்கும் அந்த நன்மையையும் கிருபையையும் அளிக்கிறவருமாயிருக்கிறார் என்பதே இதற்குத் தாற்பரியம்.

1. வேதத்தில் இந்தத் தேவகுணத்துக்கு வழங்கிவரும் பேர்களையும் அவற்றின் கருத்தையும் சொல்லு?

இக்குணத்தின் தன்மையையும் இது விளங்குகிற வகையையும் காட்டுவதற்கு வேதத்தில் பற்பல பேர்கள் வழங்கிவருகிறது. எப்படியென்றால், (1) தேவன் தமது சிருஷ்டிகளின்மேல் மகிழ்ந்து அவைகளின் பாக்கியத்தை விருத்தியாக்கச் சித்தமுள்ளவராயிருக்கிறார்; இது அவருடைய அன்பு என்னப்படும். (2) சிருஷ்டிகளின் குறைவுகளை நீக்கி, அவைகளுக்குத் திருப்திசெய்ய இஷ்டமுள்ளவராயும் இருக்கிறார்; இது அவருடைய தயை என்னப்படும். சங். 116: 7. (3) தகுதியையன்றி, எந்த நன்மையும் அடையப் பாத்திரமில்லாதவர்களுக்கும் இரங்கத் தேவன் மனமுள்ளவருமாயிருக்கிறார்; இது அவருடைய கிருபை என்றும், இரக்கம் என்றும் சொல்லப்படும். லூக். 6: 35; ரோ. 3: 24. (4) உடனுக்குடனே பாவிகளைத் தண்டிக்க மனதில்லாமல், பொறுத்துக்கொள்ளுகிற குணமுள்ளவருமாயிருக்கிறார்; இது அவருடைய பொறுமை என்றும், நீடிய பொறுமை என்றும், நீடிய சாந்தம் என்றும் சொல்லப்படும். யாத். 34: 6; 1 பே. 3: 20; 2 பே. 3: 9.

2. தேவனுடைய கிருபை வெளிப்படுவதெப்படி?

(1) அது சிருஷ்டிப்பாகிய கிரியையில் வெளிப்படுகிறது. தேவன் தம்மில்தாமே நிறைந்த பாக்கியமுள்ளவர். அவருக்கு எந்தக் குறைவும், எந்தத் தேவையுமில்லை. அப்படியிருந்தும், அவர் அனந்த வஸ்துக்களை உண்டாக்கியிருக்கிறார். இதற்கு அவருடைய கிருபையே காரணம். இதன்றியும், இம்மையில் தம்மை வணங்கிச் சேவிக்கவும், மறுமையில் தமக்குள் நித்திய சுகத்தைப் பெற்றனுபவிக்கவும் அவர் மனிதரைச் சிருஷ்டித்தது அவருடைய நன்மைக்கும் கிருபைக்கும் உயர்ந்த திருஷ்டாந்தமேயாம். (2) அது பரிபாலனமாகிய கிரியையிலும் வெளிப்படுகிறது. பரிபாலனத்தில் விளங்குந் தேவகிருபையை இரண்டாக வகுத்துக் காட்டுவது வேதசாஸ்திரிகளுக்கு வழக்கம். எப்படியென்றால், தேவன் பேதமின்றியே தமது சிருஷ்டிகளாகிய சராசரங்கள் அனைத்துக்குங் காட்டிவருகிற கிருபையைச் சாதாரண கிருபை என்றும், சங். 33: 5; 36: 6; மத். 5: 45; பாவத்தால் கெட்டுப்போன மனிதரில் சிலரைத் தெரிந்துகொண்டு ரட்சிக்கிற கிருபையை விசேஷகிருபை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். யோ. 3: 16; 15: 13. (3) தேவனுடைய கிருபையானது கடைசி நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே அதிக மகிமையாய் வெளிப்படும். சங். 31: 19; மத். 25: 34; 1 கொரி. 2: 9.

XVI. தேவனை அளவில்லாத சத்தியமுள்ளவர் என்கிறோமே; இதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

தேவன் தம்மில்தாமே அளவில்லாத சத்தியமும் உண்மையுமுள்ளவராயிருப்பதோடுங்கூட, தாம் பண்ணின வாக்குத்தத்தங்களையாவது, தீர்மானித்த தீர்மானங்களையாவது நிறைவேற்றாமற் போவது தாம் அவருக்குக் கூடாத காரியம் என்பதே தேவன் அளவில்லாத சத்தியமுள்ளவர் என்கிறதற்குத் தாற்பரியம். உபா. 32: 4; யாத். 34: 6.

1. தேவனுடைய சத்தியம் வெளிப்படுவதெப்படி?

(1) அது பரிபாலனமாகிய கிரியையில் வெளிப்படுகிறது. மனிதர் பார்வைக்குப் பிரத்தியட்சமாய் விளங்குகிற தேவனுடைய பரிபாலன கிரியைகள் யாவும் அவருடைய வேதவசனத்திற்கு முற்றிலும் இசைவானவைகளே. ஆதி. 8: 22; சங். 25: 10; 111: 7-9. (2) வேதாகமத்தின் வாக்குத்தத்தங்களிலேயும், பயமுறுத்தல்களிலேயும் தேவனுடைய சத்தியமானது அதிக பரிஷ்காரமாய் வெளிப்படுகிறது. மத். 5: 18; 24: 35; எண். 23: 19; 2 சாமு. 7: 28; 1 இரா. 8: 56; ஏசா. 25: 1; 46: 11; எரே. 4: 28; எசே. 12: 25; 2 கொரி. 1: 20; எபி. 10: 23; 11: 11. (3) தேவனுடைய சத்தியமும் உண்மையும் கடைசி நியாயத்தீர்ப்புநாளில் சம்பூரணமாய் வெளிப்படும். அவர் இம்மையில் தமது சனங்களுக்குக் கொடுத்த எல்லா வாக்குத்தத்தங்களும், துன்மார்க்கர்மேல் அவர் சொன்ன எல்லாப் பயமுறுத்தல்களும் அந்நாளில் ஏகமாய் நிறைவேறலாகும்.

அனுமான போதனைகள்.

XVIII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவன் ஆவியாயிருப்பதினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) ஆவியாயிருக்கிற அவரை நாம் ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ளவேண்டும். யோ. 4: 23, 24. (2) அவரைக்குறித்து நாம் பேசுந்தோறும் மகா வணக்கமாய்ப் பேசவேண்டும். (3) உள்ளத்திலாவது புறத்திலாவது அவரைக்குறித்த எந்தப் பாவனையையும் எந்தப் போலியையும் எந்தச் சொரூபத்தையும் உண்டுபண்ணுவது மகா பாவம். (4) ஆவியாகிய நமது ஆத்துமத்துக்கு உசித நன்மையாயிருக்கத்தக்க வஸ்து தேவன் ஒருவரேயல்லாமல், நமக்குத் திருப்தி செய்யக்கூடிய பொருள் வேறெதுவுமில்லை.

2. தேவனுடைய அளவின்மையினாலும் அதிலடங்கிய குணங்களினாலும் உண்டாகும் போதனை:—(1) அவர் தமது சனங்களுக்கு நேரிடும் சமஸ்தமான துன்பங்களையும் சோதனைகளையும் அறிந்து பரிதபிக்கத்தக்கவராயிருக்கிறார். (2) துன்மார்க்கருடைய மறைவிடங்களெல்லாம் தேவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். (3) குணப்படாத பாவியை நித்தியத்துக்கும் தண்டிக்கத் தேவன் பாதாளத்திலும் அவனோடே இருப்பார்.

3. தேவனுடைய நித்தியத்துவத்தினாலுண்டாகும் போதனை:—தேவன் சதாகாலங்களிலும் சீவித்து ஆளுகைசெலுத்தி வருவது சன்மார்க்கருக்குச் சந்தோஷகரமும், துன்மார்க்கருக்குத் துக்ககரமுமான செய்தியேயாம். கிருபை கிடையாத நரகத்திலே, "நித்தியம்" என்கிற எண்ணம் எப்போதைக்கும் பாவியின் நெஞ்சைப் பிளக்கிற கோடாலியாயிருக்கும்.

4. தேவனுடைய மாறாமையினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) தேவன் அன்பில் மாறாதவராய், தம்முடையவர்களிடத்தில் முடிவுபரியந்தமும் அன்பு வைக்கிறவரே. இது சன்மார்க்கருக்கு நிறைந்த ஆறுதலைக் கொடுக்கத்தக்க எண்ணம். யோ. 13: 1. (2) பாவிகளைத் தண்டிக்கத் தேவன் மாறாத கருத்துள்ளவரே. இது துன்மார்க்கர் மனதில் அளவில்லாத அச்சமும் திகிலும் உண்டாக்கத்தக்க எண்ணம்.

5. தேவனுடைய இருக்கையினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) தமது சனங்களைப்பற்றிய தமது கிருபையுள்ள திருச்சித்தத்தையெல்லாம் அவர் அகத்தியமாய் நிறைவேற்றுவார். (2) "இருக்கிறேன்" என்கிற பேரைக்கொண்டு, சதாகாலங்களிலும் மாறாமலிருக்கிற இந்தத் தேவனைப் பற்றிக்கொள்வது சகலருக்கும் இன்றியமையாததே.

6. தேவனுடைய சர்வஞானத்தினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) சன்மார்க்கருடைய ஞான விருத்திக்கு ஏலாத எந்தத் தீமையையுந் தேவன் அவர்களுக்குச் சம்பவிக்கவொட்டார். ரோ. 8: 28; யோபு 5: 13. (2) மனிதர் பார்வைக்கு மறைந்திருந்தாலும் துன்மார்க்கருடைய உள்ளான சிந்தனைகளும் இரகசியமான தீவினைகளுமெல்லாம் தேவனுடைய கண்களுக்குமுன்பாக நிர்வாணமும் வெளியரங்கமுமானவைகளே. எபி. 4: 13. (3) நம்முடைய இருதயம் செம்மையாயிருப்பதும் இராததும் தேவன் நன்றாய் அறிவார். ஆதலால், அவரை உண்மையாய்த் தொழுதுகொள்ள நாம் வெகு சாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். (4) நம்மை ரட்சிக்கும் விஷயத்தில் தேவன் தமது சர்வஞானத்தை அதிசயமாய் வெளிப்படுத்தினதினிமித்தம் எப்போதும் அவருக்கு நன்றிசெலுத்துவது நமது கடமை.

7. தேவனுடைய சர்வவல்லமையினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) தாம் வாக்குக்கொடுத்த சகலத்தையும் நிறைவேற்றத் தேவன் திராணியுள்ளவரே. (2) கேவலமான உபத்திரவத்திலும் அகப்பட்ட தேவசனங்கள் சோர்வடையாமல், அவரை நம்பிக்கொள்ளத்தகும். (3) தீமை செய்தலைவிட்டு, நன்மை செய்ய அப்பியாசப்படவேண்டும். தேவன் ரட்சிக்கவும் பட்சிக்கவும் திராணியுள்ளவரே.

எபி. 10: 31. (4) வருங்கோபத்துக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளும்படி துன்மார்க்கர் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். யோபு 9: 4, 5. (5) "இஸ்ரவேலின் பரிசுத்தருடைய வல்லமையை மட்டுப்படுத்தி," துணிகரமாய்ப் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு நாம் சாவதானப்படவேண்டும். சங். 78: 19-42.

8. தேவனுடைய பரிசுத்தத்தால் உண்டாகும் போதனை:— (1) தேவனுடைய மாசற்ற தன்மைக்கும் பாவத்துக்கும் தீரா விரோதம் உண்டு. (2) பரிசுத்தத்துக்கு அன்னியரும், பாவ வழிகளில் பிரியப்படுகிறவர்களும் கனமோசத்துக்குட்பட்டவர்கள். (3) பரிசுத்தமில்லாத எவனும் தேவனைத் தரிசிப்பதில்லை; ஆதலால், அது நமக்கு அவசியம் வேண்டியது. 2 கொரி. 6: 17, 18. (4) நாம் பாவத்தைச் சமூலமாய் வெறுத்து, தேவ வழியில் நடந்து, அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களாயிருப்பது இன்றியமையாதது. (5) கிறிஸ்துவின் நீதியைத் தரிக்கப்பெற்றவர்கள்மாத்திரம் தேவனுக்கு முன்பாக நம்பிக்கையுள்ளவர்களாய் நிற்கலாகும். ஆகையால் அந்த நீதியில் பங்குபெற நாம் சாக்கிரதைப்படவேண்டும்.

9. தேவனுடைய நீதியினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) தாம் நமக்குச் செய்வதெல்லாவற்றிலேயுந் தேவன் நீதியும் உண்மையுமுள்ளவர் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். (2) தேவன் பாவத்துக்குத் தண்டனை செலுத்தாமற்போவது கூடாத காரியமே. (3) கடைசி நியாயத்தீர்ப்பு நிச்சயமாய் நடக்கும். (4) தேவனைப்போலவே நாமும் நீதியுள்ளவர்கள் ஆகப்பிரயாசப்படவேண்டும். மீகா. 6: 8; மத். 22: 21.

10. தேவனுடைய கிருபையினால் உண்டாகும் போதனை:— (1) தேவன் ஒருவரே நமது ஆத்துமத்துக்குத் திருப்திசெய்யத்தக்க பங்கும் சுதந்தரமுமாயிருக்கிறார். சங். 16: 5; 73: 25. (2) தேவனுடைய கிருபையை அசட்டைபண்ணாதபடி நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். (3) அவர் அருளுகிற நன்மையினிமித்தம் நாம் அவருக்கு நன்றிசெலுத்துவது கடமை. (4) ஆபத்துக் காலத்திலெல்லாம் நாம் அவரை நம்பிக்கொண்டு, அவருடைய திருச்சித்தத்துக்குத் தாழ்மையாய் அமைந்திருக்கவேண்டும். (5) தேவனைப்போல் நாமும் நன்மையும் கிருபையுமுள்ளவர்களாயிருக்க முயற்சிக்கவேண்டும்.

11. தேவனுடைய சத்தியத்தினால் உண்டாகும் போதனை:— (1) தேவன் தாம் சொன்னதெல்லாம் நிறைவேற்றுவார் என்று நம்பிக்கொள்ளுகிறதற்கு அவருடைய சத்தியமானது பெயராத அஸ்திபார

மேயாம். (2) தேவனுடைய சத்தியத்தை மறந்து நிர்விசாரமாயிருக்கிற பாவிகளின் நிலைமை மகா பயங்கரமானது. (3) தேவாராதனையில் கபடற்றவர்களும், லோக வியாபாரத்தில் சூதில்லாதவர்களுமாயிருக்க நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். (4) இந்தக் குணத்தில் தேவனுக்கொப்பாகும்படி நாம் முயலவேண்டியது. மீகா. 6: 8.

12. தேவகுணங்களின் மொத்தத்தினால் உண்டாகும் போதனை:—(1) தேவகுணங்கள் அவருடைய சனங்களுக்குச் சொல்லிமுடியாத ஆறுதலையும், துன்மார்க்கருக்கு வாக்குக்கெட்டாத பயத்தையுங் கொடுக்கத்தக்கவைகள். (2) "ஒன்றான மெய்த் தேவனையும், அவர் அனுப்பினவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவையும் அறிவதே நித்திய ஜீவன்." ஆகையால், தேவன் தமது வசனத்திலும் தமது குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவினிடத்திலும் தம்மை வெளிப்படுத்தின பிரகாரமாகவே அவரை மேன்மேலும் அறிந்துகொள்ள நாம் பிரயாசப்பட்டுக்கொண்டு வரவேண்டும். யோ. 17: 3.

தேவனுடைய ஏகத்துவத்தைப் பற்றியது.

ஐந்தாம் வினா.

ஒருவருக்கதிகமான தேவர்களுண்டா?

இல்லையே ;, சீவனுள்ள மெய்த்தேவன் ஒருவர் மாத்திரம் உண்டு.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் ஒருவரே இருக்கிறார். 1 கொரி. 8: 4; "ஒருவரேயன்றி வேறொரு தேவன் இல்லை." உபா. 6: 4.

2. அவர் ஒருவரே சீவனுள்ள மெய்த்தேவன். எரே. 10: 10; "கர்த்தரோ மெய்யான தெய்வம்; அவர் ஜீவனுள்ள தேவன், நித்திய ராஜா."

விரித்துரை.

II. தேவன் ஒருவர் மாத்திரம் உண்டென்று எதினால் ரூபிக்கலாம்?

தேவன் ஒருவர் மாத்திரம் உண்டென்று வேதத்தினாலும் யுக்தியினாலும் ரூபிக்கலாம்.

1. வேதம் அதை ரூபிக்கிறதெப்படி?

(1) வேதம் அதை உடன்பாடாய் ரூபிக்கிறது. தேவன் ஒருவர் மாத்திரம் உண்டென்று அது எங்கும் சாதித்துக்கொண்டு வருகிறது. உபா. 6: 4; சங். 86: 10; 1 கொரி. 8: 6; கலா. 3: 20. (2) வேதம் அதை எதிர்மறையாயும் ரூபிக்கிறது. ஒரே தேவனைத் தவிர, வேறே தேவர்கள் இல்லை என்று அது முறையிடுகின்றது. உபா. 32: 39; ஏசா. 43: 10; 44: 6-8; 45: 5, 6. (3) தேவன் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்யுங்கள் என்று அது கட்டளையிடுகிறது. யோசு. 24: 14; 1 சாமு. 7: 3; மத். 4: 10. மேலும், யாத். 20: 3; உபா. 4: 35; 2 சாமு. 7: 22; 2 இரா. 5: 15; 19: 15; நெகே. 9: 6; சங். 83: 17; ஏசா. 37: 16, 20; 45: 14, 18, 22; 46: 9; ஓசி. 13: 4; மத். 23: 9; மாற். 12: 29; 1 கொரி. 8: 4; எபே. 4: 6; 1 தீமோ. 2: 5; யாக். 2: 19 முதலானவைகளையுங் காண்க.

2. தேவன் ஒருவர் மாத்திரம் உண்டென்று யுக்தியினால் ரூபிப்பதெப்படி?

சர்வத்துக்கும் ஆதிகாரணம் ஒன்றேயல்லாமல் இரண்டல்லவென்றும், அளவின்மையும் நித்தியத்துவமும் சர்வவல்லமையும் சுயம்புவுமுள்ள இருவர் இருப்பது கூடாமையென்றும் சுபாவ புத்தியினாலேயே அறிந்துகொள்ளுகிறோம். இரண்டு தேவர் இருக்கக்கூடுமேயாகில், கோடா கோடி தேவர்களும் இருப்பதற்கு யாதொரு தடையுமிராது. மேலும், இரண்டு தேவர் இருக்கக்கூடுமானால், இருவரிடத்திலும் முழு இருதயத்தோடும் முழு மனதோடும் அன்புகூருவது அசாத்தியமாமே. "இரண்டு எசமான்களுக்கு ஊழியஞ்செய்ய ஒருவனாலுங் கூடாது." மத். 6: 24.

III. தேவனைச் சீவனுள்ள மெய்த்தேவன் என்று சொல்வானேன்?

1. அவருக்கும், தேவன் என்று சொல்லப்படும் மற்றெல்லாவற்றிற்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் காட்டும்படியாகவும்; அவர் சுயம்பு

வாயிருந்து, இயற்கைச் சீவன் ஞான சீவன் நித்திய சீவன் ஆகிய சமஸ்தமான சீவனுக்குங் காரணராயிருப்பதைக் குறிக்கும்படியாகவும் அவர் சீவனுள்ள தேவன் என்று சொல்லப்படுகிறார். சங். 42: 2; எரே. 10: 10; அப். 17: 28; எபே. 2: 1; கொலோ. 3: 3, 4.

2. அவருக்கும், பொய்த்தேவருக்குமுள்ள பேதத்தைக் காண்பிக்க அவர் மெய்த்தேவன் என்று சொல்லப்படுகிறார். இங்கே மெய் என்பதற்கு உள்ளபடி இருத்தல் என்று அர்த்தமாம். மெய்த்தேவன் என்றால், தேவன் மனோபாவனையாய் அல்ல, உள்ளபடியே இருக்கிறார் என்பது கருத்து. விக்கிரகங்களைப்பற்றி அவைகள் தேவர்களல்ல என்கிறோம். மெய்த்தேவனைக்குறித்தோ அப்படிச் சொல்லப்படாது. அவர் ஒருவரே உள்ளபடி மெய்த்தேவனானவர். அவரையன்றி வேறே தேவனில்லை, இருக்கவுங்கூடாது.

1. இங்கே தேவனைக்குறித்துச் சீவனும் மெய்மையும் ஆகிய இவ்விரண்டு பதங்கள் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டதேன்?

தேவனுடைய தன்மையில் சீவனும் மெய்மையும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியக்கூடாமலிருப்பதினாலே அவை இரண்டுஞ் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டன. சீவனுள்ள தேவன் ஒருவரே மெய்த்தேவனாகவும், மெய்த்தேவன் ஒருவரே சீவனுள்ள தேவனாகவும் இருக்கிறார். 1 தெச. 1: 9.

2. வேதத்தில் தேவன் என்கிற பேர் சீவனுள்ள மெய்த்தேவனுக்கல்லாமல் வேறொருக்காவது இட்டிருக்கிறதா?

ஆம், இட்டிருக்கிறது. 1 கொரி. 8: 5. சீவனுள்ள தேவனானவர் மோசேயை அனுப்பி, தாம் பார்வோனைக்குறித்துப் பண்ணின அற்புத ஆலோசனைகளையெல்லாம் அவனைக்கொண்டு நிறைவேற்றினதினாலே மோசே பார்வோனுக்குத் தேவன் எனப்பட்டான். யாத். 7: 1. நியாயாதிபதிகள் தேவன் பேராலே அதிகாரஞ்செலுத்துகிறபடியினாலேயும், அவர்களுக்கு நாம் கீழ்ப்படியவேண்டியதாயிருக்கிறபடியினாலேயும் அவர்களும் தேவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். சங். 82: 6; ரோ. 13: 1, 2. அஞ்ஞானிகள் விக்கிரகங்களைத் தேவர்கள் என்றெண்ணி வணங்குவதினாலே, அவைகளுக்கும் தேவன் என்கிற பேர் இட்டிருக்கிறது. போசனப்பிரியர் தேவனைப்பார்க்கிலும் வயிற்றைப் பெரிதென்று எண்ணுகிறபடியால், அதுவும் தேவன் எனப்படுகிறது. பிலி. 3: 19. தற்காலத்துக்குச் சீவனுள்ள தேவனுடைய உத்தரவினால் துன்மார்க்கர்மேலும் கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகள்மேலும் ஆளுகைசெலுத்திவருகிற பிசாசுக்குங் கூட இந்தப்

பேர் வைத்திருக்கிறது. அவன் இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவன் என்னப் படுகிறான். 2 கொரி. 4: 4.

அநுமான போதனைகள்.

IV. மேற்சொல்லியவைகளின் அநுமான போதனைகள் என்ன?

1. அந்நிய தேவர்களை நாடிப் பின்பற்றுவது மோசம். சங். 16: 4. 2. தேவன் ஒருவரே இருக்க, நாம் அவர் ஒருவரையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கவேண்டும். 3. மற்றெல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் இந்த ஒன்றான தேவனை நேசிப்பது கடமை. சங். 73: 25. 4. தம்மை அறிகிற அறிவை நமக்குப் பூர்த்தியாய் அருளினதற்காகச் சீவனுள்ள மெய்த்தேவனானவரை முழுமனதோடும் போற்ற நாம் கடனாளிகளே. 5. தேவன் சீவனுள்ள தேவனாயிருப்பதினாலே, சதாகாலமும் நம்மோடிருப்பார் என்று தேவசனங்கள் அகங்களிக்கலாகும். 6. நம்முடைய சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும். இதுவே நாம் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. ரோ. 12: 1. 7. நமக்குச் சீவனைக் கொடுத்தவர் தேவனேயாதலால், அந்தச் சீவனை அவருக்குப் பிரதிஷ்டையாக்குவது நியாயமே. 8. தேவன் ஒருவரே மெய்த்தேவனானதினால், அவரை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ள நாம் சாக்கிரதைப்படவேண்டியது. உள்ளத்தில் உண்மையிருக்க அவர் விரும்பி, ஆவிக்குரிய ஆராதனையின்மேல் மாத்திரஞ் சந்தோஷிக்கிறார். யோ. 4: 23, 24. 9. நாஸ்திக உபதேசங்களுக்கு எள்ளளவும் இடங்கொடாதபடிக்கும், சிந்தையினாலாவது கிரியையினாலாவது தேவனை மறுதலியாதபடிக்கும் நாம் வெகு எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும்.

திரியேகத்துவத்தைப்பற்றியது. 7

ஆறாம் வினா.

தேவத்துவத்தில் எத்தனை ஆட்கள் உண்டு?

தேவத்துவத்தில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூன்று ஆட்கள் உண்டு. இம்மூவரும் ஏகவஸ்துவான ஒரே தேவனுமாய், வல்லமையிலும் மகிமையிலும் ஒருவருக்கொருவர் சரிசமானருமாயிருக்கிறார்கள்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஏழு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவத்துவத்தில் மூன்று ஆட்கள் உண்டு. 1 யோ. 5: 7; "பரலோகத்திலே சாட்சியிடுகிறவர்கள் மூவர், பிதா, வார்த்தை, பரிசுத்த ஆவி என்பவர்களே, இம்மூவரும் ஒன்றாயிருக்கிறார்கள்."

2. பிதா தேவனாயிருக்கிறார். யோ. 1: 18; "தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலுங் கண்டதில்லை, பிதாவின் மடியிலிருக்கிற ஒரேபேறான குமாரனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்."

3. குமாரன் தேவனாயிருக்கிறார். எபி. 1: 8; "குமாரனை நோக்கி: தேவனே, உம்முடைய சிங்காசனம் என்றென்றைக்குமுள்ளது" என்றார்.

4. பரிசுத்த ஆவி தேவனாயிருக்கிறார். அப். 5: 3, 4; "பரிசுத்த ஆவியினிடத்தில் பொய் சொல்லும்படி சாத்தான் உன் இருதயத்தை நிரப்பினதென்ன? நீ மனுஷரிடத்திலல்ல, தேவனிடத்தில் பொய் சொன்னாய் என்றான்."

5. பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய இம்மூவரும் ஒரே தேவன். 1 யோ. 5: 7; "இம்மூவரும் ஒன்றாயிருக்கிறார்கள்." உபா. 6: 4.

6. பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய இவர்கள் வெவ்வேறான ஆட்களாயிருந்தும், தன்மையிலும் வஸ்துவிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறார்கள். யோ. 10: 30; "நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்" என்றார். யோ. 15: 26; "பிதாவினிடத்திலிருந்து புறப்படுகிறவராகிய சத்திய ஆவியான தேற்றரவாளன்."

7. வல்லமையிலும் மகிமையிலும் இம்மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் சரிசமானமானவர்களே. மத். 28: 19; "ஆகையால், நீங்கள் புறப்பட்டுப் போய், சகல சாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுங்கள்." யோ. 5: 21-23.

விரித்துரை.

II. திரியேகத்துவம் என்பதற்கு அர்த்தமென்ன?

திரியேகத்துவம் என்பது மூன்று சொற்றொடர்மொழி. திரி என்கிறது மூன்று; ஏகம் என்கிறது ஒன்று; துவம் என்கிறது தன்

மை. இம்மூன்றும் சேர்ந்த திரியேகத்துவம் என்பதற்கு மூன்றேக. றயிருத்தல் என்று அர்த்தமாம். கிறிஸ்து மதத்தில் இப்பதம் "திரித் துவம்" என்பதுமாக வழங்கிவரும்.

1. திரியேகத்துவத்தைக்குறித்த அறிவு நமக்குக் கிடைப்ப தெப்படி?

திரியேகத்துவத்தைக் குறித்த அறிவ தேவன் அருளிய வேதத் தினலேயல்லாமல், சுய புத்தியினலாவது இயற்கையறிவினலாவது ஒருபொழுதுங் கிடையாது. இந்தக் கொள்கை நமது சொற்ப புத்திக் கெட்டாததாயிருந்தும், புத்திக்கு விரோதமானதல்ல. ஆகிலும் அது பெரிய இரகசியமே. கொலோ. 2: 2.

2. தேவத்துவத்தில் ஒருவருக்கதிகமான ஆட்கள் உண்டெ ன்று காட்டுகிற வேத வாக்கியங்கள் எவை?

(1) ஆதி. 1: 26; "பின்பு தேவன்: நமது சாயலாகவும், நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக என்றார்." அடுத்த வசனங்களில் ஒருமையில் பேசின தேவன் இவ்வசனத்தில் பன்மையில் பேசுகிறார். இப்படித் திடீரென்று ஒருமையைப் பன்மை யாய் மாற்றினதற்கு, தேவவஸ்துவில் ஒருவருக்கதிகமானவர்கள் உண் டென்கிற முகாந்தரமேயல்லாமல், வேறே முகாந்தரம் காணப்படவ தில்லை.

(2) ஆதி. 3: 22; "பின்பு தேவனாகிய கர்த்தர்: இதோ, மனுஷன் நம்மில் ஒருவரைப்போலானன் என்றார்." தெய்வத்துவத்தில் ஒருவ ருக்கதிகமான பேர்கள் உண்டென்பதற்கு இவ்வசனம் தெளிவான திருஷ்டாந்தமேயாம்.

(3) ஆதி. 11: 7; "நாம் இறங்கிப்போய், ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் அறியாதபடிக்கு அங்கே அவர்கள் பாஷையைத் தாறுமா றாக்குவோம் என்றார்." இங்கே தேவன் நோக்கிப் பேசுகிறதற்குப் பிர த்தியேகமான யாதொரு ஆளையும் அடுத்த வசனங்களில் சொல்லக் காணோம். ஆகையால் தேவத்துவத்தில் ஒருவருக்கதிகமான ஆட்கள் உண்டென்று இதினாலும் விளங்குகிறது. ஆதி. 19: 24.

(4) யோபு 35: 11; "என் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய தேவன் எங்கே?" இவ்விடத்தில் "சிருஷ்டிகர்த்தா" என்று ஒருமையில் நிற் கிற பதம் ஆதி பாஷையில் "சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள்" என்று பன்மை யிலே நிற்கிறது. அப்படியே, பிர. 12: 1-லும் இருக்கக் காண்க.

(5) ஏசா 6: 8; "யாரை நான் அனுப்புவேன், யார் நமது காரி யமாய்ப் போவான் என்று உரைக்கிற ஆண்டவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டேன்." இதில் "நான்" என்கிற ஒருமைச்சொல்லானது "நமது" என்கிற பன்மைச்சொல்லாக மாறினதைக் கவனித்துக் கொள்க. தேவத்துவத்தில் ஒருவருக்கதிகமான பேர் உண்டென்று இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

(6) சங் 45: 6; "தேவனே, உமது சிங்காசனம் என்றென் றைக்கும் உள்ளது." சங். 110: 1; "கர்த்தர் என் ஆண்டவரை நோக்கி: நீர் என் வலது பாரிசத்தில் உட்காரும் என்றார்." இவ்வசனங்களில் பிதா வும் குமாரனுமாகிய இரண்டுபேர் காணப்படுகிறார்கள்.

(7) ஆதி. 1: 2; 6: 3; யோபு 33: 4; சங். 104: 30; மீகா. 3: 8; சக. 4: 6. இவ்வசனங்களில் பரிசுத்த ஆவியானவர் பிதாவுக் குப் பிரத்தியேகமானவருமாய், தெய்வத்துவத்தில் ஒரு ஆளுமாய்த் தெரியப்படுகிறார். தேவத்துவத்தில் ஒருவருக்கதிகமான ஆட்கள் உண்டென்பதற்கு மேற்கண்ட வாக்கியங்களெல்லாம் தெளிந்த அத் தாட்சியே.

3. தேவத்துவத்தில் மூன்று ஆட்கள் உண்டென்று காட்டுகிற பழைய ஏற்பாட்டு வாக்கியங்களெவை?

(1) சங். 33: 6; "கர்த்தருடைய வார்த்தையினால் வானங்க ளும், அவருடைய வாயின் சுவாசத்தினால் அவைகளின் சர்வ சேனை யும் உண்டாக்கப்பட்டது." இதிலே "கர்த்தர்" என்னப்பட்ட பிதா வானவரும், "வார்த்தை" என்னப்பட்ட குமாரனானவரும், "தேவனு டைய வாயின் சுவாசம்" என்னப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியானவரும் ஆகிய மூன்று பேர் தேவத்துவத்தில் உண்டென்று தெளிவாய்க் காட் டியிருக்கிறது. யோபு 32: 8; 33: 4.

(2) ஏசா. 63: 7-10. இவ்வசனங்களிலேயும் "யெகோவா வும்," "அவருடைய சமூகத்தின் தூதனும்," "அவருடைய பரிசுத்த ஆவியும்" ஆகிய மூவரும் காணப்படுகிறார்கள்.

(3) ஏசா. 61: 1; "கர்த்தராகிய தேவனுடைய ஆவியானவர் என்மேல் இருக்கிறார்." இதில் கர்த்தராகிய தேவனும், அவருடைய அபிஷேகம் பெற்ற குமாரனும் ஆகிய மூன்று பேரும் ஆவியானவரும் சொல்லப்பட்டார்கள். லூக். 4: 18.

(4) ஆகாய் 2: 4, 5. இங்கேயும் சேனைகளின் கர்த்தரும், வார்த்தையும், ஆவியானவரும் ஆகிய மூவரும் உண்டென்று ரிதப் படுத்திருக்கிறது. எசா. 41: 14; சங். 45: 7.

(5) ஏசா. 48: 16; "கர்த்தராகிய ஆண்டவரும் அவருடைய ஆவியும் என்னை அனுப்புகிறார்." இவ்வசனத்திலும் மூவரையுங் குறித்திருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

4. தேவத்துவத்தில் மூன்று ஆட்கள் உண்டென்று காட்டுகிற புதிய ஏற்பாட்டு வாக்கியங்கள் எவை?

(1) மத். 3: 16, 17. இவ்வசனங்களில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் பிரத்தியேகமான ஆட்களாக விளங்குகிறார்கள்.

(2) மத். 28: 19; "பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுங்கள்." இவ்வாக்கியத்தில் தேவனுடைய திரியேகத்துவத்தைக் காட்ட, "பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி" என்றும், அவருடைய ஏகத்துவத்தைக் காட்ட, ஒருமையில் நிற்கிற "நாமத்தில்" என்றும் சொல்லியிருப்பதைக் கவனித்துக்கொள்க.

(3) 2 கொரி. 13: 14; "கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய கிருபையும், தேவனுடைய அன்பும், பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஐக்கியமும் உங்கள் அனைவரோடுங்கூட இருப்பதாக." அப்போஸ்தலருடைய ஆசீர்வாதமாகிய இந்த வசனத்திலே திரித்துவத்திலுள்ள மூன்று ஆட்களும் ஒருவருக்கொருவர் பிரத்தியேகமாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். மேலும், ஆசீர்வாதமாகிய இந்தப் பிரார்த்தனையிலே அப்போஸ்தலன் மூன்று வெவ்வேறான நன்மைகளை வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். வித்தியாசமான அம்மூன்று நன்மைகள் ரட்சிப்பெனனும் காரியத்தில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூவரும் செய்துவருகிற வெவ்வேறான கிரியைகளை விளங்கக் காட்டுகிறது. எப்படியென்றால், அந்த ரட்சிப்பை ஆலோசித்து ஏற்படுத்தின பிதாவாகிய தேவனுடைய அன்பும், அதைப் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய கிருபையும், அதைப் பலிதப்படுத்துகிற பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஐக்கியமும் உங்களோடிருப்பதாக என்று சொல்லப்போலாயிற்று. இச்செய்கைகளெல்லாம் தேவன் ஒருவருக்கேயல்லாமல், வேறொருக்குமுரியவைகளல்ல.

(4) யோ. 14: 16, 26; 15: 26. இவ்வாக்கியங்களில், பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூவரும் சொல்லப்படுவதைக் கண்டுகொள்க.

(5) எபே 2: 18. இந்த வசனத்தில் அப்போஸ்தலனானவன் நாம் பிதாவினிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியத்தைக் குமாரன் மூலமாய்ப்

பரிசுத்த ஆவியினாலே பெற்றிருக்கிறோம் என்று சொல்லி, திரித்துவத்திலுள்ள மூன்று ஆட்களையும் குறிப்பிக்கிறான். எபே. 3: 14-16; கலா. 4: 4-6.

(6) வெளி. 1: 4, 5. இவ்வசனங்களில் "இருக்கிறவரும், இருந்தவரும், வருகிறவருமானவர்" என்பது பிதாவானவரையும்; "அவருடைய சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக இருக்கிற ஏழு ஆவிகள்" என்பது பரிசுத்த ஆவியானவரையும்; "பூமியின் ராசாக்களுக்கு அதிபதியாகிய இயேசுகிறிஸ்து" என்பது குமாரனானவரையும் விளக்கி நிற்கிறது.

5. தேவத்துவத்தில் மூன்று ஆட்கள் இருப்பது அவசியம் என்று ரட்சண்ணிய கிரியையினால் காட்டக்கூடியதா?

காட்டக்கூடியதே. எப்படியென்றால், (1) நீதியுள்ள தேவனுக்கும் நியாயப்பிரமாணத்தை மீறின மனுஷருக்கும் மத்தியஸ்தரானவர் அவ்விருவரும், இருதிறத்தாரின் சுபாவமுள்ளவருமாயிருக்கவேண்டியது அவசியம். அதாவது, மரணமடைய அவர் மனுஷனும், மரணத்தை வெல்லத் தேவனுமாயிருக்கவேண்டியது. (2) மேலும், அந்த மத்தியஸ்தர் சம்பாதித்த ரட்சிப்பை மனிதருக்குபயோகப்படுத்துதற்கு மூன்றாவதான ஒரு ஆளும் வேண்டியது. அவரும் அளவில் [illegible] குணங்களையுடையவராயிருப்பது அவசியமே. [illegible]ப்படி இவ்
லா[illegible]ல் செய்யவேண்டிய தேவகிரியைகளைச் செய்ய அவரால்
விஷய[illegible] இரட்சிப்புக்கனுகூலமாகத் தேவத்துவத்தில் மூன்று ஆட்
முடியா[illegible]பது இன்றியமையாததென்பதற்கு இந்த நியாயங்கள் போது
கள் இரு[illegible] காட்சி.
மாண அத[illegible]

II [illegible] தெய்வீகத்திலுள்ள மூன்று ஆட்களை வெவ்வேறாக அறிந்துகொள்வதெப்படி?

அந்தந்த ஆட்களுக்குரிய ஆதீனங்களினாலே நாம் அவர்களை வெவ்வேறாக அறிந்துகொள்ளலாம். எப்படியென்றால், (1) குமாரனை சனிப்பிக்கிறது பிதாவுக்குச் சுயாதீனம். சங். 2: 7; எபி. 1: 5 ஐ. (2) பிதாவினால் சனிப்பிக்கப்படுவது குமாரனுக்குச் சுயாதீனம். யோ. 1: 14, 18. (3) பிதா, குமாரன் ஆகிய இருவரிடத்தினின்றும் நித்தியமாய்ப் புறப்படுவது பரிசுத்த ஆவிக்குச் சுயாதீனம். யோ. 15: 26; 14: 26; 16: 14, 15; ரோ. 8: 9; கலா. 4: 6.

1. பின்னும் தெய்வீகத்திலுள்ள மூன்று ஆட்களை வெவ்வேறாக அறிந்துகொள்வதெப்படி?

இரட்சிப்பாகிய கிரியையில் அவரவர் செய்யும் பிரத்தியேகமா[illegible] செய்கைகளினாலும் அவர்களை வெவ்வேறாக அறிந்துகொள்ளலாம். வேதத்தில் சொல்லியபடி, பிதாவானவர் அந்தக் கிரியையை ஆலோசித்து ஏற்படுத்தினார்; குமாரனானவர் அதின் சிலாக்கிய பாக்கியங்களைக் கிரயங்கொடுத்துச் சம்பாதித்தார்; பரிசுத்த ஆவியானவர் அதின் நன்மைகளை விசுவாசிகளுக்கு உரித்தாக்குகிறார். இப்படியாக மீட்பாகிய கிரியையில் அம்மூவரும் அவரவருக்குரிய பங்கை அவரவர் செய்து வருவதினாலே அவர்கள் வெவ்வேறானவர்கள் என்று அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

2. தெய்வீகத்தில் பிதாவை முதலாம் ஆள் என்றும், குமாரனை இரண்டாம் ஆள் என்றும், பரிசுத்த ஆவியை மூன்றாம் ஆள் என்றும் வழக்கமாய்ச் சொல்லுகிறோமே; அந்த மூவரில் ஒருவருக்கொருவர் பெரியவர் சிறியவர் என்கிற உயர்வு தாழ்வு உண்டா?

அப்படி உயர்வும் தாழ்வும் சற்றாகிலுமில்லை. இருப்பையிலும் தன்மையிலும் மேன்மையிலும் சாஸ்வதத்திலும் அம்மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் சரிசமானமானவர்களே. நமது சிற்றறிவுக்குதவியாக அவர்களை முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் ஆள் என்று சொல்லுகிறதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இதற்கு உதாரணமாக, 2 கொரி. 13: 14-ல் பிதாவின் பேருக்கு முன்னதாகக் குமாரன் பேரும், வெளி. 1: 4, 5-ல், குமாரன் பேருக்கு முன்னதாகப் பரிசுத்த ஆவியின் பேரும் வருவதைக் கண்டுகொள்க.

3. தெய்வீகத்திலே வெவ்வேறான சுயாதீனமும் செய்கையுமுள்ள மூன்று ஆட்கள் உண்டென்று சொல்வதினாலே, தேவவஸ்து பிரிவுப்படுகிறதென்றாகுமோ?

பரிச்சேதம் அப்படியாகமாட்டாது. தேவவஸ்து பிரிவுபடவே கூடாத காரியம். தெய்வீகத்திலுள்ள ஆட்கள் தத்தம் சுயாதீன செய்கையினால் வெவ்வேறாக அறிந்துகொள்ளப்படுகிறார்களேயாகிலும் அவர்கள் ஒருகாலும் ஒருவரையொருவர் பிரிந்தவர்களுமல்ல; எவ்விதத்திலும் ஒருவரைவிட்டொருவர் நீங்கினவர்களுமல்ல. அம்மூவரும் சதாகாலமும் ஒரே தேவவஸ்துவேயன்றி வேறன்று.

IV. திரித்துவ உபதேசத்தை ருசுப்படுத்துகிறதற்கு உத்தம வழி என்ன?

பிதாவைத் தேவன் என்றும், குமாரனைத் தேவன் என்றும், பரிசுத்த ஆவியைத் தேவன் என்றும் இப்படி ஒவ்வொரு ஆளின் தேவத்

துவத்தையும் பிரத்தியேகமாகத் திருஷ்டாந்தப்படுத்துவதே திரித்துவ உபதேசத்தை ருசுப்படுத்துகிறதற்கு உத்தம வழி.

1. பிதாவைத் தேவனென்று ரூபிப்பதெப்படி?

மூன்று விசேஷங்களினாலே பிதாவைத் தேவன் என்று ரூபிக்கலாம். அவையாவன:—(1) தேவனுக்கவசியமாயிருக்கவேண்டிய குணங்களெல்லாம் பிதாவுக்கு உண்டென்று வேதம் தெளிவாய்ப் போதிக்கிறது. யோ. 5: 26; வெளி. 1: 4. (2) தேவன் ஒருவராலன்றி வேறே ஒருவராலுஞ் செய்யக்கூடாத சிருஷ்டி, திதி முதலான தேவ கிருத்தியங்களையெல்லாம் அவர் செய்கிறதாக வேதத்திலே சொல்லியிருக்கிறது. (3) எந்தச் சிருஷ்டிக்குஞ் செய்யப்படாத ஆராதனை அவருக்குச் செய்யத்தகும் என்றும் வேதம் முறையிடுகின்றது. யோ. 11: 41, 42; 12: 27, 28-ஐ.

2. குமாரனைத் தேவனென்று ரூபிப்பதெப்படி?

குமாரனைத் தேவனென்று சத்தியவேத அத்[illegible]சிகளி[illegible]ய இவே ரூபிக்கிறோம். எப்படியென்றால்:—

(1) வேதமானது அவரைத் தேவன் என்று வெளி[illegible]வே சொல்லுகிறது. உதாரணமாக, ரோ. 9: 5-ல், அ[illegible]டையா றென்றைக்கும் ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மே[illegible] "என வன்" [illegible]; 1 யோ. 5: 20-ல் "மெய்யான தேவன் [illegible]ான தே தீத். 2: 13-ல் "மகா தேவன்" என்றும்; ஏசா. 9: 6-ல் "[illegible] என்றும்; [illegible]வல்லமையுள்ள தேவன்" என்றும்; மல். 3: 1-ல் தேவன் ஒருவருக்[illegible]தே உரிய யெகோவா என்னும் நாமமுடையவர் என்றும் சொல்லப்[illegible] காண்க.

(2) தேவனுடைய இலட்சணங்களும் அவருக்குரியதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவையாவன:—நித்தியத்துவம், ஏசா. 9: 6; மீகா. 5: 2; வெளி. 1: 3; மாறாமை, எபி. 1: 12; 13: 8; சர்வஞானம், யோ. 2: 24, 25; 16: 30; 21: 17; வெளி. 2: 23; சர்வவல்லமை, ஏசா. 9: 6; வெளி. 1: 8; சர்வவியாபகம், மத். 18: 20; 28: 20; சர்வத்துக்கும் மேலான தன்மை, ரோ. 9: 5, ஆகிய இவை முதலானவை. மேலும், சங். 102: 27; பிலி. 3: 20, 21; வெளி. 1: 11-யும் பார்.

(3) தேவன் ஒருவருக்கே உரிய செய்கைகளும் அவருக்குரியதாகக் காட்டியிருக்கிறது. அவையாவன:— சிருஷ்டியும் திதியுமானவைகள், யோ. 1: 3, 10; கொலோ. 1: 16, 17; எபி. 1: 10; நித்

...மீட்பை உண்டுபண்ணுதல், எபி. 9: 12; சுயவல்லமையால் அற்புதஞ் செய்தல், மாற். 5: 41; பாவத்தை மன்னித்தல், மாற். 2: 5; கடைசிநாளில் மரித்தோரை எழுப்புதல், யோ. 5: 28, 29; 6: 39, 40, 44, 54; உலகத்தை நியாயந்தீர்த்தல், மத். 25: 31, 32; ரோ. 14: 10; 2 கொரி. 5: 10, ஆகிய இவைகளே.

(4) பிதாவை வணங்குவது போலவே அவரையும் வணங்க வேண்டும் என்றும், யோ. 5: 22, 23; லூக். 24: 52; பிலி. 2: 10; வெளி. 1: 6; 5: 8, 13; 7: 9, 10 ஷ.; பிதாவை விசுவாசிப்பதுபோலவே அவரையும் விசுவாசிக்கவேண்டும் என்றும், யோ. 14: 1; பிதாவின் நாமத்தில் எப்படியோ அப்படியே அவருடைய நாமத்திலும் ஞானஸ்நானம் பெறவேண்டும் என்றும், மத். 28: 19, கட்டளையிட்டிருக்கிறது. மேலும், 1 கொரி. 16: 22; எபி. 1: 8-யும் பார்.

(5) ஆனாலும், கிறிஸ்து யோ. 14: 28-ல்: "என் பிதா என்னிலும் பெரியவராயிருக்கிறார்" என்றாரே; இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்?

இந்த வசனத்திலே கிறிஸ்து தமது மத்தியஸ்தத் தொழிலைக் குறித்தேயல்லாமல், தமது தேவதன்மையைக்குறித்துப் பேசுகிறதில்லை. மத்தியஸ்த விஷயத்தில் அவர் பிதாவானவருக்குக் கீழ்ப்படிந்த ஊழியக்காரன்தான். ஏசா. 42: 1; மாற். 13: 32; யோ. 6: 38.

(6) கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு இரண்டாம் சங்கீதத்திலுள்ள அத்தாட்சியைக் காட்டு.

இந்தச் சங்கீதம் மேசியாவைக் குறித்ததென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. தாவீதைப்பற்றிச் சொல்லக்கூடாத சில காரியங்கள் இதில் இருப்பதுமல்லாமல், கிறிஸ்துவைக்குறித்துச் சொல்லப்படாத [illegible]ஒன்றுமில்லை. மேலும், அப்போஸ்தலர் அடிக்கடி இந்தச் சங்[illegible] கிறிஸ்துவைப்பற்றியதென்று எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். அப். 4[illegible] எபி. 1: 5. 7-ம் வசனத்திலே கிறிஸ்து தேவனுடை[illegible]ன் என்னப்படுகிறார். தேவதூதரைப் பார்க்கிலும் [illegible] ஷித்த நாமத்தையுடையவராயிருப்பதுமல்லாமல், அந்த நாம[illegible] சுதந்தரமாகப் பெற்றுக்கொண்டதையும் ருசிப்படுத்தும்படி அப்போ[illegible] தலனாகிய பவுல் இவ்வசனத்தை வருவித்துக்காண்பிக்கிறார். [illegible] தேவனிடத்தில் பிறந்தவரேயன்றி, சுவிகாரபுத்திரனல்ல[illegible] குண்டாயிருக்கிற வல்லமையும் அவருக்குச் சுதந்தரமான[illegible] 9-ம் வசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. 10, 11-ம் வசன[illegible]

இராசாக்கள் உணர்வடைந்து பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் யெகோவாவைச் சேவிக்கக் கட்டளையிட்டிருக்கிறது. இங்கே யெகோவா என்னப்பட்டவர் 7-ம் வசனத்தில் சொல்லிய தேவகுமாரன்தான். அவரைச் சேவிப்பதுமல்லாமல், 12-ம் வசனத்திலே: "குமாரன் கோபங்கொள்ளாமலும், நீங்கள் வழியிலே அழியாமலும் இருக்கும்படிக்கு அவரை முத்தஞ் செய்யுங்கள்" என்றும் ஆக்கியாபித்திருக்கிறது. பூர்வீகத்திலே முத்தமிடுவது கீழ்ப்படிதலுக்கும் வணக்கத்துக்கும் குறிப்பு. இங்கே அதற்கு நமஸ்காரம் என்று அர்த்தமாம். ஆகையால், தேவன் தமது குமாரனை வணங்கவும் துதிக்கவுங் கட்டளையிடுவதோடுகூட, அவரில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறவர்களைப் பாக்கியவான்கள் என்றும் உரைக்கிறார். மனிதர் எவரை நம்பவும் நமஸ்கரிக்கவும் தேவன் கட்டளையிடுகிறாரோ, அவர் தேவதன்மையுடையவர் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை.

(7) கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு 45-ம் சங்கீதத்திலுள்ள அத்தாட்சியைச் சொல்லு.

பழைய ஏற்பாட்டிலே கிறிஸ்துவைக்குறித்துச் சொல்லிய வெளிப்படையும் சிறப்புமான தீர்க்கதரிசனங்களில் இச்சங்கீதம் ஒன்று. இது அவரைப்பற்றியதென்று புதிய ஏற்பாட்டிலும் நிச்சயமான அத்தாட்சி உண்டு. 2-ம் வசனத்திலே அவர் எல்லா மனுபுத்திரரிலும் மகா சவுந்[illegible]முள்ளவராகவும், தேவனால் என்றென்றைக்கும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்[illegible]வும், [illegible]-ம் வசனத்திலே மகிமையும் மகத்துவமுமான சவுரியவானாகவும் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இந்தச் சங்கீதத்தின் 6, 7-ம் வசனங்கள் கிறிஸ்துவின் தேவத்துவத்தைப்பற்றிச் சித்தாந்தமானவைகள். அவைகளைக் கவனிக்குமளவில், இனிச் சந்தேகத்துக்காவது தர்க்கத்துக்காவது இடமேயில்லை. "தேவனே, உமது சிங்காசனம் என்றென்றைக்குமுள்ளது, உமது ராஜ்யத்தின் செங்கோல் நீதியுள்ள செங்கோலாயிருக்கிறது. நீர் நீதியை விரும்பி, அக்கிரமத்தை வெறுக்கிறீர்; ஆதலால் தேவனே, உம்முடைய தேவன் உமது தோழரைப் [illegible]லும் உம்மை ஆனந்த தைலத்தினால் அபிஷேகம் பண்ணினார்." எபி. 1: 8, [illegible]ஸ்தலன் இந்த வாக்கியங்களைக் கிறிஸ்துவுக்குரியதாக எடுத்துக்காட்டி, தேவன் தமது குமாரனைத்தான் நோக்கி இவைகளைச் சொன்னதாகவும், அவரைத் தேவன் என்றும் அவருடைய ராச்சியத்தை என்றென்றைக்குமுள்ளதென்றும் உரைத்ததாகவும் காட்டியிடுகிறான். இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் தேவத்துவத்தையுடையவரைக்குறித்தேயல்லாமல், வேறெவனையுங்குறித்துச் சொல்லக்கூடியவைகளல்ல.

(8) கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு 110-ம் சங்கீதத்தில் விளங்கிய நியாயத்தை எடுத்துக்காட்டு.

இந்தச் சங்கீதம் மேசியாவைக் குறித்ததென்பதற்குச் சிஞ்சித்தேனுஞ் சந்தேகமில்லை. புதிய ஏற்பாட்டிலே அநேகமிடங்களில் இது கிறிஸ்துவுக்குரியதாகக் காட்டியிருக்கிறது. மத். 22: 41-46; மாற். 12: 35-37; லூக். 20: 41-44. இவ்வாக்கியங்களில் இந்தச் சங்கீதம் தம்மைப்பற்றியதென்று கிறிஸ்துதாமே சாதிக்கிறார். அப். 2: 33-36; எபி. 1: 13; 5: 6; 10: 11-13-ல் அப்போஸ்தலர்களும் இதற்குத் திட்டமாய்ச் சாட்சிகொடுக்கிறார்கள். இந்தச் சங்கீதத்தில் தாவீது கிறிஸ்துவைத் தன் ஆண்டவர் என்றும், தன்னைப் பார்க்கிலும் மிகவும் உயர்ந்தவர் என்றும் மெச்சிப்பேசுகிறான். "யெகோவா என் ஆண்டவரை நோக்கி: நான் உம்முடைய சத்துருக்களை உமக்குப் பாதபடியாக்கிப்போடும் வரைக்கும், நீர் என்னுடைய வலது பாரிசத்தில் உட்காரும் என்றார்." இதிலே யெகோவாதாமே கிறிஸ்துவைப் பார்த்து அவரைத் தமது தோழனும் தமக்குச் சமானஸ்தருமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். அவருடைய வலது பாரிசத்திலே வீற்றிருப்பது எந்தச் சிருஷ்டிக்குங் கிடையாத அளவிறந்த மகிமைக்கும் அரசாட்சிக்கும் குறிப்பு. மேலும், எபிரேயர் 1-ம் அதிகாரத்திலே அப்போஸ்தலன் தேவதூதர்களைப் பார்க்கிலும் கிறிஸ்து மிகவும் மேன்மையுள்ளவர் என்பதற்கு ருசுவாக, இந்தச் சங்கீதத்தின் 1-ம் வசனத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறான். அதே நிருபம் 5: 5-ல் இதின் 4-ம் வசனத்தை எடுத்துக்கொண்டு, இதைத் தேவன்தாமே தாம் ஜெனிப்பித்த குமாரனோடே சொன்னார் என்கிறான். இதன்றியும், அளவில்லாத வல்லமையும் ஞானமும் கிறிஸ்துவுக்குரியதாக இச்சங்கீதத்தில் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. இதிலே கிறிஸ்துவோடே சொல்லிய வார்த்தைகள் பிரதான தூதன் முதலாய் எந்தச் சிருஷ்டியோடும் சொல்லத்தக்கவைகளல்ல.

(9) கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு ஏசா. 9: 6-லுள்ள அத்தாட்சியைச் சொல்லு.

"நமக்கு ஒரு பாலகன் பிறந்தார்; நமக்கு ஒரு குமாரன் கொடுக்கப்பட்டார்; கர்த்தத்துவம் அவர் தோளின்மேலிருக்கும்; அவர் நாமம் அதிசயமானவர், ஆலோசனைக் கர்த்தா, வல்லமையுள்ள தேவன், நித்தியபிதா, சமாதானப்பிரபு என்னப்படும்." புதிய ஏற்பாட்டிலே இந்தத் தீர்க்கதரிசன வாக்கியம் பத பதமாய் எடுத்துக்காட்டியதன்றாயினும், பற்பல இடங்களில் குறிப்பாய்க் காட்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, லூக். 1: 32, 33, 35: "அவர் பெரியவராயிருப்பார், உன்னதமானவருடைய குமாரன் என்னப்படுவார்; கர்த்தராகிய தேவன் அவருடைய பிதாவாகிய தாவீதின் சிங்காசனத்தை அவருக்குக் கொடுப்பார். அவர் யாக்கோபின் குடும்பத்தாரை என்றென்றைக்கும் அரசாளுவார். அவருடைய ராஜ்யத்துக்கு முடிவிராது. ஆதலால் உன்னிடத்தில் பிறக்கும் பரிசுத்தமுள்ளது தேவனுடைய குமாரன் என்னப்படும்." லூக். 2: 11: "இன்று கர்த்தராகிய கிறிஸ்து என்னும் ரட்சகர் உங்களுக்குத் தாவீதின் ஊரிலே பிறந்திருக்கிறார்." மத். 28: 18: "வானத்திலும், பூமியிலும் சகல அதிகாரமும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது." எபே. 2: 14: "அவரே நம்முடைய சமாதானகாரணர்." மேலும், இவ்வசனத்திலும், இன்னும் ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் புஸ்தகத்தில் சொல்லிய ஒப்பான வசனங்களிலுமுள்ள மகத்தான பற்பல நாமங்கள் புதிய ஏற்பாட்டிலே கிறிஸ்துவைக்குறித்து வழங்கிவருவதுமுண்டு. இவ்வாக்கியங்களிலெல்லாம் அவர் "தேவன்" என்றும், தேவன் நம்மோடிருக்கிறார் என்று அர்த்தங்கொள்ளும் "இம்மானுவேல்" என்றும், "தேவகுமாரன்" என்றும், "நித்தியபிதா" என்றும் சொல்லப்படுகிறார். இவ்வசனம் கிறிஸ்துவைக் குறித்தேயல்லாமல், வேறொருவரையுங் குறித்துச் சொல்லக்கூடியதல்ல.

(10) கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு மீகா. 5: 2-லுள்ள ருசுவை எடுத்துச்சொல்லு.

"எப்பிராத்தா என்னப்பட்ட பெத்லகேமே, நீ யூதேயாவிலுள்ள ஆயிரங்களுக்குள்ளே சிறியதாயிருந்தும், இஸ்ரவேலை ஆளப்போகிறவர் உன்னிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு என்னிடத்தில் வருவார். அவருடைய புறப்படுதல் அநாதி நாட்களாகிய பூர்வத்தினுடையது." யூதர்கள் இவ்வசனத்தை மேசியா பிறக்கும் ஊரைக்குறித்த தீர்க்கதரிசனம் என்றெண்ணினார்கள். ஆகையால்தான் ஏரோது ராஜா பிரதான ஆசாரியரையும் வேதபாரகரையும் அழைப்பித்து, கிறிஸ்து எங்கே பிறப்பார் என்று விசாரித்ததற்கு அவர்கள் பிரதியுத்தரமாக: "யூதேயாவிலுள்ள பெத்லகேமிலே பிறப்பார்; அதேனென்றால், யூதேயா தேசத்திலுள்ள பெத்லகேமே, யூதாவின் பிரபுக்களில் நீ சிறியதல்ல; என் ஜனமாகிய இஸ்ரவேலை ஆளும் பிரபு உன்னிடத்திலிருந்து புறப்படுவார் என்று தீர்க்கதரிசியினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது" என்றார்கள். இந்தத் தீர்க்கதரிசன வாக்கியத்தில் கிறிஸ்து அநாதியானவராகவும், அவருடைய புறப்படுதல் பூர்வத்தினுடையதாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, அவர் சதா நித்தியமுள்ளவர் என்பது கருத்து. தேவனைத் தவிர, வேறெவரையும் அநாதியானவர் என்று சொல்லத்தகாது.

ஆதலால் கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்கிறதற்கு இவ்வசனம் பரிஷ்காரமான ருசுவேயாம்.

(11) கிறிஸ்து தேவனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு மல். 3: 1-ல் சொல்லிய திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டு.

"இதோ, நான் என் தூதனை அனுப்புகிறேன், அவன் எனக்கு முன்பாகப் போய், வழியை ஆயத்தம்பண்ணுவான்; அப்பொழுது நீங்கள் தேடுகிற ஆண்டவரும், நீங்கள் விரும்புகிற உடன்படிக்கையின் தூதனுமானவர் தமது ஆலயத்துக்குத் தீவிரமாய் வருவார்; இதோ, வருகிறார் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்." தேவன் அனுப்பப்போகிற தூதன் யோவான்ஸ்நானன்தான் என்பதையும், அவன் கிறிஸ்துவுக்கு வழியை ஆயத்தம்பண்ணப்போகிறான் என்பதையும் ருசுப்படுத்தும்படிக்குச் சுவிசேஷகர் இவ்வசனத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். இதிலே யெகோவாதாமே பேசி: "இதோ, எனக்கு முன்னே வழியை ஆயத்தம்பண்ண என் தூதனை அனுப்புகிறேன்" என்கிறார். ஆகையால் வரப்போகிறவர் யெகோவாதான். கிறிஸ்துவை யெகோவா என்று சொல்லவே, அவரைத் தேவன் என்றும் சொல்லியதாயிற்று.

3. **பரிசுத்த ஆவியைத் தேவன்** என்று ருசுப்படுத்தெப்படி?

இதையும் வேத அத்தாட்சிகளினாலே ருபிக்கிறோம். எப்படியென்றால்:—

(1) சர்வத்துக்கும் மேலான தேவனுக்குரிய **நாமங்கள்** அவருக்கிட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, அவர் "யெகோவா" என்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லப்படுகிறார். எண். 12: 6; ஏசா. 6: 8-10-ஐ, அப். 28: 25-27-ளோடும்; எரே. 31: 31-34-ஐ, எபி. 10: 15-17-ளோடும் ஒத்துப் பார்க்க. அவர் "தேவன்" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறார், அப். 5: 3, 4; அவர் "உன்னதமான தேவன்" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறார், யாத். 17: 7-யும், சங். 78: 56-யும், எபி. 3: 7-16-ளோடு ஒத்துப் பார்க்க.

(2) சர்வத்துக்கும் மேலான தேவனுக்கே உரிய இலட்சணங்களும் அவருக்குரியதாகக் காட்டியிருக்கிறது. அவையாவன:—நித்தியத்துவம், ஆதி. 1: 1, 2; எபி. 9: 14; சர்வவியாபகம், சங். 139: 7; சர்வஞானம், 1 கொரி. 2: 10, 11; ஏசா. 11: 2; சர்வவல்லமை, அப். 6: 10 ஃ.; மத். 12: 28; ரோ. 15: 18 ஆகிய இவைகளே.

(3) தேவன் ஒருவருக்கே உரிய **செய்கைகளும்** அவருக்குரியதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவையாவன:—சிருஷ்டிப்பு, ஆதி. 1: 2;

சங். 33: 6; 104: 30; மறுபடியும் பிறப்பித்தல், யோ. 3: 5, 6; தீத். 3: 5; பிசாசுகளைத் துரத்தல், மத். 12: 28; உயிர்த்தெழுப்புதல், ரோ. 8: 11 ஆகிய இவைகளே.

(4) தேவன் ஒருவருக்கே உரிய வணக்கத்தையும் அவருக்குச் செலுத்தவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருக்கிறது. பிதா, குமாரன் என்பவரின் நாமத்தில் எப்படியோ, அப்படியே பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலும் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறோம். மத். 28: 19. அவருடைய பேராலே திவ்விய ஆசீர்வாதங்களுங் கூறப்படுகிறது. 2 கொரி. 13: 14.

(5) பரிசுத்த ஆவி தேவனுடைய இலட்சணங்களில் ஒன்றே
யல்லாமல் ஆளல்லவென்று சாதிக்கிறவர்களுக்கு மாறுத்தரமென்ன?

பரிசுத்த ஆவி தேவனுடைய இலட்சணங்களில் ஒன்றேயல்லா
மல் ஆளல்லவென்று சொல்வது வேதோபதேசத்துக்கு முற்றிலும்
விரோதமே. அந்த ஆவியானவர் பேசுகிறதாகவும், யோ. 16: 13;
அப். 10: 19; வழிநடத்துகிறதாகவும், யோ. 16: 13, ரோ. 8: 14;
உதவிசெய்கிறதாகவும், ரோ. 8: 26; சாட்சிகொடுக்கிறதாகவும், ரோ.
8: 16; வெளிப்படுத்துகிறதாகவும், எபே. 3: 6; போதித்து நினைப்
பூட்டுகிறதாகவும், யோ. 14: 26; ஆராய்கிறதாகவும், 1 கொரி. 2: 10;
தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறதாகவும், 1 தீமோ. 4: 1; வேண்டுதல்
செய்கிறதாகவும், ரோ. 8: 26; வரங்களை அருளுகிறதாகவும், 1 கொரி.
12: 7-11; அற்புதஞ் செய்கிறதாகவும், ரோ. 15: 18; பரிசுத்தமாக்கு
கிறதாகவும், 1 கொரி. 6: 11; உயிர்ப்பிக்கிறதாகவும், யோ. 6: 63;
ரோ. 8: 11 முதலிய வசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. தேவலட்ச
ணங்களில் ஒன்று இவைகளையெல்லாஞ் செய்கிறதென்று சாதிப்பது
சுத்த வாய்பிதற்றலே. இப்படிப்பட்ட செய்கைகள் ஆளாயிருக்கிற
ஒருவருக்குரியவைகளேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. பரிசுத்த ஆவியான
வர் ஆளல்லவென்று சாதிக்கிறவர்களுக்கு மாறுத்தரம் இதுவே.

V. **திரித்துவ உபதேசத்தை விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொள்வது ஆத்தும ரட்சிப்புக்கு அவசியமானதா?**

அதை விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொள்வது ஆத்தும ரட்சிப்புக்கு அவசியமானதே. திரித்துவ உபதேசத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் புதிய உடன்படிக்கையின் உட்கருத்தைக் கிரகித்துணர்ந்துகொள்வது அரிது. தெய்வீகத்திலுள்ள பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூன்று ஆட்களும் அந்த உடன்படிக்கைக்கு விசேஷித்த உடந்தையா

ளிகள். ஆகையால், இவ்வுபதேசத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் ரட்சிப்படைவது கூடாத காரியமே. யோ. 17:3; 5:23; 15:23. மேலும், இந்த உபதேசம் திடநம்பிக்கைக்கும் மன ஆறுதலுக்கும் இன்றியமையாதது. மெய்விசுவாசிகள் பிதாவோடே மாத்திரமல்ல, குமாரனோடே மாத்திரமல்ல, பரிசுத்த ஆவியோடே மாத்திரமல்ல, பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய மூவருடனும் ஐக்கியமாகிறார்கள். 1 யோ. 1:3; 2 கொரி. 13:14. பிதாவோடே ஐக்கியப்படுவதினால், பிதாவாகிய தேவனானவர் புதிய உடன்படிக்கைக்குட்பட்டவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்த சகல ஆசீர்வாத நன்மைகளையும் அடைகிறோம். குமாரனோடே ஐக்கியப்படுவதினால், குமாரனாகிய தேவன் இரத்தக்கிரயங்கொடுத்துச் சம்பாதித்த பாவமன்னிப்பு, ஒப்புரவாக்குகை, புத்திரசுவிகாரம், சுத்திகரிப்பு முதலிய சிலாக்கியங்களுக்குப் பங்காளராகிறோம். பரிசுத்த ஆவியோடே ஐக்கியப்படுவதினால், அவரிடத்திலுள்ள பற்பல வரப்பிரசாதங்கள் நமக்குரித்தாகிறது. திரித்துவம் இல்லை என்றால், மூன்றொன்றாகிய இவ்வைக்கியமும், இவ்வைக்கியத்தினால் உண்டாகிற பாக்கியமும் ஆறுதலுங்கூட நமக்கில்லாமலே போய்விடும்.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. நாம் பரிசுத்த ஆவியின் உதவியைக்கொண்டு, குமாரனாகிய கிறிஸ்துவின் மூலமாகப் பிதாவாகிய தேவனைத் தொழுதுகொள்ள வேண்டும். 2. நாம் பரிசுத்த ஆவியினுடைய சகாயம்பெற்று, குமாரனுடைய நாமத்தை முன்னிட்டு, பிதாவானவரை நோக்கிப் பிரார்த்தனைசெய்யவேண்டும். எபே. 2:18; 5:20. 3. தேவனுடைய திருவசனத்தை மகா அருமையாக எண்ணுவது நமது கடமை. அது ஒன்றே இந்தத் திவ்வியமான உபதேசத்தை வெளிப்படுத்தவும் நமது விசுவாசத்துக்குப் பிரமாணமாயிருக்கவுந் தக்கது. 4. இந்தத் திரியேக தேவனை நமது ஆத்துமத்துக்குத் திரவியப் பொருளாகத் தேடிக்கொள்வது இன்றியமையாதது. மூன்றொன்றான அவர் ஒருவரே நம்மை ரட்சிக்கக்கூடியவர்.

2. அத்தியாயம்.

சிருஷ்டிகளைக்குறித்த தேவனுடைய கிரியைகளைப் பற்றியது. இதிலே தேவ தீர்மானங்களின் தன்மையும், அத்தீர்மானங்கள் சிருஷ்டிப்புப் பரிபாலனம் என்னுங் கிரியைகளில் நிறைவேறலாவதுங் கவனிக்கப்படும்.

1. காண்டம்:—தேவதீர்மானங்களின் தன்மை.

ஏழாம் வினா.

தேவனுடைய தீர்மானங்களாவது என்ன?

தேவன் தமது சித்தத்தின் ஆலோசனையின்படி செய்த அநாதியான தீர்ப்புகளே அவருடைய தீர்மானங்கள். அவையால் அவர் சம்பவிப்பதெல்லாவற்றையும் தமது மகிமைக்கேதுவாக முன்குறித்திருக்கிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் பற்பல தீர்மானங்களைச் செய்திருக்கிறார். எபே. 1:12; "தமது சித்தத்தின் ஆலோசனைக்குத் தக்கதாக எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற அவருடைய தீர்மானத்தின்படியே நாங்கள் முன்குறிக்கப்பட்டோம்." சங். 2:7.

2. தேவனுடைய தீர்மானங்கள் அவரது திருவுளத்தில் அநாதிகாலமாய் உண்டானவைகளே. எபே. 3:9; "தேவன் நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் கொண்டிருந்த அநாதி தீர்மானம்."

3. தேவனுடைய தீர்மானங்கள் அவர் ஒருவருடைய சுய சித்தத்தின்படியானவைகளேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. ரோ. 9: 18; "ஆதலால் எவன்மேல் இரக்கமாயிருக்கச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ அவன்மேல் இரக்கமாயிருக்கிறார், எவனைக் கடினப்படுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ அவனைக் கடினப்படுத்துகிறார்." எபே. 1: 6.

4. தேவன் தமது ஆலோசனைகளுக்கு இசைந்தபடியே சமஸ்தமான சம்பவங்களையும் முன்னியமித்திருக்கிறார். அப். 4: 27; "அந்தப்படி உம்முடைய கரமும் உம்முடைய ஆலோசனையும் முன்குறித்தவைகள் யாவையும் செய்யும்படி." எபே. 1: 12.

5. தேவன் தமது மகிமைக்கென்றே எல்லாவற்றையும் முன்னியமித்திருக்கிறார். நீதி. 16: 4; "கர்த்தர் சகலத்தையும் தமக்கென்று படைத்தார்."

விரித்துரை.

II. தேவன் பற்பல தீர்மானங்கள் செய்திருக்கிறார் என்கிறாயே; தேவதீர்மானம் ஆவது என்ன?

தேவன் யாதாமொன்றைச் சம்பவிக்க, அல்லது சம்பவியாமலிருக்கச் சித்தங்கொள்வதே தேவதீர்மானம். அது ஆலோசனை என்றும், திருவுளம் என்றும், முன்குறிப்பு என்றும், நியமம் என்றும் சொல்லப்படும்.

1. வேதத்திலே தேவனுடைய தீர்மானங்கள் குறிப்பிக்கப்படுவதெப்படி?

வேதத்தில் தேவனுடைய தீர்மானங்கள் "கர்த்தருடைய ஆலோசனை" என்றும், "அவருடைய இருதயத்தின் நினைவுகள்" என்றும், சங். 33: 11; "அவருடைய தீர்மானம்" என்றும், சங். 2: 7; அவருடைய "அநாதி தீர்மானம்" என்றும், எபே. 3: 9; அவருடைய "சித்தம்" என்றும், அப். 4: 27; அவருடைய "தயவுள்ள சித்தம்" என்றும், எபே. 1: 6; "பிதாவினுடைய பிரியம்" என்றும், லூக். 12: 32; அவருடைய "முன்குறிப்பு" என்றும், ரோ. 8: 29, 30 இப்படிப் பலவாகக் குறிப்பிக்கப்படுகின்றன.

2. தேவதீர்மானங்கள் உண்டென்று எப்படிக் காட்டலாம்?

தேவதீர்மானங்கள் உண்டென்று நாலு வகையால் காட்டலாம். அவையாவன:—

(1) வேதத்தினால் காட்டலாம். மேற்சொல்லிய வாக்கியங்களையும் பின்வரும் வாக்கியங்களையும் கூட்டிக் காண்க. ரோ. 9: 22, 23, 33; சங். 6: 17; யாத். 33: 12, 17; எரே. 1: 5; ரோ. 11: 2; 2 தீமோ. 2: 19; 1 பே. 1: 2 ழ. (2) அதைத் தேவனுடைய இலட்சணங்களினாலும், விசேஷமாய் அவருடைய சர்வஞானத்தினாலுங் காட்டலாம். அப். 15: 18. சமஸ்தத்தையும் அறிந்த அவர் சமஸ்தத்தையும் தீர்மானித்தவரும், சமஸ்தத்தையும் தீர்மானித்த அவர் சமஸ்தத்தையும் அறிந்தவருமாயிருக்கிறார். (3) அதைத் தேவனுடைய சுயாதீனத்தினாலேயும், சமஸ்த சிருஷ்டியின் பராதீனத்தினாலேயும் காட்டலாம். தேவதீர்மானமில்லாமல் எதுவும் சம்பவிக்கக்கூடியதானால், இனித் தேவனைச் சுயாதீனரென்றும், சிருஷ்டியைப் பராதீனம் என்றுஞ் சொல்வதற்கு இடமிராது. (4) அதை யுத்தியினாலேயுங் காட்டலாம். தேவன் தாம் அநாதிகாலமாய் அறியாததும், தீர்மானியாததுமான ஒன்றைத் தற்காலத்திற் செய்வாரேயானால், இனி அவரைச் சர்வஞானமுள்ளவர் என்றும், மாறாதவர் என்றும் சொல்வது கூடாத காரியமாமே. அப்படித் தற்காலத்தில் ஒன்றைத் தீர்மானித்துச் செய்வது சிருஷ்டியின் தன்மைக்குரியதேயன்றி, தேவதன்மைக்கு முற்றிலும் விரோதமே. யாக். 1: 17 மேலும், புத்தியும் விவேகமுமுள்ள மனிதருங்கூட ஆலோசனையும் தீர்மானமுமில்லாமல் ஒன்றையும் செய்யார்கள். அப்படியிருக்க, சர்வஞானமும் சர்வவிவேகமுமுள்ள தேவனானவர் ஆலோசியாமலும், தீர்மானியாமலும் தமது மகத்துவமான கிரியைகளைச் செய்வார் என்று சொல்லலாமா? அப்படிச் சொல்வது புத்தியீனமாயிருப்பதுமல்லாமல், மனிதருக்கிருக்கிற அவ்வளவான ஞானமும் விவேகமும் தேவனுக்கில்லையென்று சொல்லுகிறதற்குச் சரியாகவுமே இருக்கும்.

3. தேவனுடைய தீர்மானங்கள் பல செய்கையாயிராமல், ஒரே செய்கையாயிருக்கிறதென்று காட்டு.

தேவன் எண்ணிறந்த காரியங்களைத் தீர்மானித்திருப்பதால் சிற்றறிவுள்ள நாம் அவருடைய தீர்மானங்களைத் திரளாகவும் பலவாகவும் நினைக்கிறதும் சொல்லுகிறதும் வழக்கமேயாயினும், தேவன் தீர்மானிப்பதெல்லாம் ஒரே தனிமையான கிரியையாயிருக்கிறதேயல்லாமல் வேறல்ல. அவர்தாமே ஒருமையானவரும், அவருடைய தன்மையும் ஒருமையானதுமானதினாலே, அவருடைய தீர்மானங்களும் ஒருமையாயிருப்பது அவசியமாமே. மேலும், சகலமும் அநாதியாய்ச் சர்வஞானம் என்னும் அவருடைய கண்ணுக்கு முன்பாக நிர்வாணமாயும் வெளியரங்கமாயும் இருப்பதினாலேயும், அவர் மாறாதவராயிருப்

பதினாலேயும், அவர் தீர்மானிப்பதெல்லாம் பல செய்கையாயிராமல், ஒரே செய்கையாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறோம். எபி. 4: 13; மல். 3: 6.

III. தேவனுடைய தீர்மானங்கள் எத்தன்மையுள்ளவைகள்?

தேவனுடைய தீர்மானங்கள்:—(1) அளவில்லாத ஞானமுள்ளவைகள், ரோ. 11: 33; (2) சுத்த சுயாதீனமானவைகள், எபே. 1: 12; ரோ. 9: 17, 18; யாத். 33: 19; (3) மகா பரிசுத்தமானவைகள், ரோ. 9: 14; (4) அநாதியானவைகள், அப். 15: 13; எபே. 1: 4; 3: 9; 2 தீமோ. 1: 9; (5) அறிவுக்கும் புத்திக்கும் எட்டாதவைகள், ரோ. 11: 33, 34; (6) அநியுத்தமானவைகள், உபா. 32: 4; (7) மகா கிருபையுள்ளவைகள், தம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களைத் தமது கிருபையின் மகிமைக்குப் புகழ்ச்சியாக மீட்டிரட்சிப்பதே தேவனுடைய கருத்தும் [illegible]. இப்படிக் கெட்டுப்போன பாவிகளையும் துரோகிகளையும் பாவத்துக்கும் நித்திய ஆக்கினைக்கும் தப்புவித்திரட்சிக்கும்படியான அவருடைய தீர்மானங்கள் மகா கிருபையுள்ளவைகள் என்று சொல்லவும் வேண்டியதா? அவர் எப்படி அளவில்லாத கிருபையுள்ளவரோ அப்படியே அவருடைய தீர்மானங்களும் அளவில்லாத கிருபையுள்ளவைகளே; (8) நிர்விகாரமானவைகள் [illegible] சுயம்புவும் சுயாதீனருமுள்ள தேவன் தாமே மாறாதவராயிருக்கிறதுபோல, சுத்த சுயம்புவும் சுயாதீனருமான அவருடைய தீர்மானங்களும் முற்றிலும் மாறாதவைகளே. எண். 23: 19, 20; சங். 33: 11; மல். 3: 6; 2 தீமோ. 2: 19; எபி. 6: 17, 18; (9) ஏகாதிபத்தியமானவைகள், அவை தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் செய்யப்போகிற புண்ணியத்தையாவது, தெரிந்துகொள்ளப்படாதவர்கள் செய்யப்போகிற பாவத்தையாவது பார்த்துண்டானவைகளல்ல; சுயாதிபதியாகிய தேவனுடைய திருச்சித்தம் ஒன்றே அவைகளுக்குக் காரணம். சங். 135: 6; ஏசா. 46: 10; தானி. 4: 34, 35; ரோ. 9: 15, 16, 18-24.

IV. தேவதீர்மானத்துக்குட்பட்டதென்ன?

சம்பவிப்பதெல்லாம் தேவதீர்மானத்துக்குட்பட்டதே. அது சமஸ்த காரியங்களுக்கும் எட்டி, சமஸ்த காரியங்களையும் தழுவி அடக்கிக்கொள்ளுகிறது. ஆயினும், அது முக்கியமாகத் தேவதூதரையும் மனிதரையும்பற்றியதே. ஏசா. 46: 10; தானி. 4: 35; எபே. 1: 11, 12.

1. சமஸ்தமானவைகளும் தேவதீர்மானத்துக்குட்பட்டவைகள் என்று திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

(1) சிருஷ்டிகள் செய்யும் கிரியைகள், நன்மையானாலுஞ் சரி தீமையானாலுஞ் சரி, சமஸ்தமும் தேவதீர்மானத்துக்குட்பட்டவைகள். அப். 2: 23; 4: 27, 28; ஆதி. 45: 8. (2) நமது சிற்றறிவுக்கு அகாரணமும் தற்செயலுமாய்த் தோன்றுகிற சகலமும் தேவதீர்மானத்துக்குட்பட்டதே, 1 இரா. 22: 34; நீதி. 16: 33; மத். 10: 29. (3) மனிதருக்குச் சம்பவிப்பதெல்லாம் தேவதீர்மானத்துக்குள்ளானதே. நமது நிலைமை, தொழில், வாழ்வு, தாழ்வு, முதலாகிய சமஸ்தமும் அவர் நிர்ணயித்தபடியே இருக்கிறது, அப். 17: 26; 1 தெச. 3: 3; உபா. 32: 8. (4) ஒவ்வொரு மனுஷனுடைய சனனமரணகாலமும் இடமும் விதமும், அவைகளுக்கு ஏதுவுஞ் சேர்மானமுமான யாவும் தேவதீர்மானத்துக்குள்ளானதே, ஆதி. 16: 12; 19: 13; 25: 23; நியா. 13-ம் அதி; 1 சாமு. [illegible]; 12: 14; 1 இரா. 13: 2; 14: 12; 21: 22; 22: 28; யோபு 7: 1; ஏசா. 7: 14; 45: 1 மு; தானி. 5: 25-28; மீகா 5: 2; மல். 3: 1. (5) தேவதூதரும் மனிதருமாகிய சீவாத்துமாக்களின் நித்திய நிலைமையும் தேவதீர்மானத்துக்குட்பட்டதே 1 தீமோ. 5: 21; 2 பே. 2: 4; யூதா 6; ரோ. 9: 21 மு; 8: 29 மு; எபே. 1: 4; யோ. 15: 19; மத். 7: 23; 2 தீமோ. 2: 19 மு; யூதா 4; வெளி. 17: 8; 21: 27.

V. தேவதீர்மானங்களின் நோக்கம் என்ன?

தேவதீர்மானங்களின் நோக்கம் அவருடைய மகிமையேயாம். அது அவருடைய கிருபையின் மகிமை என்றும், அவருடைய நீதியின் மகிமை என்றும் இருவகைப்படும். தமது கிருபையின் மகிமைக்கென்று ரட்சிக்கிறார், தமது நீதியின் மகிமைக்கென்று பட்சிக்கிறார். நீதி. 16: 4; ரோ. 9: 15-23; 11: 36; எபே. 1: 6, 12; வெளி. 4: 11.

VI. தேவதீர்மானங்களைப்பற்றிய உபதேசம் ஆாருக்குப் பிரயோசனமுள்ளது?

(1) அது சன்மார்க்கருக்குப் பிரயோசனமுள்ளது. தங்களைச் சோதித்தறியவும், தேவனை உண்மையும் சாக்கிரதையுமாய் வழிபடவும் அதினால் ஏவப்படுகிறார்கள். ஆகிலும், இரட்சண்ணிய எத்தனங்களை அனுசரிப்பதில் அவர்கள் நிர்விசாரராகும்படி அது ஏதுவல்லவாவென்றால், அப்படியல்லவே. இரட்சிப்படையமாத்திரமல்ல, சத்தியத்தை

விசுவாசிக்கவும் தேவஆவியினால் பரிசுத்தமாகவுமே தேவன் ஆதிமுதல் அவர்களைத் தெரிந்துகொண்டார். இப்படிப்பட்டவர்கள் ரட்சண்ணிய எத்தனங்களை அசட்டைபண்ணுவது அசாத்தியமே. 2 தெச. 2: 13. (2) தேவதீர்மானங்களைப்பற்றிய உபதேசம் துன்மார்க்கருக்கும் பிரயோசனமுள்ளது. அவர்கள் வழிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கவும், பாவத்துக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு அதை விட்டுவிடவும், கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய்த் தேவனிடத்தில் ரட்சிப்பைத் தேடிப் பிரார்த்திக்கவும் அதினாலே தூண்டிவிடப்படுகிறார்கள்.

VII. தேவதீர்மானங்கள் நம்முடைய நடக்கைக்குப் பிரமாணமாகுமா?

தேவதீர்மானங்கள் தேவனுடைய சுய கிரியைக்குப் பிரமாணமாயிருக்கிறதேயல்லாமல், எவ்விதத்திலும் நமது நடக்கைக்குப் பிரமாணமாகாது. உபா. 29: 29-ல் சொல்லியபடி: "மறைவானவைகள்," அதாவது இரகசியமான தேவதீர்மானங்கள், "நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தருக்கே உரியவைகள்; வெளிப்படுத்தப்பட்டவைகளோ, நமக்கும் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்குமுரியவைகள்." தேவன் தமது தீர்மானங்களைப் பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தாமலே, தமது திருவுளத்தில் மறைத்துவைத்திருக்கிறார். ஆகையால், புசிப்புக் குடிப்பு முதலாகிய சாதாரண கிரியைகளில் எப்படியோ அப்படியே ஆத்துமரட்சிப்புக்கேதுவான விசுவாசகிரியைகளிலும் நாம் இரகசியமான தேவதீர்மானங்களைக் குறித்துக் கவலைப்படாமலும் விசாரியாமலுமிருப்பதே கடமை. நமது சுயாதீனத்தினால் தேவதீர்மானத்துக்கு அப்பியந்தரமில்லாததெப்படியோ அப்படியே தேவதீர்மானத்தினால் நமது சுயாதீனத்துக்கும் யாதொரு தடையுமில்லை.

அனுமான போதனைகள்.

VIII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவன் அறியாமல் பிரபஞ்சத்திலே எதுவும் சம்பவிப்பதில்லை, தற்செயலாய் எதுவும் நடப்பதுமில்லை. 2. நாம் தேவசித்தத்துக்கமைந்து, அவர் ஏற்படுத்தின நிலைமையில் பொறுமையும் அடக்கமுமாயிருப்பது கடமை. 3. ஏக நாயகனை தேவனுடைய ஏகாதிபத்தியத்தை நாம் உணர்ந்து அறிக்கையிடவேண்டும். 4. நமது ரட்சிப்பு முழுமைக்கும் காரணம் தேவனுடைய அநாதி தீர்மானமே என்று ஒப்புக்கொள்வது அவசியம். 5. தேவன் தமது சுய மகிமைக்கென்றே

சர்வலோகத்தையும் உண்டாக்கி, ஆண்டு நடத்தியும் வருகிறார். ஆகையால் இயன்றமட்டுக்கும் அவருடைய மகிமையைப் பிரபலமாக்க நாம் கடனாளிகளே. 6. தேவனுடைய தீர்மானம் எப்படியோ, அப்படியே அவருடைய அ[illegible]யாருதது. 7. ஒவ்வொரு வர்த்தமானமும் தேவதீர்மானத்தின்படியே சம்பவிக்கிறதென்று நாம் எப்பொழுதும் உணர்ந்து ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். 8. தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கிறதென்பதும், அவர்களைக்குறித்துத் தேவன் கொண்டிருக்கிற நோக்கமெல்லாம் நிறைவேறுகிறதற்குச் சமஸ்தமும் அனுகூலமாயிருக்கிறதென்பதும் நிச்சயமே. ரோ. 8: 28. 9. இரட்சிப்புக்கென்று தேவன் ஏற்படுத்திய சகல எத்தனங்களையுஞ் சாக்கிரதையாய் அனுஷ்டித்துவருவது நமக்கு முக்கியமான கடமை. பிலி. 2: 12, 13; 2 பே. 1: 10, 11.

---

2. காண்டம்.—தேவதீர்மானங்கள் சிருஷ்டி பரிபாலனம் என்னும் கிரியைகளில் நிறைவேறலாவதைப் பற்றியது. இதிலே உலக சிருஷ்டியும், மனித சிருஷ்டியும், தூதர் வரலாறும், பொதுவும் விசேஷித்ததுமான தேவ பரிபாலனமும் கவனிக்கப்படும்.

தேவதீர்மானங்களின் நிறைவேற்றம்.

எட்டாம் வினா.

தேவன் தமது தீர்மானங்களை எவ்வகையாய் நிறைவேற்றுகிறார்?

சிருஷ்டிப்பும் பரிபாலனமுமாகிய கிரியைகளில் தேவன் தமது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் தமது தீர்மானங்களைச் சிருஷ்டிப்பென்னும் கிரியையில் நிறைவேற்றினார். வெளி. 4 : 11; "தேவரீர், நீரே சகலத்தையும் சிருஷ்டித்தீர்; உம்முடைய சித்தத்தினாலே அவைகள் உண்டாயிருக்கிறவைகளும், சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளுமாயிருக்கிறது."

2. தேவன் தமது தீர்மானங்களைப் பரிபாலனமென்னும் கிரியையில் நிறைவேற்றுகிறார். தானி. 4 : 35; "அவர் தமது சித்தத்தின்படியே வானத்தின் சேனையையும் பூமியின் குடிகளையும் நடத்துகிறார்." சங். 103 : 19.

விரித்துரை.

II. சிருஷ்டிப்பும் பரிபாலனமுமாகிய கிரியைகளில் தேவன் தமது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுகிறார் என்கிறாயே; தேவன் தமது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதாவது என்ன?

தமது தீர்மானங்களைச் சித்திக்கப்பண்ணுவது, அதாவது தாம் அநாதியாய்க் கருதியதைத் தற்காலத்தில் உள்ளபடி உண்டாகச் செய்வதே தேவன் தமது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதாம். ஏசா. 46 : 10.

1. சிருஷ்டிப்பென்னுங் கிரியையில் தேவன் தமது தீர்மானங்களை எப்படி நிறைவேற்றினார்?

தாம் அநாதியாய்ச் சமஸ்தமானவைகளையும் எப்படி உண்டாக்கத் தீர்மானித்தாரோ, அப்படியே அவைகளை உண்டாக்கினதினால் சிருஷ்டிப்பென்னுங் கிரியையில் தேவன் தமது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார்.

2. பரிபாலனமென்னுங் கிரியையில் தேவன் தமது தீர்மானங்களை எப்படி நிறைவேற்றுகிறார்?

தமது அநாதி தீர்மானத்தின்படியே சமஸ்தமானவைகளையும் காத்தாளுவதினாலே பரிபாலனமென்னுங் கிரியையில் தேவன் தமது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டுவருகிறார்.

3. தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பென்னுங் கிரியைக்கும் பரிபாலனமென்னுங் கிரியைக்கும் வித்தியாசம் என்ன?

சிருஷ்டிப்பென்னுங் கிரியையைத் தேவன் எந்தத் துணைக்கருவிகளுமில்லாமலே செய்து முடித்தார்; பரிபாலனமென்னுங் கிரியையையோ சாதாரணமாய்த் துணைக்கருவிகளைக்கொண்டே நிறைவேற்றுகிறார். சிருஷ்டிப்பென்னுங் கிரியைக்கும் பரிபாலனமென்னுங் கிரியைக்கும் வித்தியாசம் இதுவே. ஆயினும், தமது மகிமையுள்ள நோக்கங்களைச் சித்தியாக்கும்படி தேவன் உபகரண[illegible] பிரயோகப்படுத்திக்கொண்டாலும், அவையெல்லாம் அவருடைய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் அவருடைய கைக்கருவிகளேயல்லாமல் வேறல்ல. அப். 4 : 27, 28.

அநுமான போதனைகள்.

III. மேற்சொல்லியவைகளின் அநுமான போதனைகள் என்ன?

1. சர்வலோகத்திலும் தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளுக்கும், அவருடைய பரிபாலனத்தின்படி நடந்ததும் நடக்கப்போகிறதுமாகிய சமஸ்த காரியங்களுக்கும் அவருடைய அநாதி தீர்மானமே காரணம். 2. அவர் செய்த வாக்குத்தத்தங்களில் ஒன்றாகிலும் தவறிப்போகாமல், சமஸ்தமும் திட்டமாய் நிறைவேறலாகுமென்பது நிச்சயமான காரியமே. மாற். 13 : 31; ஏசா. 40 : 8.

உலக சிருஷ்டிப்பு.

ஒன்பதாம் வினா.

சிருஷ்டிப்பென்னும் கிரியையாவது என்ன?

தாமேயல்லாமல் வேறொன்றுமில்லாதகாலத்தில் தேவன் தமது வல்லமையுள்ள வார்த்தையினால் ஆறுநாளுக்குள்ளே எல்லாவற்றையும் மிகவும் நன்றாய் உண்டாக்கினதே சிருஷ்டிப்பென்னும் கிரியையாம்.

பகுப்பு.

I. இவ்வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினார். ஆதி. 1 : 1; “ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார்.” யோ. 1 : 3.

2. தாமேயல்லாமல் வேறொன்றுமில்லாதகாலத்தில் தேவன் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினார். எபி. 11 : 3; “காணப்படுகிறவைகள் தோன்றப்படுகிறவைகளால் உண்டாகவில்லை.”

3. தேவன் எல்லாவற்றையும் தமது வல்லமையுள்ள வார்த்தையினாலே உண்டாக்கினார். எபி. 11 : 3; “உலகங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையினால் உண்டாக்கப்பட்டது.” சங். 33 : 6.

4. தேவன் எல்லாவற்றையும் ஆறுநாளுக்குள்ளே உண்டாக்கினார். யாத். 20 : 11; “கர்த்தர் ஆறுநாளைக்குள்ளே வானத்தையும் பூமியையும் சமுத்திரத்தையும் அவைகளிலுள்ள எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி, ஏழாம் நாளிலே ஓய்ந்திருந்தார்.” ஆதி. 1 : 31.

5. தேவன் எல்லாவற்றையும் மிகவும் நன்றாய் உண்டாக்கினார். ஆதி. 1 : 31; “தேவன் தாம் உண்டாக்கின எல்லாவற்றையும் பார்த்தார், அது மிகவும் நன்றாயிருந்தது.”

விரித்துரை.

II. தேவன் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்தார் என்கிறாயே; சிருஷ்டிக்கிறதாவது என்ன?

இன்மையிலிருந்து உண்மையையுண்டாக்குகிறது, அல்லது இல்லாததை உள்ளதாக்குகிறது, அல்லது இருக்கையில்லாததற்கு இருக்கையைக் கொடுக்கிறதே சிருஷ்டிக்கிறதாம். அல்லது பிரகிருதியை உண்டுபண்ணி, பின்பு அதைப் பற்பலவாய் உருப்படுத்துகிறது என்று சொன்னாலும் சொல்லலாம். இவையெல்லாம் சர்வவல்லமைக்காரியமே. எபி. 11 : 3; ரோ. 4 : 17; ஆதி. 1 : 1.

1. சிருஷ்டிப்பானது யாராலே நடந்தது?

அது தேவன் ஒருவராலேயே நடந்தது: ஆதிகாரணரும் எவராலும் படைக்கப்படாதவருமாகிய அவர் ஒருவரே சர்வலோகத்தையும் அதிலடங்கிய சமஸ்தத்தையும் உண்டாக்கினார். ஆதி. 1 : 1; நெகே. 9 : 6; யோபு 26 : 7; சங். 33 : 6; 89 : 11; நீதி. 3 : 19; கொலோ. 1 : 16; எபி. 3 : 4.

2. பிரபஞ்சம் அநாதியானதல்ல என்று ரூபகாரப்படுத்து.

பிரபஞ்சம் அநாதியானதென்றால், அது சுயம்புவாயிருப்பதோடே எவ்விதத்திலும் மாறாத தன்மையுமுள்ளதாயிருக்கவேண்டியது. அப்படியிராமல் பிரபஞ்சமானது நாடோறும் மாறி மாறி வருவதைக் கண்ணாரக் காண்கிறோம். மேலும், பிரபஞ்சம் சுயம்புவென்றால், தேவனும் பிரபஞ்சமுமாகிய இரண்டு சுயம்புவான வஸ்துக்கள் இருக்கும். இது கூடாத காரியம். ஆகையால், பிரபஞ்சம் அநாதியானதல்லவென்பது தெளிவாமே.

3. உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கத் தேவதூதராலாவது மனுஷராலாவது கூடுமா?

எவ்விதத்திலுங் கூடாது. தேவதூதரும் மனுஷர்களும் தாமே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். சிருஷ்டிப்பானது சர்வவல்லமைக்குரிய கிரியை. ஆனதினாலே சிருஷ்டியைச் சிருஷ்டி உண்டுபண்ணுவது சுத்த அசாத்தியமாமே.

4. ஆனாலும், உலகம் தன்னைத்தான் உண்டாக்கிற்றென்று எண்ணலாகாதா?

ஒருபோதும் எண்ணலாகாது. உலகம் தானே சிருஷ்டியாயிருக்கிறது. அது தன்னைத்தான் உண்டாக்கிற்றென்றால், அது ஏககாலத்தில் சிருஷ்டியும் சிருஷ்டிகர்த்தாவுமாகும். இதைப்போல் பைத்திய எண்ணம் வேறேயில்லை.

5. தேவன் சகலத்தையும் உண்டாக்கினார் எனவே, அவர் பாவத்தையும் உண்டாக்கினாரென்று சொல்லலாகுமா?

எவ்விதத்திலும் சொல்லலாகாது. தேவன் நமது சிற்றறிவுக்குப் பூர்த்தியாய் விளங்காத நோக்கமுள்ளவராய்ப் பாவத்துக்கு இடங்கொடுத்திருக்கிறாரென்று சொல்லவேண்டுமேயல்லாமல், பாவத்தை உண்டாக்கினாரென்று ஒருபோதும் சொல்லவும் நினைக்கவுங்கூடாது. பாவத்தை உண்டாக்குவது தேவனுடைய தன்மைக்கும் குணங்களுக்கும் முற்றிலும் விரோதமே. அவர் தேவதூதரையும் மனிதரையும் நல்லவர்களாகவே உண்டாக்கினார். அவர்களோ சுயேச்சையாய்த் தங்களைப் பாவிகளும் பிசாசுகளும் ஆக்கிக்கொண்டார்கள்.

III. தேவன் எல்லாவற்றையும் எதினால் உண்டாக்கினார்?

இன்மையிலிருந்து தேவன் எல்லாவற்றையும் தமது வல்லமையுள்ள வார்த்தையினால் உண்டாக்கினார். அவர் சொல்லச் சகல

மும் ஆயிற்று, அவர் கட்டளையிடச் சமஸ்தமும் நின்றது. சங். 33 6, 9; 148: 5; ஆதி. 1-ம் அதி. இங்கே "தேவவார்த்தை" என்பது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைக் காட்டி நிற்கிறதென்றும் சொல்லலாம். "சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை" என்று வேதம் மூறையிடுகின்றது. யோ. 1: 1-3.

IV. தேவன் சமஸ்தத்தையும் எத்தனை நாளுக்குள்ளே சிருஷ்டித்தார்?

தேவன் சமஸ்தத்தையும் ஆறுநாளுக்குள்ளே சிருஷ்டித்
தார். ஆதி. 1: 31; யாத். 20: 11. தேவன் சர்வவல்லமையுள்ளவர்,
ஆகையால் சர்வலோகங்களையும் க்ஷணப்பொழுதில் சிருஷ்டித்து
முடிக்க அவராற் கூடும் என்பதற்கு ஐயமேயில்லை. அப்படியிருந்தும்,
அந்த வேலையை அவர் ஆறுபங்காக்கி, ஆறுநாளிற் செய்து, ஏழாம்
நாளில் ஓய்ந்திருக்கத் திருவுளங்கொண்டார். இதற்கு இரண்டு மூகாந்
தரம் சொல்லலாம். என்னவெனில்:—(1) மட்டறிவுள்ள மனிதர்
சிருஷ்டிப்பின் ஒழுங்கை அதிக லேசாய்க் கிரகித்துக்கொள்ளும்படியா
கவும், (2) ஆறுநாள் வேலைசெய்து ஏழாம்நாளில் ஓய்ந்திருப்பது தேவ
மகிமைக்கும் மனிதப் பிரயோசனத்துக்குமேதுவானதென்று திருஷ்
டாந்தப்படுத்தும்படியாகவும் அப்படிச் செய்தார்.

1\. தேவன் முதலாம் நாளில் என்னத்தைச் செய்தார்?

முதலாம் நாளில் தேவன் மூன்றும் வானமாகிய வானாதி வானத்தையும், "பரமசேனை" என்றும், (1 இரா. 22: 19.) "தேவபுத்திரர்" என்றும் (யோபு 38: 7.) சொல்லப்படும் தேவதூதர்களையும், மண்ணும் நீரும் ஒளியும் கலந்த பிரகிருதியையும் சிருஷ்டித்தார். மேலும் இந்நாளில் வெளிச்சத்தையும் இருளையும் வெவ்வேறாகப் பிரித்து, வெளிச்சத்துக்குப் பகல் என்றும், இருளுக்கு இரவு என்றும் பேரிட்டார். ஆதி. 1: 1-5.

2\. தேவன் இரண்டாம் நாளில் என்னத்தைச் செய்தார்?

இரண்டாம் நாளில் தேவன் ஆகாயமண்டலமும் நட்சத்திரமண்டலமும் அடங்கிய ஆகாயவிரிவை உண்டுபண்ணி, ஆகாயமண்டலத்துக்குக் கீழே இருக்கிற ஜலத்துக்கும் அதற்கு மேலே இருக்கிற ஜலத்துக்கும் பிரிவு உண்டாக்கினர். ஆதி. 1: 6-8; நீதி. 8: 28.

3\. தேவன் மூன்றும் நாளில் என்னத்தைச் செய்தார்?

மூன்றும் நாளில் தேவன் பூமியை மூடிக்கொண்டிருந்த சலத்தை ஓரிடத்தில் சேரப்பண்ணி, அதற்குச் சமுத்திரம் என்றும், அதிலிருந்து தோன்றிய வெட்டாந்தரைக்குப் பூமி என்றும் பேரிட்டார். இதுவுமல்லாமல், இந்த நாளிலே பூமியானது நானாவிதமான புற்பூண்டுகளையும் கனிவிருட்சங்களையும் முளைப்பிக்கவும் செய்தார். ஆதி. 1: 9-13.

4\. தேவன் நாலாம் நாளில் என்னத்தைச் செய்தார்?

நாலாம் நாளில் தேவன் வானமென்கிற ஆகாயவிரிவிலே சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களை உண்டாகச்செய்து, அவை இராப்பகல்களை ஆளவும், காலங்களையும் நாட்களையும் வருஷங்களையும் குறிக்கவும் ஏற்படுத்தினர். ஆதி. 1: 14-19.

5\. தேவன் ஐந்தாம் நாளில் என்னத்தைச் செய்தார்?

ஐந்தாம் நாளில் தேவன் சலமானது பெரிதும் சிறிதுமான நானாவித மச்சங்களையும், சகலவித நீர்வாழும் ஜந்துக்களையும், ஆகாய விரிவிலே பறக்கும் ஜாதி ஜாதியான சகலவித பட்சிகளையும் சனிப்பிக்கச் செய்தார். ஆதி. 1: 20-23.

6\. தேவன் ஆறும் நாளில் என்னத்தைச் செய்தார்?

ஆறும் நாளில் தேவன் பூமியானது ஜாதி ஜாதியான ஜீவஜந்துக்களாகிய நாட்டு மிருகங்களையும், ஊரும் பிராணிகளையும், காட்டு மிருகங்களையும் பிறப்பிக்கச் செய்து, கடைசியில் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கி, அவன் நாசியிலே ஜீவசுவாசத்தை ஊதி, அவனைச் சீவாத்துமாவாக்கினர். ஆதி. 1: 24-30; 2: 7.

V. தேவன் எல்லாவற்றையும் மிகவும் நன்றாய் உண்டாக்கினர் என்று சொல்லப்பட்டதேன்?

தாம் உண்டாக்கினதெல்லாவற்றையும் பார்த்து, அது மிகவும் நன்றென்று தேவன்தாமே உரைத்ததினால் அப்படிச் சொல்லப்பட்டது. ஆதி. 1: 31. அக்காலத்தில் சிருஷ்டிகள் யாவும் உத்தம சுபாவமும், தேவன் அவைகளை உண்டுபண்ணின கருத்துக்கு முற்றிலும் பொருந்தின தன்மையுமுள்ளவைகளாயிருந்தன. அதற்குப்பிற்பாடுதான் பாவமானது அதின் துர்ப்பலன்களுடன் உலகத்திலே பிரவேசித்தது. அதுமுதல் பிரபஞ்சத்திலிருக்கிற எல்லாப் பாவத்துக்கும், பாவ

பலனுக்வரும் எல்லாத் தீமைக்குங் காரணம் பிசாசும் மனிதருமேயல்லாமல் தேவன் அல்ல.

VI. தேவன் சமஸ்தத்தையும் தமது சுயமகிமைக்காக உண்டாக்கினார் என்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

1. தேவன் தமது வார்த்தையினாலேயே அண்டபகிரண்டங்களையெல்லாம் படைத்ததினால் தமது வல்லமையின் மகிமையையும், சங். 33: 6; வெளி. 4: 11; 2. கணக்கிலடங்காத நானாவிதமான சிருஷ்டிகளை அழகும் ஒழுங்கும் இசைவுமுள்ளவைகளாக உண்டுபண்ணினதினால் தமது ஞானத்தின் மகிமையையும், சங். 104: 24; 3. மனிதர்முதலாய்ச் சீவபிராணிகளை உண்டாக்கும் முன்னமே அவ்வவைகள் வாழ்வுக்குத் தேவையான சகலவித வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்து ஆயத்தப்படுத்தினதினால் தமது தயவின் மகிமையையும், ஆதி. 1: 29, 30, விளங்கச்செய்தார். இப்படித் தமது திவ்விய குணங்களின் மகத்துவத்தைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தும்படிக்கே, அவர் சர்வத்தையும் உண்டுபண்ணினார். தேவன் சமஸ்தத்தையும் தமது சுயமகிமைக்காக உண்டாக்கினார் என்பதற்குத் தாற்பரியம் இதுவே.

அனுமான போதனைகள்.

VII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. நாம் வழிபடும் தேவன் மனோவாக்குக்கெட்டாத மகிமையுள்ளவர். 2. நாம் ஏகாதிபதியாகிய தேவனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டவர்கள்; ஆகையால் எவ்விஷயத்திலும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறது நமது கடமையே. 3. தேவமகிமையைப் பிரசித்தம்பண்ண நாம் இடைவிடாமல் பிரயாசப்படவேண்டும். 4. பெற்றனுபவிக்கும் ஒவ்வொரு நன்மைக்காகவும் சீவகாருண்ணியதயாபரனாகிய தேவனுக்கு நன்றிசெலுத்துவது நமது கடனே. 5. எல்லாருக்கும் சிருஷ்டிகர் ஒருவரே; ஆனதினால் எல்லாரும் ஒரே தகப்பனுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளாக அன்பாய்க்கூடிவாழ்வது உத்தமம். 6. நாம் தேவனுடைய மகத்துவமான கிரியைகளைப் பார்த்துத் தியானிப்பதோடுகூட அவரையும், இரட்சிப்பாகிய அவருடைய முதன்மையான செய்கையைச் செய்துமுடித்த இயேசுகிறிஸ்துவையும் நினைவுகூர்ந்து துதிக்கக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம். சங். 8: 3-9.

மனித சிருஷ்டிப்பையும் தூதரையும் பற்றியது.

பத்தாம் வினா.

தேவன் மனிதரை எப்படிப்பட்டவர்களாகச் சிருஷ்டித்தார்?

தேவன் மனிதரை ஆணும் பெண்ணுமாகவும், தமது சாயலின்படி அறிவும் நீதியும் பரிசுத்தமுமுள்ளவர்களாகவும், பூமியின் தாழ்ந்த சந்துக்களை ஆளும் அதிகாரமுடையவர்களாகவும் சிருஷ்டித்தார்.

பகுப்பு.

I. இந்தவினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

நாலு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் மனிதரை ஆணும் பெண்ணுமாகச் சிருஷ்டித்தார். ஆதி. 1: 27; "தேவன் மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தார், ஆணும் பெண்ணுமாக அவர்களைச் சிருஷ்டித்தார்."

2. தேவன் மனிதரைத் தமது சாயலின்படி சிருஷ்டித்தார். ஆதி. 1: 27; "தேவன் தம்முடைய சாயலாக மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தார், அவனைத் தேவசாயலாகவே சிருஷ்டித்தார்."

3. தேவசாயலானது அறிவும் நீதியும் பரிசுத்தமும் அடங்கியது. கொலோ. 3: 10; "தன்னைச் சிருஷ்டித்தவருடைய சாயலுக்கொப்பாய்ப் பூரண அறிவடையும்படி புதிதாக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே." எபே. 4: 24; "மெய்யான நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனுடைய சாயலாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்." பிர. 7: 29.

4. தேவன் மனிதரைப் பூமியின் சராசரங்கள் அனைத்தின் மேலும் அதிகாரமுடையவர்களாகச் சிருஷ்டித்தார். ஆதி. 1: 28; "தேவன் அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் சமுத்திரத்தின் மச்சங்களையும் ஆகாயத்துப் பறவைகளையும் பூமியின்மேல் நடமாடுகிற சகல ஜீவஜந்துக்களையும் ஆண்டுகொள்ளுங்கள் என்றார்." சங். 8: 6-8.

விரித்துரை.

II. தேவன் ஆதியிலே எத்தனைபேரைச் சிருஷ்டித்தார்?

தேவன் ஆதியிலே ஒரு புருஷனும் ஒரு ஸ்திரீயுமாக இரண்டுபேரைச் சிருஷ்டித்தார். அவர் அந்தப் புருஷனைப் பூமியின் மண்ணி

னாலேயும், அந்த ஸ்திரீயைத் தாம் புருஷனிடத்திலிருந்தெடுத்த விலா எலும்பினாலேயும் உருவாக்கினார். ஆதி. 1: 27; 2: 7, 21, 22. அந்தப் புருஷனுக்கு ஆதாம் என்றும், அந்த ஸ்திரீக்கு ஏவாள் என்றும் பெயர்.

1. **ஆதாம் ஏவாள்** என்னும் பெயர்களுக்கு அர்த்தம் என்ன?

ஆதாம் என்பதற்கு மண் என்றும், **ஏவாள்** என்பதற்கு ஜீவனி என்றும் அர்த்தமாம். புருஷன் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கப்பட்டவனானதினாலே ஆதாம் என்னப்பட்டான். ஸ்திரீயானவள் பூமியில் உற்பத்தியாகும் ஜீவனுள்ளோர் யாவருக்கும் தாயானதினாலே ஏவாள் என்னப்பட்டாள். ஆதி 3: 20.

2. **மனிதன்** எத்தனை பங்குள்ளவன்?

மனிதன் சரீரம் என்றும் **ஆத்துமா** என்றும் இரண்டுபங்குள்ளவன். சரீரத்தைப்போல ஆத்துமா மண்ணினால் செய்யப்படாமல், தேவன் அவனுக்குள் ஊதிவைத்த அரூபவஸ்துவாயிருந்தது. ஆதி. 2: 7. இதின் நிமித்தந்தான் தேவன் "ஆவிகளின் பிதா" என்றும், "மாம்சமான யாவருடைய ஆவிகளுக்கும் தேவன்" என்றும் சொல்லப்படுகிறார். எபி. 12: 9; எண். 16: 22; 27: 17.

3. **மனிதனுடைய** ஆத்துமா அவன் சரீரத்துக்கு வித்தியாசப்படுவதெப்படி?

தன்மையைப் பார்த்தாலும், காலநீட்சியைப் பார்த்தாலும் மனிதனுடைய ஆத்துமா அவன் சரீரத்துக்கு எல்லா விஷயத்திலும் வித்தியாசமாயிருக்கிறது. சரீரம் அசித்து, ஆத்துமாவோ சித்து; சரீரம் உருபி, ஆத்துமாவோ அரூபி; சரீரம் தரிசனமானது, ஆத்துமாவோ அதரிசனமானது; சரீரம் சாவுள்ளது, ஆத்துமாவோ சாவற்றது.

4. **ஆத்துமாவின்** உற்பத்தியைக்குறித்து வேதாசிரியரின் அபிப்பிராயமென்ன?

ஆத்துமாவின் உற்பத்தியைக்குறித்து வேதாசிரியருக்குப் பெரும்பாலும் மூன்று அபிப்பிராயமுண்டு. (1) சரீரத்தைப்போலவே ஆத்துமாவும் தாய்தந்தையரால் ஜனிப்பிக்கப்படுகிறது என்பார் சிலர். (2) இதுவரையில் சரீரங்களிற் பிரவேசித்ததும், இனிப் பிரவேசிக்கப் போகிறதுமான சமஸ்த ஆத்துமாக்களும் ஆதிகாலத்தில் ஒருமிக்கவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று சொல்வாருமுண்டு. (3) பிறக்கிற பிள்ளையின் ஆத்துமா தாய்தந்தையரால் ஜனிப்பிக்கப்படாமல், தேவசெய

லால் நேராய்ச் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறதென்று பெரும்பாலார் எண்ணுகிறார்கள்.

5. **இம்மூன்று** அபிப்பிராயத்தில் வேதோபதேசத்துக்கு இசைவானதெது?

இக்கேள்விக்குத் திட்டமும் சித்தாந்தமுமான உத்தரவு சொல்ல எவராலுங் கூடாது. இவ்விஷயம் நமது சிற்றறிவுக்கு மிஞ்சினதாயிருப்பதுமல்லாமல், வேதத்தில் தெளிவாய் உபதேசிக்கப்பட்டதுமல்ல. அப்படியிருந்தும், தேவன் ஆதாமின் நாசியிலே ஊதி அவன் ஆத்துமத்தை உண்டாக்கினதினாலேயும், அவர் "ஆவிகளின் பிதா" என்று சொல்லப்படுவதினாலேயும், மிகுதியானபேர் மேற்சொல்லிய அபிப்பிராயங்களில் மூன்றாவதையே அனுசரிக்கிறார்கள். அதாவது, பிறக்கிற பிள்ளையின் ஆத்துமா தாய்தந்தையரால் ஜனிப்பிக்கப்படாமல், தேவசெயலால் நேராய்ச் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது என்பதே. எபி. 12: 9; எண். 16: 22; பிர. 12: 7; சக. 12: 1; ஏசா. 42: 5. இனி இத்தர்க்கங்களின் விவரத்தை அறிய விரும்புவோர் அதைப் பெரிய வேதசாஸ்திர கிரந்தங்களில் தேடுவார்களாக. இங்கே சொல்லப் புகுந்தால் வெகுவாய் விரியும்.

III. தேவன் மனிதனைத் தமது சாயலின்படி சிருஷ்டித்தார் என்கிறீரே; தேவனுடைய சாயலாவதென்ன?

அறிவிலும் நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனுக்கொப்பாயிருப்பதே அவருடைய சாயல். கொலோ. 3: 10; எபே. 4: 24. ஆயினும், தேவன் அதரிசனமான அரூபியாயிருப்பதினால், "சாயல்" என்பது ஜீவாத்துமாவாகிய மனிதனுடைய ஆவிக்குரிய உள்ளுக்குள்ளான ஒப்பாயிருக்கிறதேயல்லாமல், கண்ணுக்குத் தோன்றுகிற புறம்பான ஒப்பல்ல.

1. **அறிவும்** நீதியும் பரிசுத்தமுமடங்கிய தேவசாயலைப்பெற்ற ஆதிமனிதனுடைய ஆத்துமா எப்படிப்பட்டதாயிருந்தது?

அறிவும் நீதியும் பரிசுத்தமுமடங்கிய தேவசாயலைப் பெற்ற ஆதிமனிதனுடைய ஆத்துமா சமஸ்த பரிபூரண நிதார்த்தமுள்ளதாயிருந்தது. எப்படியென்றால், ஆதிமனிதனாகிய ஆதாம் (1) புத்தியாகிய விஷயத்திலே **அறிவுள்ளவனாயிருந்தான்.** தேவனுடைய தன்மை குணங்களைக்குறித்தும், தேவனுக்கு மனிதன் செலுத்தவேண்டிய கடமையைக்குறித்தும், அவனுக்குப் போந்தமட்டுக்கும் அறிவு இருந்தது. இந்த வைதீக காரியங்களைக்குறித்து இக்காலத்தி

மனோகற்பிதமான சீவன்களாயிருக்கிறார்கள். வெளி. 4: 7, 8. ஆனாலும், அவர்கள் முக்கியமாய் மனிதத்தோற்றத்தையுடையவர்களே. அவர்களுக்குப் பற்பல முகங்களும், கைகால்களும், செட்டைகளும் இருக்கிறதாக எழுதியிருக்கிறது. எசே. 1: 4-14-ஐ எசே. 41: 18, 19-ளோடும், யாத். 25.: 20-தோடும் ஒத்துப் பார்க்க. அதிசயமான இந்தப் பிராணிகளுக்குச் "சீவன்கள்" என்கிற பேரும் வழங்கிவருகிறது. எசே. 1: 1-22; 10: 15, 17; வெளி. 4: 6-9; 5: 6-14; 6: 1-7; 7: 11; 14: 3; 15: 7; 19: 4. இவர்களைக்குறித்து வேதத்தில் தெளிவான உபதேசமில்லை. ஆயினும், மனிதர் பாவஞ்செய்தபின் சீவவிருட்சத்தைக் காவல்செய்யும்படி தேவன் அவர்களை வைத்தாரென்றும், அவர்கள் தேவனுடைய வாசஸ்தலத்துக்கும் சிங்காசனத்துக்கும் சமீபத்திலிருந்து பணிவிடைசெய்கிறவர்களென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. ஆதி. 3: 24; யாத். 25: 22; 1 சாமு. 4: 4; சங். 80: 1; எசே. 1 அதி.; வெளி. 4: 6-8. கேருபீன்களை மகிமையடைந்த பரிசுத்தவான்களுக்கு அடையாளமானவர்களென்றும் சொல்லுவார் சிலர்.

5. சேராபீன்கள் என்றால் யார்?

சாராப் என்கிற எபிரேயு வினைச்சொல்லுக்கு எரிகிறது, அல்லது கண்கூசும்படி ஒளிவீசுகிறதென்றர்த்தம். இப்பதம் வேதத்திலே ஒரே இடத்தில்மாத்திரம் வருகிறது. சேராபீன்கள் என்றால், ஓர்வகையான தேவதூதர்கள். அவர்களுடைய தோற்றத்தையும் வேலையையும் குறித்து, எசா. 6: 2-6-ல் காண்க. இவர்கள் முந்தின விஞவில் "கேருபீன்கள்" என்றும், "சீவன்கள்" என்றும் சொல்லப்பட்டவர்களின் வகுப்பிலே சேர்ந்தவர்களாகத் தோன்றுகிறது.

6. தேவதூதருக்குள் வகுப்பும் அந்தஸ்தும் உண்டா?

தேவதூதர்களுக்குள் வகுப்பும் அந்தஸ்தும் உண்டு. இதற்கு மூன்று திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லலாம். (1) காபிரியேலின் தலைமையைக் காட்டும்பொருட்டு அவன் "தேவசந்நிதானத்தில் நிற்கிறவன்" என்றும், லூக். 1: 19; மிகாவேல் "பிரதான அதிபதிகளில் ஒருவன்" என்றும், தானி. 10: 13, சொல்லியிருப்பதுமல்லாமல், பிரதானதூதன், சிங்காசனங்கள், கர்த்தத்துவங்கள், துரைத்தனங்கள், அதிகாரங்கள் என்னப்பட்ட பற்பல வகுப்புகள் இருக்கிறதாக வேதத்திலே வெளிப்படையாய் எழுதியுமிருக்கிறது. யூதா 9; எபே. 1: 21; கொலோ. 1: 16. (2) இது கெட்டுப்போன தூதருக்குள்ளிருக்கிற ஒப்புமையால் விளங்கும். அவர்களுக்குள் அந்தஸ்துண்டென்பதைக்

குறித்து, எபே. 2: 2-லும், மத். 9: 34-லும் கண்டுகொள்க. (3) இது மனிதருடைய ஒப்புமையாலும் விளங்கும். தேவன் அவர்களை மேன்மக்களும் கீழ்மக்களுமாக உண்டாக்கிவைத்திருக்கிறார். அப்படியே தேவனுடைய சர்வசிருஷ்டிகளுக்குள்ளும் உயர்வும் தாழ்வும் இருக்கிறதென்று காண்கிறோம்.

7. "பிரதானதூதன்" என்னப்பட்ட ஒருவன்மாத்திரம் உண்டென்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

"பிரதானதூதன்" என்னும் வார்த்தை வேதத்திலே இரண்டிடத்தில்மாத்திரம் வருகிறது. 1 தெச. 4: 16; யூதா 9. அவ்விரண்டிடத்திலும் அது பன்மையிலல்ல ஒருமையிலேயே நிற்கிறது. ஆகையால், அது மிகாவேல் என்னும் தூதன் ஒருவனுக்கே உரித்தான பட்டப்பேர் என்பது தெளிவாமே. அவன் தானி. 10: 13-ல் "பிரதான அதிபதிகளில் ஒருவன்" என்றும், தானி. 12: 1-ல் "பெரிய அதிபதியாகிய மிகாவேல்" என்றும், வெளி. 12: 7-ல் வலுசர்ப்பத்தோடும் அதைச்சேர்ந்த தூதரோடும் யுத்தம்பண்ணினவன் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சிலர் இந்தப் பிரதானதூதனைத் தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்துவென்று நினைக்கிறார்கள். இதற்கு மாறாகச் சிலர்: அப்படியல்ல, அவன் "பிரதான அதிபதிகளில் ஒருவன்" என்று சொல்லப்படுகிறதினாலும், (தானி. 10: 13), அவனுக்குத் தேவலட்சணங்கள் சாட்டப்படாமையினாலும், அவன் தேவனுடைய சிருஷ்டிகளில் உச்சிதமான வகுப்பிலே சேர்ந்தவனேயன்றி, கிறிஸ்துவல்ல என்று சாதிக்கிறார்கள்.

8. தேவதூதரின் தொகையைக்குறித்தும் வல்லமையைக்குறித்தும் வேதத்திலே போதித்திருக்கிறதென்ன?

(1) தேவதூதரின் தொகையைக்குறித்து வேதத்தில் திட்டமான கணக்கொன்றும் சொல்லப்படாமல், அது மகா பெரிதென்று மாத்திரம் போதித்திருக்கிறது. உதாரணமாக, தானி. 7: 10-ல், அவர்கள் "ஆயிரமாயிரம்பேர்" என்றும்; "கோடாகோடிபேர்" என்றும்; மத். 26: 53-ல், "பன்னிரண்டு லேகியோனுக்கு அதிகமானவர்கள்" என்றும்; லூக். 2: 13-ல், "பரமசேனையின் திரள்" என்றும்; எபி. 12: 22-ல், "ஆயிரம்பதினாயிரமானவர்கள்" என்றும் சொல்லப்படுவதைக் காண்க. (2) வல்லமையைக்குறித்து, அவர்கள் மண்ணும் விண்ணுமாகிய சர்வலோகத்திலும் மிகுந்த சத்துவமுள்ளவராய் மகா பலபராக்கிரமங்களைச் செலுத்திக்கொண்டுவருகிறதாகப் போதித்திருக்கிறது. இதற்கிசையவே "வல்லமையின் தூதர்" என்றும், "பலத்த

சவுரியவான்கள்" என்றும் அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. 2 தெச. 1: 8; சங். 103: 20. அவர்களுடைய வல்லமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக, ஒரே ராத்திரியில் ஒரே தூதன் செய்த அதிசயத்தை 2 இரா. 19: 35-ல் கண்டுணர்க.

9. தேவதூதர்களின் அலுவல்களென்ன?

(1) அவர்கள் பரலோகத்திலே கடவுள் சமூகத்தை எப்போதும் தரிசிக்கிறவர்களுமாய், அவருடைய திவ்விய இலட்சணங்களைப் பார்த்து நமஸ்காரம்பண்ணுகிறவர்களுமாய், பரிபாலனமும் மீட்புமாகிய கிரியைகளில் தேவன் வெளிப்படுத்துகிற மகத்துவமானவைகளை ஆராய்ந்துபார்க்கிறவர்களுமாய், அவருடைய சந்நிதானத்திலும் ஊழியத்திலும் பரிபூரண பாக்கியம் அனுபவிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். மத். 18: 10; வெளி. 5: 11; 1 பே. 1: 12.

(2) அவர்களைத் துணைக்கருவிகளாகக்கொண்டு தேவன் தமது பரிபாலன கிரியைகளை நடப்பித்துக்கொண்டுவருகிறார். ஆதி. 28: 12; தானி. 10: 13. உதாரணமாக, (க) அவர்கள்மூலமாய் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்தருளினார். அப். 7: 53; கலா. 3: 19; எபி. 2: 2. (உ) அவர்கள் தமது சனங்களைக் காக்கவும் அவர்களுக்கு நன்மைசெய்யவும் கட்டளையிடுகிறார். எபி. 1: 14; அப். 12: 7; சங். 34: 7; 91: 10-12. (ங) குழந்தைகளைக் காப்பாற்றவும், மரிக்கும் சன்மார்க்கரோடிருந்து அவர்கள் ஆத்துமத்தைப் பரலோகத்துக்கு ஏந்திக்கொண்டுபோகவும் உத்தரவுசெய்கிறார். மத். 18: 10; லூக். 16: 22. (ச) அவர்களைக்கொண்டு தமது சத்துருக்களுக்குத் தண்டனைசெய்கிறார். அப். 12: 23; 2 இரா. 19: 35; 1 நாளா. 21: 16. (ரு) கடைசிநாளில் சன்மார்க்கரையும் துன்மார்க்கரையும் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கவும், தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களை நாலு திசையிலுமிருந்து கூட்டிச்சேர்க்கவும், வானத்தினின்று இறங்கிவருகிற கர்த்தரைச் சந்திக்க அவர்களை ஏந்திக்கொண்டுபோகவும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மத். 13: 30, 39; 24: 31; 1 தெச. 4: 17.

10. வேதத்திலே சாத்தானுக்கு வழங்கிவரும் நாமங்களையும், அவைகளின் அர்த்தத்தையும் சொல்லு.

வேதத்திலே சாத்தானுக்கு வழங்கிவரும் நாமங்களாவன:— "சாத்தான்," அதாவது சத்துரு, லூக். 10: 18; "பிசாசு," அதாவது கோட்சொல்லுகிறவன், வெளி. 20: 2; "அபெத்தோன்," "அப்

பொல்லியோன்," அதாவது சங்காரக்காரன், வெளி. 9: 11; பிசாசுகளின் தலைவனாகிய "பெயெல்செபூல்," அல்லது, "பாகால்சேபூப்," மத். 10: 25; இவன் எக்ரோனியரின் தேவனும், புறஜாதியாரின் பிரதான சுவாமியுமானவன்; யூதர் அந்நியரின் எல்லாத் தேவதைகளையும் பிசாசுகளென்றெண்ணினார்கள், மத். 12: 24; 2 இரா. 1: 2; "பாதாளத்தின் தூதன்," வெளி. 9: 11; "உலகத்தின் அதிபதி," யோ. 12: 31; "அந்தகார லோகாதிபதி," எபே. 6: 12; "கெர்ச்சிக்கிற சிங்கம்," 1 பே. 5: 8; "ஆதிமுதல் பாவஞ்செய்கிறவன்," 1 யோ. 3: 8; "குற்றஞ்சாட்டுகிறவன்," வெளி. 12: 10; "பேலியாள்," 2 கொரி. 6: 15; "மோசம்போக்குகிறவன்," வெளி. 20: 10; "வலுசர்ப்பம்," வெளி. 12: 7; "கொலைபாதகனும் பொய்யனுமானவன்," யோ. 8: 44; "லிவியாதான்," ஏசா. 27: 1; "லூசிபர்," அதாவது, "அதிகாலையின் மகனாகிய விடிவெள்ளி," ஏசா. 14: 12; "நீண்டதும் கோணலுமான சர்ப்பம்," ஏசா. 27: 1; "இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவன்," 2 கொரி. 4: 4; "மரணத்துக்கு அதிகாரி," எபி. 2: 14 ஆகிய இவைகளே.

11. அவன் தீமைக்கு வெறும் பாவரூபகமாயிராமல், உள்ளபடி ஆளாயிருப்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

அவன் தீமைக்குப் பாவரூபகமாயிராமல், உள்ளபடி ஆளாயிருப்பதற்கு மேற்சொல்லிய நாமங்களெல்லாம் அத்தாட்சியே. அப்படிப்பட்ட பேர்கள் ஆளானவனுக்குரியவைகளேயன்றி வேறல்ல. மேலும், சத்தியவேதமெங்கும் அவன் ஆளாகவும் ஆளுக்குரிய குணசெய்கைகளுள்ளவனாகவும் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறான். உதாரணமாக, யோபு 1: 6 ஶு; மத். 4: 1-11; யோ. 8: 44. இவை முதலான அநேக வாக்கியங்கள் அவன் உள்ளபடி ஆளாயிருப்பதற்குத் தீர்ப்பான திருஷ்டாந்தமே.

12. அவனைக்குறித்து வேதம் போதிக்கிறதென்ன?

அவன் பரலோகத்திலிருந்து விழுந்தவனென்றும், லூக். 10: 18; ஏசா. 14: 12; கர்வத்தினிமித்தம் அவனும் அவனைச்சேர்ந்த தூதரும் அவ்விடத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டார்களென்றும், 1 தீமோ. 3: 6; வெளி. 12: 9; அவனுடைய வன்மத்தினால் பாவத்தோடே மரணமும் மற்றெல்லாத் தீமையும் உலகத்தில் வந்ததென்றும், ஆதி. 3-ம் அதி.; தேவ உத்தரவினால் அவன் தன் சேவகரைக்கொண்டு வானத்திலும் பூமியிலும் ஓர்வகையான அதிகாரஞ் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறானென்றும், யோ. 12: 31; எபே. 6: 12; 2 கொரி. 4: 4; எபே.

2: 2; சன்மார்க்கரைச் சோதிக்கவும், துன்மார்க்கரைத் தண்டிக்கவும் தேவன் அவனைக் கையாளுகிறாரென்றும், யோபு 1-ம் 2-ம் அதி.; 2 கொரி. 12: 7; 1 கொரி. 5: 5; அவன் பொய்யின் ஆவியாகக் கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளின் வாயிலிருந்து பேசுகிறானென்றும், 1 இரா. 22: 22, 23; தீமைசெய்யும்படி மனிதரை ஏவிவிடுகிறானென்றும், லூக். 22: 3; அப். 5: 3; மனுமக்களை அழிக்கக் கெர்ச்சிக்கிற சிங்கம்போலச் சுற்றித்திரிகிறானென்றும், 1 பே. 5: 8; தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் பிரதான சத்துருவாய், அவருடைய மகிமையையும் இவர்களுடைய ஆத்துமாக்களையும் கெடுக்கத் தன்னாலானமட்டுக்கும் பிரயாசப்பட்டுவருகிறானென்றும்; இன்னும் தந்திரோபாயமான அநேகந் துர்க்கிரியைகளையும் செய்துவருகிறானென்றும் வேதம் அவனைக்குறித்துப் போதிக்கிறது.

13. சாத்தானுக்கும் மற்றத்துஷ்டஆவிகளுக்குமிருக்கிற சம்பந்தத்தைக்குறித்து வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்ன?

சாத்தானுக்கும் மற்றத்துஷ்டஆவிகளுக்குமிருக்கிற சம்பந்தத்தைக்குறித்து: அவன் “பிசாசுகளின் தலைவன்” ஆயிருக்கிறதாகவும், மத். 9: 34; “ஆகாயத்து அதிகாரப்பிரபுவாகிய ஆவியாய்” இருக்கிறதாகவும், எபே. 2: 2; “அந்தகாரலோகாதிபதியாய்” இருக்கிறதாகவும், எபே. 6: 12; மற்றத்துஷ்டஆவிகள் “அவனுடைய தூதர்களாய்” இருக்கிறதாகவும், மத். 25: 41, வேதத்திலே சொல்லியிருக்கிறது. தீமைக்கெல்லாம் முதலாளி அவனேயென்று இவ்வாக்கியங்களினால் தெரியவருகிறது.

14. சாத்தானுக்கும் இவ்வுலகத்துக்கும் சம்பந்தமென்ன?

சாத்தானுக்கும் இவ்வுலகத்துக்குமுள்ள சம்பந்தத்துக்கு இரண்டு விசேஷித்த திருஷ்டாந்தங்கள் உண்டு:—(1) மனிதர் பாவத்துக்குட்பட்ட சரித்திரம். மானிடசாதியார் யாவருக்குமுண்டாயிருக்கிற பயங்கரமான கேடுகளுக்கெல்லாம் காரணம் தந்திரமுள்ள இவனுடைய வஞ்சகமே. ஆதி. 3-ம் அதி.; 2 கொரி. 11: 3; வெளி. 12: 9. (2) அவனையும் அவன் செய்கிற தீமைகளையுங்குறித்த வேதவாக்கியங்கள். உதாரணமாக, அவன் “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவன்” என்றும், 2 கொரி. 4: 4; “கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளிடத்தில் கிரியைசெய்கிற ஆவி” என்றும், எபே. 2: 2; துன்மார்க்கர் யாவருக்கும் பிதாவென்றும், யோ. 8: 44; 1 யோ. 3: 10; சுவிசேஷத்தின் ஒளியைக் காணாதபடிக்கு அவிசுவாசிகளின் மனதைக் குருடாக்குகிறவன் என்றும், 2 கொரி. 4: 4; தன் இச்சையின்படி செய்ய

மனிதரை மயக்கிக் கண்ணிக்குட்படுத்துகிறவன் என்றும், 2 தீமோ. 2: 26; தேவன் இடங்கொடுக்கிறமட்டுக்கும் அவருடைய சனங்களைச் சோதித்து அலைக்கழித்து வருத்தப்படுத்துகிறவன் என்றும், யோபு 1, 2-ம் அதி.; லூக். 22: 31; 2 கொரி. 12: 7; 1 தெச. 2: 18, சொல்லியிருப்பதைக் காண்க.

15. நிலைகெட்டு விழுந்த ஆவிகளுக்கு வேதத்தில் வழங்கும் பேர்களென்ன?

ஆதிபாஷையிலே, பிசாசு என்பதற்குச் சரியான “டியபொலாஸ்” என்கிற பேர் கெட்டதூதரின் தலைவனாகிய பெயெல்செபூலுக்குமாத்திரம் வழங்கிவருகிறது. மற்றத் துஷ்டஆவிகள் “டைமோனெஸ்,” அதாவது பேய்கள் என்றும், மாற். 5: 12; “அசுத்த ஆவிகள்” என்றும், மாற். 5: 13; “பிசாசின் தூதர்கள்” என்றும், மத். 25: 41; “துரைத்தனங்கள்” என்றும், “அதிகாரங்கள்” என்றும், “இப்பிரபஞ்சத்தின் அந்தகாரலோகாதிபதிகள்” என்றும், “வானமண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகள்” என்றும், எபே. 6: 12; “பாவஞ்செய்த தூதர்கள்” என்றும், 2 பே. 2: 4; “தங்கள் ஆதிமேன்மையைக் காத்துக்கொள்ளாமல் தங்களுக்குரிய வாசஸ்தலத்தை விட்டுவிட்ட தூதர்கள்” என்றும், யூதா 6; “பொய்யின் ஆவிகள்” என்றும், 2 நாளா. 18: 22, குறிக்கப்படுகிறார்கள்.

16. மனுஷருடைய சரீரத்தின்மேலும் ஆத்துமத்தின்மேலும் துஷ்டஆவிகளுக்கு வல்லமை உண்டென்று வேதத்திலே காணப்படுகிறதா?

காணப்படுகிறது. இதைக்குறித்து மூன்று விசேஷங்களைக் கவனிக்கத்தகும்.

(1) மற்றெல்லாச் சிருஷ்டிகளைப்போலச் சாத்தானும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே இடத்தில்மாத்திரம் இருக்கக்கூடியவன். அப்படியிருந்தும், கோடாகோடியான அவனுடைய தூதர்கள் செய்வதெல்லாம் அவன் செய்கிறதாகச் சொல்லப்படுவதினால், அவன் எங்கும் வியாபித்திருந்தாற்போலவே இருக்கிறது.

(2) துஷ்ட ஆவிகள் சிலவேளையில் மனிதருடைய சரீரங்களின்மேல் நமதறிவுக்கெட்டாத ஏதோ ஒரு வல்லமையைச் செலுத்துகிறார்களென்பதற்கு ஐயமே இல்லை. ஆயினும், அந்த வல்லமை முற்றிலும் தேவாதிகாரத்துக்குட்பட்டதே. யோபு 2: 7; லூக். 13: 16; அப். 10: 38. வியாதிகளை உண்டாக்குகிறதற்கும் அதிகரிக்கப்பண்ணுகிறதற்கும் சரீர ஆசைகளையும் துரிச்சைகளையும் எழுப்பிவிடுகிற

தற்கும் அவர்களுக்குச் சத்தியுண்டு. 1 கொரி. 5: 5. சாத்தான் யாதாமொரு வகையாய் மரணத்துக்கும் அதிகாரி. எபி. 2: 14.

(3) மனுஷருடைய ஆத்துமத்தின்மேல் துஷ்டஆவிகள் செலுத்தும் வல்லமையைக்குறித்து விசாரிக்குமளவில், அவர்கள் இருதயத்தை ஏவவும் இழுக்கவும் வஞ்சிக்கவும் சத்தியுள்ளவர்களேயொழிய, இருதயத்தை மாற்றுகிறதற்காவது சித்தத்தைக் கட்டாயப்படுத்துகிறதற்காவது அவர்களுக்கு எள்ளளவும் திராணியில்லை. ஆத்துமத்தின்மேல் அவர்கள் வல்லமைசெலுத்தும் வகையைக் காட்டும்பொருட்டு, "சாத்தான் சகல வல்லமையோடும் அடையாளங்களோடும் பொய்யான அற்புதங்களோடும் கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குள்ளே அநீதியினால் உண்டாகும் சகலவித வஞ்சகத்தோடும்" கிரியைசெய்கிறான் என்றும், 2 தெச. 2: 10; "ஒளியின் தூதனுடைய வேஷத்தைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறான்" என்றும், 2 கொரி. 11: 14, எழுதியிருக்கிறது. வஞ்சிக்கக்கூடியவிடத்து அவன் "தந்திரங்களையும்," எபே. 6: 11; "கண்ணிகளையும்," 1 தீமோ. 3: 7; "ஆழங்களையும்," வெளி. 2: 24, உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, "மனதைக் குருடாக்கியும்," 2 கொரி. 4: 4; ஆத்துமாக்களை "கண்ணிகளில் பிடித்தும்," 2 தீமோ. 2: 26, இப்படியாக "உலகமனைத்தையும் மோசம்போக்குகிறான்," வெளி. 12: 9. வஞ்சிக்கக்கூடாதவிடத்து அவன் "குட்டுகள் குட்டியும்," 2 கொரி. 12: 7; "அக்கினியாஸ்திரங்களை எய்தும்," எபே. 6: 16, வருகிறான். அவன் மனிதரைச் சோதிக்கும் வகைக்குதாரணமாக, ஆதி. 3-ம் அதிகாரத்தில் ஆதாமின் சங்கதியையும், 1 நாளா. 21: 1-ல், தாவீதின் சங்கதியையும், லூக். 22: 3-ல், யூதாஸ்காரியோத்தின் சங்கதியையும், அப். 5: 3-ல், அனனியா சப்பீராள் என்பவர்களின் சங்கதியையும், மத். 4-ம் அதிகாரத்தில், நமது நாதராகிய இயேசுவின் சங்கதியையும் பார்த்துணர்ந்துகொள்க.

17. துஷ்டஆவிகளின் வாசஸ்தலத்தைக்குறித்து வேதத்தில் போதித்திருக்கிறதென்ன?

துஷ்டஆவிகளின் வாசஸ்தலத்தைக்குறித்து வேதத்திலே வெளிப்படையான போதனை அதிகமில்லை. ஆதியிலே அவர்கள் பரலோகத்திலே வசித்து, பின்பு பாவஞ்செய்ததனால் அவ்விடத்திலிருந்து விழுந்தார்களென்றும், தற்காலத்தில் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்குள் நடமாடித்திரிகிறார்களென்றும், கடைசியில் தங்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்ட அக்கினியும் கந்தகமுமான கடலிலே தள்ளுண்டு, அதிலே சதாகாலமும் வாதிக்கப்படுவார்களென்றும் சொல்லியிருக்கி-

தேயன்றி, இதற்கு மிஞ்சின உபதேசம் யாதொன்றையுங் காணோம். மத். 25: 41; வெளி. 20: 10.

18. பேய்பிடித்தவர்கள் வேதத்திலே என்னவென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்?

பேய்பிடித்தவர்கள் வேதத்திலே "பிசாசுபிடித்தவர்கள்" என்றும், மத். 4: 24; "பிசாசினால் வேதனைப்படுகிறவர்கள்" என்றும், மத். 15: 22; "அசுத்த ஆவி பிடித்தவர்கள்" என்றும், லூக். 4: 33; "பிசாசின் வல்லமையில் அகப்பட்டவர்கள்" என்றும், அப். 10: 38; "சந்திரரோகிகள்" என்றும், மத். 17: 15, சொல்லப்படுகிறார்கள்.

19. புதிய ஏற்பாட்டில் சொல்லப்பட்ட பேய்பிடித்தவர்களைச் சாதாரண வியாதியஸ்தராகவும், பைத்தியக்காரராகவும் எண்ணுகிறவர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்துக்கென்ன நியாயஞ் சொல்லுகிறார்கள்?

புதிய ஏற்பாட்டில் சொல்லிய பேய்பிடித்தவர்களுக்கும் சாதாரண வியாதியஸ்தருக்கும் யாதொரு வித்தியாசத்தையுங் காணோமென்றும், அந்தப் பேய்பிடித்தவர்கள் காட்டின குறிகளுக்குச் சரியான குறிகளைக் காட்டுகிற இக்காலத்து நோயாளிகள் வைத்தியத்தினாலே சொஸ்தப்படுகிறார்களென்றும், பில்லிசூனியத்தை நம்பிக்கொள்வதுபோல, பேய்பிடித்தலை நம்பிக்கொள்வதும் சுத்த அறிவீனருக்கேயல்லாமல் அறிவுள்ளவர்களுக்குத் தகாதென்றும் சாதிக்கிறார்கள். இதுவுமன்றி, மரித்தவர்களின் ஆத்துமாக்கள் உடனுக்குடனே மோட்சத்துக்காவது நரகத்துக்காவது போய்ச்சேருகிறதாகவும், தேவன் துஷ்டஆவிகள் அனைத்தையும் நித்திய சங்கிலிகளினாலே கட்டி நரகத்திலே அடைத்துவைத்திருக்கிறதாகவும் வேதத்திலே எழுதியிருப்பதினாலே பேய்பிடித்தலென்னும் கொள்கை வேதோபதேசத்துக்கு நேர்விரோதமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். 2 பே. 2: 4; யூதா 6.

20. புதிய ஏற்பாட்டில் பிசாசுபிடித்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்களை உள்ளபடி பேய்பிடித்தவர்களென்று எப்படி ரூபிக்கலாம்?

(1) அவர்களை உள்ளபடி பேய்பிடித்தவர்களென்று கிறிஸ்துவும் அப்போஸ்தலரும் தாமே நம்பினதுமல்லாமல், மற்றவர்களும் அப்படியே நம்பும்படி பேசினார்களென்பதற்குச் சுவிசேஷத்தில் ஏராளமான அத்தாட்சியுண்டு. (2) சுவிசேஷகர் பிசாசுபிடித்தலையும் வியாதியையும் பகுத்தறிந்து பேசினார்கள். மாற். 1: 32; லூக். 6: 17, 18. (3) அந்தத் துஷ்டஆவிகள் தாம் பிடித்திருந்த மனுஷருக்கு வேறாகப்

பேசினதன்றியும், நமது நாதரும் அந்தப் பேய்களைப் பிரத்தியேகமாக நோக்கி உரைத்ததாகவும் கட்டளையிட்டதாகவும் அதட்டினதாகவும் எழுதியிருக்கிறது. மத். 8: 29, 32; 17: 18; மாற். 1: 25, 34; 9: 25 ழ. மேலும், அந்தப் பிசாசுகளுக்கும் அவைகளால் பிடியுண்டவர்களுக்கும் வெவ்வேறான எண்ணங்களும் ஆசைகளும் சுவரணைகளுமிருந்ததாகவும், மத். 8: 31; மாற். 9: 26 ழ; சில ஆட்களில் அநேகம் பேய்கள் குடியிருந்ததாகவும், மாற். 16: 10; லூக். 8: 30; ஒருவனைப் பிடித்திருந்த ஏராளமான அசுத்தஆவிகள் கிறிஸ்து கொடுத்த உத்தரவின்பேரில் அவனைவிட்டு நீங்கி, பன்றிகளுக்குள் புகுந்ததாகவும் லூக். 8: 33, சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட செய்கைகளை வியாதியின்மேலேற்றிச் சொல்வது சுத்த மதியீனமே. ஆகையால், அக்காலத்தில் உள்ளபடி பேய்பிடித்தவர்களிருந்தார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பொதுவான தேவபரிபாலனத்தின் தன்மை.

பதினோராம் வினா.

தேவனுடைய பரிபாலன கிரியைகள் ஆவதென்ன?

தேவன் தமது சர்வ சிருஷ்டிகளையும் அவைகளின் சகல செய்கைகளையும் மிகுந்த பரிசுத்தமும் ஞானமும் வல்லமையுமாய்க் காப்பாற்றியும் ஆண்டும் வருகிறதே தேவனுடைய பரிபாலன கிரியைகளாம்.

பகுப்பு.

I. *இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?*

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் சர்வசிருஷ்டிகளையும் காப்பாற்றுகிறார். சங். 145: 15; "எல்லாச் சீவன்களின் கண்களும் உம்மை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறது; ஏற்றவேளையிலே நீர் அவைகளுக்கு ஆகாரங்கொடுக்கிறீர்." எபி. 1: 8.

2. தேவன் சகல சிருஷ்டிகளையும் அவைகளின் சகல செய்கைகளையும் ஆண்டும் நடத்தியும்வருகிறார். சங். 103: 19; "அவரு-

டைய இராசரிகம் சர்வத்தையும் ஆளுகிறது." நீதி. 16: 9; "மனுஷனுடைய இருதயம் அவனுடைய வழியை யோசிக்கும்; அவனுடைய நடைகளை உறுதிப்படுத்துகிறவரோ கர்த்தர்."

3. தேவனுடைய பரிபாலனகிரியைகள் மிகவும் பரிசுத்தமானவைகள். ஏசா. 6: 3; "சேனைகளின் கர்த்தர் பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பூமி அனைத்தும் அவருடைய மகிமையால் நிறைந்திருக்கிறது." சங். 47: 8; "தேவன் சாதிகள்மேல் அரசாளுகிறார்; தேவன் தமது பரிசுத்த சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறார்." வெளி. 6: 10.

4. தேவனுடைய பரிபாலனகிரியைகள் மிகவும் ஞானமுள்ளவைகள். ஏசா. 28: 29; "இதுவும் சேனைகளின் கர்த்தராலே உண்டாகிறது; அவர் ஆலோசனையில் ஆச்சரியமானவர், செயலில் மகத்துவமானவர்."

5. தேவனுடைய பரிபாலனகிரியைகள் மிகவும் வல்லமையானவைகள். சங். 66: 7; "அவர் தம்முடைய வல்லமையினால் என்றென்றைக்கும் அரசாளுகிறார்." தானி. 4: 35; "அவர் தமது சித்தத்தின்படியே வானத்தின் சேனையையும் பூமியின் குடிகளையும் நடத்துகிறார்; அவருடைய கையைத் தடுத்து, என்னசெய்கிறீரென்று சொல்லத்தக்கவன் ஒருவனுமில்லை."

விரித்துரை.

II. தேவபரிபாலனமாவது என்ன?

தேவன் அளவில்லாத பரிசுத்தத்தோடும் ஞானத்தோடும் வல்லமையோடும் வானத்தையும் பூமியையும் அவைகளிலடங்கிய பெரிதும் சிறிதுமான யாவற்றையும் தமது சுய மகிமைக்கென்று தாங்கியும் காப்பாற்றியும் ஆண்டும் வருகிறதே தேவபரிபாலனமாம்.

1. *சமஸ்தத்தையும் ஆண்டும் நடத்தியும் வருகிற தேவபரிபாலனம் உண்டென்பதை எப்படி ரூபகாரப்படுத்தலாம்?*

(1) அதைப் புத்தியினாலே ரூபகாரப்படுத்தலாம். தேவன் தமது வல்லமையினாலே பிரபஞ்சத்தை இடைவிடாமல் தாங்கிவராவிட்டால், அதுவும் அதிலுள்ள சமஸ்தமும் தாறுமாறுபட்டு அழிந்துபோகுமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

(2) அதை மனச்சாட்சியினாலே ரூபகாரப்படுத்தலாம். மனச்சாட்சியானது சகல மனிதருக்குள்ளுமிருந்து, குற்றமுண்டு குற்றமில்லையென்று தீர்ப்புச்செய்துகொண்டுவருகிறது. ஆகையால், அவர்க-

ளுக்குள் இந்த மனச்சாட்சியை வைத்த சர்வாதிபதியாகிய ஒருவர் உண்டென்பதும், அவர் மனிதர் யாவரையும் ஆண்டும் பரிபாலித்தும் வருகிறாரென்பதும் தெளிவாமே.

(3) அதை **வேதத்தினாலே** ரூபகாரப்படுத்தலாம். தேவபரிபாலனமுண்டென்பதற்கு அதிலே ஏராளமான சாட்சியிருக்கிறது. கொலோ. 1 : 17; நெகே. 9 : 6; எபி. 1 : 3; சங். 119 : 89-91; 136: 25; ஆதி. 8 : 21, 22; யோபு 12: 10; மத். 10 : 29, 30; அப். 14: 17; 17 : 28.

(4) தேவன் உண்டென்பதை ரூபகாரப்படுத்தும் நியாயங்களெல்லாம் தேவபரிபாலனமுண்டென்பதையும் ரூபகாரப்படுத்தும். ஒன்றிருக்க மற்றதுமிருப்பதவசியமாமே.

III. தேவபரிபாலனத்திலடங்கிய கிரியைகளென்ன?

தேவபரிபாலனத்திலடங்கிய கிரியைகள் இரண்டு: 1. சிருஷ்டிகளைக் **காப்பாற்றுகிற கிரியை.** அதாவது, தேவன் அவைகளை அழியாமலிருக்கத்தாங்கி, அவைகளின் க்ஷேமத்துக்கு வேண்டியவைகளைச் சேகரித்தருளுவதேயாம். சங். 119: 89-91; 145: 14-16; கொலோ. 1: 17; எபி. 1: 3. 2. சிருஷ்டிகளையும் அவைகளின் செய்கைகளையும் **ஆளுகிற கிரியை.** அதாவது, தேவன் அவைகளை ஆண்டுகொண்டும், தாம் அவைகளை உண்டாக்கின நோக்கம் சித்தியாகும்படி நடப்பித்துக்கொண்டும் வருவதேயாம். சங். 66: 7; நீதி. 16: 9; யோபு 33: 13; 34: 13; 36: 22, 23; சங். 59 : 13; அப். 17: 28; எபே. 1: 11, 12.

IV. தேவபரிபாலனம் எவைஎவைகளுக்கெட்டுகிறது?

தேவபரிபாலனமானது பெரிதும் சிறிதும் உயிருள்ளதும் உயிரில்லாததும் புத்தியுள்ளதும் புத்தியற்றதுமான **சமஸ்த சிருஷ்டிகளுக்கும் அவைகளின் செய்கைகளுக்கும்** எட்டுகிறது.

1. தேவபரிபாலனம் சடவஸ்துவாகிய பிரபஞ்சத்துக்கெட்டுகிறதென்று வேதவாக்கியத்தினால் காண்பி.

தேவபரிபாலனம் சடவஸ்துவாகிய பிரபஞ்சத்துக்கெட்டுகிறதென்று பின்வரும் வாக்கியங்களில் தெளிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. எபி. 1: 3; சங். 65: 6, 7; 95: 4; எசா. 50: 2, 3; நாகூ. 1: 3-5. மேலும், யோபு 9: 5-7; 37: 6, 9-13; சங். 104: 14; 135: 6, 7; 147: 8, 15-18; 148: 7-9; அப். 14: 17-யையும் பார்.

2. தேவபரிபாலனம் மிருகம் முதலாகிய சீவசெந்துக்களுக்கும் எட்டுகிறதென்று வேதவாக்கியத்தினால் காட்டு.

தேவன் மிருகம் முதலாகிய சீவசெந்துக்களைத் தாங்கிப் பராமரித்துவருகிறாரென்று காட்டுகிற அநேகம் வாக்கியங்களுண்டு. சங். 36: 6; 104: 21-29; 145: 15, 16; 147: 9; மத். 6 : 26; 10: 29.

3. தேவபரிபாலனம் மனிதருடைய சாதாரணவிஷயங்களுக்கும் அலுவல்களுக்குமெட்டுகிறதென்று வேதவாக்கியத்தால் திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

தேவபரிபாலனம் மனிதருடைய **சாதாரண விஷயங்களுக்கும் அலுவல்களுக்கும்** எட்டுகிறதென்று வேதம் எங்கும் முறையிடுகிறது. ஆதி. 45 : 7; யோபு 34: 24; சங். 75: 7; நீதி. 8 : 15; 16: 9; தானி. 4: 35. மேலும், 1 நாளா. 16: 31; யோபு 12: 23; சங். 47: 7; 66: 7; நீதி. 21 : 1; எசா. 10 : 12-15; தானி. 2: 21; ரோ. 13: 1-யும் பார்.

4. தேவபரிபாலனம் ஒவ்வொரு ஆளின் ஒவ்வொரு விஷயத்துக்கும் எட்டுகிறதென்று ரூபகாரப்படுத்து.

தேவபரிபாலனம் ஒவ்வொரு ஆளின் ஒவ்வொரு விஷயத்துக்குமெட்டுகிறதென்பதற்கு வேதத்தில் ஏராளமான வசனங்களுண்டு. ஒவ்வொரு மனுஷனுடைய சனனம் மரணம், போக்கு வரத்து, சுகந்துக்கம், வாழ்வு தாழ்வு முதலாகிய சமஸ்தமும் தெய்வாதீனமே என்று வேதம் இட்டமாய்ப் போதிக்கிறது. யோபு 14: 5, 20; சங். 75: 6, 7; நீதி. 21: 1; பிலி. 2: 13. மேலும், 1 சாமு. 2: 6; சங். 18: 31-37; நீதி. 16: 9; எசா. 45: 4; லூக். 1: 53; யாக். 4: 13-15-யும் பார்.

5. தேவபரிபாலனம் தற்செயலாய்த்தோன்றுஞ் சம்பவங்களுக்கும் எட்டுகிறதென்று ருசுப்படுத்து.

சீட்டுப்போடுகிறதிலும் தற்செயலான செய்கை வேறே இல்லை யென்பது மனிதருக்கு வழக்கமான எண்ணம். ஆயினும், "சீட்டு மடியிலே போடப்படும்; காரியசித்தியோ கர்த்தரால் வரும்" என்று நீதி. 16: 33-ல் எழுதியிருக்கிறது. யோசேப்பு விற்பனையானதும் எகிப்துக்குப் போனதும் தற்செயலாய்த் தோன்றியும், அது தெய்வச்செயலே என்று ஆதி. 45 : 4-8-ல் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே நமக்குத் தற்செயலாய்க் காணுகிற மற்றெல்லா வர்த்தமானங்களும் தேவபரிபா

லனத்தினால் சம்பவிப்பதாக வேதம் சாட்சியிடுகிறது. சங். 75 : 6, 7; யோபு 5 : 6.

6. **தேவபரிபாலனம் மனிதர் சுயேச்சையும் சுதாவுமாய்ச்** செய்யும் செய்கைகளுக்குமெட்டுகிறதென்று காட்டு.

தேவபரிபாலனம் மனிதர் சுயேச்சையும் சுதாவமாய்ச் செய்யும் செய்கைகளுக்குமெட்டுகிறதென்று வேதம் பலமுறையும் சொல்லுகிறது. யாத். 12 : 36; நீதி. 16 : 1, 9; 19 : 21; 20 : 24; 21 : 1; எரே. 10 : 23; அப். 2 : 23; 4 : 27, 28. மேலும், 1 சாமு. 24 : 9-15; சங். 33 : 14, 15; பிலி. 2 : 13-யும் பார்.

7. தேவபரிபாலனம் மனிதர் செய்யும் **நற்கிரியைகளுக்கும்** எட்டுகிறதென்று வேதத்தினால் திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

தேவபரிபாலனம் மனிதர் செய்யும் நற்கிரியைகளுக்குமெட்டுகிறதென்று பின்வரும் வாக்கியங்களில் திருஷ்டாந்தப்படும். யோ. 15 : 5; பிலி. 1 : 10, 11; 4 : 13; 2 கொரி. 12 : 9; பிலி. 2 : 13.

8. **தேவ**பரிபாலனம் மனிதர் செய்யும் **துர்க்கிரியைகளுக்கும்** எட்டுகிறதென்று வேதத்தினால் உதாரணப்படுத்து.

தேவபரிபாலனம் மனிதர் செய்யும் துர்க்கிரியைகளுக்குமெட்டுகிறதென்று பின்வரும் வசனங்களில் உதாரணப்படும். யாத். 7 : 13; 2 சாமு. 16 : 10; 24 : 1; சங். 76 : 10; யோ. 2 : 40; அப். 4 : 27, 28; 14 : 16; ரோ. 9 : 8; 11 : 32.

9. **தேவ**பரிபாலனத்துக்கும் மனிதர் செய்யும் பாவத்துக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைக்குறித்து நாம் கவனிக்கவேண்டியதென்ன?

தேவன் தமது பரிபாலனத்துக்குரிய அநாதிதீர்மானங்களின்படி இப்பூமியில் பாவத்துக்கு இடங்கொடுத்திருக்கிறார். மேலும், அவர் அதை ஆண்டும் மட்டுப்படுத்தியும் நன்மைக்கேதுவாக்கியும் வருகிறார். இதெல்லாம் வாஸ்தவமாயினும், தேவன் பாவத்துக்குக் காரணராயிருக்கிறாரென்றாவது அதற்குச் சம்மதிக்கிறாரென்றாவது எவ்விதத்திலும் நினைக்கலாகாது. அப்படிச் செய்வது அவருடைய தன்மைக்கும் குணங்களுக்கும் முற்றிலும் இயலாததே. அவர் எப்படி மற்றெல்லாக் காரியங்களையும் ஆண்டு நடத்திக்கொண்டுவருகிறாரோ, அப்படியே பாவத்தையும் ஆண்டு நடத்திக்கொண்டுவருகிறார். ஒரு கிரியையானது அதைச் செய்த மனிதன்பட்சத்தில் மகா தீமையுள்ளதா-

யிருந்தாலும், பரிபாலனம்பண்ணுகிற தேவன்பட்சத்தில் அது மிகவும் நன்மையுள்ளதாயிருக்கவுங்கூடும். இதற்கு யோசேப்பு எகிப்திற்கு விற்பனையானதும், நமது நாதராகிய இயேசுகிறிஸ்து சிலுவையில் அறையப்பட்டதும் பலத்த திருஷ்டாந்தங்களே. ஆதி. 45 : 5; 50 : 15-20; அப். 2 : 23. மேலும், ஏசா. 66 : 4; அப். 3 : 13, 18; 4 : 27, 28; 2 தெச. 2 : 11, 12; சங். 76 : 10; ஏசா. 10 : 15-யுங் காண்க. அன்றியும், 1 சாமு. 6 : 6-ம் வசனத்தை யாத். 7 : 13-ம் வசனத்தோடும், யாத். 14 : 17-ம் வசனத்தோடும் ஒத்துப் பார்.

10. தேவபரிபாலனத்தைக்குறித்து இன்னமும் வேதத்திலே சொல்லிய விசேஷங்களுண்டா?

உண்டு. அவையாவன:—

(1) அது தேவனைப்போலவே **சர்வவியாபகமானது.** சங். 22 : 28, 29; 103 : 17-19; தானி. 4 : 34, 35.

(2) அது பெரிதும் சிறிதுமான **ஒவ்வொரு காரியத்தையும்** பற்றிய ஆளுகை. மத். 10 : 29-31.

(3) அது மனிதருடைய **சிந்தனைகளுக்கும் யோசனைகளுக்கும் தீர்மானங்களுக்கும்** எட்டுகிறது. 2 நாளா. 16 : 9; நீதி. 16 : 9, 33; 19 : 21; 21 : 1.

(4) அது **சபலமுள்ளது.** அதினால் தேவனுடைய திருச்சித்தமெல்லாம் அனுகூலப்படுகிறது. சங். 33 : 11; யோபு 23 : 13; புல. 2 : 17.

(5) அது ஆதிமுதல் **சர்வசிருஷ்டிகளையும்** ஏகமாய்த் தழுவிக்கொண்டு, தேவனுடைய அநாதிதீர்மானத்தைச் சித்தியாக்கிவருகிறது. அப். 15 : 18; எபே. 1 : 11, 12; சங். 104 : 24; ஏசா. 28 : 29.

(6) அது முதலாவது தேவனுடைய **சுய மகிமைக்கும்,** இரண்டாவது மீட்கப்பட்ட அவருடைய திருச்சபையின் **உச்சித நன்மைக்கும்** ஏதுவாகச் செலுத்தப்படுகிறது. ரோ. 9 : 17; 11 : 36; 8 : 28.

(7) அது தேவனுடைய **திவ்விய குணங்கள்** எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தியது. "அவர் தம்மைத்தாம் மறுதலிக்கமாட்டார்." 2 தீமோ. 2 : 13.

(8) அது ஒவ்வொரு **சிருஷ்டியின் தன்மைக்கும் இசைந்தது.** தேவன் செலுத்துகிற பரிபாலனத்தினால் மனிதரின் சுயாதீனத்துக்காவது உத்தரவாதத்துக்காவது யாதொரு பழுதுமுண்டாகிறதில்லை.

IV. தேவபரிபாலனத்துக்கும் மனிதர் செய்யும் கிரியைகளுக்குமுள்ள சம்பந்தமென்ன?

சன்மார்க்கர் நற்கிரியை செய்யும்போது தேவன்தாமே அதற்கேற்ற கிருபையையும் விருப்பத்தையும் சக்தியையும் தந்து, அதிலே ஆதியோடந்தமாக அவர்களுக்குதவிசெய்கிறார். **துன்மார்க்கர்** துர்க்கிரியை செய்யும்போதோ, தேவன் அதற்கிடங்கொடுத்து, அதை மட்டுப்படுத்தி, அதைத் தமது மகிமையின் பிரஸ்தாபத்துக்கென்று ஆண்டு நடத்துகிறாரேயன்றி, அதிலே அவர் எவ்விதத்திலும் கலந்துகொள்ளுகிறதில்லை. தேவபரிபாலனத்துக்கும் மனிதருடைய கிரியைகளுக்குமுள்ள சம்பந்தமிதுவே.

V. தேவபரிபாலனம் எப்படிப்பட்டது?

தேவபரிபாலனம் மிகவும் பரிசுத்தமும் ஞானமும் வல்லமையுமுள்ளதே.

1. அது **மிகவும் பரிசுத்தமுள்ளது.** அவர் திருவுளச்செயலிலெல்லாம் அளவில்லாத பரிசுத்தமும் மாசற்ற தூய்மையும் பரிஷ்காரமாய் விளங்குகிறது. முற்றிலும் தீமையான பாவத்திலும் தமது கிருபைக்கும் நீதிக்கும் அவர் மகிமையுண்டாகச்செய்வது இதற்குப் பலத்த திருஷ்டாந்தம். பிரதான பாவிகளைச் சிறந்த பரிசுத்தவான்களாக்குவதினால் தமது கிருபையையும், இம்மையிலும் துன்மார்க்கர் மேல் தண்டனைசெலுத்துவதினால் தமது நீதியையும் பிரசித்தப்படுத்துகிறார். 1 தீமோ. 1 : 12-15 ; சங். 9 : 16.

2. அது **மிகவும் ஞானமுள்ளது.** தமது அநாதியான தீர்மானங்களையெல்லாம் சரியாய் நிறைவேற்றும்படி அவர் சமஸ்தமானவைகளையும் ஆண்டு நடத்துகிறார். ரோ. 8 : 28 ; சங். 104 : 24 ; ஏசா. 28 : 29.

3. அது **மிகவும் வல்லமையுள்ளது.** அவர் சித்தத்துக்கெதிர்த்து நிற்க எவராலுங் கூடாது. சங். 62 : 11 ; 66 : 7 ; 135 : 6 ; தானி. 4 : 35.

VI. தேவபரிபாலனத்தை வேதாசிரியர் வகுத்துக்காட்டுவதெப்படி?

வேதாசிரியர் தேவபரிபாலனத்தைச் சாதாரணபரிபாலனம் என்றும், அதிசயபரிபாலனம் என்றும், பொதுப்பரிபாலனம் என்றும், விசேஷபரிபாலனம் என்றும் நாலாக வகுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

1. **தேவனுடைய சாதாரணபரிபாலனம்.** அதாவது, தாம் அநாதியாய் ஏற்படுத்தின காரியக்கிரமத்தை வழுவாமல் அனுசரித்து வருவதென்பதே. ஓசி. 2 : 21, 22 ; எரே. 33 : 25 ; சங். 74 : 16, 17.

115968

2. **தேவனுடைய அதிசயபரிபாலனம்.** அதாவது, இயல்பான கிரமத்துக்கு விரோதமான, அல்லது அதைக் கடந்ததான செயல். இப்படிப்பட்ட செயல்கள் அற்புதம் என்னப்படும்.

3. **தேவனுடைய பொதுப்பரிபாலனம்.** அதாவது, சிருஷ்டிகள் அனைத்தின்மேலும் அவர் செலுத்திவருகிற சாமானிய பராமரிப்பு. நெகே. 9 : 6 ; சங். 145 : 9 ; அப். 17 : 28. இது தேவனுடைய சுபாவ ஆளுகை என்னவும்படும்.

4. **தேவனுடைய விசேஷபரிபாலனம்.** அதாவது, புத்தியுள்ள சிருஷ்டிகளின்மேலும், விசேஷமாகத் தமது சுய சனத்தின்மேலும் அவர் செலுத்துகிற பராமரிப்பு. உபா. 13 : 16-18 ; 2 நாளா. 16 : 9 ; மத். 6 : 25-34 ; 10 : 30 ; ரோ. 8 : 28.

அநுமான போதனைகள்.

VII. மேற்சொல்லியவைகளின் அநுமான போதனைகள் என்ன?

1. **இப்படிப்பட்ட தேவபரிபாலனம் உண்டாயிருக்கச்சே,** "தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கும்" என்பது நிச்சயமாமே. 2. தேவபரிபாலனத்துக்கு நாம் சந்தோஷமாய் அடங்குவது தெளிவான கடமையே. 3. இம்மையில் துன்மார்க்கர் அநேகர் வாழ்வதையும், சன்மார்க்கர் அநேகர் தாழ்வதையும் பார்த்து நாம் சந்தேகித்து மனந்தடுமாற முகாந்தரமில்லை. தேவன் நாளாவட்டத்தில் சமஸ்தத்தையும் தமது பரிபாலனத்தால் சரிப்படுத்துவார். சங். 73 : 12-20 ; 1 பே. 1 : 6, 7 ; 4 : 12, 13 ; 2 கொரி. 4 : 17. 4. கர்த்தரைத் தெய்வமாகக் கொண்டிருக்கிற சனம் பாக்கியமுள்ளது. சங். 144 : 15 ; உபா. 33 : 29. 5. தேவனுடைய பரிபாலன கிரியைகளை உற்றுக்கவனிக்கக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம். சங். 107 : 43. முந்தின 33-42-யும் காண்க.

3. காண்டம்.—சிருஷ்டிப்பின் விஷயத்திலும், தவறிவிழுந்த விஷயத்திலும் தேவன் மனிதனிடத்தில் செய்த விசேஷித்த பரிபாலனம்:—இதிலே கிரியையுடன்படிக்கையும், மனிதன் தவறி விழுந்ததும், தவறி விழுதலின் விஸ்தாரமும் பலன்களும் கவனிக்கப்படும்.

கிரியையுடன்படிக்கை, அதின் பட்சத்தார், அதின் சங்கேதம்.

பன்னிரண்டாம் வினா.

ஆதிநிலைமையிலிருந்த மனிதனிடத்தில் தேவன் செய்த விசேஷித்த பரிபாலனகிரியை என்ன?

தேவன் மனிதனை உண்டாக்கினபோது நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம் என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டு, புசித்தால் சாவாய் என்றும், தவறாமல் கீழ்ப்படிந்து நடந்தால் பிழைப்பாய் என்றும் சொல்லி, இவ்விதமாக அவனோடே சீவ உடன்படிக்கைக்குள்ளானார்.

பகுப்பு.

I. *இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?*

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவன் ஆதாமோடே உடன்படிக்கைக்குள்ளானார். ஓசி. 6: 7; "அவர்களோ ஆதாமைப்போல் உடன்படிக்கையை மீறினார்கள்."

2. அது சீவ உடன்படிக்கை. ரோ: 7: 10; "இப்படியிருக்கச் சீவனுக்கேதுவான கற்பனையே எனக்கு மரணத்துக்கேதுவாயிருக்கக் கண்டேன்."

3. தவறாத சம்பூரணக் கீழ்ப்படிதல் இவ்வுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமாயிருந்தது. ரோ. 10: 5; "இவைகளைச் செய்கிற மனுஷன் இவைகளால் பிழைப்பான்." ஆதி. 3: 3. ஒன்றைப் பெறுவதற்கொருவன் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டியதின்னதென்று காட்டுவதெதுவோ அது சங்கேதம் என்னப்படும்.

4. நன்மைதீமைஅறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாமென்று இவ்வுடன்படிக்கையில் விலக்கியிருந்தது. ஆதி. 2: 17; "நீ நன்மைதீமைஅறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம் என்று கட்டளையிட்டார்."

5. இவ்வுடன்படிக்கையை மீறுவதினால் வரும் ஆக்கினை மரணம். ஆதி. 2: 17; "அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்."

விரித்துரை.

II. *தேவன் ஆதாமோடே உடன்படிக்கைக்குள்ளானார் என்கிறாயே; உடன்படிக்கைக்கவசியமானவைகள் என்ன?*

இருபட்சத்தார், சங்கேதம், வாக்குத்தத்தம், ஆக்கினையாகிய இந்நான்குமே உடன்படிக்கைக்கவசியமானவைகள்.

1. *ஆதாம் இன்னும் குற்றமற்றவனாயிருக்கும்போதே தேவன் அவனை மனுஷசாதி முழுவதுக்கும் பிரதிநிதியாக வைத்து, உள்ளபடி அவனோடே கிரியையுடன்படிக்கைபண்ணினார் என்பதை எப்படி ரூபகாரப்படுத்தலாம்?*

அதைப் பல நியாயங்களினாலே ரூபகாரப்படுத்தலாம். என்னவென்றால்:—

(1) அக்காலத்தில் தேவனுக்கும் ஆதாமுக்கும் நடந்த வர்த்தமானத்தில் உடன்படிக்கைக்கவசியமான இருபட்சத்தார் சங்கேதம் வாக்குத்தத்தம் ஆக்கினையாகிய இவையெல்லாம் அடங்கியிருந்தது.

(2) அதை உடன்படிக்கையென்று வேதம் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லுகிறது. ஓசி. 6: 7.

(3) உடன்படிக்கையைத் திடப்படுத்தும் புறம்பான அடையாளங்களும் முத்திரைகளும் அதற்கிருந்தது. அவையாவன: சீவவிருட்சமும் நன்மைதீமைஅறியத்தக்க விருட்சமுமாகிய இவைகளே. பிற்காலத்தில் தேவன் தாம் நோவாவோடே பண்ணின உடன்படிக்கைக்கு வானவில்லையும், ஆபிரகாமோடேபண்ணின உடன்படிக்கைக்கு விருத்தசேதனத்தையும் அடையாளமும் முத்திரையுமாக

வைத்ததுபோலவே, இங்கே ஆதாமோடே பண்ணின உடன்படிக்கைக்கும் இவ்விரண்டு விருட்சங்களையும் அடையாளமும் முத்திரையுமாக வைத்தார். ஆதி. 9 : 12, 13 ; 17 : 9-11 ; ரோ. 4 : 11. மேலும், ஆதி. 2 : 9 ; 3 : 22, 24-ம் வசனங்களோடே வெளி. 2 : 7 ; 22 : 2, 14-ம் வசனங்களை ஒத்துப் பார்க்க.

(4) ரோ. 3 : 27-ல், "கிரியாப்பிரமாணம்" என்றும், "விசுவாசப்பிரமாணம்" என்றும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான இரண்டு பிரமாணங்கள் இருக்கிறதாக வாசிக்கிறோம். இதிலே "விசுவாசப்பிரமாணம்" என்பதற்குக் கிருபையுடன்படிக்கையென்றும், "கிரியாப்பிரமாணம்" என்பதற்குக் கிரியையுடன்படிக்கையென்றும் அர்த்தமாம். தேவன் ஆதாமோடே பண்ணின உடன்படிக்கை இந்தக் கிரியையுடன்படிக்கைதான்.

(5) ஆதாம் செய்த முதல் பாவமானது அவனுடைய சந்ததியாரெல்லாருக்கும் எண்ணப்பட்டது. தேவன் ஆதாமோடே நிசமான ஒரு உடன்படிக்கை பண்ணினாரென்பதற்கு இது மற்றெல்லா அத்தாட்சிகளிலும் பலத்த அத்தாட்சியே. ரோ. 5 : 12, 17, 18.

III. கிரியையுடன்படிக்கையில் சேர்ந்த இருபட்சத்தார் யாவர்?

மனிதரின் சிருஷ்டிகரும் ஏகாதிபதியும் நியாயப்பிரமாணிகரும் எல்லா நன்மைக்குங் காரணருமான பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவன் ஒருபட்சம்; தேவனுடைய சிருஷ்டியாகிய ஆதாம் என்னப்பட்ட மனிதன் மறுபட்சம். மனித சாதியார் யாவருக்கும் தகப்பனும் உடன்படிக்கைத்தலைவனுக ஏற்பட்டவனுமான இவன் தனக்காக மாத்திரமல்ல, தன் சந்ததியாரெல்லாருக்காகவும் பிரதிநிதியாக நின்று தேவனோடே உடன்படிக்கைசெய்தான். தேவனும் மனுஷனுமாகிய இவர்களே கிரியையுடன்படிக்கையில் சேர்ந்த இருபட்சத்தார்.

1. கிரியையுடன்படிக்கைக்கு யாராவதொரு மத்தியஸ்தர் இருந்தாரா?

இல்லை, அது ஏற்பட்ட காலத்தில் மனிதன் தேவனுடைய சிநேகிதனாயிருந்தான். குற்றமற்றவனாயிருந்தவரையிலும் அவன் செய்த ஊழியமெல்லாம் தேவகட்டளைக்கிசைந்ததும் தேவனுக்குப் பிரியமுமாகவே இருந்தது. ஆகையால் இந்த உடன்படிக்கைக்கு மத்தியஸ்தர் வேண்டுவதேயில்லை.

IV. கிரியையுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமாயிருந்ததென்ன?

இவ்வுடன்படிக்கைக்கு நற்பலனைத் தேவன் நித்தியசீவனை வாக்குத்தத்தம்பண்ணினார். ஆதாமும் அவன் சந்ததியாரும் அதற்கு நித்தானவர்களாயிருக்கும்படி அவனிடத்தில் அவர் தவறாத கீழ்ப்படிதலைக் கற்பித்துக் கேட்டார். தவறாத இந்தக் கீழ்ப்படிதலே கிரியையுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமாயிருந்தது.

1. மனிதர் நித்தியசீவனுக்குரித்தானவர்களாயிருக்கத்தக்கதாகத் தேவன் ஆதாமிடத்தில் கற்பித்துக்கேட்ட கீழ்ப்படிதலாவது என்ன?

அவன் சமஸ்தத்திலும் தேவாதிகாரத்துக்கமைந்து, தன்னிலே தன் இருதயத்தில் எழுதப்பட்ட தேவபிரமாணம் முழுவதையும் நிறைவேற்றுவதோடேகூட, "நன்மைதீமைஅறியத்தக்க மரத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம்" என்கிற விசேஷித்த கட்டளையையும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே தேவன் ஆதாமிடத்தில் கற்பித்துக் கேட்ட கீழ்ப்படிதலாம்.

2. இம்மரத்துக்கு நன்மைதீமைஅறியத்தக்க விருட்சம் என்கிற பேர் என்னத்தினால் வந்தது?

ஆதாம் அதின் கனியைப் புசிக்கவே, தான் இழந்துபோன நன்மை இன்னதென்றும், தனக்கும் தன் சந்ததியாருக்கும் தான் வருவித்துக்கொண்ட தீமை இன்னதென்றும் அநுபவத்தால் கண்டறிந்துகொண்டான். ஆனபடியினாலேதான் இம்மரத்துக்கு நன்மைதீமை அறியத்தக்க விருட்சம் என்கிற பேர் வந்தது.

3. தேவன் ஆதாமிடத்தில் கற்பித்துக்கேட்ட கீழ்ப்படிதல் எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேண்டுமென்று வினாவில் காட்டியிருக்கிறது?

அந்தக் கீழ்ப்படிதல் உத்தம பரிபூரணமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும் என்று காட்டியிருக்கிறது. எப்படியென்றால்:—

(1) குணத்தில் அது உத்தம பரிபூரணமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அதாவது, அது தேவன்மேலுள்ள அன்பின் காரணமாக வரும் கீழ்ப்படிதலாயிருப்பது அவசியமேயாம். தேவன் புறம்பான கீழ்ப்படிதலோடேகூட உள்ளான இருதயத்தின் கீழ்ப்படிதலையும் விரும்பிக் கேட்கிறார்.

(2) அதின் எல்லாப் பங்குகளிலும் அது உத்தம பரிபூரணமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அதாவது, தேவனுடைய சமஸ்தமான கட்

டளைகளுக்கும் மனிதன் எண்ணத்தினுலும் வார்த்தையினுலும் கிரியையினுலும் அடங்கி நடப்பது இன்றியமையாததென்பதே.

(3) அளவிலும் அது உத்தம பரிபூரணமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அதாவது, மனிதன் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து செய்யும் ஒவ்வொரு செய்கையும் சிறிதேனும் குறைவில்லாததும் தேவனுடைய பிரமாணத்துக்கு முற்றிலுமிசைந்ததுமாகவே இருக்கவேண்டும். "உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழுஇருதயத்தோடும் உன் முழுஆத்துமாவோடும் உன் முழுப்பலத்தோடும் உன் முழுச்சிந்தையோடும் அன்புகூருவாயாக" என்பதே கட்டளை.

(4) காலவிஷயத்திலும் அது உத்தம பரிபூரணமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அதாவது, மனிதனைப் பரீட்சிக்கத் தேவனுக்கு எதுவரையிலும் சித்தமுண்டோ அதுவரையிலும் அவன் இடைவிடாமல் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியதென்பதே. கலா. 3 : 10.

4. மேற்சொல்லியவைகளினுல் கிரியையுடன்படிக்கையைக் குறித்து விளங்கும் விசேஷங்களென்ன?

இரண்டு விசேஷங்கள் :—

(1) கிரியையுடன்படிக்கையின்படி ஆதாம் தேவனுக்குமுன்பாக நீதிமானாய் நிற்பதற்கும் நித்தியசீவனை அடைவதற்கும் வழியொன்றே. அதாவது, தவருத சம்பூரணக் கீழ்ப்படிதலேயாம். குறைவான கீழ்ப்படிதல் எத்தனை உண்மையுள்ளதாயிருந்தாலும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது.

(2) தவறினவன் குணப்பட்டுச் சீரடைவதற்கு இவ்வுடன்படிக்கையில் யாதொரு ஏதுவுமில்லை. "அதைப் புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்" என்கிற கண்டிப்பான கட்டுரையானது மனந்திரும்புதலுக்கு மாத்திரமல்ல, எல்லா நம்பிக்கைக்கும் பேர்க்கக்கூடாத வழியடைப்பாகவே இருந்தது.

V. கிரியையுடன்படிக்கையில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நற்பலன் என்ன?

கிரியையுடன்படிக்கையில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நற்பலன் சீவனேயாம். இது வார்த்தையால் சொல்லப்படவில்லையாயினும், "புசித்தால் சாவாய்" என்று கூறவே, "புசியாதிருந்தால் பிழைப்பாய்" என்பது கூருதே அமைந்தது. கலா. 3 : 12. இந்தச் சீவனுனது இம்மை மறுமை இரண்டிற்குமுரிய சம்பூரணமான சீவனே.

ஆனபடியால், இவ்வுடன்படிக்கை சீவஉடன்படிக்கை யென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

1. கிரியையுடன்படிக்கையில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட சீவனையெப்படி வகுத்துக்காட்டலாம்?

அதை மூன்ருக வகுத்துக்காட்டலாம். எப்படியென்ருல்:—

(1) இயற்கைச்சீவன். அதாவது, ஆத்துமத்தையும் சரீரத்தையுமிணைக்கும் சீவன்;

(2) ஞானசீவன். அதாவது, நன்மை ஸ்வரூபியாகிய பரமாத்மாவோடே சீவாத்மாவையிணைக்கும் சீவன்;

(3) நித்திய சீவன். அதாவது, பரலோகத்தில் ஆத்துமா சரீரமிரண்டிற்கும் மாருத சதானந்தமாகிய பேரின்பத்தைத் தரும் சீவன் என்பதே.

VI. கிரியையுடன்படிக்கையில் கூறப்பட்ட தண்டனை யென்ன?

கிரியையுடன்படிக்கையில் கூறப்பட்ட தண்டனை மரணமேயாம். "தேவனுகிய கர்த்தர் மனுஷனைநோக்கி: நீ நன்மைதீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம்; அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்" என்று திருவுளம்பற்றினுர்.

1. கிரியையுடன்படிக்கையில் கூறப்பட்ட மரணத்தை யெப்படி வகுத்துக்காட்டலாம்?

அதை மூன்ருக வகுத்துக்காட்டலாம். எப்படியெனில்:—

(1) இயற்கைமரணம். அதாவது சரீரமரணமே. மனிதன் பாவஞ்செய்த க்ஷணமே இம்மரணத்துக்கேதுவாகுன், ரோ. 6 : 23;

(2) ஆத்துமமரணம். அதாவது, சீவாத்துமா பரமாத்துமாவாகிய தேவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதேயாம்;

(3) நித்தியமரணம். அதாவது, ஆத்துமா சரீரமிரண்டும் தேவனைவிட்டுப் பிரிந்து, அக்கிரமிகளுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற ஸ்தலத்திலே சதாநித்தியகாலமாயிருப்பதேயாம். இதற்கு இரண்டாம் மரணம் என்றும் பேர். வெளி. 21 : 8. இந்த மரணத்துக்குட்பட்டவர்கள் இம்மை மறுமைக்குமுரிய சிலாக்கிய பாக்கியங்கள் யாவற்றையும் சமூலமாய் இழந்துபோகிருர்கள். கிரியையுடன்படிக்கையை மீறினவர்களுக்கு வரும் இந்தத் தண்டனையானது தேவனுடைய திவ்விய குணங்களிலிருந்து இயல்பாகவே புறப்பட்டுச் செல்லுகிற ஆக்கினையாயிருப்பதேயல்லாமல், உள்ளபடி அவர் விரும்பிச்

செய்யும் கொடுங்கோன்மையான செய்கையல்ல. பாவிகளின்மேல் இப்படிப்பட்ட அகோரமும் பயங்கரமுமான தண்டனை வருவது இயற்கையான அவசியமென்பது தேவதன்மையை உற்றுராய்கிற யாவருக்கும் தெளிவாமே.

அனுமான போதனைகள்.

VII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன ?

1. தேவன் தமது மகிமையிலிருந்து தாழ்ந்தருளிச் சிருஷ்டியாகிய மனிதனோடே உடன்படிக்கைபண்ணினது அவருடைய அளவில் [illegible]ப் பலத்த அத்தாட்சியே. 2. ஆதிநிலைமையில் மனிதன் எவ்வளவோ உயர்ந்தவனாயிருந்தான்; மனோவாக்குக்கெட்டாத மகிமைபொருந்திய தேவனோடேதானும் உடன்படிக்கை பண்ணத் தக்கவனென்றெண்ணப்பட்டான். இவ்விஷயத்தில் தேவன் அவனைத் தமக்குச் சரியானவனைப்போலவே பாவித்து நடத்தினார். 3. மகிமையுள்ள ஆதி நிலைமையை விட்டிழிந்த மனிதனுடைய கேடு அத்தியந்த பரிதாபமானதே. 4. ஆதாமோடேகூட அவன் சந்ததியார் யாவரும் இக்கிரியையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டவர்களென்பதை நினைவுகூர்ந்து நாம் அனுதாபப்படவேண்டியது. அவன் செய்த பாவம் நமது பாவமாமே. 5. தேவன் ஆதாமிடத்தில் கற்பித்துக்கேட்ட கீழ்ப்படிதலுக்குச் சரியான கீழ்ப்படிதலை நம்மிடத்திலும் கேட்கிறார். நாமாவது நமக்கொரு பிணையாளியாவது இந்த உடன்படிக்கையைச் சரியாய் நிறைவேற்றினாலொழிய, தேவன் நம்மை அங்கீகரிப்பது கூடாத காரியமே. 6. தேவன் ஆதாமோடே செய்த உடன்படிக்கை அவமானதினாலேயும் அதையிட்டு நாமும் கெட்டுப்போயிருப்பதினாலேயும் நமக்கொரு மத்தியஸ்தன் அவசியம்வேண்டும். 7. கீழ்ப்படியாமையினால் வரும் மோசத்தைக் கவனிக்கவேண்டியது. அடங்காதவர்களுக்குத் "தேவன் பட்சிக்கிற அக்கினியாயிருக்கிறார்." 8. இயேசுகிறிஸ்துவினாலல்லாமல், இந்த உடன்படிக்கையின் சாபத்துக்குத் தப்பிக்கொள்ள எவனாலுங்கூடாது. இவரொருவரே இந்த உடன்படிக்கையைச் சரியாய் நிறைவேற்றியும், இதின் தண்டனை முழுமையும் அனுபவித்தும், தேவனாலே பரிபூரண பாவநிவாரணபலியாகக் கூறப்பட்டுமிருக்கிறவர். 9. நாம் கிரியையுடன்படிக்கைக்கும் அதின் சாபத்துக்கும் அடிமைகளாயிருப்பதும் இராததுமானதைப்பற்றி நம்மை நாம் சோதித்தறிந்துகொள்வது அவசரமான கடமையே. கலா. 3: 10; 2 கொரி. 13: 5.

மனிதன் கட்டளைமீறிப் பாவத்திற்குள்ளானது.

பதின்மூன்றும் வினா.

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையில் நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் நிலைத்திருந்தார்களா ?

சுயாதீன சித்தத்துக்கு விடப்பட்ட நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் தேவனுக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்ததினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையினின்று தவறி விழுந்தார்கள்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் என்ன ?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சுயாதீனசித்தத்துக்கு விடப்பட்டார்கள். ஆதி. 3: 6; "அப்பொழுது ஸ்திரீயானவள், அந்த விருட்சம் புசிப்புக்கு நல்லதும், பார்வைக்கு இன்பமும், புத்தியைத் தெளிவிக்கிறதற்கு இச்சிக்கப்படத்தக்க விருட்சமுமாய் இருக்கிறதென்று கண்டு, அதின் கனியைப் பறித்து, புசித்து, தன் புருஷனுக்கும் கொடுத்தாள்; அவனும் புசித்தான்." ஆதி. 3: 13.

2. தேவனுக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்ததினாலே நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையிலிருந்து தவறி விழுந்தார்கள். ரோ. 5: 12; "ஒரே மனுஷனாலே பாவமும் பாவத்தினாலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது." ஆதி. 3: 8; பிர. 7: 29.

விரித்துரை.

II. நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சுயாதீனசித்தத்துக்கு விடப்பட்டார்கள் என்கிறாயே; சுயாதீனசித்தமாவதென்ன ?

எந்தக்கட்டாயமும் வெளியான எந்தப்பலவந்தமும் இல்லாமலிருக்க, ஒன்றைச் சுயேச்சையாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறதற்கும் தள்ளிவிடுகிறதற்குமான சக்தி எதுவோ, அதுவே சுயாதீனசித்தமாம்.

1. சுயாதீனசித்தமானது எத்தனை வகைப்படும் ?

சுயாதீனசித்தம் மூன்று வகைப்படும். அவையாவன:—

(1) **நன்மைக்குமாத்திரம்** சாய்வுள்ள சுயாதீனசித்தம். அதாவது, கட்டாயப்படாமல் எப்போதும் சுயேச்சையாய் நன்மையை மாத்திரம் தெரிந்துகொள்ளுகிற சித்தம். உதாரணமாக, தேவனுடைய சித்தம், பரிசுத்த தூதரின் சித்தம், மகிமையில் சேர்ந்த பரிசுத்தவான்களின் சித்தமாகிய இம்மூன்றும் நன்மைக்குமாத்திரம் சாய்வுள்ள சுயாதீனசித்தமேயாம்.

(2) **தீமைக்குமாத்திரம்** சாய்வுள்ள சுயாதீனசித்தம். அதாவது, கட்டாயப்படாமல் எப்போதும் சுயேச்சையாய்த் தீமையைமாத்திரம் தெரிந்துகொள்ளுகிற சித்தம். உதாரணமாக, பிசாசின் சித்தமும், மறுபிறப்படையாத மனிதரின் சித்தமுமாகிய இவ்விரண்டும் தீமைக்குமாத்திரம் சாய்வுள்ள சுயாதீனசித்தமேயாம்.

(3) **நன்மை தீமை இரண்டிற்கும்** சாய்ந்த சுயாதீனசித்தம். அதாவது, சிலவேளை நன்மையையும் சிலவேளை தீமையையும் தெரிந்துகொள்ளுகிற சித்தம். இம்மையில் மறுபிறப்படைந்தவர்களின் சித்தம் இப்படிப்பட்டதே. அவர்களுள்ளத்தில் தேவஆவியினால் நடப்பட்ட சுகுணத்தின்படி அவர்கள் பெரும்பாலும் நன்மையையே சுயேச்சையாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும், அவர்களுக்குள் இன்னமும் மீந்திருக்கிற துர்க்குணத்தினாலே அவர்கள் சித்தம் சிலவேளைகளில் பாவமாகிய தீமைக்கும் சாய்கிறதுண்டு.

2. *சிருஷ்டிக்கப்பட்டகாலத்தில் ஆதாமுக்கிருந்த சித்தம் எப்படிப்பட்டது?*

சிருஷ்டிக்கப்பட்டகாலத்தில் ஆதாமுக்கிருந்த சித்தம் **நன்மை தீமை இரண்டிற்கும்** சாயக்கூடிய சுயாதீன சித்தமாயிருந்தது. எப்படியென்றால், அவனுடைய சித்தம் இயல்பாகவே நன்மைக்குமாத்திரம் சாய்வுள்ளதாக உண்டாக்கப்பட்டதென்பது நிசமேயாயினும், அவன் மாறக்கூடிய தன்மையுள்ளவனுமாயிருந்தான். ஆனதினால் அவனுடைய சித்தம் சோதனைமுதலாகிய புறக்காரணத்தால் தீமைக்குச் சாயவாக வேறுபட்டுப்போகக் கூடியதாயுமிருந்தது. "நான் மாறாதவர்" என்று சொல்லத்தக்கவர் தேவன் ஒருவரேயன்றி வேறொருமில்லை. மல். 3 : 6.

3. *நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சுயாதீன சித்தத்துக்கு* **விடப்பட்டார்கள்** *என்பதற்குக் கருத்தென்ன?*

நமது ஆதித்தாய்தந்தைகளுக்குத் தாம் ஆதியில் கொடுத்த வல்லமைகளில் எதையும் தேவன் எடுத்துப்போடவுமில்லை, அந்த வல்லமைகளோடே புது வல்லமை யாதொன்றையுங் கூட்டிக் கொடுக்கவுமில்லை. அவர்கள் தவறி விழும்படி அவர் கட்டாயம்பண்ணாமலும் தவறி விழாதபடி தடைசெய்யாமலும் சுய இஷ்டத்தின்படியே நடக்கவிட்டார். நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சுயாதீன சித்தத்துக்கு விடப்**பட்டார்கள்** என்பதற்குக் கருத்து இதுவே. ரோ. 11: 29; யாக். 1 : 13-15.

III. *சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையினின்று நமது ஆதித்தாய் தந்தையர் விழுந்ததெப்படி?*

தேவனுக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்ததினாலேயே நமது ஆதித்தாய்தந்தையர் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையினின்று விழுந்தார்கள். இது அவர்களுடைய சுயாதீன சித்தத்தின்படியே நடந்த காரியம். பிசாசின் சோதனையினாலும், கனியை ருசித்துப்பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலும், தேவனைப்போல் ஞானிகள் ஆகவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினாலும், கூறிய தண்டனைக்கு எப்படியாவது தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்கிற வீண் நம்பிக்கையினாலும் தூண்டப்பட்டு, புசிக்கக்கூடாதென்று தேவன் திட்டமாய் விலக்கின விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கத் துணிந்தார்கள். ஆதி. 3: 4-6.

1. *நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட குற்றமற்ற நிலைமையிலிருந்து தவறி விழுந்தார்களென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்ன?*

அதற்கு மூன்று திருஷ்டாந்தமுண்டு. என்னவென்றால்:—

(1) இச்சங்கதியைக்குறித்து வேதநூலாசிரியன் ஆதி. 3-ம் அதிகாரத்தில் எழுதிவைத்த **வர்த்தமானங்கள்.**

(2) மீட்பரை அனுப்புவோமென்று தேவன் அவர்களுக்குத் தந்தருளின கிருபையான **வாக்குத்தத்தம்.** இதைச் சீர்தூக்குமளவில் அவர்கள் ஆதிநிலைமையிலிருந்து விழுந்தார்களென்பது சந்தேகமற விளங்குகிறது.

(3) பாவத்தால் உண்டான **கேடுகள்.** மனிதசாதியார் யாவரும் தேவனைச் சமூலமாய் விட்டுப் பிரிந்த நிர்ப்பாக்கியரே. எங்கே பார்த்தாலும் பூமியில் பசி பிணி துக்கம் இறப்பு முதலாகிய மனோதேக பீடைகள் நிறைந்திருக்கக் காண்கிறோம். நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் தாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பரிசுத்த நிலைமையிலிருந்து விழுந்தார்கள் என்பதற்கு இதைப்போல் பலத்த அத்தாட்சி வேறேயில்லை. ரோ. 6 : 23.

அனுமான போதனைகள்.

IV. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. நற்காவலனான மனிதன் சுத்த பலவீனனே. நிலைநிற்கிறதற்குப் போதுமான பலத்தைப்பெற்ற ஆதாம்தானும் பரிசுத்த நிலைமையில் நில்லாமல் விழுந்திருக்கச்சே, கீழ்ப்படிய விருப்பமும் திராணியும் சற்றுமில்லாத அவன் சந்ததியார் பெருமைபாராட்டுவதற்கிடம் என்னதான் இருக்கிறது? 2. பாவத்தில் அகப்படாதபடிக்கு எந்த நிலைமையிலுள்ளவர்களும் எப்பொழுதும் வெகு எச்சரிக்கையாயிருப்பது அவசியம். 1 கொரி. 10: 12. 3. பாவக்கேட்டினின்று நம்மை ஈடேற்றவும் நாம் இழந்துபோன பாக்கிய சிலாக்கிய மகிமைகளைத் திரும்பக் கொடுக்கவும் சர்வவல்லமையுள்ள இரட்சகனொருவன் நமக்கவசியம் வேண்டும்.

பாவத்தின் பொதுவான தன்மை.

பதினாலாம் வினா.

பாவமாவதென்ன?

தேவபிரமாணத்துக்கு எவ்விதத்திலாகிலும் இணங்காமையாவது அதை மீறுதலாவது பாவமேயாம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவபிரமாணத்துக்கு எவ்விதத்திலும் இணங்காமலிருப்பது பாவமாம். கலா. 3: 10; "நியாயப்பிரமாண புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டவைகளை எல்லாம் செய்யத்தக்கதாக அவைகளில் நிலைத்திராதவன் எவனோ, அவன் சபிக்கப்பட்டவன்."

2. தேவபிரமாணத்தை எவ்விதத்திலும் மீறுகிறதும் பாவமாம். 1 யோ. 3: 4; "பாவஞ்செய்கிற எவனும் நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறான்; நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறதே பாவம்."

விரித்துரை.

II. தேவபிரமாணத்துக்கு இணங்காமையாவது அதை மீறுதலாவது பாவம் என்று சொல்லுகிறாயே; தேவபிரமாணம் என்றாலென்ன?

தமக்குச் சிருஷ்டிகளும் பிரசைகளுமான மனிதர்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டிய கிரமத்தைக் காட்டுவதற்கு, மகா சிருஷ்டிகர்த்தாவும் இராசாதிராசனும் ஏக பிரமாணிகருமாகிய தேவனானவர் இட்டிருக்கிற கட்டளைகளே தேவபிரமாணமாம்.

1. இந்தப் பிரமாணம் எங்கே எழுதியிருக்கிறது?

இந்தப் பிரமாணம் மட்டும் கருகலுமாக எல்லா மனிதருடைய இருதயத்திலும், பூரணமும் அதிதெளிவுமாகப் பழைய புதிய ஏற்பாடுகளடங்கிய வேதாகமமென்னும் தேவவசனத்திலும் எழுதியிருக்கிறது. ரோ. 2: 15; ஏசா. 8: 20.

2. வேதாகமத்தில் காட்டிய பிரமாணங்கள் எத்தனை?

வேதாகமத்தில் காட்டிய பிரமாணங்கள் மூன்று. அவையாவன:—

(1) துரைத்தனப்பிரமாணம். இது பிரதானமாய் யூதஜாதிக்கும், சில விஷயங்களில்மாத்திரம் புறஜாதிகளுக்கும் பொறுப்பான பிரமாணம்.

(2) சடங்குப்பிரமாணம். இது யூதஜாதிக்குமாத்திரம் பொறுப்பும், கிறிஸ்து வருமளவும் நிற்பதுமான பிரமாணம். இதை அவர் நிறைவேற்றி நீக்கினார்.

(3) சன்மார்க்கப்பிரமாணமாகிய நியாயப்பிரமாணம். இது உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் ஒழியாமலே எக்காலத்திலுமுள்ள சமஸ்த மனிதருக்கும் பொறுப்பான பிரமாணமே. இவ்விடத்தில் நாம் முக்கியமாய்க் கருதிப் பேசும் பிரமாணம் இதுதான்.

III. நியாயப்பிரமாணத்துக்கு இணங்காமை என்றாலென்ன?

மகா இட்டமும் விஸ்தாரமும் ஆவிக்குரியதுமாயிருக்கிற நியாயப்பிரமாணத்துக்கு எவ்விதத்திலாகிலும் இசையாமலிருப்பதாவது கிஞ்சித்தேனும் அதற்கு வழுவிப்போவதாவது நியாயப்பிரமாணத்துக்கு இணங்காமையாம்.

1. நியாயப்பிரமாணத்துக்கு இணங்காமையென்பதில் அடங்கியதென்ன?

நியாயப்பிரமாணத்துக்கு இணங்காமை என்பதில்:—

(1) ஜென்மபாவமும், தேவகட்டளைகளின்மேலுள்ள சுபாவ வெறுப்புமாகிய இவைகள் அடங்கியதே. ரோ. 8: 7. இது இருதயத்தால் இணங்காமை என்னப்படும்.

(2) ஒழிபாவமும் அதில் அடங்கியதே. ஒழிபாவமென்றால் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் விடுவதாம். இது நடத்தையால் இணங்காமை என்னப்படும்.

IV தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறது என்றால் என்ன?

மீறுதல் என்னும் பதத்துக்கு எல்லைகடத்தல் என்றர்த்தம். தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறதாவது அவர் நமக்கிட்டிருக்கிற கட்டளைகளாகிய எல்லையைக் கடந்து நடப்பதேயாம். அல்லது நினைவினாலாகிலும் வார்த்தையினாலாகிலும் கிரியையினாலாகிலும் தேவபிரமாணத்துக்கிசையாததும் விரோதருமான எதையும் செய்வதேயாம். தேவனுக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்வது இதுவே. 1 யோ. 3: 4.

1. பாவமானது கொடுமையுள்ளதா?

பாவமானது தேவனுடைய தன்மைக்கும் கட்டளைகளுக்கும் விரோதமும் அவரைக் கனவீனப்படுத்துகிறதுமாயிருப்பதால், அது மகா கொடுமையுள்ளதே. அது இவ்வளவு கெட்டதென்று, (1) அதினால் தேவனுடைய மகிமைபொருந்திய குமாரனுக்கு வருகிற அவமானத்தினாலேயும், (2) அதை நிவிர்த்தியாக்கத் தேவன் செய்த அதிசயமான கிரியையினாலேயும், (3) குணப்படாமல் அதில் நிலைத்திருப்பவர்களுக்குண்டாகும் நித்திய பயங்கரக் கேட்டினாலேயும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

அனுமான போதனைகள்.

V. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. நாம் இப்படிப்பட்டவர்களென்று அறிந்துகொள்ளும்படி தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைக்கொண்டு நம்மை நாம் சோதிக்க வேண்டும். 2. தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் எல்லா மனிதரி

டத்திலும் தவறாத கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிற மகா [illegible]ானது. நாமாவது நமக்காக ஒரு பிணையாளியாவது அதைச் சரியாய் நிறைவேற்றுவது இன்றியமையாததே. 3. பாவம் சமஸ்தமான கேட்டுக்கும் துக்கத்துக்கும் காரணமென்று நாம் உணர்ந்து அதைச் சமூலமாய் வெறுத்துத் தள்ளவேண்டியது. 4. தீமையில் தீமையான பாவத்தை நீக்கி நம்மை விடுதலையாக்க, சர்வவல்லமையுள்ள இரட்சகனொருவன் வேண்டும். கர்த்தராகிய இயேசுவின் ரத்தத்தினாலும் தேவனுடைய ஆவியினாலும் கழுவப்பட்டு, பூரண நீதியையும் பரிசுத்தத்தையும் அடையும்வரைக்கும் நாம் ஓயாமற் பிரயாசப்படுவது அவசியமேயாம். 1 கொரி. 6 : 11.

ஆதாம் செய்த விசேஷித்த பாவத்தின் தன்மை.

பதினைந்தாம் வினா.

நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையிலிருந்து எந்தப் பாவத்தினாலே தவறி விழுந்தார்கள்?

விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்த பாவத்தினாலேயே நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமையிலிருந்து தவறி விழுந்தார்கள்.

பகுப்பு.

இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்ததே ஆதாம் செய்த முதலும் விசேஷித்ததுமான பாவமாம். ஆதி. 3: 6; "அதின் கனியைப் பறித்து, புசித்து, தன் புருஷனுக்கும் கொடுத்தாள்; அவனும் புசித்தான்."

2. ஆதாம் தவறிவிழுந்ததற்கு விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்ததே காரணம். ரோ. 5: 17; "ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே, அந்த ஒருவன்மூலமாய் மரணம் ஆண்டுகொண்டிருக்கிறது."

விரித்துரை.

II. மனிதன் ஆதிநிலைமையிலிருந்து தவறி விழுந்தவ[illegible] என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமென்ன?

மனிதன் உண்டாக்கப்பட்ட நிலைமையானது எந்தக் குறைவுமில்லாத பரிபூரண பரிசுத்தமும் பாக்கியமுமுள்ளதாயிருந்தது. அந்த ஆதிநிலைமையிலிருந்து அவன் தவறி விழுந்தவனென்பதற்கு நாலு திருஷ்டாந்தமுண்டு. என்னவெனில்:—

1. அவனிடத்தில் விளங்கும் திருஷ்டாந்தம். எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் அவன் உள்ளும் புறம்பும் பாவம் நிறைந்தவனாகவே இருக்கிறான். அவன் இப்பொழுதிருக்கிற நிலைமை சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நிலைமைக்கு முற்றிலும் வேற்றுமையானதே.

2. தேவனிடத்தில் விளங்கும் திருஷ்டாந்தம். ஆதியிலே அவர் மனுஷனுக்கு மித்துருவாயிருந்தார். இப்பொழுதோ, தாம் உண்டுபண்ணின ரட்சிப்பை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாத யாவருக்கும் சத்துருவாகவே இருக்கிறார்.

3. இம்மையில் விளங்கும் திருஷ்டாந்தம். நாம் காண்கிறதும் அனுபவிக்கிறதுமான துக்கமும் துன்பமும் மரணமுமெல்லாம் பாவத்தின் விளைவேயல்லாமல் வேறல்ல.

4. மறுமையில் விளங்கும் திருஷ்டாந்தம். மனிதன் தேவபிரமாணத்தை மீறாமலிருந்தானேயானால் அவனுக்குத் தண்டனையுமிராது, நித்திய கேடுள்ள நரக ஸ்தலமுமிராது. மனிதன் ஆதிநிலைமையிலிருந்து தவறி விழுந்தவன் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங்கள் இவைகளேயாம்.

III. விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்த[illegible] செய்த முதலும் விசேஷித்ததுமான பாவமென்றும், அவன் தவறி வி[illegible]ததற்கு அதுவே காரணம் என்றும் சொல்லுகிறாயே; இதைக்குறித்துக் கவனிக்கவேண்டிய விசேஷங்கள் என்ன?

இதைக்குறித்துக் கவனிக்கவேண்டிய விசேஷங்கள் நாலு. அவையாவன:—

1. ஆதாமின் கீழ்ப்படிதலைப் பரீட்சிக்கும்படி தேவன் ஒரு மரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அதின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம் என்று அவனுக்குத் திட்டமான கட்டளைகொடுத்தார். எந்த விருட்சத்தின் கனியையும் புசிப்பதும் புசியாமலிருப்பதும் தன்னில்தானே பெரிய காரியமல்லவென்பது வாஸ்தவமேயாயினும், தேவசித்தம் ஒன்றே

மனிதனுக்குப் பிரமாணமென்பதையும், பெரிதும் சிறிதுமான சமஸ்த விஷயங்களிலும் அவன் சுயசித்தத்தைத் திருச்சித்தத்துக்கு அடக்கி நடப்பதே நிசமான கீழ்ப்படிதலென்பதையும் கற்பிக்கும்படிக்கே தேவன் ஆதாமுக்கு இந்த விசேஷித்த பரீட்சையை ஏற்படுத்தினார்.

2. நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் புசித்த அந்தக்கனி தன்னில்தானே யாதாமொரு சுபாவ தோஷமுள்ளதென்று நினைக்கலாகாது. தேவன் உண்டாக்கினதெல்லாம் "மிகவும் நன்றாயிருந்தது." ஆதாமின் கீழ்ப்படிதலைப் பரீட்சிக்கும்படி, அதைப் புசிக்கவேண்டாமென்று தேவன் கட்டளையிட்டதினால் மாத்திரம் அதற்கு விலக்கப்பட்ட கனி என்னும் பேர் வந்தது.

3. நுட்பமாய் விசாரித்தால், தேவன் விலக்கின கனியைப் புசித்த பாவம் இவ்வுலகத்தில் மனிதரால் செய்யப்பட்ட முதற்பாவமென்று சொல்லத்தகாது. அதைப் புசித்ததற்குமுன்னமே நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் மற்றெல்லாப் பாவத்துக்கும் வேராயிருக்கிற அவிசுவாசம் என்னும் பாவத்தைச் செய்தார்கள். "அதைப் புசிக்கும்நாளில் சாகவே சாவாய்" என்று தேவன் சொன்ன வார்த்தையைத் தள்ளி, "நீங்கள் சாகவே சாவதில்லை" என்று பிசாசு சொன்ன வார்த்தையை நம்பிக்கொண்டார்கள். ஆதி. 3 : 3, 4.

4. அப்படியிருந்தும், விலக்கப்பட்ட அந்தக் கனியைப் புசித்த பாவமானது இவ்வுலகத்தில் நிறைவான முதற்பாவந்தான். மனிதருக்கு மரணம் முதலாகிய கேடெல்லாம் வந்ததற்குக் காரணம் அதொன்றே. யாக். 1 : 15.

IV. நமது ஆதித்தாய்தந்தைகள் பாவஞ்செய்ததற்கு ஏதுவென்ன?

[illegible]யால் பழையசர்ப்பம் என்று சொல்லப்பட்ட பிசாசாகிய சாத்தான் பண்ணின சோதனையே அதற்கு ஏது. [illegible]வனைப்பார்க்கிலும் தன்னை அவர்களுடைய சுகபாக்கியங்களை அதிக[illegible]ய் விரும்புகிறவனென்று பாசாங்குபண்ணி, தேவன் என்ன அன்பு பாவனைகளைக் காட்டினாலும் அவர்களுடைய சுகத்தைக் குறைக்கவே சித்தங்கொண்டவரென்று கள்ள நியாயங்களைப் பாராட்டி, அவர்களை உபாயதந்திரமாய் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஆதி. 3 : 4, 5. அவன் பண்ணின இந்தச்சோதனையில் தனது தந்திரவித்தையை மூன்று வகையாய்க் காட்டினான். எப்படியென்றால்: (1) புருஷன் இல்லாத சமயம்பார்த்து, பெலவீன பாண்டமாயிருந்த ஸ்திரீயையே சோதனைக்குட்படுத்தினான். 1 தீமோ. 2 : 14. (2) இச்சாபோகத்

துக்கேதுவான பற்பல பொய்களைச் சொல்லி அவளை வஞ்சித்தான். (3) மனிதர் உண்டாக்கப்பட்ட கொஞ்சக்காலத்துக்குள்ளேயே அவர்களைக் கெடுக்கப் பிரயத்தனப்பட்டான்.

V. நமது ஆதித்தாய்தந்தையர் செய்த பாவமானது நியாயப்பிரமாணத்தின் பத்துக் கட்டளைகளையும் மீறுகிறதற்குச் சமானமென்று காட்டக்கூடியதா?

காட்டக்கூடியதே. நியாயப்பிரமாணத்திலுள்ள எல்லாக் கட்டளைகளையும் உள்ளபடி மீறுகிறதற்கு ஆதி நிலைமையிலிருந்த நமது தாய்தந்தைகளாற் கூடாத காரியமாயினும், சீர்தூக்குமளவில் அவர்கள் செய்த பாவம் அதின் பத்துக் கட்டளைகளையும் மீறுகிறதற்குச் சமானமாயிருந்ததென்று சொல்லத்தகும். எப்படியென்றால்:—

1. தங்களுக்கு நூதன தேவர்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள்

2. சுயமனதின்படி தேவனைச் சேவிக்கவும், தமக்கே நலமாய்த் தோன்றின ஆராதனைசெய்யவும் தலைப்பட்டார்கள்.

3. தேவன் கொடுத்த கட்டளையை அசட்டைபண்ணி, அவருடைய திவ்விய இலட்சணங்களைப் பரிசுத்தக்குலைச்சலாக்கினார்கள்.

4. தேவன் தமது கிரிகைகளை முடித்தோய்ந்த ஏழாம்நாளில் அவரைச் சரியாய்த் தொழுதுகொள்ளத் தங்களுக்குச் சக்தியில்லாதபடிக்குச் செய்துகொண்டார்கள்.

5. தங்களுக்குப் பரமோபகாரியும் பரம தகப்பனுமானவரை மறந்துவிட்டு, அவரைக் கனம்பண்ணாமற்போனார்கள்.

6. தங்களுக்கும் தங்கள் சந்ததியார் யாவருக்கும் மரணத்தை வருவித்துக்கொண்டதினாலே கொலைபாதகஞ்செய்தார்கள்.

7. தங்களை நிர்வாணிகளென்றறிந்து, அத்தி இலைகளைத் தைத்துத் தமது வெட்கத்தை மூடி மறைக்கப்பார்த்தார்கள்.

8. தங்களுக்குரியதல்லாததை எடுத்துக்கொண்டதினால் களவு செய்தார்கள்.

9. தேவனுடைய சத்தியவாக்கைத் தள்ளி, பிசாசின் பொய் வார்த்தையை நம்பினதினாலே கர்த்தருக்கு விரோதமாகப் பொய்ச் சாட்சிசொன்னார்கள்.

10. தேவன் விதித்த நிலைமையில் மனரம்மியமாயிராமல் முறுமுறுத்ததுமன்றி, தமக்கென்று அவர் வைத்துக்கொண்ட பொருளை

யும் இச்சித்து அபகரித்துக்கொண்டார்கள். இப்படியாக, "ஒன்றிலே தவறினவன் எல்லாவற்றிலும் குற்றவாளி" என்று அப்போஸ்தலனாகிய யாக்கோபு சொன்னதின்படியாயிற்று.

VI. நமது ஆதித்தாய்தந்தையர் செய்த பாவம் தேவனுடைய பார்வையில் மகா தோஷமுள்ளதென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்ன?

அதற்கு ஐந்து திருஷ்டாந்தமுண்டு:—

1. அப்பாவத்தைச் செய்தவனுடைய நன்மை. அவன் குற்றமற்ற நிலைமையில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவனும், அந்நிலைமையில் நிலைநிற்கப் பூரண சக்தியுள்ளவனுமாயிருந்தான்.

2. அப்பாவத்துக்குட்பட்டவர்களின் தொகை. தேவகட்டளையை மீறினதினாலே ஆதாம் தன்னைமாத்திரமல்ல, தன் சந்ததியார் யாவரையும் கேட்டுக்குட்படுத்தினான்.

3. அப்பாவம் செய்யப்பட்ட காலம். தேவன் ஆதாமைத் தோட்டத்தில் வைத்த கொஞ்சக்காலத்துக்குள்ளேயே அவன் தவறி விழுந்தான்.

4. அப்பாவம் செய்யப்பட்ட இடம். அதாவது, பரதீஸ் என்னும் தோட்டம். தமக்கு மிகவும் அருமையான இடமாகவும், குற்றமற்ற சிருஷ்டியாகிய மனிதனுக்குத் திருப்திகரமான வாசஸ்தலமாகவும் தேவன்தாமே அதை ஆயத்தப்படுத்தினார்.

5. அப்பாவம் செய்யப்பட்ட ஏது. அதாவது, அற்பசொற்பமான ஒரு விருட்சத்தின் கனியே. தேவன் மற்றெல்லாச் சாதியான விருட்சக் கனிகளோடுங்கூட சுகபாக்கியத்துக்குத் தேவையான யாவற்றையும் ஆதாமுக்குக் கொடுத்திருந்தும், விலக்கப்பட்ட அந்த ஒரே மரத்தின் கனியைச் சாப்பிட்டாலொழியத் திருப்தியில்லையென்று இச்சித்து, தேவனுடைய கட்டளையைத் துணிகரமாய் மீறினான். நமது ஆதித்தாய்தந்தையர் செய்த பாவம் மகா தோஷமுள்ளதென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங்கள் இவைகளே.

அநுமான போதனைகள்.

VII. மேற்சொல்லியவைகளின் அநுமான போதனைகள் என்ன?

1. எத்தனை உத்தம நிலைமையிலிருந்தாலும் மனிதன் மிகவும் பலவீனனே. 2. தேவன் நம்மைக் காவாதபட்சத்தில், ஆதிமனுஷ

ரைப்போல நாமும் உ[illegible]த்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவோம். 3. இடைவிடாமல் விழித்திருந்து [illegible]த்தனைபண்ணுவது நமக்கு அவசியம். மத். 26: 41. 4. தேவனுக்கு வி[illegible]மாய்ப் பாவஞ்செய்கிற யாவரும் போக்கற்றவர்கள். அவர் நியாயந்தீர்க்க வரும்போது மனிதர் சொல்லும் சாக்குகளெல்லாம் வியர்த்தமாகவே காணப்படும். 5. தேவனுடைய பார்வையில் எந்தப் பாவமும் அற்பமானதல்ல. 6. ஆத்துமத்தைக் கெடுக்கச் சாத்தான் வெகு விழிப்பும் முயற்சியுமுள்ளவன். 7. இச்சையடக்க நாம் அப்பியாசம்பண்ணவேண்டும். 8. சென்ம கரும பாவங்கள் இரண்டிலுமிருந்து நம்மை விடுவித்திரட்சிக்கச் சர்[illegible]வல்லமையுள்ள ஒரு ரட்சகன் அவசியம் வேண்டும்.

தவறிவிழுதலின் விஸ்திரணம்.

[illegible]பதினாறும் வினு.

ஆதாம் செய்த முதல் [illegible]ழுத்தினல் மனிதர் எல்லாரும் தவறி விழுந்தார்களா?

ஆதாமோடே தேவன் செய்த உடன்படிக்கை அவனுக்காகமாத்திரமல்ல, அவன் சந்ததிக்காகவும் செய்யப்பட்டதாகையால், அவன் வம்சவழியில் சுபாவமுறையாய்ப் பிறந்த மனிதர் யாவரும் அவன் செய்த முதல் அக்கிரமத்தினல் அவனுக்குள் பாவஞ்செய்து, அவனேடேகூடத் த[illegible]ந்தார்கள்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினுவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

மூன்று காரியங்கள். அவையாவன:—

1. ஆதாமோடே தேவன் செய்த கிரியையுடன்படிக்கை அவ[illegible]னுக்கும் அவன் சந்ததிக்குமுரியதாயிருந்தது. ரோ. 5: 14; "[illegible]மானது ஆதாம்முதல் மோசேவரைக்கும், ஆதாமின் மீறுத[illegible]பாய்ப் பாவஞ்செய்யாதவர்களையும் ஆண்டுகொண்டது; அ[illegible] பின்பு வந்தவருக்கு முன்னடையாளமானவன்."

2. ஆதாமின் வம்சவழியில் சுபாவமுறையாய்ப் பிறந்த மனிதர் எல்லாரும் அவனுக்குள் பாவஞ்செய்து, அவனேடேகூடத் தவறி விழுந்தார்கள். [illegible] 12; "ஒரே மனுஷனலே பாவமும் பாவத்தினலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது. இப்படியாக, எல்லா மனுஷரும் பாவஞ்செய்தபடியால் மரணம் எல்லாருக்கும் வந்தது." 1 கொரி. 15: 22; "ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறதுபோல, கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாரும் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள்."

3. ஆதாம் செய்த முதல் அக்கிரமத்தினலேயே அவன் சந்ததியார் யாவரும் பாவஞ்செய்து விழுந்தார்கள். ரோ. 5: 18; "ஒரே மீறுதலினலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டானது."

விரித்துரை.

II. கிரியையுடன்படிக்கை ஆதாமுக்காகமாத்திரமல்ல, அவன் சந்ததிக்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதற்குத் தாற்பரியமென்ன?

தேவன் ஆதாமை எல்லா மனித[illegible]ன்பாட்டுத்தலைனுகவும் பிரதிநிதியாகவும் வை[illegible] அவனுக்கும் அவர்களுக்குமாக அவனேடே கிரியையுடன்[illegible]டிக்கை பண்ணினரென்று அதற்குத்தாற்பரியம். வேதாகமத்தில் சொல்[illegible]முறைக் கவனித்துப்பார்த்தால், இது தெளிவாய் விளங்கும். ஆதாம் தன் பின்னடியாருக்கு எந்த ஞான சம்பந்தமுமற்ற தனித்த ஆளாயிருந்தானேயாகில், வேதத்திலுள்ள அநேக வாக்கியங்கள் நிரர்த்தமான வீண் பிதற்றுகும். உதாரணமாக, ரோ. 5: 19-ல், "ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினலே அநேகர் பாவிகளா[illegible]க்கப்பட்டார்கள்" என்றும்; 1 கொரி. 15: 22-ல், "ஆதா[illegible]க்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறூர்கள்" என்றும்; ரோ. 5: 12-ல், "ஒரே மனுஷனலே பாவமும் பாவத்தினலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது. இப்படியாக, எல்லா மனுஷரும் பாவஞ்செய்தபடியால் மரணம் எல்லாருக்கும் வந்தது" என்றும்; சங். 51: 5-ல், "நாம் துர்க்குணத்தில் உருவாகி பாவத்தில் கர்ப்பந்தரிக்கப்பட்டோம்" என்றும்; ரோ. 5: 18-ல், "ஒரே மீறுதலினலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கேதுவான தீர்ப்பு உண்டானது" என்றும்; ரோ. 3: 10–12-ல், "நீதிமான் ஒருவனகிலும் இல்லை," "எல்லாரும் வழிதப்பி ஏகமாய்க் கெட்டுப்போனூர்கள்," "உணர்வுள்ளவன் இல்லை; தேவனைத் தேடுகிறவன் இல்லை" என்றும் எழுதியிருக்கிறது. ஆதாம் தனக்குமாத்திரம் உடன்பட்டவனென்றல், இவ்வாக்கியங்களெல்லாம் அநர்த்தமானவை

களே. மேலும், 1 கொரி. 15-ம் அதிகாரத்திலே, பவுல் அப்போஸ்தலன் ஆதாமையும் கிறிஸ்துவையும் குறித்துச் சொன்ன ஒப்பனையிலேயும் இச்சங்கதி வெட்டவெளிச்சமாய் விளங்குகிறது. அவ்விடத்தில் இவ்விரண்டுபேரையும் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிடையாக வைத்து, அவர்களைத் தனித்த ஆட்களாகவல்ல, உடன்பாட்டுத்தலைவரும் பிரதிநிதிகளுமாகவே சொல்லிக் காட்டுகிறான். இதன்றியும் இவ்விரண்டுபேரைத்தவிர, வேறே யாரும் இல்லாதிருந்தாற்போலவே பேசுகிறான். 47-ம் வசனத்தைக் காண்க.

III. **மனிதர் எல்லாரும் ஆதாமுக்குள் பாவஞ்செய்து, அவனோடேகூடத் தவறிவிழுந்தார்கள் என்பதற்குக் கருத்தென்ன?**

எல்லா மனிதருக்கும் ஆதாம் உடன்பாட்டுத்தலைவனும் பிரதிநிதியுமாயிருந்தபடியினாலே, அவன் பாவஞ்செய்து விழுந்தபோது, அவர்களும் அவனுக்குள் பாவஞ்செய்து அவனோடேகூடக் குற்றவாளிகளானார்களென்பதே அதற்குக் கருத்து. கிரியையுடன்படிக்கை ஆதாமுக்குமாத்திரமல்ல, அவன் சந்ததிக்குமுரியதாயிருந்தது. ஆகையால் உடன்பாட்டுத்தலைவனாகிய அவன் செய்த பாவமானது அவ[illegible]னபடி[illegible]கைக்குட்ப[illegible]ருந்த அவன் சந்ததியார் யாவருக்கும் எண்ணப்பட்டது. [illegible]து, ஆதாம் செய்த அந்த முதல் பாவத்தை அவன் சந்ததியார் யாவரு[illegible]ம் [illegible]ய்ததாகத் தேவன் எண்ணி, அவ்வெண்ணத்தின்படியே [illegible]களை நடத்துகிறார் என்பதே. பவுல் அப்போஸ்தலன் இந்த உபதேசத்தை சவிஸ்தாரமாய் விளக்கிக்காட்டுவதை ரோ. 5: 12-21-லும், 1 கொரி. 15 : 21, 22-லும் காண்க.

1. **தன் சந்ததியார் எல்லாருக்கும் ஆதாம் உடன்பாட்டுத்தலைவன் என்பதை ஆதி. 3-ம் அதிகாரத்தில் சொல்லிய வரலாற்றினாலே திருஷ்டாந்தப்படுத்து.**

ஆதாம் செய்த முதற் பாவத்தினிமித்தம் தேவன் இட்ட சாபம் முழுவதும் அவன் சந்ததியார் யாவருக்கும் பலித்துவருவதைக் கண்ணாரக் காண்கிறோம். "நீ மண்ணுக்குத் திரும்புவாய்" என்றார்; அவன் பின்னடியார் சகலரும் மண்ணுக்குத் திரும்புகிறார்கள். "பூமி உன் நிமித்தம் சபிக்கப்பட்டிருக்கும்" என்றார்; சமஸ்த மனிதரும் அதின் பலனை மகா வருத்தத்துடன் விளைவித்து, முகத்தின் வேர்வையால் ஆகாரம் புசிக்கிறார்கள். அதே பாவத்தில் கலந்த ஏவாளுக்குத் தேவன் கொடுத்த சாபமும் ஸ்திரீகளாகிய அவள் சந்ததியாரைத் தொடர்ந்தே வருகிறது; அவர்கள் மகா வேதனையோடே பிள்ளை பெறுகிறார்கள். ஆதாம் தன் சந்ததியார் யாவருக்கும் உடன்பாட்டுத்

தலைவனு[illegible]தானென்பதற்கு இதெல்லாம் பலத்த அத்தாட்சியே. அல்லவென்றால், அவன்மேல் வந்த சாபம் இவர்கள்மேலும் வராதே.

2. **[illegible]ழந்தைகளும் மரிப்பதினால் விளங்கும் திருஷ்டாந்தம் என்ன?**

ஆதாமின் சந்ததியார் யாவரும் அவனோடே கிரியையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டிருக்கிறார்களென்றும், அதினிமித்தந்தான் அவன் செய்த பாவம் அவர்களுக்குமெண்ணப்படுகிறதென்றும் குழந்தைகளின் மரணத்தினால் தெளிவாய் விளங்குகிறது. குழந்தைகள் பெரியோர் மாதிரியைப் பார்த்துத்தான் பாவஞ்செய்து சாகிறார்களென்று சொல்வார் சிலர். மாதிரியைப் பார்த்தறியவும் அதைப்போல் செய்யவும் சிசுக்களுக்குத் திராணியே கிடையாது. ஆகையால், இது எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது. குழந்தைகளும் கிரியையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டவர்களாய், ஆதாமுக்குள் பாவஞ்செய்து அவனோடே தவறிவிழுந்தார்கள். அவர்கள் மரிப்பதற்குக் காரணம் இதுவேயல்லாமல் வேறல்ல. ரோ. 5 : 14; "மரணமானது ஆதாமின் மீறுதலுக்கொப்பாய்ப் பாவஞ்செய்யாதவர்களையும் ஆண்டுகொண்டது." அதாவது, [illegible] பாவஞ்செய்யாத குழந்தைக[illegible]தலா[illegible]களையும் [illegible]தென்பதே.

3. **ஆதாமிடத்தில் சுபாவமு[illegible]யாய்ப் பிறந்தவர்கள்மாத்திரம் அவனுக்குள் பாவஞ்செய்து விழுந்தார்களென்று வினாவில் சொல்லியிருக்கிறதே; இங்கே சுபாவமுறையாய்ப் பிறந்தவர்கள்மாத்திரம் என்று சொல்வானேன்?**

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தவிர்க்கும்படிக்கே அப்படிச் சொல்லப்பட்டது. அவர் ஆதாமின் சந்ததியில் பிறந்தவராயிருந்தும் சுபாவமுறையாய் உற்பத்தியானவரல்ல, ஆதி. 3 : 15; [illegible]கிலே [illegible]த். 1-ம் அதி. இதினிமித்தந்தான் அவர் "பாவிகளுக்கு விலகினவர்" [illegible]பப்பட்டார். எபி. 7 : 26. இதுவுமன்றி, [illegible] [illegible]ருக்கிற நமது நாதருக்கு ஆதாம் பாதுகாயாகநிற்பது கூடாதகாரியமே. 1 கொரி. 15. அதி.

IV. **ஆதாம் செய்த முதல் அக்கிரமத்தினால் மனிதர் யாவரும் தவறிவிழுந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டதேன்?**

விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்த அந்த முதற் பாவத்தினாலேயே ஆதாம் கிரியையுடன்படிக்கையை முறித்துப்போட்டான். ஆகையால்

அப்பாவம் ஒன்றே அவன் சந்ததியாரின் கேட்டுக்குக் காரணம். பிற கவன் செய்த பாவங்கள் அவன் பின்னடியாருக்கு எண்ணப்படுவதில்லை. உடன்படிக்கையை முறித்துப்போடவே, அவன் இனிப் பிரதிநிதியல்லாதவனானான். இதை விளக்கத்தான் ஆதாம் செய்த "முதல் அக்கிரமத்தினால்" மனிதர் யாவரும் தவறிவிழுந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டது.

அனுமான போதனைகள்.

V. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. பாவம் இன்னதென்றும் அதின் பலன் இப்படிப்பட்டதென்றும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். மனிதர் யாவரையும் மேற்கொண்டு கெடுத்ததினால் அது அளவிறந்த தீமையும் தோஷமுமுள்ளதென்பது தெளிவாமே. 2. அகங்காரத்துக்கும் நம்மைக்குறித்து எண்ணவேண்டியதற்கு மிஞ்சி எண்ணுகிற மேட்டிமைக்கும் இடங்கொடாதபடி நாம் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். 3. பிந்தின ஆதாமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவினிடத்தில் நாம் சேருவது இன்றியமையாதது. முந்தின [illegible] வந்த கேட்டை நீக்கி நம்மைச் சீர்திருத்த அவர் ஒருவரே சக்தியுள்ளவர். [illegible]வத்தில் பிறந்த பிள்ளைகள் சீர்ப்பட்டு, இம்மை மறுமையிலும் வா[illegible] வ[illegible]யும்படி பெற்றோர் அவர்களை வெகு சாக்கிரதையாய்க் காத்து வளர்க்கவேண்டும்.

தவறிவிழுதலின் பலன்கள்.

பதினேழாம் வினா.

ஆதாம் தவறிவிழுந்ததினால் மனிதர் எப்படிப்பட்ட நிலைமைக்குட்பட்டார்கள்?

ஆதாம் தவறிவிழுந்ததினால் மனிதர் பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான நிலைமைக்குட்பட்டார்கள்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

இரண்டு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. [illegible]தாம் தவறிவிழுந்ததினால் மனிதர் பாவநிலைமைக்குட்பட்டார்கள். [illegible]. 5: 19; "ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் [illegible]பாவிகளாக்கப்பட்டார்கள்."

2. ஆதாம் தவறிவிழுந்ததினால் மனிதர் நிர்ப்பந்தநிலைமைக்குட்பட்டார்கள். ரோ. 5: 17; "ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே, அந்த ஒருவன் மூலமாய், மரணம் ஆண்டுகொண்டிருக்கிறது." கலா. 3: 10.

விரித்துரை.

II. **ஆதாம் தவறிவிழுந்ததினால் மனிதர் பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான நிலைமைக்குட்பட்டார்கள் என்கிறீரே; அது பாவநிலைமையென்று சொல்லப்படுவதேன்?**

ஆதாம் தவறிவிழுந்ததினாலே மனிதர் பாவக்குற்றத்துக்குட்பட்டவர்களாயிருப்பதினாலேயும், பாவம் அவர்களை ஆண்டுகொண்டு வருவதினாலேயும் அவர்களுடைய நிலைமை பாவநிலைமையென்று சொல்லப்படுகிறது. ரோ. 3: 19; 6: 14, 16.

1. அது நிர்ப்பந்த நிலைமையென்று சொல்லப்படுவதேன்?

ஆதாம் தவறிவிழுந்ததினாலே மனிதர் நியாயப்பிரமாணத்தில் கூறிய தண்டனையாகிய சாபத்துக்கும் மரணத்துக்குமுட்பட்டு, எல்லாவிதமான கேட்டுக்குமேதுவாயிருப்பதினாலே, அவர்களுடைய நிலைமை நிர்ப்பந்தநிலைமையென்று சொல்லப்படுகிறது. ரோ. 5: 12.

2. பாவத்துக்கும் நிர்ப்பந்தத்துக்குமுள்ள சம்பந்தமென்ன?

அது காரணகாரியமும் பிரிக்கக்கூடாததுமான சம்பந்தம். பாவமில்லாதபட்சத்தில் நிர்ப்பந்தமுமிராது. பாவமுள்ள இடமெல்லாம் நிர்ப்பந்தமுமுண்டு. சமஸ்தமான கேட்டுக்கும் பாவமே வேர்.

3. பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான இந்த நிலைமை வேதத்தில் குறிக்கப்படுவதெப்படி?

வேதத்தில் இந்த நிலைமை:—(1) அந்தகாரநிலைமையாகவும், எபே. 5: 8; (2) தேவனுக்குத் தூரமானநிலைமையாகவும், எபே. 2: 13; (3) ஆக்கினைக்கும் கோபத்துக்குமேதுவானநிலைமையாகவும், யோ. 3: 18, 36; (4) சிறையும் அடிமைத்தனமுமானநிலைமையாகவும், ஏசா. 49: 24; (5) ஆத்துமா சரீரம் இரண்டிற்குமுரிய மரணநிலைமையாகவும், எபே. 2: 1, குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாவமும்

நிர்ப்பந்தமுமான இந்த நிலைமையினின்று எந்த மனுஷனும் தன்னைத் தான் விடுவித்திரட்சிக்கமாட்டான். மனிதர் மீறின நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றி அதற்குத் திருப்திசெய்யக் கிறிஸ்து ஒருவரே திராணியுள்ளவர். ஆகையால் அவர்மாத்திரம் நம்மை இந்த நிலைமையிலிருந்து விடுதலையாக்கத்தக்கவர்.

அனுமான போதனைகள்.

III. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. மனிதர் யாவரும் தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்கேதுவான குற்றவாளிகளாயிருப்பதால், அவர்களில் ஒருவனையாகிலும் ரட்சியாமல் கெட்ட தூதரைப்போலவே எல்லாரையும் நித்திய அழிவடையவிட்டாலும், அவர்மேல் எந்தக் குற்றமுமேற்ற இடமேயிராது. ரோ. 3: 9, 19. 2. நிர்ப்பந்தத்தினின்று விடுதலையாகும்படி நாம் பாவத்தினின்றும் விடுதலையாகவேண்டும்; வேறே வழி எதுவுமில்லை. பாவத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்திரட்சிக்கிறதற்குத் தினதயாளராகிய தேவன் [illegible] நேசகுமாரனைத் தந்தருளின அன்புக்கு நாம் அதிசயித்து, அவரை இடைவிடாமல் துதிக்கக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம். யோ. 3: 16; எபி. 2: 14, 16.

தவறிவிழுந்ததனால் உண்டான குற்றநிலைமை.

பதினெட்டாம் வினா.

மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமையின் குற்றங்களெவை?

ஆதாம்செய்த முதற்பாவத்தின் குற்றம், ஆதிநீதியின்மை, வழக்கமாய்ச் சென்மபாவமென்னப்படுகிற முழுச்சுபாவக்கேடு, அதனால் உண்டாகிற எல்லாக் கருமபாவமுமாகிய இவைகளே மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமையின் குற்றங்கள்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

நாலு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. ஆதாம் செய்த முதற்பாவத்தின் குற்றம் மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமைக்குரியது. ரோ. 5: 18; "ஒரே மீறுதலினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கேதுவான தீர்ப்பு உண்டானது." 19-ம் வசனத்தையுங் காண்க.

2. ஆதிநீதியின்மையென்னும் குற்றம் மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமைக்குரியது. ரோ. 3: 10; "நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை."

3. சென்மபாவமாகிய முழுச்சுபாவக்கேடென்னும் குற்றம் மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமைக்குரியது. சங். 51: 5; "இதோ, நான் துர்க்குணத்தில் உருவானேன்; என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள்."

4. மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமைக்குரிய கருமபாவங்களெல்லாம் சென்மபாவமென்னும் ஊற்றிலிருந்தே புறப்பட்டு வருகிறது. மத். 15: 19, 20; "இருதயத்திலிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், கொலைபாதகங்களும், விபசாரங்களும், வேசித்தனங்களும், களவுகளும், பொய்ச்சாட்சிகளும், தூஷணங்களும் புறப்பட்டுவரும், இவைகளே மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும்."

விரித்துரை.

II. சென்மபாவம் உண்டென்கிறயே; சென்மபாவமாவது என்ன?

எல்லாக் கருமபாவங்களுக்கும் ஊற்றாயிருக்கிற பிறவிப்பாவமே சென்மபாவமாம்.

1. இது சென்மபாவம் என்னப்படுவதேன்?

(1) உற்பத்தியாகும்போதே ஒவ்வொரு மனுஷனையும் பற்றியிருப்பதினாலேயும், (2) மனுஷசாதிக்கு மூலமாயிருந்த ஆதாமினின்று பரம்பிவருவதினாலேயும், (3) மற்றெல்லாப் பாவத்துக்கும் ஊற்றாயிருப்பதினாலேயுமே இது சென்மபாவம் என்னப்படுகிறது.

2. சென்மபாவம் உண்டென்று எதினாலே ரூபிக்கலாம்?

(1) சென்மபாவம் உண்டென்று வேதவாக்கியங்களினால் ரூபிக்கலாம். ஆதி. 5: 3-ல், "ஆதாம் தன் சாயலாகத் தன் ரூபத்தின்

படியே ஒரு குமாரனைப் பெற்றான்" என்றெழுதியிருக்கிறது. ஆதாமுக்குப் பிறந்த குமாரன் பாவத்தால் கறைப்பட்டுப்போன தன் தகப்பனுடைய **அசுத்த சாயலாகவே** பிறந்தானென்று இந்த வாக்கியத்தினால் தெளிவாமே. ஆதி. 6: 5-ல், "மனுஷனுடைய இருதயத்து நினைவுகளின் தோற்றமெல்லாம் நித்தமும் பொல்லாததே" என்று சொல்லியிருக்கிறது. மனுஷனுடைய இருதயமானது சுபாவமாகவே எல்லாப் பாவத்துக்கும் அசுத்த ஊற்றாயிருக்கிறதென்று இதினாலே அறிந்துகொள்ளுகிறோம். ஆதி. 8: 21; "கர்த்தர்: மனுஷனுடைய இருதயத்தின் நினைவுகள் அவன் சிறுவயதுதொடங்கிப் பொல்லாததாயிருக்கிறது என்றார்." இவ்வாக்கியத்திலே கேடான மனிதரின் பிறவிச்சுபாவமே எல்லாப் பாவத்துக்கும் வேரென்று தேவன் தாமே சாட்சியிடுகிறார். மேலும், யோபு 14: 4; 15: 14; சங். 51: 5; யோ. 3: 6; யாக். 3: 11 முதலானவைகளையுங் காண்க.

(2) சென்மபாவம் உண்டென்று பழைய ஏற்பாட்டுச் சடங்காகிய **விருத்தசேதனத்தினாலேயும்**, புதிய ஏற்பாட்டுச் சடங்காகிய **ஞானஸ்நானத்தினாலேயும்** ரூபிக்கலாம். இச்சடங்கு இரண்டும் உடன்படிக்கையின் முத்திரைகளாயிருப்பதுமல்லாமல், பூமியில் உற்பவிக்கும்போதே மனிதர் யாவரும் பாவக்கறைப்பட்ட அசுத்தரென்றும், மறுபடியும் உடன்படிக்கையின்மூலமாய்த் தேவனுக்குண்மையான பிள்ளைகளாகி, அவருக்குள் சுகானுபவமடையும்பொருட்டு அவர்கள் புதிதாய்ப் பிறந்து சுத்திகரிக்கப்படுவது அவசியமென்றும் காட்டுகிற குறிப்புகளுமாம்.

(3) சென்மபாவம் உண்டென்று **குழந்தைகளின் தன்மையினாலேயும்** ரூபிக்கலாம். தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளியானவுடனே அவர்கள் வியாதி துன்பம் மரணமாகிய இவைகளுக்கேதுவானவர்களாயிருப்பதுமன்றி, நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிகிற அறிவு தோன்றுமுன்னமே பொறாமை பகை கோபம் சண்டை எரிச்சல் முதலான துர்க்குணங்களைக் காட்டியும் வருகிறார்கள். அவர்கள் பாவத்தில் பிறந்தவர்களென்பதற்கு இது எதிர்மறுக்கக்கூடாத அத்தாட்சியே.

(4) சென்மபாவம் உண்டென்று **தேவசனங்களின் அனுபவத்தாலும்** ரூபிக்கலாம். இம்மையில் தங்களுக்குச் சம்பவிக்கிற சமஸ்த துன்ப துக்க சோதனைகளுக்குங் காரணம் சென்மபாவமேயென்று அவர்களெல்லாரும் பூர்த்தியாய் உணர்ந்தும் அறிக்கையிட்டும் வருகிறார்கள்.

(5) மனிதர் செய்யும் துன்மார்க்கம் இந்தக் கெட்ட ஊற்றிலிருந்து வருகிறதில்லையென்றால், அதற்கு வேறே ஏதுக்காட்ட [illegible]

லுங் கூடாது, ஆகையால் சென்மபாவம் உண்டென்பதற்கு இதுவும் யோந்த அத்தாட்சியே.

III. சென்மபாவம் என்பதில் அடங்கியவைகளெவை?

ஆதாம் செய்த முதற்பாவத்தின் குற்றம், ஆதிநீதியின்மை, முழுச்சுபாவக்கேடு ஆகிய இவைகளே சென்மபாவம் என்பதில் அடங்கியவைகள்.

1. சென்மபாவத்தில் ஆதாம் செய்த முதற்பாவத்தின் குற்றம் அடங்கியதென்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

ஆதாம் செய்த முதற்பாவத்தின் குற்றமானது நம்மெல்லாருக்கும் எண்ணப்பட்டு, நம்மெல்லார்மேலும் சுமந்திருக்கிறதென்பதே அதற்குத் தாற்பரியம். கிறிஸ்துவின் நீதி அவருடைய ஞானசந்ததியார் யாவருக்கும் எண்ணப்படுகிறதெப்படியோ, அப்படியே ஆதாமின் பாவமும் அவனுடைய சுபாவ சந்ததியார் யாவருக்கும் எண்ணப்படுகிறது. ரோ. 5: 19.

2. சென்மபாவத்தில் ஆதிநீதியின்மை அடங்கியதென்பதற்குக் கருத்தென்ன?

சிருஷ்டிக்கப்பட்டபோது ஆதாமுக்கிருந்த பரிசுத்த சுபாவம் சென்மபாவமுள்ள அவன் சந்ததியாருக்கில்லையென்பதே அதற்குக் கருத்து. அந்தப் பரிசுத்த சுபாவத்தினாலே ஆதாமின் மனோதத்துவங்களெல்லாம் தேவனுடைய மாசில்லாத தன்மைக்கும் அவன் இருதயத்தில் அவர் எழுதிவைத்த பரிசுத்த பிரமாணத்துக்கும் எள்ளளவும் பேதமில்லாமல் பரிபூரண இசைவுள்ளதாகவே இருந்தது. அவன் சந்ததியாருக்கோ இந்தப் பரிசுத்த சுபாவமில்லை. பிர. 7: 29.

3. சென்மபாவத்தில் முழுச்சுபாவக்கேடு அடங்கியதென்பதற்கர்த்தம் என்ன?

மனிதனுடைய சரீரமும் அதின் அவயவங்களும், அவனுடைய ஆத்துமாவும் அதின் இந்திரிய தத்துவங்களுமெல்லாம் சீரழிந்து சமூலமாய்க் கெட்டுப்போயிருக்கிறதென்பதே அதற்கர்த்தமாம். ஏசா. 1: 5, 6. ஆயினும், உற்பத்தியில் தேவன் ஆத்துமத்துக்குப் பாவம் ஊட்டுகிறார் என்று எவ்விதத்திலும் எண்ணலாகாது. ஆரம்பத்திலே ஆதாமுக்கும், அவன் அரையிலுள்ள அவன் சந்ததிக்கும் உண்டாயிருந்த ஆதி நீதியை அவர் இனி அருளாதிருப்பதேயன்றி வேற

ல்ல. இன்னும் அதை அருள அவர் பாத்தியப்பட்டவருமன்று. ஆதாம் தனக்கும் தன் சந்ததிக்குமாக அதைத் தள்ளிவிட்டதினாலே, நீதியுள்ள நியாயாதிபதியாகிய தேவனானவர் இனி அதைக் கொடாமல் மறுத்து, இவ்விதமாக முதற்பாவத்தினிமித்தம் தண்டனை செலுத்திக் கொண்டேவருகிறார்.

IV. சென்மபாவம் எத்தன்மையுடையது?

சென்மபாவமானது எங்கும் நிறைந்ததும், திடீரெனச்சடிதியாய்த் தலைகாட்டுகிறதும், பரிசுத்தமென்னும் பாதையில் மிகுதியாய்த் தடைசெய்கிறதும், கருமபாவத்துக்கெல்லாம் ஊற்றாயிருப்பதும், தேவகோபத்துக்குட்படுத்துகிறதுமான தன்மையுடையது.

1. மேற்சொல்லிய சென்மபாவத்தின் தன்மையை விவரித்துக்காட்டு.

(1) சென்மபாவமானது எங்கும் நிறைந்தது. எப்படியெனில், ஒவ்வொரு மனுஷனும் கெட்டுப்போயிருப்பதோடேகூட அவனுடைய ஒவ்வொரு கூறும் பழுதுபட்டுப்போயிருக்கிறது. அதாவது, அவனுடைய சரீர அவயவங்களும் மனம் புத்தி சித்தமாகிய அவனுடைய ஆத்துமத்தின் அந்தக்கரணங்களும் யாவும் பாவக்கேட்டினால் நிரம்பி அழிவுக்குட்பட்டிருக்கிறதென்பதே. ரோ. 3: 10, 12, 23; ஏசா. 1: 5, 6; எரே. 4: 22; ஓசி. 11: 7; யோ. 5: 40; ரோ. 8: 7; 1 கொரி. 2: 14; தீத். 1: 15, 16.

(2) சென்மபாவமானது திடீரெனச்சடிதியாய்த் தலைகாட்டுகிறது. அதாவது, நினையாத நேரத்திலும் எண்ணாத இடத்திலும் அது படுபாவிகளிடத்தில் மாத்திரமல்ல, பேர்போன பரிசுத்தவான்களிடத்திலும் பொட்டெனத் தோன்றுகிறதென்பதே. எரே. 17: 9; ஆதி. 9: 21 ம; 2 சாமு. 11-ம் அதி.; 2 இரா. 8: 12; யோனா 1-ம் அதி.; மத். 26: 69–75.

(3) சென்மபாவமானது பரிசுத்தமென்னும் பாதையில் மிகுதியாய்த் தடைசெய்கிறது. அதாவது, தேவகற்பனைகளின் வழியிலோடாதபடிக்கு அது நம்மைச்சுற்றி நெருக்கித் தடுக்கிறதுமல்லாமல், நாம் தேவனோடே ஐக்கியமும் சகவாசமுமுள்ளவர்களாகிறதற்கு விசேஷித்த இடையூறுமாயிருக்கிறதென்பதே. ரோ. 7: 19 ம.

(4) சென்மபாவமானது கருமபாவத்துக்கெல்லாம் ஊற்று. அதாவது, உலகத்திலுள்ள சமஸ்தமான துன்மார்க்கமும் இந்தக் கெட்ட

ஊற்றிலிருந்தே சுரக்கிறது; சென்மபாவம் இல்லாவிடில் கருமபாவமும் இராதென்பதே. மத். 15: 18–20.

(5) சென்மபாவமானது தேவகோபத்துக்குட்படுத்துகிறது. சுபாவத்தினாலே மனிதர் யாவரும் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாகவே இருக்கிறார்கள். எபே. 2: 3.

அனுமான போதனைகள்.

V. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. எல்லாக் கருமபாவத்துக்கும், இம்மை மறுமையிலும் நமக்கு நேரிகிறதும் நேரிடக்கூடியதுமான சமஸ்த துன்பங்களுக்கும் வேர் சென்மபாவமே. 2. கெட்ட சுபாவ விஷயத்தில் பெற்றோரோடே பிள்ளைகளும் ஒரே சாயலுள்ளவர்கள். 3. நாம் சுபாவநிலைமையிலிருந்தெடுபட்டு, பிந்தின ஆதாமாகிய கிறிஸ்துவினிடத்தில் ஒட்ட வைக்கப்படுவது அவசியமே. 4. எல்லாவற்றையும் புதிதாக்கக்கூடிய கிறிஸ்துவின் ஆவியைப் பெற்று, மறுசென்மமடைவது நமக்கின்றியமையாததே யோ. 3: 3, 5; 2 கொரி. 5: 17; தீத். 3: 5.

தவறிவிழுந்ததனால் உண்டான நிர்ப்பந்தநிலைமை.

பத்தொன்பதாம் வினா.

மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமைக்குரிய நிர்ப்பந்தமாவதென்ன?

பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதரெல்லாரும் தேவனுடைய ஐக்கியத்தையிழந்து, அவர் கோபத்துக்கும் சாபத்துக்குமுள்ளாகி, இம்மையில் சகலவித துன்பத்தோடே சாவுக்கும், மறுமையில் நித்திய நரகவேதனைக்குமேதுவாயிருப்பதே மனிதர் தவறிவிழுந்த நிலைமைக்குரிய நிர்ப்பந்தமாம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஆறு காரியங்கள். அவையாவன :—

1. பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதரெல்லாரும் தேவனுடைய ஐக்கியத்தை இழந்திருக்கிறார்கள். ஆதி. 3 : 8 ; "அப்பொழுது ஆதாமும் அவன் மனைவியும் தேவனாகிய கர்த்தருடைய சந்நிதிக்கு விலகி, தோட்டத்தின் விருட்சங்களுக்குள்ளே ஒளித்துக்கொண்டார்கள்." 24-ம் வசனம் ; "தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனை ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்து துரத்திவிட்டார்." எசா. 59 : 2 ; ரோ. 8 ; 7.

2. பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதரெல்லாரும் சுபாவத்தின்படியே தேவகோபத்துக்கும் சாபத்துக்குமுள்ளானவர்களாயிருக்கிறார்கள். எபே. 2 : 3 ; "நாம் எல்லாரும் சுபாவத்தினாலே மற்றவர்களைப்போலக் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாயிருந்தோம்." கலா. 3 : 10 ; "நியாயப்பிரமாணபுஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டவைகளையெல்லாம் செய்யத்தக்கதாக அவைகளில் நிலைத்திராதவன் எவனோ அவன் சபிக்கப்பட்டவன்."

3. பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதரெல்லாரும் இம்மையிலே சகலவித துன்பங்களுக்குமேதுவாயிருக்கிறார்கள். யோபு 5 : 7 ; "அக்கினிப்பொறிகள் மேலே பறக்கிறதுபோல, மனுஷன் வருத்தம் அனுபவிக்கப் பிறந்திருக்கிறான்." ஆதி. 3 : 17-19.

4. பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதரெல்லாரும் மரணத்துக்கேதுவாயிருக்கிறார்கள். ரோ. 6 : 23 ; "பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்."

5. பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதரெல்லாரும் நரகவேதனைக்கேதுவாயிருக்கிறார்கள். சங். 9 : 17 ; "துன்மார்க்கரும், தேவனை மறக்கிற எல்லாச் சாதிகளும் நரகத்திலே தள்ளப்படுவார்கள்."

6. நரகவேதனையானது நித்தியவேதனையே. மத். 25 : 46 ; "அந்தப்படி, இவர்கள் நித்திய ஆக்கினையை அடையவும், நீதிமான்களோ நித்தியசீவனை அடையவும் போவார்கள் என்றார்." எசா. 33 : 14 ; மாற். 9 : 43, 44 ; 2 தெச. 1 : 10.

விரித்துரை.

II. பாவத்தில் விழுந்ததனால் மனிதன் தேவனுடைய ஐக்கியத்தை இழந்துவிட்டான் என்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

பாவஞ்செய்யாததற்குமுன்னே தேவனுடன் ஆதாமுக்கிருந்த
ஐக்கியத்தினாலே அவன் அவருடைய அனுக்கிரகசமுகதரிசனத்தை
யும், அவருடைய கிருபாகடாட்சத்தையும் இடையறாமல் அனுபவித்
துக்கொண்டு, ஏதேன் தோட்டத்திலே அவரோடே நெருங்கிய ஊடா
ட்டமுள்ளவனாயிருந்தான். இப்பொழுதோ மனிதர்கள் "இவ்வுலகத்
தில் தேவனற்றவர்கள்" என்றும், "தேவனுடைய ஜீவனுக்கு அந்நியர்"
என்றும் வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதினாலே, மேற்காட்டிய திவ்விய
ஐக்கியத்தை அவர்கள் போக்கடித்திருக்கிறார்களென்பது தெளிவாமே.
எபே. 2 : 12 ; 4 : 18 ; ஆதி. 3 : 8, 23, 24. தேவனே சமஸ்த நன்மை
யுமடங்கிய உன்னத நன்மை. அவரோடே அன்னியோன்னியஐக்
கியமாயிருப்பது மனிதனுக்குச் சுகாதீதம். ஆகையால், அந்த ஐக்கி
யத்தைப் போக்கடித்தது அவனுக்களவிறந்த நஷ்டமேயாம். மனிதன்
தேவஐக்கியத்தை இழந்துவிட்டானென்பதற்கு இதுவே தாற்பரி
யம்.

III. தேவகோபத்துக்குட்பட்டிருக்கிறதாவது என்ன?

இம்மை மறுமையிலும் தேவனுடைய உக்கிரத்தினால் உண்டா
கும் பயங்கரமான தீமைகளுக்கெல்லாமேதுவாயிருப்பதே தேவகோபத்
துக்குட்பட்டிருக்கிறதாம். யோ. 3 : 36 ; எபே. 2 : 3 ; சங். 11 : 5, 6.

IV. தேவசாபத்துக்குட்பட்டிருக்கிறதாவது என்ன?

பாவிகளுக்கு நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்தால் கூறப்படும்
எல்லாவிதமான துன்பங்களுக்குமேதுவாயிருப்பதே தேவசாபத்துக்
குட்பட்டிருக்கிறதாம். கலா. 3 : 10 ; சங். 90 : 11 ; உபா. 28 : 15 ழ ;
சங். 7 : 11 ழ ; ரோ. 1 : 18 ; யோ. 3 : 18, 36.

V. மனிதர் இம்மையில் சகலவித துன்பத்தோடே சாவுக்குமேதுவாயிருக்கிறார்கள் என்கிறீரே; இதன் தாற்பரியமென்ன?

1. மனிதர் இச்சீவியத்திலே சரீரசம்பந்தமான சகலவித
துன்பங்களுக்கும் உள்ளானவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவையாவன :—
பஞ்சம் யுத்தம் கலகம் வெள்ளம் பெருங்காற்றுமழை பூமியதிர்ச்சி
கொள்ளைநோய் முதலான தேசோபத்திரவங்கள், பசி பிணி மூப்பு
முதலான தேகவருத்தங்கள், யாவருக்கும் சாதாரணமாய்ச் சம்பவிக்கும்
நஷ்டம் ஏமாறுதல் அநீதம் முதலான வியாபாரவிக்கினங்கள், மிகுதி
யான பேருக்கு நேரிடும் வறுமை சிறுமை இக்கட்டுக் குறைவு முதலான
ஸ்திதித்துன்பங்களாகிய இவை முதலியவைகளே.

2. மனிதர் இச்சீவியத்திலே **ஆத்துமசம்பந்தமான சகல வித துன்பங்களுக்கும்** உள்ளானவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவையாவன:—மனக்குருடு, 2 கொரி. 4: 4; மத். 15: 14; கேடான சிந்தை, ரோ. 1: 28; கொடிய வஞ்சகம், 2 தெச. 2: 12; மனக்கடினம், ரோ. 2: 5; மனச்சாட்சியால் உண்டாகும் திகில், எசா. 33: 14; ஆதி. 4: 13; மத். 27: 4; இழிவான இச்சைகள், ரோ. 1: 26, 27, ஆகிய இவை முதலியவைகளே.

3. மனிதர் ஆத்துமத்தையும் சரீரத்தையும் பிரித்துவிடுகிற **மரணத்துக்கும்** உள்ளானவர்களாயிருக்கிறார்கள். ரோ. 6: 23; 2: 15; எசே. 18: 4; எபி. 9: 27. மனிதர் இம்மையில் சகலவித துன்பத்தோடே சாவுக்குமேதுவாயிருக்கிறார்கள் என்பதின் தாற்பரியம் இதுவே.

VI. ஆனாலும், மேற்சொல்லிய துன்பங்களில் அநேகம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய நல்லவர்களுக்கும் வருகிறதில்லையோ?

அவர்களுக்கும் வருகிறதே. ஆயினும், இவ்விஷயத்தில் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் வெகு வித்தியாசமுண்டு. எப்படியெனில், தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய சன்மார்க்கருக்கு வரும் துன்பங்களெல்லாம் அவர்களுடைய நன்மைக்கேதுவாக அன்புள்ள தகப்பனால் செய்யப்படுஞ் சிட்சைகளேயல்லாமல் வேறல்ல. தேவ விரோதிகளாகிய துன்மார்க்கருக்கு வரும் துன்பங்களோ நியாயாதிபதியின் உக்கிரத்தினாலுண்டாகிற தண்டனையும், இனிக் குணப்படாதபட்சத்தில் அவர்களுக்கு வரப்போகிற நித்திய ஆக்கினைக்கு முன்குறிப்புமானவைகளே. யோக்கியர் படும் வருத்தமெல்லாம் அவர்களைப் பரிசுத்தத்தில் தேர்ச்சியடையச்செய்கிற தேவேத்தினமே. அயோக்கியர் படும் வருத்தமோ சதாகாலத்துக்கும் அவர்கள் அனுபவிக்கப்போகிற நரகவேதனையின் ஆரம்பமேயாம்.

VII. மனிதர் மறுமையில் நித்திய நரகவேதனைக்கேதுவாயிருக்கிறார்கள் என்பதின் கருத்தென்ன?

நரகவேதனை என்பது துன்மார்க்கர் மறுமையில் படும் தண்டனையேயாம். இது இருவகைப்படும்:—

1. **இழவாகிய தண்டனை.** நரகத்திலே சேருகிறவர்கள் ஆத்துமத்துக்குப் பிரதான நன்மையாயிருக்கிற தேவனையும், சீவனைப் பார்க்கிலும் அருமையான இயேசுகிறிஸ்துவையும், தேவதூதர்களும்

பரிசுத்தவான்களுமாகிய நல்லவர்களின் சகவாசத்தையும், சுய ஆத்து
மத்தையும், நித்திய அழிவுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் வழியையும்
இழந்துவிடுகிறார்கள்.

2. வேதனையாகிய தண்டனை. பயங்கரமான இதின் தன்மை
வேதத்திலே பற்பல அச்சக்குறிப்பாகிய உவமைகளினால் காட்டியிருக்
கிறது. அவையாவன:—"அழுகையும் பற்கடிப்பும் உண்டாயிருக்
கிற புறம்பான இருள்," "இரண்டாம் மரணமாகிய அக்கினியும் கந்
தகமும் எரிகிற கடல்," "சாகாத புழு," "அவியாத அக்கினி,"
"கர்த்தருடைய சந்நிதானத்திலிருந்தும், அவருடைய வல்லமைபொ
ருந்திய மகிமையிலிருந்தும் நீங்கலாகி, நித்திய அழிவடைதல்" இவை
முதலானவை. மத். 22: 13; வெளி. 21: 8; 20: 10; மாற். 9:
44, 46, 48; 2 தெச. 1: 10. மனிதர் "மறுமையில் நித்திய நரகவே
தனைக்கேதுவாயிருக்கிறார்கள்" என்பதின் கருத்திதுவே.

VIII. நரகவேதனை நித்தியமுள்ளது என்பதற்கு அத்தாட்சி
யென்ன?

வேதமே அதற்குத் தெளிவும் பலமுமான அத்தாட்சி. துன்
மார்க்கர் நித்திய அக்கினியிலே தள்ளப்படுவார்களென்றும், நித்திய
ஆக்கினையடையப்போவார்களென்றும், நித்திய அழிவாகிய தண்ட
னையடைவார்களென்றும், இரவும் பகலும் சதாகாலங்களிலும்
வாதிக்கப்படுவார்களென்றும் எழுதியிருக்கிறது. ஆகையால், மறுமை
யில் துன்மார்க்கர் படும் தண்டனை என்றுமுள்ளதென்பதைக்குறித்
துச் சந்தேகப்படுகிறதற்கு இடமேயில்லை. மத். 25: 46-ல் சொல்லிய
படி, கிறிஸ்துவால் விசுவாசிகளுக்குக் கிடைக்குஞ் சீவன் எப்படியோ,
அப்படியே துன்மார்க்கருக்கு வரும் ஆக்கினையும் சதாநித்தியமுள்
ளதே. மத். 18: 8; 2 தெச. 1: 10; வெளி. 20: 10.

அனுமான போதனைகள்.

IX. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள்
என்ன?

1. கிறிஸ்துவின் ரத்தத்தால் கழுவப்படாத யாவருக்கும் இப்ப
டிப்பட்ட நித்திய இழவையும் வேதனையையும் வருவிக்கிற பாவமா
னது புத்திக்கெட்டாத பொல்லாப்பும் கசப்பும் அருவருப்புமானதெ
ன்று உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். எரே. 2: 19. 2. அனுபவிக்கும்
காலத்தில் பாவசந்தோஷங்கள் எத்தனை மதுரமாய்க் கண்டாலும்,

கடைசியில் சுத்த பித்தும் கசப்புமாகும். 3. பழிவாங்குகிறவன் கையால் சாகாதபடி கிறிஸ்துவினிடத்திலோடி அடைக்கலம் புகுவதும், பாவத்தால் நாசமடையாதபடி பலிபீடத்தின் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொள்வதும் அவசியம். 4. ஆத்துமத்தின் விலையுயர்ந்த தன்மையையும் சுபாவ நிலைமையிலுள்ள எல்லாருடைய மனோநீதமான நிர்ப்பந்தத்தையும் சுவிசேஷத்தின் சொல்லிமுடியாத அருமையையும் கவனித்துக்கொள்ளக்கடவோம்.

---

4. காண்டம்.—மீட்பின் விஷயமாகத் தேவன் மனிதனிடத்தில் செய்த விசேஷித்த பரிபாலனம்:—இதிலே மீட்பின் வகையும், மீட்பை உரித்தாக்கலும், மீட்பின் நற்பலன்களும் கவனிக்கப்படும்.

1. படலம்.—மீட்பின் வகை.

இருபதாம் வினா.

பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான நிலைமையில் கெட்டழிந்து போகும்படி தேவன் மனிதரெல்லாரையும் கைவிட்டாரா?

இல்லை. அநாதியில் தேவன் தமது சுத்த தயாள சித்தத்தின்படியே நித்திய சீவனுக்கென்று சிலரைத் தெரிந்துகொண்டு, மீட்பர் ஒருவராலே அவர்களைப் பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான நிலைமையினின்று விடுவிக்கவும், இரட்சண்ணிய நிலைமைக்குள் சேர்க்கவும் கிருபையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன :—

1. தேவன் மனிதரில் சிலரை நித்திய சீவனுக்கென்று தெரிந்து
கொண்டிருக்கிறார். அப். 13: 48; "நித்திய சீவனுக்கு நியமிக்கப்
பட்டவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் விசுவாசித்தார்கள்." 2 தெச. 2: 13.

2. தேவன் அவர்களை அநாதியிலே தெரிந்துகொண்டார். எபே.
1: 4; "அவர் உலகத்தோற்றத்துக்குமுன்னே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்
மைத் தெரிந்துகொண்டார்."

3. தேவன் அவர்களைத் தமது சுத்த தயாள சித்தத்தின்படியே
தெரிந்துகொண்டார். எபே. 1: 6; "அவர் தமது தயவுள்ள சித்தத்
தின்படியே, நம்மை இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய்த் தமக்குச் சுவிகாரபுத்
திரராகும்படி முன்குறித்திருக்கிறார்."

4. தெரிந்துகொண்டவர்களுக்காகத் தேவன் கிறிஸ்துவோடே
கிருபையுடன்படிக்கைபண்ணினார். சங். 89: 3; "என்னால் தெரிந்
துகொள்ளப்பட்டவனோடே உடன்படிக்கைபண்ணினேன் என்றார்."

5. தாம் தெரிந்துகொண்டவர்களைப் பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான
நிலைமையினின்று மீட்பரொருவராலே விடுவிக்கவும் பூரண ரட்சண்
ணிய நிலைமைக்குள் சேர்க்கவுமே தேவன் இக்கிருபையுடன்படிக்
கைபண்ணினார். ரோ. 8: 1; "ஆனபடியால், கிறிஸ்து இயேசுவுக்
குட்பட்டவர்களாயிருந்து, மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படியே
நடக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்பில்லை." ரோ. 5: 18, 19;
"ஒரே நீதியினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் சீவனை அளிக்கும் நீதிக்கு
ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டாயிற்று;" "ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே
அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்." மத். 1: 21; 1 தெச. 1: 10;
தீத். 3: 5.

விரித்துரை.

II. தேவன் மனிதரில் சிலரை நித்திய சீவனுக்கென்று தெரிந்துகொண்டார் என்கிறாயே; இதினுடைய பொருளையெடுத்துக்காட்டு.

1. பாவிகளாய்ப்போன மனிதரில் சிலருக்கு அன்பையும் கிருபையையுங் காட்டத் தேவன் பண்ணின தீர்மானமே தெரிந்துகொள்ளுதல் என்னப்படும். அப்படிச் செய்யவோ தேவன் கடன்பட்டவரல்ல. தவறிவிழுந்த மனிதரில் ஒருவனையாகிலும் ரட்சியாமல், எல்லாரையும் பாவத்தில் கெட்டுப்போக விட்டாரானாலும் நீதியாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் அப்படிச் செய்யாமல், சிலரை

மீட்டுக்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டார். சிலரைத் தெரிந்துகொண்டாரென்று சொல்லவே, மற்றவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்பது தானே பெறப்படும். அப். 13: 48; மத். 20: 16; லூக். 12: 32.

2. தேவன் தம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களை **நித்திய சீவனுக்கென்று** நியமித்திருக்கிறார். நித்திய சீவனுக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்களென்று கூறவே, அச்சீவனை அடைவதற்கேதுவான எத்தனங்களைப் பெறவும் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டார்களென்பது கூறுதேயமைந்தது. ஒன்றைச் செய்விக்கக் கருதிக்கொண்டவர் அதற்கேற்ற சகல எத்தனங்களையுங் கருதி உதவுவது இன்றியமையாததே. 2 தெச. 2: 13.

3. இப்பொழுதிருக்கிற விசுவாசிகளின் தொகை தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் தொகைக்குச் சரிப்படாமலிருந்தும், இனிமேல் சரிப்படும். நித்திய சீவனுக்கென்று தேவன் எத்தனைபேரைத் தெரிந்துகொண்டாரோ, அத்தனைபேரும் ஏற்றகாலத்திலே நிர்ப்பந்தமான பாவநிலைமையிலிருந்து நீங்கி, பூரண ரட்சிப்புக்குள் சேர்க்கப்படுவது நிச்சயமாமே. யோ. 6: 37, 39; ரோ. 8: 29, 30. தேவன் மனிதரில் சிலரை நித்திய சீவனுக்கென்று தெரிந்துகொண்டாரென்பதிலடங்கிய பொருள் இதுவே.

III. தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களைக்குறித்த தேவதீர்மானம் எப்பொழுதுண்டானது?

தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களைக்குறித்த தேவதீர்மானம் **அநாதிகாலத்திலேயே** உண்டானது. அதற்கு ஆதியே இல்லை. "அநாதி சிநேகத்தால் அவர்களைச் சிநேகித்தார்." எரே. 31: 3; எபே. 1: 4; 2 தெச. 2: 13.

விசுவாசிக்கும் நாள்வரையிலும் தேவன் எவனையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லையென்று சொல்வார் சிலர். இது புத்திக்கும் வேதத்துக்கும் விரோதமே. அப்படிச் சொல்வது இனி வருங்காலத்தில் சம்பவிக்கப்போகிறவைகளையும், மனிதரில் இன்னார் விசுவாசிப்பார்களென்பதையும் தேவன் அநாதியில் அறியாமலே இருந்தாரென்று சொல்வதுபோலாயிற்று. இப்படிக்குத் தேவனுடைய சர்வஞானத்தையும் முன்னறிவையும் மறுதலிக்கிறவர்கள் அவரையே மறுதலிக்கிறார்கள்.

IV. தெரிந்துகொள்ளுதல் என்னும் தீர்மானத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது என்ன?

தெரிந்துகொள்ளுதல் என்னும் தீர்மானத்துக்குத் தேவனுடைய சுத்த தயவுள்ள சித்தமே காரணமாயிருந்தது. சிலர் அதற்கு வேறே காரணஞ்சொல்லியும் பொருந்துகிறதில்லை. எப்படியெனில்:—

1. இனிமேல் விசுவாசித்து, முடிவுபரியந்தம் பரிசுத்தத்தில் நிலைத்திருக்கப்போகிறவர்களைத் தேவன் தெரிந்துகொண்டு, அவர்களை ரட்சிக்கத் தீர்மானித்தாரென்று சொல்வாருண்டு. இது எவ்விதத்திலும் சரிப்படாது. மனிதர் சுயாதீன சித்தமுள்ளவர்கள். இனி வருங்காலத்தில் அவர்கள் நினைப்பதும் செய்வதும் விசுவாசிப்பதும் நடப்பதுமெல்லாம் சுத்த சமுசயமானதே. ஆகையால், தேவன் இப்படிப்பட்ட சமுசயத்தின்மேல் தீர்மானம்பண்ணியிருப்பாரேயானால், அந்தத் தீர்மானமும் சமுசயமுள்ளதாயிருக்குமென்பதற்கு ஐயமேயில்லை. இது முற்றிலும் விபரீதமான கொள்கையே.

2. சில மனிதர் இனி வருங்காலத்தில் விசுவாசத்தையும் பரிசுத்தத்தையும் காண்பிக்கப்போகிறதைத் தேவன் முன்கண்டு, அவர்களை நித்திய சீவனுக்கென்று தெரிந்துகொண்டதாகப் போதிக்கிறவர்களுமுண்டு. வேதத்தின் போதனைக்கு இது முழு விரோதமே. அதில் காட்டியபிரகாரம் தேவசனங்களிடத்தில் காணப்படுகிற விசுவாசமும் பரிசுத்தமுமெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளுதலின் காரியமும் பயனுமாயிருக்கிறதேயல்லாமல், அதற்குக் காரணமாயிருக்கிறதில்லை. ஒரே பொருள் ஒரே வேளையில் காரணமும் காரியமுமாயிருப்பது கூடாமை. ஆகையால், தெரிந்துகொள்ளுதலுக்குக் காரியமாயிருக்கிற விசுவாசத்தையும் பரிசுத்தத்தையும் அதற்குக் காரணமாக வைத்துப் பாராட்டுவது எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது. எபே. 1: 4-6.

3. **தெரிந்துகொள்ளுதலுக்கு இயேசுகிறிஸ்துவைக் காரணம்** என்று சாதிப்பாருமுண்டு. இதுவும் வேதத்துக்கிசையாத உபதேசமே. பாவிகளான மனிதரில் சிலரைத் தேவன் தமது சுய அன்பின்படியே தெரிந்துகொண்டாரென்றும், தமது குமாரனுக்கு அவர்களைத் தந்தாரென்றும், அவர்களை மீட்டிரட்சிக்கும்படி அவரை உலகத்திலே அனுப்பினாரென்றும் வேதம் போதிக்கிறது. இப்படியிருக்க, தெரிந்துகொள்ளுகிற தேவ அன்புக்கு இயேசுகிறிஸ்துவைக் காரணம் என்று சொல்லுகிறதற்கு ஒரு ஏதுவுமில்லை. யோ. 3: 16; 17: 6 ஓ; 1 யோ. 4: 9, 10.

4. மேற்சொல்லியவைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமளவில் தெரிந்துகொள்ளுதலாகிய தீர்மானத்துக்குத் **தேவனுடைய தயவுள்ள சித்தமொன்றே** காரணமாயிருந்ததென்பது சித்தாந்தமே. வேதத்தின்

முழுப்போதனையும் இதுதான். எபே. 1: 4-6; "அவர் உலகத்தோற்
றத்துக்குமுன்னே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மைத் தெரிந்துகொண்டபடி
பிரியமானவருக்குள் தாம் நமக்குத் தந்தருளின தம்முடைய கிரு
பையின் மகிமைக்குப் புகழ்ச்சியாக, தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்
படியே நம்மை இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய்த் தமக்குச் சுவிகாரபுத்திர
ராகும்படி முன்குறித்திருக்கிறார்." மத். 11: 26; ரோ. 9: 16 ஆ;
மல். 1: 2, 3.

V. **தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகத் தேவன் கிறி
ஸ்துவோடே கிருபையுடன்படிக்கைபண்ணினார்** என்கிறாயே;
வேதத்தில் இவ்வுடன்படிக்கைக்கு என்னென்ன பேர்கள் வழங்கிவரு
கிறது?

1. தேவனுடைய கைமாறில்லாத அன்பும் கிருபையுமே இதற்
குக் காரணமானதினால், **கிருபையுடன்படிக்கை** என்கிற பேரும்;

2. அநாதியில் உண்டானதாயினும், இது கிரியையுடன்படிக்
கைக்குப்பின் இயற்றப்பட்டதாகையால், **இரண்டாம் உடன்படிக்கை**
என்கிற பேரும், எபி. 8: 7;

3. கிரியையுடன்படிக்கையைப் பார்க்கிலும் இது விசேஷித்த
வாக்குத்தத்தங்களின்பேரில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதானதினாலே, **விசே
ஷித்த உடன்படிக்கை** என்கிற பேரும், எபி. 8: 6;

4. நீக்கப்பட்ட கிரியையுடன்படிக்கைக்குப் பதிலாகத் தேவன்
இதைப் புதிதாய் ஏற்படுத்தினதினாலே, **புது உடன்படிக்கை** என்கிற
பேரும், எபி. 8: 8; எரே. 31: 31; எபி. 12: 24;

5. இதைத்தான்கொண்டு தேவன் மனிதர்களைத் தமக்கொப்புர
வாக்குகிறதினாலே, **சமாதான உடன்படிக்கை** என்கிற பேரும்,
எசே. 37: 26; ஏசா. 54: 10;

6. முடிவுபரியந்தம் இது மாறாமலும் ஒழியாமலுமிருப்பதி
னாலே, **நித்திய உடன்படிக்கை** என்கிற பேரும், எபி. 13: 20, வே
தத்தில் இதற்கு வழங்கிவருகிறது.

VI. தேவன் யாரோடே கிருபையுடன்படிக்கைபண்ணினார்?

தேவன் பிந்தின ஆதாமாகிய கிறிஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளப்
பட்டவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக வைத்து, அவரோடே கிருபையுடன்
படிக்கை பண்ணினார். இதற்குத் திருஷ்டாந்தங்களாவன:—

1. பற்பல வேதவாக்கியங்கள். 89-ம் சங்கீதத்தைக் காண்க.
இதிலே 3-ம் வசனமுதல், தன் சந்ததியாருக்குப் பிரதிநிதியாய்

நின்ற தாவீதோடே தேவன் பண்ணின இராசாங்க உடன்படிக்கை
யைச் சங்கீதாசிரியன் வருணித்துப் பாடுகிறான். ஆனாலும் அந்த
உடன்படிக்கையைக்குறித்துமாத்திரமல்ல, தேவன் கிறிஸ்துவோடே
செய்த உடன்படிக்கையைக்குறித்தும் மெச்சிப் பேசுகிறான். விசே
ஷமாய் 19-ம் வசனமுதல் 36-ம் வசனம்வரைக்குமுள்ள வாக்கியங்க
ளிலே தேவன் கிறிஸ்துவோடே உடன்பாடுபண்ணுகிறதாகத் தெளி
வாய் விளங்குகிறது. இவ்வாக்கியங்களில் சொல்லிய சில மகத்துவமான
காரியங்கள் கிறிஸ்துவையும் அவருடைய நித்திய ராச்சியத்தையுங்
குறித்தேயல்லாமல், தாவீதையும் அவனுடைய ராச்சியத்தையுங் குறித்
துச் சொல்லத்தக்கவைகளல்ல. மேலும், இந்தச் சங்கீதத்தில் சொல்
லிய சில மகத்துவங்கள் தேவன் ஒருவருக்கேயல்லாமல், எந்த மனுஷ
னுக்குமுரியவைகளல்ல. ஆகையால், தேவன் தாவீதுடன் பண்ணின
ராஜாங்க உடன்படிக்கையோடேகூட, அவர் கிறிஸ்துவுடன் பண்ணின
நித்திய கிருபையுடன்படிக்கையும் இந்தச் சங்கீதத்தில் குறித்திருக்கி
றதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. எபி. 8: 6; கலா. 3: 16, 17.

2. கிறிஸ்து **பிந்தின ஆதாம்** என்றும், **இரண்டாம் மனுஷன்**
என்றும் சொல்லப்படுகிறார். 1 கொரி. 15: 45, 47. இங்கே ஆதா
முக்கும் கிறிஸ்துவுக்குமுள்ள ஒப்பனை காட்டியிருக்கிறது. என்ன
வெனில், முந்தின மனுஷனாகிய ஆதாம் தன் சுபாவசந்ததிக்கு உடன்
பாட்டுத்தலைவனாயிருந்ததுபோலவே, இரண்டாம் மனுஷனாகிய கிறிஸ்
துவும் தமது ஞானசந்ததிக்கு உடன்பாட்டுத்தலைவராயிருக்கிறார்
என்பதே. இவ்வாக்கியங்களுக்கு வேறெந்த அர்த்தமும் பொருந்தாது.

3. கிறிஸ்துவுக்கும் அவருடைய ஞானசந்ததியாருக்கும் ஒரு
மையான **நாமங்கள்** இட்டிருக்கிறது. அவரும் அவர்களும் "இஸ்ர
வேல்" என்னப்படுகிறார்கள், ஏசா. 49: 3; ரோ. 9: 6; அவரும்
அவர்களும் "யாக்கோபு" என்னப்படுகிறார்கள், சங். 24: 6; ஏசா.
41: 8, 14; அவரும் அவர்களும் "கிறிஸ்து" என்னப்படுகிறார்கள்,
1 கொரி. 12: 12; கலா. 3: 16. மேலும், எபே. 5: 30-லும், ரோ.
12: 5-லும் அவருக்கும் அவர்களுக்கும் காட்டியிருக்கிற நெருக்கமான
ஐக்கியத்தையுங் கண்டுகொள்க.

4. இவ்வுடன்படிக்கையின் **வாக்குத்தத்தங்கள்** எல்லாம் கிறிஸ்
துவுக்கே அருளப்பட்டன. கலா. 3: 16, 17; தீத். 1: 3; 2 தீமோ.
1: 9.

5. கிறிஸ்துவே இந்த உடன்படிக்கைக்குப் பிணையாளியா
யிருக்கிறார். எபி. 7: 22; 2 கொரி. 5: 21.

6. கிருபையுடன்படிக்கைக்கு முன்னடையாளமான உடன்படிக்கைகள். இவ்வுடன்படிக்கைகளையெல்லாம் தேவன் பின்னடியாருக்குப் பிரதிநிதிகளாக நின்ற பெரியோரோடே எப்படிப் பண்ணினாரோ, அப்படியே தமது ஞானசந்ததியாருக்குப் பிரதிநிதியாக நின்ற கிறிஸ்துவோடே இந்தக் கிருபையுடன்படிக்கையையும் பண்ணினார். ஆதி. 9: 9; 17: 7; 2 சாமு. 7: 11 ழ. கிறிஸ்துவைத் தேவன் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக வைத்து, அவரோடே கிருபையுடன்படிக்கைபண்ணினாரென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தங்கள் இவையே.

VII. இவ்வுடன்படிக்கையைத் தேவன் தமது சனங்களுக்குப் பிரதிநிதியாக நின்ற கிறிஸ்துவோடேயே பண்ணவேண்டிய அவசியமென்ன?

1. தேவனுடைய அன்பு அநாதியானதென்று விளங்கும்படியாகவும், இவ்வுடன்படிக்கைக்கு அநாதி உடன்படிக்கையென்னும் பேர் வழங்கும்படியாகவும், தேவன் இதை அநாதியில் பிரதிநிதியாக நின்ற கிறிஸ்துவோடே பண்ணுவதவசியமாமே. எரே. 31: 3; எபி. 13: 20.

2. இவ்வுடன்படிக்கை தேவனை பரம பிரதிநிதியாகிய கிறிஸ்துவோடே பண்ணப்பட்டாலொழிய, இது கிருபையுடன்படிக்கையென்றும் சீவ உடன்படிக்கையென்றும் சொல்லப்பட இடமிராது. கெட்டுப்போன மனிதருக்குக் கிடைக்கும் சமஸ்தமான கிருபைக்கும் சீவனுக்கும் அவர் ஒருவரே வழி.

3. இவ்வுடன்படிக்கை சுத்த இலவசமான கிருபையுடன்படிக்கையாயிருக்கத்தக்கதாக இதைப் பிரதிநிதியாகிய கிறிஸ்துவோடே பண்ணுவதவசியமே. எபே. 2: 5-9; 2 தீமோ. 1: 9. கிறிஸ்துவின்பட்சத்தில் இது முற்றிலும் கிரியையுடன்படிக்கைதான். அதாவது, தாம் எவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக நின்றாரோ, அவர்களுக்காக நித்திய சீவனைச் சம்பாதிக்க அவர் வெகுவாய்ப் பாடுபட்டு, இவ்வுடன்படிக்கையை நிறைவேற்றவேண்டியதாயிருந்தது. இரட்சிக்கப்படும் பாவிகள்பட்சத்திலோ, இது சுத்த இலவசமும் ஏராளமுமான கிருபையுடன்படிக்கையேயாம். ரோ. 4: 4,/5; 5: 15, 20.

4. பாவமும் மரணமும் உலகத்தில் பிரவேசித்த வகைக்கும் நீதியும் சீவனும் அருளப்படும் வகைக்கும் ஒப்பனை உண்டாயிருக்கத்தக்கதாக, இவ்வுடன்படிக்கையைப் பிரதிநிதியான கிறிஸ்துவோடே

பண்ணுவதவசியமே. பாவமும் மரணமும் ஒரே மனுஷனாலே வந்ததெப்படியோ, அப்படியே நீதியும் சீவனும் ஒரே மனுஷனாலே வருவதும் உத்தமமேயாம். ரோ. 5: 17-19.

5. இவ்வுடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தங்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட யாவருக்கும் நிச்சயப்படும்படிக்கு இதைக் கிறிஸ்துவோடே பண்ணுவதவசியமாமே. சங். 89: 2, 19, 22, 28 ழ; 2 கொரி. 1: 20.

VIII. கிருபையுடன்படிக்கையில் சேர்ந்த இருதிறத்தார் யார்?

ஒருபட்சத்தில் யெகோவாவும், மறுபட்சத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவும் அவருக்குள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட பாவிகளாகிய மனிதருமே கிருபையுடன்படிக்கையில் சேர்ந்த இருதிறத்தார். இதைக்குறித்துக் கவனிக்கவேண்டிய விசேஷங்கள் மூன்று. என்னவென்றால்:—

1. இவ்வுடன்படிக்கையிலே பரமபட்சத்தில் நின்றவர் **யெகோவாவாகிய தேவனே.** இந்த வர்த்தமானத்தில் இவர் (1) பாவத்தினிமித்தம் மனிதர்மேல் கோபங்கொண்ட நியாயாதிபதியாகவும்; (2) கெட்டுப்போன மனிதரில் தாம் தெரிந்துகொண்டவர்களை மீட்டிரட்சிப்பதினாலே தமது கிருபையின் மகா மேன்மையான ஐசுவரியத்தைப் பாராட்டத் திருச்சித்தங்கொண்ட அன்புள்ள தேவனாகவும், எபே. 2: 6, 7; (3) தமது நியாயப்பிரமாணத்தை மகிமைப்படுத்தி, தமது நீதிக்குத் திர்ப்திசெய்து, தமது பரிசுத்தத்தைப் பழுதறப் பாதுகாத்தாலொழிய, பாவிகளை ரட்சிக்கமாட்டாத அளவிறந்த நீதியும் பரிசுத்தமுமுள்ள தேவனாகவுமே விளங்குகிறார்.

2. இவ்வுடன்படிக்கையிலே மனிதபட்சத்தில் நின்றவர் **தேவகுமாரனான கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவே.** இந்த வர்த்தமானத்தில் இவர் (1) இரக்கம் நிறைந்த பிரதிநிதியாகவும்; (2) தமது ஞானசந்ததியார் யாவரையும் உயிர்ப்பிக்கிற சீவனுள்ள தலைவராகவும்; (3) மரிப்பதினாலே மரணத்தைச் செயிக்கவும், பாவத்தால் நாம் இழந்துபோன சிலாக்கிய பாக்கியங்களைத் திரும்பச் சம்பாதித்துக்கொடுக்கவுந்தக்கதாக, நம்முடைய சுபாவத்தைத் தரித்து, நமது எலும்பில் எலும்பான நெருங்கின இனத்தானாகவும், எபே. 5: 30; (4) நமக்காகத் தம்மைத் தேவனுக்குச் சுகந்த வாசனையான காணிக்கையுமாய் ஒரே பழுதற்ற பலியுமாய் ஒப்புக்கொடுத்த மகா ஆசாரியனாகவுமே விளங்குகிறார். எபி. 9: 14, 15; எபே. 5: 2.

3. **தேவன் மனிதரிலிருந்து தெரிந்துகொண்ட பாவிகளும்** இவ்வுடன்படிக்கையில் சேர்ந்தவர்களே. கிறிஸ்து பிரதிநிதியாக நின்று,

அவர்களுக்காகப் பிணைபட்டு உத்தரவாதம்பண்ணினார். இந்த வர்த்தமானத்தில் இவர்கள் (1) கிரியையுடன்படிக்கையை மீறின பிரதிநிதியாகிய ஆதாமின் பாவத்தால் சமூலமுஞ் சீர்கெட்டுப்போனவர்களாகவும்; (2) பாவ நிலைமையினின்று தம்மை ரட்சித்துக்கொள்ளுகிறதற்காவது, தங்கள் ஆத்துமத்துக்காகக் கர்த்தருக்கு மீட்கும்பொருளைக் கொடுக்கிறதற்காவது, பாவத்தால் இழிவுபட்ட தேவனுடைய இலட்சணங்களையும் அவமானப்பட்ட அவருடைய நியாயப்பிரமாணத்தையும் திரும்ப மகிமைப்படுத்துகிறதற்காவது முற்றிலும் திராணியற்றவர்களாகவும்; (3) தேவனுடைய சுயாதிபத்தியமான தீர்மானத்தினாலும் கிருபையினாலும் மற்ற மனிதரிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்களாகவும்; (4) மீட்புக்கேதுவான திரிபுக தேவனுடைய அன்புக்குட்பட்டவர்களாகவுமே காணப்படுகிறார்கள்.

IX. கிருபையுடன்படிக்கையின் சங்கேதம் என்ன?

இயேசுகிறிஸ்து நிறைவேற்றின சம்பூரண நீதியே கிருபையுடன்படிக்கையின் சங்கேதம். பாவத்தால் பழுதுபட்ட நியாயப்பிரமாணத்துக்குச் சரிக்கட்டும்படி செய்யவேண்டியதெல்லாவற்றையும் அவர் செய்து இந்த நீதியைச் சம்பாதித்தார். இதொன்றையேயல்லாமல், வேறொன்றையும் கிருபையுடன்படிக்கையின் சங்கேதமென்று சொல்லத்தகாது. இப்படிக் கிருபையுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமான கிறிஸ்துவின் நீதியிலடங்கியவைகள் என்னவென்றால், (1) அவருடைய பரிசுத்த தன்மையும், எபி. 7: 26; (2) அவருடைய குற்றமற்ற நடத்தையும், ஏசா. 53: 9; லூக். 23: 4; யோ. 8: 46; 18: 38; 19: 4, 6; (3) நியாயப்பிரமாணத்தை மீறின பாவிகளுக்கு வரவேண்டிய தண்டனையை அவர் அனுபவித்துத் தீர்த்ததுமாகிய இவைகளேயாம்.

1. **இந்த உடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமாகிய கிறிஸ்துவின் நீதியொன்றே இரட்சிப்புக்குக் காரணம்** என்று திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

(1) தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் பாவக்கடனில் ஒரு பங்கை மாத்திரமல்ல, அதை முழுவதையும் செலுத்தித் தீர்க்கக் கிறிஸ்து உடன்பட்டார். ஆகையால், இனி நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு அவர்கள் செலுத்தவேண்டிய மீதியானதொன்றுமில்லை. முழுக்கடனையுந் தீர்த்த கிறிஸ்துவின் நீதியொன்றே அவர்களுடைய ரட்சிப்புக்குக் காரணம்.

(2) கிரியையுடன்படிக்கையை நிறைவேற்றுகிறதற்கெப்படியோ, அப்படியே கிருபையுடன்படிக்கையையும் நிறைவேற்றுகிறதற்குத் **தவறாத பூரண கீழ்ப்படிதல் இன்றியமையாதது.** அவ்விதம் தவறாமல் பூரணமாய்க் கீழ்ப்படிகிறதற்கான சக்தி கிறிஸ்து ஒருவருக்கேயல்லாமல் வேறொருவருக்குமில்லை.

(3) வேதத்திலே கிறிஸ்துவின் நீதியானது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் அவருடைய நீதிக்கும் **சம்பூரணதிருப்தி** செய்திருக்கிறதாகப் போதித்திருக்கிறது. அப்படியிருக்க, கிருபையுடன்படிக்கையின் சங்கேதத்தை நிறைவேற்றுகிறதற்கு வேறொருவரும் செய்யவேண்டிய மீதியே இல்லை. எபே. 5: 2; தீத். 2: 14.

(4) நித்தியஜீவனையடைவோமென்கிற விசுவாசிகளின் நம்பிக்கைக்கஸ்திபாரம் **கிறிஸ்துவின் நீதியேயல்லாமல்** வேறெதுவுமல்லவென்று வேதம் துலக்கமும் திட்டமுமாய்க் கற்பிக்கிறது. எபே. 1: 7; பிலி. 3: 8, 9; கலா. 2: 15, 16. ஆகையால், கிருபையுடன்படிக்கையின் சங்கேதத்தை நிறைவேற்றின கிறிஸ்துவின் நீதியொன்றே ரட்சிப்புக்குக் காரணமென்பது திருஷ்டாந்தமாம்.

2. ஆனாலும், விசுவாசம் மனந்திரும்புதல் அன்பு முதலான கிரியைகளைக் கிருபையுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமும், ரட்சிப்புக்குக் காரணமுமாகச் சொல்லலாகாதா?

எவ்விதத்திலும் சொல்லலாகாது. இதற்கு மூன்று அத்தாட்சியுண்டு. என்னவெனில்:—

(1) விசுவாசம் முதலாகிய நற்கிரியைகள் நம்மிடத்திலிருப்பது இன்றியமையாததாயிருந்தும், அவைகள் மீறப்பட்ட கிரியையுடன்படிக்கைக்காவது தேவனுடைய நீதிக்காவது சிறிதேனும் திருப்திசெய்யத்தக்கவைகளல்ல. அப்படித் திருப்திசெய்யமாட்டாதவைகளைக் கிருபையுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமும் ரட்சிப்புக்குக் காரணமுமாகச் சொல்வது வேதோபதேசத்துக்கு நேர்விரோதமே. 2 தீமோ. 1: 9.

(2) விசுவாசம் முதலாகிய நற்கிரியைகளெல்லாம் கிருபையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டானவர்களுக்கு அருளப்படும் ஈவுகளேயல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால், அவைகளைப் புண்ணியத்துக்கும் ரட்சிப்புக்குங் காரணமாக எண்ணுவது கிஞ்சித்தேனுஞ் சரிப்படாது. பிலி. 1: 29; அப். 5: 31.

(3) கிருபையுடன்படிக்கை மேன்மைபாராட்டுதலுக்கு எவ்வளவாகிலும் இடங்கொடுக்கிறதில்லை. ஆயினும், விசுவாசம் முதலாகிய நற்கிரியைகளினால் ரட்சிக்கப்பட்டோமானால், மேன்மைபாராட்ட நமக்கு ஏதுவுண்டே. ரோ. 3: 27; தீத். 3: 5-7; 1 கொ. 1: 29-31; எபே. 2: 8, 9. ஆகையால், விசுவாசம் மனந்திரும்புதல் அன்பு முதலான கிரியைகளைக் கிருபையுடன்படிக்கைக்குச் சங்கேதமும் ரட்சிப்புக்குக் காரணமுமாக எவ்விதத்திலுஞ் சொல்லலாகாது.

3. ஆனாலும், எபே. 2: 8-ல், "விசுவாசத்தைக்கொண்டு ரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்" என்றெழுதியிருக்கிறதே; இதற்கென்னசொல்லுகிறாய்?

அப்படி எழுதியிருப்பது வாஸ்தவமே. ஆனாலும், அதேயிடத்தில், "கிருபையினாலே ரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்" என்றும், "இது உங்களால் உண்டானதல்ல, இது தேவனுடைய ஈவு" என்றும், "ஒருவரும் பெருமைபாராட்டாதபடிக்கு இது கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல" என்றும் கூடவே எழுதியிருக்கிறது. ஆகையால், விசுவாசமானது கிருபையுடன்படிக்கையினாலுண்டாகும் ரட்சிப்புக்குக் காரணமல்லவென்பது தெளிவாமே. அப்படியிருந்தும், அது மகா மேன்மையுள்ளது. பாவியானவன் கிருபையுடன்படிக்கையின் ஆசீர்வாத நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறதற்குத் துணைக்கருவி அதுவே. அதினாலே தான் அவன் தனக்குப் பிரதிநிதியாகநின்ற கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்பட்டு, அந்த ஐக்கியத்தினாலே கிருபையுடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தங்களுக்கும் நற்பலன்களுக்குமெல்லாம் சுதந்தரனாகிறான்.

X. கிருபையுடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தங்கள் ஆருக்கு அருளப்பட்டன?

கிருபையுடன்படிக்கையின் வாக்குத்தத்தங்கள் கிறிஸ்துவுக்கும் கிறிஸ்துவுக்குள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்கும் அருளப்பட்டன.

1. கிறிஸ்துவுக்கு அருளப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களாவன:— அவர்மேலேற்றிய பாரமான வேலையில் அவருக்குச் சகாயம்பண்ணுவதும், அந்த வேலையை அங்கீகரிப்பதோடுங்கூட அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்புவதும், அவருக்கு மகிமையுள்ள நற்பலனைத் தருவதுமாகிய இவைகளே. ஏசா. 11: 2; 42: 1, 6, 7; 61: 1; சங். 16: 10; அப். 2: 27; ஏசா. 52: 13; 53: 11, 12; எபி. 12: 2; பிலி. 2: 8-11.

2. கிறிஸ்துவுக்குள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்கு அருளப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களாவன:—ஜீவனுக்கும் தேவபக்திக்கும் வேண்டிய யாவற்றையும் அவர்களுக்கு உதவுவதும், இச்சீவியத்தில் கிருபையையும் மறுசீவியத்தில் மகிமையையும் அளிப்பதும், இம்மை மறுமை இரண்டிலும் தேவையான சமஸ்த நன்மைகளையும் தருவதுமாகிய இவைகளே. கிறிஸ்துவினுடைய புண்ணியத்தினிமித்தம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் இவ்வாக்குத்தத்தங்கள் மகா மிகுதியும் மேன்மையும் அருமையுமானவைகள். தீத். 1: 3; 1 யோ. 2: 25; 2 பே. 1: 3, 4.

XI. கிருபையுடன்படிக்கையைப் பராமரிக்குந் தொழில் ஆருக்குரியது?

கிருபையுடன்படிக்கையைப் பராமரிக்குந் தொழில் பரம நாயகனாகிய இயேசுகிறிஸ்து ஒருவருக்கே உரியது. இதைக்குறித்துச் சில விசேஷங்களைக் கவனிக்கவேண்டும்.

1. உடன்படிக்கையைப் பராமரிப்பதாவது, அது ஏற்பாடான நோக்கம் சித்தியாகும்படி அதைச் சரியாய் நடத்திச் செலுத்துவதேயாம்.

2. தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களை மகிமையில் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்குந் தொழில் மகா மேன்மையும் கஷ்டமுமானதாகையால், கிருபையுடன்படிக்கையை வெகு சாமர்த்தியமும் சாக்கிரதையுமாய்ப் பராமரிப்பது அவசியம். எபி. 2: 10-16.

3. கர்த்தரால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட யாவரும் ரட்சிப்புக்காகவும் ரட்சிப்பின் ஒவ்வொரு எத்தனத்துக்காகவும் கிறிஸ்துவை மாத்திரம் சார்ந்துகொள்ளும்படி, இவ்வுடன்படிக்கையைப் பராமரிக்குந் தொழில் அவரொருவருக்கே ஒப்புவிக்கப்பட்டது.

4. இந்தப் பராமரிப்புப் பாவிகளாய்ப்போன ஆதாமின் சந்ததியாராகிய சமஸ்த மனிதருக்குமெட்டிச் செல்லுகிறதாயிருக்கிறது. யோ. 3: 14, 15; லூக். 2: 10; மத். 28: 18, 19; 1 யோ. 2: 2; நீதி. 8: 4. திட்டமாய்ப் பேசுமளவில், கிறிஸ்துவானவர் தேவன் தெரிந்துகொண்டு தமக்குத் தந்தருளின மனிதரை மாத்திரம் சபலமாய் ரட்சிக்கிறார் என்று சொல்லவேண்டியதாயிருந்தும், தமது தொழிலின்படியே அவர் ஒவ்வொரு பாவியையும் ஈடேற்றத்தக்க ஜகத்ரட்சகராகவுமிருக்கிறார். ஒருவனுந் தவிராமல், சமஸ்தமானவர்களும் அவரிடத்தில் நித்தியசீவனைத் தேடும்படிக்கான தேவஉத்தரவுமுண்டு. இதற்கிசைந்தபடி, அவர் "எல்லா மனுஷருக்கும், விசேஷமாக விசுவாசிகளுக்கும்

இரட்சகராயிருக்கிறார்" என்றும், அவராலுண்டான ரட்சிப்புப் "பொதுவான ரட்சிப்பாயிருக்கிறது," என்றும் எழுதியிருக்கிறது. 1 தீமோ. 4: 10; யூதா 3. அந்தப்படியே அவர்தாமும் யாதொரு மட்டுத்திட்டமும்பண்ணாமல் இந்த ரட்சிப்பைப் பாவிகளான மனிதர் யாவருக்குந் தெரிவிக்கும்படி தமது ஊழியருக்குக் கட்டளையிட்டுமிருக்கிறார். மாற். 16: 15, 16.

5. கிறிஸ்துதாமே எப்படி அளவில்லாதவரோ அப்படியே அவராலுண்டான ரட்சிப்பும் அளவில்லாததே. அவர் சிந்தின திவ்விய ரத்தமும் சமஸ்த மனிதரும் மீட்கப்படுவதற்குப் போதுமானதே. அவர் கிருபையுடன்படிக்கையை முற்றமுடிய நிறைவேற்றியுமிருக்கிறார். அவர் செய்த பாவப்பிராயச்சித்தம் விலைமதிக்கக்கூடாத புண்ணியமும் சகல மனிதரையும் ரட்சிக்கத்தக்க வல்லமையுமுள்ளது. கிருபையுடன்படிக்கையைப் பராமரிக்கும் பராமரிப்பு மட்டுத்திட்டமில்லாமல் சமஸ்தமான பாவிகளுக்குமெட்டுகிறதாயிருக்கிறதற்குக் காரணம் இதுவே. இதினிமித்தந்தான் அவருடைய கட்டளைபடி சுவிசேஷமானது உலகமெங்குமுள்ள எல்லா மனிதருக்கும் பிரசங்கிக்கப்பட்டும் வருகிறது. யோ. 1 : 29.

XII. கிருபையுடன்படிக்கையின் நோக்கம் என்ன ?

தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களைப் பாவமும் நிர்ப்பந்தமுமான நிலைமையிலிருந்து விடுவித்து, இரட்சண்ணிய நிலைமைக்குள்ளாக்குவதே கிருபையுடன்படிக்கையின் நோக்கம். கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துதாமும் இதேநோக்கமுள்ளவராய், தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகவே இவ்வுடன்படிக்கையை நடத்திக்கொண்டுவருகிறார். தமது ஆவியின் வல்லமையால் அவர்களை உடன்படிக்கையின் கட்டுக்குள் சேர்த்து, அவர்கள் சீர்ப்பட்டு நித்திய பாக்கியமடைவதற்குவேண்டிய எல்லாவற்றையும் அருளுவதோடுங்கூட இந்த நன்மைகளையெல்லாம் உரித்தாக்கிக்கொள்ளுகிற விசுவாசமென்னும் வரத்தையும் அவர்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறார்.

அனுமான போதனைகள்.

XIII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன ?

1. மனுபுத்திரருக்குத் தேவனுடைய வழிகள் மகா ரகசியமும் அதிசயமுமானவைகள். அப்படியிருந்தும், அவ்வழிகளுக்கொப்புக்

கொண்டு ழேப்படிகிறதே நம்முடைய கடன். ஏசா. 55: 8. 9; ரோ.
11: 33. 2. தேவனைக்குறித்துச் சரியான அறிவடையும்படி வேத
வாக்கியங்களை ஆராய்வதவசியம். ஆனாலும், அவர் மறைத்து
வைத்தவைகளைக்குறித்து அதிதிட்பமாய் விசாரியாதபடிக்கு நாமெச்
சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும், உபா. 29: 29; எரே. 23: 18. 3. இரு
ணைசெய்வதில் தேவன் சுயாதிபத்தியமுள்ளவரே. 4. தேவனுடைய
இரகசிய தீர்மானம் நமக்குப் பிரமாணமல்ல. ஆகையால், அவர் அப்
படிப்பட்ட தீர்மானஞ் செய்யாமலிருந்தாற்போலவே நம்முடைய
அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதியாக்கும்படி நாமெப்
பொழுதும் பிரயாசப்படவேண்டியது. 5. தம்மைத்தாமே கெடுத்துக்
கொண்ட மனிதருக்கு நித்[illegible] திரியேகரானவர் காட்டியிருக்கிற அன்பு
எந்தப் புத்திக்குமெட்டா[illegible] அதிசயமானது. 6. கிருபையுடன்படிக்
கை பாவிகளின் நிலைமை[illegible]க்கும் அவசியத்துக்கும் எவ்விதத்திலும் யோக்
கியமும் தகுதியுமானதே. 7. நமக்குப் பிணையாளியாய்த் தேவனு
டைய உக்கிரகோபத்தை அனுபவித்துத்தரித்த இயேசுவானவர்
நமது முழுநேசத்து[illegible]க்கும் சங்கைக்கும் பாத்திரமுள்ளவர். 8. மனி
தர் எப்படிப்பட்ட[illegible]ர்களாயிருந்தாலும், அவர்களுக்குத் தேவன் கிறி
ஸ்துவாலுண்டான [illegible] ரட்சிப்பைச் சுவிசேஷத்தின் மூலமாகக்கூறி,
அதையவர்களுக்கி[illegible]வசமாய் அருளப் பூரண சித்தமுள்ளவராயிருக்
கிறார். 1 தீமோ. 2: 4; 2 பே. 3: 9. 9. "சகலமும் திட்டம்
பண்ணப்பட்டிருக்கிற நிச்சயமான" இந்த நித்திய கிருபையுடன்
படிக்கைக்குட்பட்டவர்களாயிருக்கிறோமோ இல்லையோ என்று நம்மை
நாம் சோதித்தறிந்துகொள்வது அவசியம். 10. பிதாவாகிய தேவ
னுக்கும் குமாரனாகிய தேவனுக்குமுண்டான இந்தக் கிருபையுடன்
படிக்கையின்படி, இயேசுகிறிஸ்துவானவர் எல்லா மனுஷருக்கும்,
விசேஷமாக நம்மொவ்வொருவருக்கும் ரட்சகராயிருக்கிறாரென்று
நாம் உறுதியாய் விசுவாசித்துக்கொள்ளவேண்டும். 11. இவ்வுடன்
படிக்கைக்குட்படாதவர்களுக்கு மறுமையைக்குறித்த யாதொரு நன்
னம்பிக்கையுமில்லை. இதையல்லாமல், பாவத்துக்கு வேறே எந்தப்
பரிகாரமுங் கிடையாது. 12. கிருபையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டிருக்
கிறோமென்பதற்குப் பரிசுத்தமானமுறையே தகுந்த அத்தாட்சி. ஆகை
யால், அதையடைவது நமக்கின்றியமையாததே. 13. கிறிஸ்து ஒரு
வரே கிருபையுடன்படிக்கையைப் பராமரிக்கிறவராயிருப்பதினாலே
யும், சமஸ்தமும் அவருக்கொப்புக்கொடுத்திருப்பதினாலேயும், நமக்
குத் தேவையான யாவற்றையும் அவர் ஒருவரிடத்திலேயே போய்
நாம் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டியது. 14. கிருபையுடன்படிக்கைக்

குட்பட்டவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கும் என்பது நிச்சயமாமே. 15. இவ்வுடன்படிக்கைக்குட்பட்ட விசுவாசிகளின் பாக்கியம் எப்படியோ, அப்படியே இதற்குட்படாத அவிசுவாசிகளின் நிர்ப்பாக்கியமும் அளவில்லாததே.

மீட்பரின் தன்மையும் வடிவமும்.

இருபத்தோராம் வினா.

தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் மீட்பர் யார்?

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து ஒருவரே தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் மீட்பர். தேவனுடைய நித்திய குமாரனுயிருந்த அவர் மனிதனாகி, இப்படி இரண்டு வெவ்வேறான சுபாவங்களையுடைய ஒரே ஆளாகிய தேவனும் மனிதனுமாயிருக்கிறார். சதாகாலமும் அப்படியே இருப்பார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஏழு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் மீட்பர். கலா. 4: 4, 5; "நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை மீட்டுக்கொள்ளத்தக்கதாக, காலம் நிறைவேறினபோது, ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தவரும், நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழானவருமாகிய தம்முடைய குமாரனைத் தேவன் அனுப்பினார்." 1 தீமோ. 2: 5.

2. இயேசுகிறிஸ்து ஒருவரே மனிதருக்கு மீட்பர். அப். 4: 12; "அவராலேயன்றி வேறொருவராலும் ரட்சிப்பு இல்லை; நாம் ரட்சிக்கப்படும்படிக்கு வானத்தின்கீழெங்கும், மனுஷர்களுக்குள்ளே அவருடைய நாமமேயல்லாமல் வேறொருநாமம் கட்டளையிடப்படவும் இல்லை."

3. இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய நித்திய குமாரன். மத். 16: 16; "நீர் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனுகிய கிறிஸ்து." எபி. 1: 8.

4. இயேசுகிறிஸ்து மனிதனானார். யோ. 1: 14; "அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய் நமக்குள்ளே வாசம்பண்ணினார்; அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்; அது பிதாவுக்கு ஒரேபேறானவருடைய மகிமைக்கேற்ற மகிமையாகவே இருந்தது." எபி. 2: 14-16.

5. இயேசுகிறிஸ்து தேவனும் மனிதனுமாயிருக்கிறார். 1 தீமோ. 3: 16; "அன்றியும், தேவபக்திக்குரிய ரகசியமானது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியே ம[illegible] மேன்மையுள்ளது; தேவன் மாமிசத்திலே வெளிப்பட்டார்." ரோ. 9: 5.

6. இயேசுகிறிஸ்து தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமுள்ள ஒரே ஆளாயிருக்கிறார். கொ[illegible]லா. 2: 9; "தேவத்துவத்தின் பரிபூரணமெல்லாம் சரீரப்பிர[illegible]ரமாக அவருக்குள் வாசமாயிருக்கிறது."

7. இயேசுகிறி[illegible]ஸ்து சதாகாலமும் தேவனும் மனிதனுமாகவே இருப்பார். எபி. 7[illegible]24; "இவரோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறபடியினாலே, மா[illegible]றிப்போகாத ஆசாரியத்துவமுள்ளவராயிருக்கிறார்."

விரித்துரை.

II. கர்த்தரா[illegible]கிய இயேசுகிறிஸ்து ஒருவரே தேவனால் தெரிந்துகொள்[illegible]ளப்பட்டவர்களின் மீட்பர் என்கிறாயே; அவருக்குக் கர்த்தராகிய இ[illegible]யேசுகிறிஸ்து என்னும் பேர் உண்டானதெப்படி?

தேவத்[illegible]மையின்படி அவர் "பூமியனைத்தின்மேலும் உன்னதமானவரும்," [illegible]த்தியஸ்தத்தொழிலின்படி "வானத்திலும் பூமியிலும் சகல அதிகாரமும்" பெற்றவருமாயிருப்பதினாலே கர்த்தர் என்கிற பேரும், மத். 28: 18; "தமது சனங்களின் பாவங்களை நீக்கி, அவர்களை இரட்சிப்பதினாலே இயேசு என்கிற பேரும், மத். 1: 21; லூக். 1: 31; அப். 4: 12; தேவன் அவரை அபிஷேகம்பண்ணினதினாலே கிறிஸ்து என்கிற பேரும் அவருக்குண்டாயிற்று. கிறிஸ்து என்னும் கிரேக்கு பதமும், மேசியா என்னும் எபிரேயு பதமும் ஒரே அர்த்தமுள்ளது; அதாவது அபிஷேகம்பெற்றவர் என்பதே. அவர் மத்தியஸ்தத்தொழிலுக்கு நியமிக்கப்பட்டவரென்பதும், அத்தொழிலை நடத்த அவர் பூரண யோக்கியமும் திறமையுமுள்ளவரென்பதும் இ

சப் பேரால் குறிப்பித்திருக்கிறது. சங். 45 : 7; ஏசா. 61 : 1; நீதி. 8 : 23; அப். 10 : 38.

1. **இயேசுகிறிஸ்து தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் மீட்பர்** என்பதின் தாற்பரியத்தை விவரித்துக்காட்டு.

மீட்பர் எனவே மீட்கப்பட்டவரும் உண்டென்பது தானே பெறப்படும். மீட்கிறதென்றால், சிறையிலாவது அடிமையிலாவது இருக்கிறதைக் கிரயங்கொடுத்திரட்சிப்பதேயாம். ஒருவனுந் தவிராமல் மனிதர் யாவரும் சுபாவத்தின்படியே சிறைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள், எபே. 2: 1 இ. முதல் உடன்படிக்கை மீறப்பட்டதினால் சமஸ்தமானவர்களும் சாத்தானுக்கும் பாவத்துக்கும் உலகத்துக்கும் மரணத்துக்கும் நித்திய நரகத்துக்கும் அடிமையானவர்களே. இதற்கேற்க, அவர்கள் ஏசா. 49: 24-ல் "நீதியாய்ச் சிறைப்பட்டுப்போனவர்கள்" என்னப்படுகிறார்கள். சாத்தான் முதலான சத்துருக்களின் கையினின்று கெட்டுப்போன பாவிகளை மீட்டிரட்சிக்கும்படியாக இயேசுகிறிஸ்துவானவர் அவர்களுடைய பாவத்தால் மகிமைகுலைந்த தேவனுடைய நீதிக்குத் திர்ப்திகரமான மீட்கும்பொருளொன்றைச் செலுத்துவதின்றியமையாததே. அவர் தம்மைத்தாமே பாவப்பிராயச்சித்த பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தபோது அப்படிப்பட்ட மீட்கும்பொருளைச் செலுத்தினார். செலுத்தவே, "நீதியாய்ச் சிறைப்பட்டுப்போனவர்கள்" சிறைமீளுகிறதற்கும், இழந்த பாக்கியத்தில் திரும்பச் சேருகிறதற்கும் இனி வேறே ஏதுவும் செய்யவேண்டியதாயிருந்ததில்லை. 1 தீமோ. 2: 5, 6; 1 பே. 1: 18, 19.

2. **இயேசுகிறிஸ்து ஒருவரே மீட்பர்** என்று சொல்லுவானேன்?

மீட்பென்னும் அரிதான வேலையைச் செய்துமுடிக்க அவரொருவரே திராணியுள்ளார். ஏசா. 63: 5. அந்த வேலைக்கென்று தேவன் அவரொருவரையே பிரித்தெடுத்தார். அதைச் செய்யப் பிதாவானவர் அவரொருவரையே முத்திரித்தார். தமது ஆடுகளுக்காகச் சீவனைக் கொடுக்கும்படி அவரொருவருக்கே தேவனால் உத்தரவாயிற்று. வேதமும் அவரொருவரையே மீட்பராக வெளிப்படுத்துகிறது. மீட்கும் கிரியையை நிறைவேற்றுகிறதற்கு அவரொருவரே எல்லாவிஷயங்களிலும் யோக்கியமும் சக்தியுமுள்ளவர். இந்த முகாந்தரங்களினாலேதான் இயேசுகிறிஸ்து ஒருவரையே மீட்பர் என்கிறோம்.

III. **இயேசுகிறிஸ்துவுக்குத் தேவனுடைய நித்தியகுமாரன்** என்னும் பேர் என்னத்தினால் வந்தது?

அது அவருடைய தொழிலினால் வந்ததென்று சொல்லுவார் சிலர். இது தப்பே. அவருக்குத் "தேவனுடைய ஒரேபேறான நித்திய குமாரன்" என்கிற நாமமுண்டாவதற்கு அவர் தொழிலில் யாதொரு ஏதுவுமில்லை. அவர் இயல்பாகவே தேவனுடைய நித்தியகுமாரனாயிருக்கிறார். திரித்துவத்தில் முதல் ஆளானவர் எப்படி இயல்பும் அவசியமுமாகப் பிதாவென்னப்படுகிறாரோ, அப்படியே கிறிஸ்துவானவரும் இயல்பும் அவசியமுமாகத் தேவனுடைய நித்திய குமாரன் என்னப்படுகிறார். அவருடைய புத்திரத்துவத்துக்கு அவருடைய தொழில் வேறேயென்பது யோ. 7: 29-ல் தெளிவாய் விளங்குகிறது: "நான் அவரால் வந்திருக்கிறபடியினாலும், அவர் என்னை அனுப்பியிருக்கிறபடியினாலும், நானே அவரை அறிந்திருக்கிறேன் என்றார்." இங்கே "அவரால் வந்திருக்கிறேன்" என்பது அவருடைய நித்திய ஜென்மிப்பையும், "அவர் என்னை அனுப்பினார்" என்பது அவர் பெற்ற தொழிலையுங் காட்டிநிற்கிறது. ஆயினும், தேவகுமாரனுடைய நித்திய ஜென்மிப்பானது நமது சொற்ப அறிவுக்கும் புத்திக்கும் முற்றிலுமெட்டாத காரியமே. "அவருடைய வம்சத்தை யாரால் சொல்லிமுடியும்" என்று எழுதியிருக்கிறது. ஏசா. 53: 8.

IV. **இயேசுகிறிஸ்து மனிதனாகவேண்டிய அவசியம் என்ன?**

நமக்குத் தகுந்த மீட்பராகும்பொருட்டு இயேசுகிறிஸ்துவானவர் நமது எலும்பில் எலும்பும் மாம்சத்தில் மாம்சமுமான மனிதனாகவேண்டியதவசியமானதே. யோ. 1: 14; கலா. 4: 4, 5; எபி. 2: 16, 17. ஆனாலும், மனிதனானதினாலே அவர் தேவனல்லாதவரானார் என்று எவ்விதத்திலும் எண்ணலாகாது. அவர் "இம்மானுவேல்" ஆனார். அதாவது, நமது சுபாவத்தைத் தரித்துக்கொண்டதினாலே "நம்மோடிருக்கிற தேவன்" ஆனார் என்பதே. ஏசா. 7: 14; மத். 1: 23.

V. இயேசுகிறிஸ்து தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமாகிய **இரண்டு சுபாவங்களையுமுடையவராய் இருக்கவேண்டியதென்ன?**

அந்த இரண்டு சுபாவமும் அவருக்கில்லாதபட்சத்தில், அவர் மீட்பராயிருப்பது எவ்விதத்திலுங் கூடாமையே. எப்படியெனில்:—

1. **தேவசுபாவம் இல்லாதபட்சத்தில்,** பாவத்துக்கு வரவேண்டிய கோபாக்கினையின் அளவற்ற பாரத்தை அவர் தாங்கவுமாட்

டார்; கொஞ்சநேரமாத்திரம் அவர் பட்ட பாடுகள் பாவத்துக்குப் போதுமான பிராயச்சித்தமாயிருக்கவுமாட்டாது.

2. **மனிதசுபாவம் இல்லாதபட்சத்தில்,** (1) மரணமடைவது அவராலே கூடாது. "பாவஞ்செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்" என்று வேதத்தில் சொல்லியபடி, பாவிகளை மீட்கத் தலைப்பட்டவர், எந்தச் சுபாவத்தில் பாவஞ்செய்யப்பட்டதோ அந்தச் சுபாவத்தையே தரித்துக்கொண்டு அவர்களுக்காக மரிப்பதின்றியமையாததே, எசே. 18: 4, 20; (2) நம்முடைய பலவீனங்களைக்குறித்துப் பரிதபிக்கவும் அவராலே கூடாது, எபி. 4: 15; (3) பிதாவின் வலதுபாரிசத்திலிருந்து நமக்காக வேண்டுதல்செய்யவும் அவராலே கூடாது. எபி. 7: 25. ஆகையால், இயேசுகிறிஸ்து தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமாகிய இரண்டு சுபாவத்தையுமுடையவராயிருப்பதவசியமே.

VI. இயேசுகிறிஸ்து தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமாகிய வெவ்வேறான இரண்டு சுபாவத்தையுமுடைய ஒரே ஆளாயிருக்கிறார் என்று சொல்லப்படுவதேன்?

1. மனிதசுபாவத்தோடே ஐக்கியப்பட்டதினாலே அவருடைய தேவசுபாவமானது மட்டுப்படவும், தேவனுக்குரிய திவ்விய இலட்சணங்களை இழக்கவுமில்லையென்றும்; 2. தேவசுபாவத்தோடே ஐக்கியப்பட்டதினாலே அவருடைய மனுஷசுபாவமானது தேவ இலட்சணங்களை அடையவில்லையென்றும் தெளிவிக்கும்படிக்கே, அவர் தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமாகிய வெவ்வேறான இரண்டு சுபாவத்தையுமுடைய ஒரே ஆளாயிருக்கிறாரென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியிருந்தும், இயேசுவானவர் தமது மனுஷதன்மையின்படியேயும் மற்றெல்லா மனிதரைப்பார்க்கிலும் சொல்லிமுடியாத மேன்மையுள்ளவர்தான்.

VII. இயேசுகிறிஸ்து தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமுள்ள ஒரே ஆளாயிருக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டதேன்?

தத்தமக்குரிய விசேஷித்த இயல்பும் குணங்களுமுள்ள அவ்விரண்டு சுபாவங்களும் வெவ்வேறாயிருந்தும், கிறிஸ்துவுக்குள் அவைகள் பிரிவுபட்டவைகளல்ல. அதாவது, அவர் இரண்டு ஆளாயிராமல், ஒரே ஆளாயிருக்கிறார் என்பதே. அவ்விரண்டு சுபாவங்களும் ஒரே ஆளாகிய அவரிடத்தில் ஐக்கியப்பட்டிருப்பது ஏசா. 9: 6-ம் வசனத்தினால் தெளிவாமே. அதிலே: "நமக்கு ஒரு பாலகன் பிறந்தார்" என்பதோடே, "அவர் நாமம் வல்லமையுள்ள தேவன் என்னப்படும்" என்

பது கூட்டிச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த விசேஷத்தை விளக்கிக்காட்டும்பொருட்டே இயேசுகிறிஸ்து தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமுமுள்ள "ஒரே ஆளாயிருக்கிறார்" என்று சொல்லப்பட்டது.

1. தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களின் மீட்பர் தேவனும் மனிதனுமாகிய ஒரே ஆளாயிருக்கவேண்டியதற்கு முகாந்தரங்களென்ன?

அதற்கு நாலு முகாந்தரங்களுண்டு. என்னவெனில்:—

(1) தேவன் அந்தந்தச் சுபாவத்துக்குரிய அவருடைய கிரியைகளை நமக்குப் புண்ணியமாக அங்கீகரித்துக்கொள்ளவும், அக்கிரியைகளினால் நமக்குத் திடநம்பிக்கையுண்டாகவுந்தக்கதாக அவைகள் தேவனும் மனுஷனுமான ஒரே ஆளால் செய்யப்படுவதவசியம்.

(2) தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் மத்தியஸ்தராய் நிற்கத்தக்கவர் தேவனுக்கு நெருங்கிய சம்பந்தியும் நமக்குக் கிட்டின உறவுமாயிருப்பதின்றியமையாதது. அப். 20: 28; 1 யோ. 1: 7.

(3) கோபமூட்டப்பட்ட தேவனும் கோபமூட்டின மனிதனுமாகிய இருதிறத்தாரின் காரியத்தையுஞ் சரியாய்க் காத்துநடத்தவும், ஒப்புரவாகுதலுக்கு வேண்டியதெல்லாவற்றையுஞ் செய்துமுடிக்கவுந் தக்கதாக இருதிறத்தாருடைய சுபாவமும் அவருக்குத் தேவையானதே.

(4) நமது பட்சத்தில் அவர் மனிதசுபாவத்தின்படி நம்முடைய பலவீனங்களைக்குறித்துப் பரிதபிக்கிற அன்புள்ள சகோதரனுமாய், தேவன்பட்சத்தில் தேவசுபாவத்தின்படி அவருடைய நீதிக்குத் திருப்தி செய்து அவரை மகிமைப்படுத்துகிற அருமை குமாரனுமாய் நின்று, இப்படித் தாம் இரட்சண்ணியவிஷயத்தில் செய்வதெல்லாம் இருதிறத்தாருக்கும் அனுகூலமும் மனரம்மியமுமாய்ச் செய்துமுடிக்கத்தக்கதாக அவர் தேவனும் மனிதனுமான ஒரே ஆளாயிருப்பதவசியமே.

2. இயேசுகிறிஸ்து சதாகாலமும் தேவனும் மனிதனுமான ஒரே ஆளாயிருப்பாரென்பதற்குத் தாற்பரியமென்ன?

இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய இரண்டு சுபாவங்களின் ஐக்கியமானது ஒழியாததும் நித்தியத்துக்கும் நிலைநிற்கிறதுமான ஐக்கியமென்பதே அதற்குத் தாற்பரியம். அவர் என்றென்றைக்குமுள்ள மத்தியஸ்தரென்று வேதம் போதிக்கிறது. அப்படியிருக்க, தேவனுக்கு

மனிதருக்கும் ஐக்கியக்கட்டாயிருக்கிற தமது மனுஷசுபாவத்தை அவர் சதாகாலமும் வைத்துக்கொள்வதவசியமாமே. எபி. 7 : 25 ; லூக். 1 : 32 ஞ ; பிலி. 3 : 21 ; 2 : 9 ஞ.

3. கிறிஸ்துவின் இருசுபாவங்களுக்குமுள்ள ஐக்கியத்துக்கும் அவருக்கும் விசுவாசிகளுக்குமுள்ள ஐக்கியத்துக்கும் வித்தியாசம் உண்டா?

வித்தியாசமுண்டு. கிறிஸ்து இரண்டு சுபாவங்களுங்கூடிய ஒரே ஆளாயிருக்கிறார் ; அவரும் விசுவாசிகளுமோ அப்படியல்ல. அவர்கள் கிறிஸ்துவிலும் கிறிஸ்து அவர்களிலும் நிலைத்திருக்கிறதாக வேதத்தில் போதித்திருந்தும், அவரும் அவர்களும் ஒரே ஆளென்று எவ்விடத்திலுஞ் சொல்லக்காணோம்.

அனுமான போதனைகள்.

VIII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. கெட்டுப்போன பாவிகளுக்குத் தேவன் காண்பித்திருக்கிற அன்பு மனோவாக்குக்கெட்டாத மேன்மையுள்ளது. அவர்களை மீட்க வேறே வழியில்லையென்று கண்டு, அவர்தாமே தாழ்ந்தருளி அவர்களுடைய சுபாவத்தைத் தரித்துக்கொண்டார். 2. மனுஷ ஆத்துமா மிகவும் அருமையானது. அதை மீட்கிறதற்கு நித்திய தேவகுமாரனுடைய இரத்தமேயல்லாமல், போதுமான வேறே எந்தப்பொருளும் இல்லை. 1 பேது. 1 : 18, 19. 3. கிறிஸ்துவின் இரண்டு சுபாவங்களும் ஒரே ஆளாகிய அவருக்குள் பிரியாத ஐக்கியமாயிருப்பது நமக்கு மிகுந்த ஆறுதலே. அந்த ஐக்கியம் நித்தியமுள்ளதாயிருக்க, அவருக்கும் விசுவாசிகளுக்குமுண்டான ஐக்கியமும் நித்தியமுள்ளதேயாம். யோ. 14 : 19, 20. 4. கிறிஸ்துவுக்குத் தூரமாயிருக்கிறவர்கள், சாகும்முன் அவரிடத்தில் புகலிடமடையாவிட்டால், நித்தியத்துக்கும் அழிந்து போவார்கள். 5. கிறிஸ்து மனிதரின்மேலேற்றிய மாட்சிமை அதிசயமானது ; அவர்களுக்குப்பதிலாக மரணமடையும்படி அவர் மனிதனானார். எபி. 2 : 16. 6. வானத்துக்குயர்த்தப்பட்ட கிறிஸ்துவின் மேல் விசுவாசம் வைப்பதவசியம் ; தற்காலத்தில் அவர் விசுவாசம் என்கிற கண்ணுக்குமாத்திரம் தென்படுகிறவராயிருக்கிறார். மாற். 16 : 16.

---

௧. மீட்பர் மனிதாவதாரமெடுத்தது.

இருபத்திரண்டாம் வினா.

தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்து எப்படி மனிதனானார்?

தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்து நிசமான ஒரு சரீரத்தையும் புத்தியுள்ள ஒரு ஆத்துமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டதினாலே மனிதனானார். அவர் பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையால் கன்னிமரியாளுடைய கர்ப்பத்தில் உற்பவித்து, அவளிடத்தில் பாவமில்லாதவராகவே பிறந்தார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

நாலு காரியங்கள். அவையாவன :—

1. தேவகுமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்து நிசமான ஒரு சரீரத்தையும் புத்தியுள்ள ஒரு ஆத்துமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டதினாலே மனிதனானார். எபி. 2 : 14 ; "ஆதலால் பிள்ளைகள் மாம்சத்தையும் ரத்தத்தையும் உடையவர்களாயிருக்க, அவரும் அவர்களைப்போல் மாம்சத்தையும் ரத்தத்தையும் உடையவரானார்." மத். 26 : 38 ; "என் ஆத்துமா மரணத்துக்கேதுவான துக்கங்கொண்டிருக்கிறது" என்றார்.

2. தமது மனுஷசுபாவத்தின்படி இயேசுகிறிஸ்து பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையினாலே உற்பவித்தார். லூக். 1 : 35 ; "பரிசுத்த ஆவி உன்மேல் வரும் ; உன்னதமானவருடைய பலம் உன்மேல் நிழலிடும் ; ஆதலால் உன்னிடத்தில் பிறக்கும் பரிசுத்தமுள்ளது தேவனுடைய குமாரன் எனப்படும்."

3. இயேசுகிறிஸ்து கன்னிமரியாளிடத்தில் பிறந்தார். லூக். 1 : 31 ; "இதோ, நீ கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாய், அவருக்கு இயேசு என்று பேரிடுவாயாக" என்றான். லூக். 2 : 7 ; "அவள் தன் முதற்பேறான குமாரனைப் பெற்றாள்."

4. இயேசுகிறிஸ்து பாவமில்லாதவராய்ப் பிறந்து, எப்போதும் பாவமில்லாதவராகவே இருக்கிறார். எபி. 4 : 15 ; "எல்லாவிதத்திலும் நம்மைப்போல் சோதிக்கப்பட்டும், பாவமில்லாதவராயிருக்கிற பிரதான ஆசாரியரே நமக்கிருக்கிறார்." எபி. 7 : 26.

விரித்துரை.

II. கிறிஸ்து நிசமான ஒரு சரீரத்தையும் புத்தியுள்ள ஒரு ஆத்துமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டதினாலே மனிதனானார் என்கிறோமே; அவர் நிசமான ஒரு சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டாரென்று சொல்லப்பட்டதேன்?

நமக்கெப்படியோ அப்படியே கிறிஸ்துவுக்கும் மெய்யான மாம்சமும் ரத்தமும் எலும்புமுள்ள தேகம் உண்டாயிருந்ததென்று காட்டும்படிக்கே, அவர் நிசமான ஒரு சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டாரென்று சொல்லப்பட்டது. அவர் உண்மையான மனுஷ தேகத்தைத் தரித்துக்கொள்ளாமல், அதின் தோற்றத்தைமாத்திரம் காட்டின வேஷமான ஒரு உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டாரென்று சொல்வார் சிலர். இது சமூலமும் மனோபாவனையான வீணெண்ணமே. அவர் உள்ளபடி மாம்சதேகியாயிருந்தாரென்பதற்கு வேதம் மாத்திரமல்ல, அவருடைய உடை நடை பாவனை சமஸ்தமும் அத்தாட்சி. மனிதரைப்போலவே அவரும் புசித்துக் குடித்து, தூங்கி விழித்து, களைத்துத் தெளிந்து, மற்றும் தேகத்துக்குரிய சகலவிதமான கிரியைகளையுஞ் செய்துவந்தார். எபி. 2 : 17; 10 : 5; லூக். 24 : 39.

இயேசுகிறிஸ்து புத்தியுள்ள ஆத்துமத்தை எடுத்துக்கொண்டாரென்று சொல்லியதேன்?

நமக்கெப்படியோ அப்படியே கிறிஸ்துவுக்கும் மெய்யான மனுஷ ஆத்துமா இருந்ததென்று காட்டும்படிக்கே, அவர் புத்தியுள்ள ஆத்துமத்தை எடுத்துக்கொண்டாரென்று சொல்லியது. அவர் மனிதருடைய ஆத்துமத்துக்குரிய சுகதுக்கம், அன்பு பகை, விருப்பு வெறுப்பு இவை முதலான எல்லாக் குணங்களும் உணர்ச்சிகளுமுள்ளவராயிருந்தார். நிசமான சரீரத்தோடேகூடப் புத்தியுள்ள ஆத்துமாவும் அவருக்கில்லாதபட்சத்தில், அவரை மனிதனென்று சொல்வது கூடாமையே. அப்படிப்பட்ட நிசமான மனுஷீக ஆத்துமத்தையுடையவராயிருந்தார் என்று வேதம் பரிஷ்காரமாய்ப் போதிக்கிறது. மத். 26 : 38; மாற். 8 : 12; லூக். 10 : 21; 23 : 46; யோ. 11 : 33; 13 : 21.

2. இயேசுகிறிஸ்து நிசமான சரீரத்தையும் புத்தியுள்ள ஆத்துமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டார் என்று சொல்லப்பட்டதேன்?

மனிதனாய்ப் பிறவாததற்குமுன்னே கிறிஸ்து அநாதியாயிருந்தாரென்றும், அவர் மனிதசுபாவத்தைத் தரித்துக்கொண்டது சுதா

வான செய்கையாயிருந்ததென்றும் தெரிவிக்கும்படிக்கே, அவர் நிசமான சரீரத்தையும் புத்தியுள்ள ஆத்துமத்தையும் எடுத்துக்கொண்டார் என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்கிசையவே, கெட்டுப்போன மனிதருடைய காரியத்தில் வலியக் கையிட்டுக்கொண்ட அவர் தாம் மனிதாவதாரமெடுப்பதையும், பாவிகளை மீட்கும் வேலையைச் செய்துமுடிப்பதையும் மகா ஆவலும் சந்தோஷமுமாய் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாரென்று வேதம் முறையிடுகின்றது. கலா. 4 : 4, 5; யோ. 6 : 62; 8 : 58; நீதி. 8 : 29 ழ; மீகா. 5 : 2; எபி. 10 : 7, 9.

III. இயேசுகிறிஸ்து மனுஷசுபாவத்தின்படி பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையினாலே உற்பவித்தார் என்பதின் தாற்பரியம் என்ன?

கிறிஸ்துவின் ஆத்துமாவும் சரீரமும் பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையினாலே அற்புதமும் சுபாவாதீதமுமாய் உண்டாக்கப்பட்டதென்பதே அதின் தாற்பரியம். எப்படியெனில், (1) பரிசுத்த ஆவியானவர் தமது சர்வவல்லமையினாலே கன்னிமரியாளுடைய தேகத்திலிருந்து கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை உருவாக்கினார். இப்படிக்கில்லாதபட்சத்தில், கிறிஸ்து நமது எலும்பில் எலும்பும் மாம்சத்தில் மாம்சமுமாய், ஆபிரகாமின் சந்ததியுமாய், தாவீதின் வம்சத்தானுமாய், யூதாகோத்திரத்தில் தோன்றினவருமாயிருப்பதும் சொல்லப்படுவதுமெல்லாம் கூடாத காரியமே. (2) பரிசுத்த ஆவியானவர் தமது சர்வவல்லமையினாலே கிறிஸ்துவின் ஆத்துமத்தை நவமாய்ச் சிருஷ்டித்து, அதை அவருடைய சரீரத்தோடே நெருங்கிய ஐக்கியமுள்ளதாகக் கூட்டிவைத்தார்.

1. அதிசயமான இந்தக் கிரியையில் திரித்துவத்திலுள்ள மூவரும் தத்தமக்குரிய பங்குள்ளவர்களாயிருந்ததைக் [illegible]டு.

(1) பிதாவானவர் கிறிஸ்துவுக்கொரு சரீரத்தை, அதாவது மனுஷசுபாவத்தை ஆயத்தம்பண்ணினார். எபி. 10 : 5.

(2) பரிசுத்த ஆவியானவர் தமது சர்வவல்லமையினாலே கன்னிமரியாளின்மேல் நிழலிட்டு, அவளுடைய தேகத்திலிருந்து அதை உருவாக்கினார். லூக். 1 : 35.

(3) தேவகுமாரனானவர் தமக்கு ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டதும் உருவாக்கப்பட்டதுமான அந்த மனுஷசுபாவம் தமது தேவசுபாவத்தோடேகூடி ஒரே ஆளாகும்படி, அதைத் தம்மிடத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். எபி. 2 : 14 ழ. இவ்விதமாகவே இவ்வதிசயமான கிரி

யையில் திரித்துவத்திலுள்ள மூவரும் தத்தமக்குரிய பங்குள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்.

IV. தமது மனுஷசுபாவத்தின்படி இயேசுகிறிஸ்து யாரிடத்தில் பிறந்தார்?

தமது மனுஷசுபாவத்தின்படி இயேசுகிறிஸ்து கன்னிமரியாளிடத்தில் பிறந்தார். அவள் ஆபிரகாமின் சந்ததியாளும் தாவீதின் வம்சத்தாளுமாயிருந்தாள். அக்காலத்தில் அவள் குடும்பம் மிகவுஞ் சிறுமைபட்டிருந்தது. கிறிஸ்துவின் வம்சவரலாற்றை மத். 1-ம் அதிகாரத்திலும், லூக். 3-ம் அதிகாரத்திலுங் காண்க. மேலும், ஏசா. 11: 1; 53: 2-யும் பார். ஏசா. 7: 14-தை மத். 1: 18-21-ஞடன் ஒத்துப்பார்க்க.

1. இயேசுகிறிஸ்து கன்னிகையினிடத்தில் பிறக்கவேண்டிய அவசியமென்ன?

இயேசுகிறிஸ்துவின் மனுஷசுபாவமானது பூரண பரிசுத்தமுள்ளதாயிருக்கும்படியாகவும், ஆதியிலே தேவன் உண்டாக்கின மனிதரின் சுபாவத்தைப்போலவே அதுவும் முழுதும் மாசுமற்றதாகத் தேவனுக்கு ஒப்புவிக்கப்படத்தக்கதாயிருக்கும்படியாகவும், அது ஆதாமின் வம்சத்தில் சுபாவமாய்ப் பிறக்கிற யாவருக்குமிருக்கிற சென்மபாவமில்லாததாயிருக்கும்படியாகவுமே அவர் கன்னிகையினிடத்தில் பிறப்பதவசியம்.

V. இயேசுகிறிஸ்து பாவமில்லாதவராய்ப் பிறந்தார் என்பதற்குக் கருத்தென்ன?

இயேசுகிறிஸ்து ஆதாமின் வம்சத்திலே சுபாவமாய்ப் பிறவாமல் அதிசயமாய்ப் பிறந்தபடியினாலே, உலகத்தில் செனிக்கும் மற்றெல்லா மனிதருக்குமொட்டிக்கொண்டுவருகிற சென்மபாவக்கறையானது அவரிடத்திற் சிறிதேனுமிருந்ததில்லையென்பதே அதற்குக் கருத்து.

1. இயேசுகிறிஸ்து கிஞ்சித்தேனும் பாவமில்லாதவராய்ப் பிறக்கவேண்டிய அவசியமென்ன?

(1) சுத்த பரிசுத்தமான அவருடைய தேவசுபாவத்தோடே பிரிக்கக்கூடாமையாய் ஐக்கியப்படுவதற்கு அவருடைய மனுஷசுபாவமும் சுத்த பரிசுத்தமாயிருப்பது இன்றியமையாததே. (2) அவருடைய மனுஷசுபாவமானது கறை குற்றம் ஒன்றுமில்லாதிருந்தாலொழிய, அதைப் பாவப்பிராயச்சித்தபலியாகச் செலுத்துவது எவ்விதத்தி

லுஞ் சரிப்படவேமாட்டாது. ஆகையால் அவர் கிஞ்சித்தேனும் பாவமில்லாதவராய்ப் பிறப்பதவசியமாமே.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. கெட்டுப்போன பாவிகளை மீட்டிரட்சிக்கிற தேவனுடைய அன்பும் கிறிஸ்துவினுடைய அன்பும் புத்திக்கெட்டாத மகத்துவமானது. அதிசயமான இந்தக் காரியத்தைச் செய்துமுடிக்கும்படி பிதாவானவர் தமது நேச புத்திரனைக் கொடுத்தருளினார்; குமாரனானவரும் அளவில்லாத தமது மகிமையிலிருந்து தாழ்ந்தருளி ஏழை மனிதனானார். 2. சென்மபாவம் கர்மபாவம் இரண்டிலுமிருந்து விடுதலைபெறும் வழி இதொன்றேயல்லாமல் வேறேயில்லை. 3. நமது பலவீனங்களைக் குறித்துப் பரிதபிக்கத்தக்கதாக, நமது எலும்பில் எலும்பும் மாம்சத்தில் மாம்சமுமான இயேசுகிறிஸ்துவானவர் நமக்குச் சகலவிதத்திலும் தகுந்த ரட்சகராயிருக்கிறார். 4. கிறிஸ்து மனுஷசுபாவத்தைத் தரித்திருப்பதினால், அவரை நமக்குச் சொந்தமான ரட்சகரென்று தெரிந்து மகிழ வெகுவாய்த் தைரியப்படுகிறோம்.

மீட்பரின் தொழில்கள்.

இருபத்துமூன்றும் வினா.

தமது மீட்பராக, கிறிஸ்து என்ன தொழில்களைச் செய்துவருகிறார்?

தமது மீட்பராக, கிறிஸ்து தாழ்ந்ததும் உயர்ந்ததுமாகிய தமது நிலைமைகள் இரண்டிலும் தீர்க்கதரிசிக்கும் ஆசாரியனுக்கும் அரசனுக்குமுரிய தொழில்களைச் செய்துவருகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

நாலு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. நமது மீட்பராக, இயேசுகிறிஸ்து தீர்க்கதரிசிக்குரிய தொழிலைச் செய்துவருகிறார். அப். 3: 22; "உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் என்னைப்போல ஒரு தீர்க்கதரிசியை உங்களுக்காக உங்கள் சகோதரரிலிருந்து எழும்பப்பண்ணுவார்." யோ. 6: 14.

2. நமது மீட்பராக, இயேசுகிறிஸ்து ஆசாரியனுக்குரிய தொழிலைச் செய்துவருகிறார். சங். 110: 4; "நீர் மெல்கிசேதேக்கின் முறைமையின்படி என்றென்றைக்கும் ஆசாரியராயிருக்கிறீர் என்று கர்த்தர் ஆணையிட்டார்." எபி. 5: 10.

3. நமது மீட்பராக, இயேசுகிறிஸ்து அரசனுக்குரிய தொழிலைச் செய்துவருகிறார். சங். 2: 6; "நான் என்னுடைய பரிசுத்த பர்வதமாகிய சீயோன்மீதில் என்னுடைய ராசாவை அபிஷேகம்பண்ணி வைத்தேன் என்றார்." மத். 21: 4, 5.

4. நமது மீட்பராக, இயேசுகிறிஸ்து தாழ்ந்ததும் உயர்ந்ததுமாகிய தமது நிலைமைகள் இரண்டிலும் இம்முத்தொழில்களையுஞ் செய்துவருகிறார்.

விரித்துரை.

N. இயேசுகிறிஸ்து தமது சனங்களுக்குத் தீர்க்கதரிசியும் ஆசாரியனும் அரசனுமாயிருக்கிறார் என்று திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

கிறிஸ்து தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் மத்தியஸ்தராயிருந்து, தீர்க்கதரிசிக்கும் ஆசாரியனுக்கும் அரசனுக்குமுரிய இந்த மூன்று தொழில்களையும் உள்ளபடியே நடத்திக்கொண்டுவருகிறாரென்று வேதம் திட்டமாய் முறையிடுகின்றது. உதாரணமாக :—

(1) அவர் **தீர்க்கதரிசியாயிருக்கிறார்** என்பது மோசே உரைத்த அதிசிறப்பான தீர்க்கதரிசனத்தினால் தெளிவாமே. அது உபா. 18: 15–19-ல் எழுதியிருப்பதைக் காண்க. அதோடே அப். 3: 22–24 ஒத்துப்பார்க்க. எபி. 12: 25-யும் பார்.

(2) அவர் **ஆசாரியராயிருக்கிறார்** என்பது சங். 110: 4-ம் வசனத்தினாலேயும், எபிரேயருக்கெழுதின நிருபத்திலுள்ள அநேக வசனங்களினாலேயுந் தெளிவாய் விளங்குகிறது. எபி. 5 அதி.; 6: 20; 7: 17 மு.

(3) அவர் **அரசனாயிருக்கிறார்** என்பது சங். 2: 6-ம் வசனத்தினாலேயும், மற்றுமுள்ள பற்பல வசனங்களினாலேயும் பிரத்தியட்சமாமே. அரசருக்குரிய இராச்சியம், சிங்காசனம், கொடி, மனோற்சாகமாய்க் கீழ்ப்படியும் பிரசைகள், இருப்புக்கோல், நீதியுள்ள செங்கோல்,

இராச்சியத்தை ஆளுங் கட்டளைகள், துஷ்டநிக்கிரகஞ் சிஷ்டபரிபாலனம் இவை முதலாகிய ராசசின்னங்கள் யாவும் அவரிடத்திலுண்டென்று இவ்வசனங்களில் திட்டமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறதைக் காண்க. எபி. 1: 8; சங். 60: 4; 2: 9; 110: 3; 58: 11; கொலோ. 3: 23-25; 2 தெச. 1: 7-10; எபே. 6: 7, 8.

1. மேன்மையான இந்தத் தொழில்களைக் கிறிஸ்து தாமாய் எடுத்துக்கொண்டாரா?

இந்த மேன்மையான தொழில்களைக் கிறிஸ்து தாமாய் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. பிரதான ஆசாரியனாகிய ஆரோன் முதலானவர்களைப்போல இவரும் தேவனால் அழைக்கப்பட்டு, இத்தொழில்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டார். எபி. 5: 4–6; ஏசா. 61: 1 மு.

2. இம்முத்தொழில்களும் கிருபையுடன்படிக்கைக்கேற்றவைகள் என்று காட்டு.

கிருபையுடன்படிக்கைக்கடுத்த கிரியைகள் மூன்று. அவையாவன :—பிராயச்சித்தம்பண்ணுதல், போதித்தல், உபயோகப்படுத்தல் என்பவைகளே. ஆசாரியனாகக் கிறிஸ்து தம்மைப் பாவப்பிராயச்சித்தபலியாய் ஒப்புக்கொடுத்து, கிருபையுடன்படிக்கையின் சங்கேதத்தை நிறைவேற்றினார்; தீர்க்கதரிசியாகத் தம்முடைய வசனத்தையும் ஆவியையுங்கொண்டு, உடன்படிக்கைக்குட்பட்டவர்களை உபதேசித்துவருகிறார்; அரசனாக உடன்படிக்கையின் நன்மையெல்லாம் அவர்களுக்குச் சித்தியாகும்படி அதைப் பராமரித்துக்கொண்டுவருகிறார். இப்படியாக, அவர் செய்யும் முத்தொழில்களும் கிருபையுடன்படிக்கைக்கேற்றவைகளாம்.

3. இத்தொழில்கள் ஒவ்வொன்றும் நமது நிர்ப்பந்தத்துக்கு மேற்றதென்று திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

கிறிஸ்துவின் **தீர்க்கதரிசனத்தொழிலானது** நம்முடைய அறியாமைக்கும் மனக்குருட்டுக்கும்; அவருடைய **ஆசாரியத்தொழிலானது** நமது குற்றத்துக்கும் அதினாலுண்டான மோசத்துக்கும்; அவருடைய **அரசுதொழிலானது** நம்முடைய பாவஅசுசிக்கும் அதினின்று நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்கும் அடுத்ததாயிருக்கிறது. ஆகையால், இம்முத்தொழில்களும் நம்முடைய நிர்ப்பந்தத்துக்குமேற்றவைகளேயாம்.

4. இத்தொழில்களையெல்லாம் கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக நடத்துகிறாரென்று திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

இத்தொழில்களையெல்லாம் கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக நடத்துகிறாரென்பதற்கு, 1 கொ. 1: 30, 31–ம் வசனங்களே போதுமான திருஷ்டாந்தம். அதாவது, "அந்தப்படி நீங்கள் அவராலே கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டிருக்கிறீர்கள்; அவரே தேவனால் நமக்கு ஞானமும் நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்புமானார்' என்பதே. இதில் காட்டியபடி கிறிஸ்துவானவர் தீர்க்கதரிசியாகத் தேவனால் நமக்கு ஞானமும், ஆசாரியனாகத் தேவனால் நமக்கு நீதியும், அரசனாகத் தேவனால் நமக்குப் பரிசுத்தமும் ஆகிறார். இம்மூன்று தொழில்களையும் நமக்காகக் கூட்டி நடத்துவதால் அவர் தேவனாலே நமக்கு மீட்பும் ஆகிறார்.

5. கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக இத்தொழில்களை நடத்துங் கிரமம் என்ன?

கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக இத்தொழில்களை நடத்துவதில், தீர்க்கதரிசனத்தொழில் ஆசாரியத்தொழிலுக்கும், ஆசாரியத்தொழில் அரசுதொழிலுக்கும் முந்தி இருக்கவேண்டியது. ஆத்துமத்துக்கு நீதியை அருளுமுன் அதைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதும், அதை மனசாரக் கீழ்ப்படியச் செய்யுமுன் அதற்கு நீதியை அளிப்பதும் இன்றியமையாமையே. இம்முறைக்கிசைந்தபடியே கிறிஸ்து முதலாவது, தீர்க்கதரிசியாகப் புத்தியைத் தெளிவிக்கிறார்; இரண்டாவது, ஆசாரியனாக ஆத்துமத்துக்குத் தமது நீதியை அருளுகிறார்; மூன்றாவது, அரசனாக அந்த ஆத்துமத்தைச் சந்தோஷமாய்க் கீழ்ப்படியச்செய்து அதை அரசாளுகிறார். இத்தொழில்களை அவர் நடத்துங் கிரமம் இதுவே. ஆனாலும் இத்தொழில்களின் இயல்பான ஒழுங்கைக் கவனிக்குமளவில், முதலிடத்தில் நிற்பது ஆசாரியத்தொழிலே. இயல்பான இந்த ஒழுங்கை 22–ம் சங்கீதத்தில் கண்டுகொள்ளலாம். அதிலே கிறிஸ்து முதலாவது இரட்சிப்பைச் சம்பாதித்ததாகவும், அதற்குப்பின் அதைத் தெரிவித்ததாகவும், கடைசியாய் இராச்சியத்தைப் பெற்று ஆண்டுகொண்டதாகவுஞ் சொல்லியிருக்கிறதைக் காண்க. சங். 22: 1-21; 22-26; 27-31.

6. கிறிஸ்து இம்மூன்று தொழில்களையுந் தாங்கி நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியமென்ன?

கிறிஸ்து இம்மூன்று தொழில்களையுந் தாங்கி நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியம் பின்சொல்லும் விசேஷங்களினாலே தெளிவாகும்:—

(1) சுபாவத்தின்படி மனிதருக்கிருக்கும் மும்மடியான நிர்ப்பந்தம். அதாவது, அறியாமை, குற்றம், அடிமைத்தனம் என்பதே. அறி

யாமையை நீக்க அவர் தீர்க்கதரிசியாகவும், குற்றநிவாரணம்பண்ண அவர் ஆசாரியனாகவும், சிறைமீட்க அவர் அரசனாகவும் இருப்பதின்றியமையாததே.

(2) இரட்சிப்பின் தன்மை. இரட்சண்ணியத்தை வெளிப்படுத்திச் சுவிசேஷத்தினாற்கூற அவர் தீர்க்கதரிசியுமாய், மீட்பைச் சம்பாதிக்க அவர் ஆசாரியனுமாய், சம்பாதித்த அந்த மீட்டை விசுவாசிகளுக்குத் தமது ஆவியினாலே அருளியுரித்தாக்க அவர் அரசனுமாயிருப்பது அவசியமே. எபி. 2: 3; 9: 12; சங். 110: 2, 3.

(3) இம்மைக்குரிய நமது நிலைமை. இங்கே தேவனுடைய சனங்கள் அனந்தக் குறைவுள்ளவர்கள். அக்குறைவுகளையுணர்ந்து அவர்கள் அடிக்கடி மனஞ்சோர்ந்துபோவதுமுண்டு. ஆயினும், தீர்க்கதரிசியும் ஆசாரியனும் அரசனுமாகிய கிறிஸ்துவை நோக்கி, தங்களுக்காக அவருக்குள் வைத்திருக்கிற சம்பூரணத்தையும், அவர் இம்முத்தொழில்களினாலே அச்சம்பூரணத்தைத் தந்தருளுவதையும் அவர்கள் நினைவுகூரும்போது, திடச்சித்தமும் நம்பிக்கையுமடைந்து மகிழுகிறார்கள். ஆதலால், கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக இந்த மூன்று தொழில்களையுந் தாங்கி நிறைவேற்றுவதவசியமாமே.

7. முத்தொழிலையுடைய கிறிஸ்துவுக்குப் பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் முன்னடையாளமானவர்கள் இருந்தார்களா?

இருந்தார்கள். தீர்க்கதரிசனத்தொழிலில் மோசே, சாமுவேல், எலியா, எலிசா, தானியேல் முதலானவர்களும்; ஆசாரியத்தொழிலில் மெல்கிசேதேக்கும், ஆரோனும், ஆரோனின் குமாரரும், அரசுதொழிலில் தாவீதும் அவன் பின்னடியாரும் அவருக்கு முன்னடையாளமானவர்களே. ஆயினும், இம்மூன்று தொழில்களையும் நிலையாக நடத்த இவர்களிலெவனும் அபிஷேகம் பெற்றவனல்ல. அரசனும் ஆசாரியனுமாயிருந்த மெல்கிசேதேக்கு தீர்க்கதரிசியாயிருக்கவில்லை; அரசனும் தீர்க்கதரிசியுமாயிருந்த தாவீது ஆசாரியனாயிருக்கவில்லை; தீர்க்கதரிசிகளும் தேசாதிகாரிகளுமாயிருந்த மோசேயும் சாமுவேலும் விசேஷித்த சமயங்களில் ஆசாரியத்தொழிலைச் செய்தவர்களாயினும், அவர்கள் நிலையான ஆசாரியராயிருக்கவில்லை. சங். 99: 6.

III. இயேசுகிறிஸ்து தாழ்ந்ததும் உயர்ந்ததுமாகிய தமது நிலைமைகள் இரண்டிலும் தீர்க்கதரிசிக்கும் ஆசாரியனுக்கும் அரசனுக்குமுரிய மூன்று தொழில்களையுஞ் செய்தவரும் செய்கிறவருமாயிருக்கிறார் என்கிறாயே; இதின் பொருளைச் சற்றே விவரித்துக்காட்டு.

பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவானவர் தமது சனங்களுக்காக இம்முத்தொழில்களையும் நடத்தினாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படியிருந்தும், மனுஷாவதாரமெடுத்ததற்குமுன் அவைகளை அவ்வளவு திட்டமும் நிறைவுமாய்ச் செலுத்தினாரென்று சொல்லக்கூடாது. மனுஷனாய்ப் பிறந்தபின்போ அவர் தமது தாழ்ந்த நிலைமையில் அவைகளைப் பூரணமாய் நிறைவேற்றினவரும், இப்பொழுது தமது உயர்ந்த நிலைமையில் சம்பூர்த்தியாய் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறவருமாயிருக்கிறார்.

1. கிறிஸ்து தமது **தாழ்ந்த நிலைமையில்** இம்முத்தொழில்களையும் எப்படி நடத்தினார்?

தமது தாழ்ந்த நிலைமையில் கிறிஸ்து அதிகாரமுடையவராய்ச் சனங்களை எவ்வேளைகளிலும் போதித்துவந்ததினால் **தீர்க்கதரிசனத்தொழிலையும்**; தம்மைப் பாவப்பிராயச்சித்தபலியாக ஒப்புக்கொடுத்ததினால் **ஆசாரியத்தொழிலையும்**; தம்முடையவர்களை அநேகஞ் சத்துருக்களின் கைக்குத் தப்புவித்திரட்சித்ததினால் **அரசுதொழிலையும்** நடத்தினார். மத். 7: 28, 29; யோ. 3: 2; மாற். 2: 2; மத். 2..2; 21: 4, 5; யோ. 12: 14, 15. ஆனாலும், அவர் தாழ்ந்த நிலைமையிலிருந்தவரையிலும், இத்தொழில்களுக்குரிய மகிமை அவரிடத்தில் மங்கலாய்த் தோன்றினதேயொழியத் துலக்கமாய்ப் பிரகாசிக்கவில்லை.

2. கிறிஸ்து இப்பொழுது தமது **உயர்ந்த நிலைமையில்** இம்முத்தொழில்களையும் எப்படி நடத்துகிறார்?

இப்பொழுது தமதுயர்ந்த நிலைமையில் கிறிஸ்து தமது வசனத்தையும் ஆவியையுங்கொண்டு ரட்சிப்பின்வழியை வெளிப்படுத்துவதினால் **தீர்க்கதரிசனத்தொழிலையும்**; தேவனிடத்தில் தமது சனங்களுக்காகப் பரிந்துபேசுவதினால் **ஆசாரியத்தொழிலையும்**; தம்முடையவர்களை அன்பாயாண்டுகொண்டு, தமக்கும் அவர்களுக்கும் சத்துருக்களாயிருக்கிறவர்களைச் செயிப்பதினால் **அரசுதொழிலையும்** நடத்திவருகிறார். யோ. 14: 26; எபி. 7: 25.

3. நாம் இயேசுகிறிஸ்துவை எவ்விதமாய் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்?

நாம் இயேசுகிறிஸ்துவை இம்முத்தொழில்களையுமுடையவராகவே விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இரட்சிப்பின் விஷயத்தில் அவருடைய தொழில்கள் பிரிக்கக்கூடாதவைகள். அவர்

ஆராருக்குத் தம்மைத் தீர்க்கதரிசியாக வெளிப்படுத்துகிறாரோ, அவ்வவர்களுக்குத் தம்மை ஆசாரியனும் அரசனுமாக வெளிப்படுத்தாமற்போகமாட்டார். அவர் ஆசாரியனாகத் தம்மை ஆராருக்காகப் பலியிட்டாரோ, அவ்வவர்களைப் போதியாமலும் முற்றமுடிய ரட்சியாமலும் விடவுமாட்டார். அப்படியிருந்தும் தேவனுக்குமுன்பாக **நீதிமானாகும்** விஷயத்திலே, நம்முடைய விசுவாசமானது முக்கியமாய் இயேசுகிறிஸ்துவின் **ஆசாரியத்தொழிலைத்தான்** சார்ந்துகொள்ளுகிறது. "விசுவாசிக்கிற எவனுக்கும் நீதியுண்டாகும்படியாகக் கிறிஸ்து நியாயப்பிரமாணத்தின் முடிவாயிருக்கிறார்." ரோ. 10: 4.

அனுமான போதனைகள்.

IV. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. இயேசுகிறிஸ்து தமது சனங்களுக்குச் சமஸ்த விதத்திலேயுந் தகுந்தரட்சகரும் மத்தியஸ்தருமாயிருக்கிறார். 2. இயேசுகிறிஸ்துவைத் தஞ்சமாக அடைந்தவர்கள் பூரண க்ஷேமத்துக்குட்பட்டவர்கள். 3. நமது பரமநாயகர் இம்முத்தொழில்களையும் நமக்காகவே நடத்துகிறார்; ஆகையால் நாம் திடநம்பிக்கையோடே அவரிடத்தில் புகலிடந்தேடலாம். 4. நமது சுபாவநிலைமை மகா நிர்ப்பாக்கியமானது; கிறிஸ்து நமக்குதவிசெய்தாலொழிய, நாம் ஆதரவில்லாமற் கெட்டுப்போவது நிச்சயமே. 5. கிறிஸ்துவின் தொழில்கள் பிரிக்கக்கூடாதவைகள்; ஆதலால், நாம் அவரை முத்தொழிலையுமுடைய சம்பூர்ண மீட்பராகவே விசுவாசித்தேற்றுக்கொள்வது இன்றியமையாதது.

மீட்பரின்தொழில்கள்:—1. தீர்க்கதரிசனத்தொழில்.

இருபத்துநாலாம் வினா.

கிறிஸ்து தீர்க்கதரிசிக்குரிய தொழிலை எப்படிச் செய்துவருகிறார்?

நமது ரட்சிப்பைப்பற்றிய தேவசித்தத்தைக் கிறிஸ்து தமது வசனத்தினாலும் ஆவியினாலும் வெளிப்படுத்துகிறதினாலே தீர்க்கதரிசிக்குரிய தொழிலைச் செய்துவருகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த விணுவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை ?

மூன்று காரியங்கள். அவையாவன :—

1. கிறிஸ்து தீர்க்கதரிசியாக நமக்குத் தேவனுடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறுர். யோ. 15 ; 15 ; "என் பிதாவினிடத்தில் நான் கேள்விப்பட்ட எல்லாவற்றையும் உங்களுக்கு அறிவித்தேன்." யோ. 1 : 18.

2. தேவனுடைய சித்தத்தைக் கிறிஸ்து தமது வசனத்திஞலும் ஆவியிஞலும் வெளிப்படுத்துகிறுர். ஓசி. 8 : 12 ; "என் வேதத்தின் மகத்துவங்களை அவர்களுக்கு எழுதிக்கொடுத்தேன்." 2 கொ. 5 : 19 ; "தேவன் ஒப்புரவாக்குதலின் உபதேசத்தை எங்களிடத்தில் ஒப்புவித்தார்." யோ. 14 : 26 ; "என் நாமத்திஞலே பிதா அனுப்பப்போகிற பரிசுத்தஆவியாகிய தேற்றரவாளனே எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குப் போதித்து, நான் உங்களுக்குச் சொன்னதெல்லாவற்றையும் உங்களுக்கு நினைப்பூட்டுவார்."

3. மனிதர் ரட்சிப்படைவதற்காகவே கிறிஸ்து அவர்களுக்குத் தேவசித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறுர். யோ. 20 : 31 ; "இயேசு தேவனுடைய குமாரஞகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்திஞலே நித்தியசீவனை அடையும்படியாகவும் இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது."

விரித்துரை.

II. கிறிஸ்து தீர்க்கதரிசியாகத் தேவனுடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறர் என்கிறுயே; தீர்க்கதரிசித்துரிய தொழிலாவது என்ன?

எதிர்காலவர்த்தமானங்களை முன்னறிவிக்கிறதும், தேவனுடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்திப் போதிக்கிறதுமே தீர்க்கதரிசிக்குரிய தொழிலாம்.

1. கிறிஸ்து என்னத்திஞலே தீர்க்கதரிசி என்னப்படுகிறுர் ?

இவ்வுலகத்திலிருந்தபோது அவர் இனிச்சம்பவிக்கப்போகிற பற்பல வர்த்தமானங்களை முன்னறிவித்தார். அவைகளில் அநேகம் இதற்குள் நிறைவேறலாயிற்று ; சிலது நிறைவேறிக்கொண்டு வருகி

றது. இதுவுமன்றி, யாவிக்லை ரட்சிக்கிறதற்கான தேவனுடைய
திருச்சித்தத்தை வெளிப்படுத்தியும்வருகிறுர். இப்படி அவர் தீர்க்க
தரிசித்துரிய வேலையைச் செய்கிறவரானபடியிஞலே தீர்க்கதரிசி என்
னப்படுகிறுர். இதற்கனுசரணையாக, அவருக்கு வேறே சில பட்
டப்பெயர்களும் வழங்கிவருவதுண்டு. என்னவெனில், (1) மனி
தருக்குத் தேவனுடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்தும்படி அவர்பரத்தி
லிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஸ்தாஞபதியானதிஞலே, "அப்போஸ்த
லன்" என்றும், எபி. 3 : 1 ; (2) இரட்சிப்புக்குரிய நித்திய உடன்படிக்
கையைக்குறித்த தேவனுடைய திருவுளத்தையெல்லாம் நிறைவாய்த்
தெரிவித்தவரானதிஞலே, "உடன்படிக்கையின் தூதன்" என்றும்,
மல். 3 : 1 ; (3) தேவசித்தத்தைப் பிரசித்தம்பண்ணுவதில் பிசகிப்போக
அவரால் கூடாதானபடியிஞலே, "உண்மையும் சத்தியமுமுள்ள
சாட்சி" என்றும், வெளி. 3 : 14 ; ஏசா. 55 ; 4 ; (4) நம்மால் ஆராய்ந்து
முடியாத தேவனுடைய பெரிய காரியங்களை நமக்குத் தெளிவிக்கிற
வரானதிஞலே, "அர்த்தஞ்சொல்லுகிற தூதன்" என்றும், யோபு
33 : 23, அழைக்கப்படுகிறுர்.

2. கிறிஸ்து வெளிப்படுத்துகிற தேவனுடைய சித்தமாவது
என்ன ?

இரட்சிப்பையும் ஆறுதலையும் பக்திவிருத்தியையும் அடைவ
தற்கு மனுபுத்திரர் அவசியமாய் அறியவும் விசுவாசிக்கவும் செய்யவும்
வேண்டிய சமஸ்தமும் கிறிஸ்து வெளிப்படுத்துகிற தேவனுடைய சித்
தமென்னப்படும். 1 கொ. 14 : 3.

III. இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய சித்தத்தை எதிஞலே
வெளிப்படுத்துகிறுர் ?

அதைத் தமது வசனத்திஞலேயும் தமது ஆவியிஞலேயும்
வெளிப்படுத்துகிறுர்.

(1) இயேசுகிறிஸ்து தம்முடைய சனங்களுக்குத் தேவனுடைய
சித்தத்தைத் தமது வசனத்திஞலே வெளிப்படுத்துகிறுர். உலகம்
உண்டானதுமுதல், தாம் அவதரித்தவரையிலும் அக்காலத்துத் திருச்
சபையின் நிலைமைக்குத்தக்கபடி அவர் அசரீரிவாக்குகளிஞலும், தரி
சனங்களிஞலும், சொப்பனங்களிஞலும், பலவிதமான தோற்றங்களி
ஞலும் தம்மை வெளிப்படுத்திக்கொண்டுவந்தார். இக்காலத்திலோ,
வேதவசனம் முடிவுபெற்றிருப்பதிஞலே, அவர் சுவிசேஷப் பிரசங்கத்
திஞல் தேவனுடைய சித்தத்தைக்கூறித் தெரியப்படுத்துகிறுர்; அவர்
அவதரித்ததுமுதல் நாளதுவரையில் இப்படியே நடந்துகொண்டுவரு

கிறது; உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் இவ்வண்ணமே நடக்கும். இந்தக்கடைசிக்காலம் முழுவதிலும் அவர் ரட்சிப்பைப்பற்றிய தேவனுடைய சித்தத்தை இந்த ஒரேவழியினாலே பிரசித்தப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்.

(2) அவர் தம்முடைய சனங்களுக்குத் தேவனுடைய சித்தத்தைத் தமது ஆவியினாலேயும் வெளிப்படுத்துகிறார். வேதவசனம் இருபுறமும் கருக்குள்ள பட்டயமாயிருந்தும், பரிசுத்த ஆவியில்லாமல் அது பிரயோசனப்படாது. சர்வசக்தியுள்ள அந்த ஆவியின் வல்லமையினால்மாத்திரம் அது "அரண்களையும், தேவனை அறிகிற அறிவுக்கு விரோதமாய் எழும்புகிற எல்லா மேட்டிமையையும் நிர்மூலமாக்கத் தேவபலமுள்ளதாயிருக்கிறது." 1 கொ. 2: 4, 5; லூக். 24: 45; 1 கொ. 2: 14; யோ. 16: 13–15.

1. கிறிஸ்து தேவனுடைய சித்தத்தை என்னத்திற்காக வெளிப்படுத்துகிறார்?

தமது சனங்களை இரட்சிக்கிறதற்காகவே கிறிஸ்து தேவனுடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் தீர்க்கதரிசியாகத் தோன்றித் தேவசித்தத்தைத் தெரியப்படுத்துகிற கருத்தும் நோக்கமும் ஒன்றே. அதாவது, தமது சனங்களை ரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானவான்களாக்குவதென்பதேயாம். யோ. 20: 31; 2 தீமோ. 3: 15.

அனுமான போதனைகள்.

IV. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவனைச் சரியாய் அறிந்துகொள்ளும்படி அவருடைய திருவசனம் நமக்கவசியம்வேண்டியது. 2. அவ்வசனத்தின் பொருளைக் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறதற்குப் பரிசுத்தஆவியின் சகாயம் இன்றியமையாதது. 3. தேவசித்தத்தைத் தெரியப்படுத்துகிறதற்குக் கிறிஸ்து திருச்சபையில் ஏற்படுத்திய உபதேச எத்தனங்களையெல்லாம் நாம் முயற்சியும் சுறுசுறுப்புமாய் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். 4. கிறிஸ்து தமது சத்திய ஆவியைக்கொண்டு, சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் நம்மை நடத்தக் காத்திருக்கிறார், ஆகையால் எவனும் அறியாமையில் தரித்திருப்பதற்கு முகாந்தரமேயில்லை. 5. தேவன் அருளிய வரப்பிரசாதங்களினாலே ஞானத்தேர்ச்சியடைய நாம் பிரயாசப்படவேண்டும். 6. தேவனை அறிகிற அறிவு நமக்குண்டோ இல்லையோ என்று நம்மை நாம் சோதிப்பதவசியமே.

2. ஆசாரியத்தொழில்.

இருபத்தைந்தாம் வினா.

கிறிஸ்து ஆசாரியனுக்குரிய தொழிலை எப்படிச் செய்துவருகிறார்?

கிறிஸ்து தேவநீதிக்குத் திருப்திசெய்யும்படிக்கும், தேவனுடன் நம்மை ஒப்புரவாக்கும்படிக்கும் தம்மைத்தாமே ஒரேதரம் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்ததினாலேயும், எப்பொழுதும் நமக்காக வேண்டுதல் பண்ணிக்கொண்டுவருகிறதினாலேயுமே ஆசாரியனுக்குரிய தொழிலைச் செய்துவருகிறார்.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. கிறிஸ்து நமது ஆசாரியனாகத் தேவனுக்குத் தம்மைத்தாமே பலியாயொப்புக்கொடுத்தார். எபி. 9: 26; "அவர் தம்மைத்தாமே பலியிடுகிறதினாலே பாவங்களை நீக்கும்பொருட்டாக இந்தக் கடைசிக் காலத்தில் ஒரேதரம் வெளிப்பட்டார்." எபி. 9: 14.

2. கிறிஸ்து நமது ஆசாரியனாக "ஒரேதரம்" தம்மைத்தாமே பலியாயொப்புக்கொடுத்தார். எபி. 9: 28; "கிறிஸ்துவும் அநேகருடைய பாவங்களைச் சுமந்துதீர்க்கும்படிக்கு ஒரேதரம் பலியிடப்பட்டார்." எபி. 9: 26; 1 பே. 3: 18; எபி. 7: 27.

3. கிறிஸ்து பாவத்தினிமித்தம் தேவநீதிக்குத் திருப்திசெய்யும்படி தம்மைத்தாமே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார். 1 யோ. 2: 2; "நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்திசெய்கிற கிருபாதாரபலி அவரே." எபே. 5: 2.

4. தேவனோடே நம்மை ஒப்புரவாக்கும்படி கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார். எபி. 2: 17; "அன்றியும், அவர் ஜனத்தின் பாவங்களை நிவிர்த்திசெய்வதற்கேதுவாக, தேவகாரியங்களைக்குறித்து இரக்கமும் உண்மையுமுள்ள பிரதான ஆசாரியராயிருக்

கும்படிக்கு எவ்விதத்திலும் தம்முடைய சகோதரருக்கு ஒப்பாகவேண்டியதாயிருந்தது." எபே. 2: 16; 2 கொ. 5: 18, 19.

5. கிறிஸ்து நமது ஆசாரியனாக எப்பொழுதும் நமக்காக வேண்டுதல்செய்துகொண்டுவருகிறார். எபி. 7: 25; "தமது மூலமாய்த் தேவனிடத்தில் சேருகிறவர்களுக்காக வேண்டுதல்செய்யும்படிக்கு அவர் எப்பொழுதும் உயிரோடிருக்கிறவராகையால், அவர்களை முற்றமுடிய ரட்சிக்க வல்லவராயுமிருக்கிறார்."

விரித்துரை.

II. கிறிஸ்துவை ஆசாரியன் என்கிறாயே; ஆசாரியன் என்றால் என்ன?

தேவசந்நிதியில் உத்தியோகஸ்தனாக நின்று, குற்றவாளிகளின் நாமத்தினாலேயும் அவர்கள் நிமித்தமாகவும் பரிந்துபேசுகிறவனும், பாவத்தை நீக்கத்தக்க பிராயச்சித்தபலியிட்டு, அதினாலே அவர்களைத் தேவனோடே ஒப்புரவாக்குகிறவனுமே ஆசாரியன் என்னப்படுகிறான்.

1. இயேசுகிறிஸ்து எப்போது ஆசாரியனானார்?

தேவனுடைய தீர்மானத்தின்படி இயேசுகிறிஸ்து அநாதியாய்த் தமது சனங்களுக்கு மகா ஆசாரியனாகவும் பாவப்பிராயச்சித்தபலியாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டார். வெளி. 13: 8. ஆனாலும், பாவத்தை நிவிர்த்திசெய்யத்தக்க சபலமான பலியிடுவதற்கு அவர் மனுஷாவதாரமெடுப்பது இன்றியமையாததே. ஆகையால், அப்படி அவதாரமெடுக்கும் மட்டுக்கும் அவர் உள்ளபடி தமது ஆசாரியத்தொழிலில் பிரவேசிக்கவில்லையென்று சொல்லத்தகும்.

2. பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்திலே ஆசாரியவிஷயத்தில் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னடையாளமானவர்கள் இருந்தார்களா?

பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்திலே ஆசாரியவிஷயத்தில் அநேகர் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னடையாளமாயிருந்தார்கள். மோசேயின் பிரமாணத்தின்படி யேற்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு ஆசாரியனும் அவருக்கு முன்குறிப்பே. யூதசபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதற்குமுன் நித்திய ஆசாரியத்துவத்தைப்பெற்ற மெல்கிசேதேக்கும் அவருக்கு விசேஷித்த முன்னடையாளமாயிருந்தான். எபி. 10: 11–14; 6: 20; 7: 17.

3. கிறிஸ்துவை நிசமான ஆசாரியர் என்றும், தேவன் பார்வையில் அவர் ஒருவரே பாவநிவிர்த்திசெய்யக்கூடிய ஆசாரியர் என்றும் எப்படி அறிந்துகொள்ளலாம்?

லேவிகோத்திர ஆசாரியத்துவத்தோடே கிறிஸ்துவின் ஆசாரியத்துவத்தை ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதினாலே, அவரை நிசமான ஆசாரியரென்றும், தேவன் பார்வையில் அவரொருவரே பாவநிவிர்த்திசெய்யக்கூடிய ஆசாரியரென்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். அவர்களுக்கு இவர் சகல விதத்திலும் உயர்ந்தவரே. எப்படியென்றால்:—

(1) லேவிகோத்திர ஆசாரியரிலும் கிறிஸ்து தன்மையில் உயர்ந்தவர். அவர்கள் மனுஷர்கள்; இவரோ தேவசுதனும் மெய்யான கடவுளும் நித்திய சீவனுமானவர். அவர்கள் ஆதாமின் வம்சத்தில் சென்மசுபாவமாய்ப் பிறந்த பாவிகள்; இவரோ மாசில்லாத பரிசுத்த முள்ள தேவஆட்டுக்குட்டி. அவர்கள் பாவிகளானதினால், முன்பு சொந்தப் பாவங்களுக்காகவும் பின்பு சனங்களுடைய பாவங்களுக் காகவும் பலியிடவேண்டியவர்கள்; இவரோ சுத்த பாவரகிதரானபடியால், மற்றவர்களுக்காகப் பாவநிவிர்த்திசெய்யுமுன் தமக்காகப் பிராயச்சித்தம்பண்ண அவசியமேயில்லை. அவர்கள் சாவுக்குரியவர்கள், ஆகையால் ஒருவருக்கொருவர் பின்தொடருகிறவர்களுமே; இவரோ மெல்கிசேதேக்கின் முறைமையின்படியான பிரதான ஆசாரியர், ஆனதினால் என்றென்றைக்குமுள்ள ஆசாரியரானவரே. எபி. 5: 6; 6: 20; 7: 3, 17, 23, 24, 26, 27.

(2) ஆசாரியத்தொழிலைத் தரிக்கப்பெற்ற விதத்திலும் கிறிஸ்து ஆரோன் முறைமையின்படியான ஆசாரியருக்கு மேன்மையுள்ளவர். எபி. 7: 20; "அன்றியும், அவர்கள் ஆணையில்லாமல் ஆசாரியராக்கப்படுகிறார்கள்; இவரோ: நீர் மெல்கிசேதேக்கின் முறைமையின்படி என்றென்றைக்கும் ஆசாரியராயிருக்கிறீர் என்று கர்த்தர் ஆணையிட்டார், மனம் மாறாமலும் இருப்பார் என்று தம்முடனே சொன்னவராலே ஆணையோடே ஆசாரியரானார்." எபி. 7: 15–17, 21, 22.

(3) தாமிட்டபலியின் உத்தமத்தினாலும் சபலத்தினாலும் கிறிஸ்து லேவிகோத்திர ஆசாரியருக்கு மேற்பட்டவர். எபி. 9: 14; 10: 4, 11, 12.

(4) கிறிஸ்து இட்டபலி ஒன்றே ஒன்று. ஆதலால், அவர் ஆசாரியத்துவம் லேவியர் ஆசாரியத்துவத்துக்கு மேலானதே. அந்தப் பூர்வீக ஆசாரியர் பற்பல சமயங்களில் பற்பல பலிகளையிடக் கற்பிக்கப்பட்டார்கள்; இவரோ பாவங்களுக்காக ஒரேபலியைச் செலுத்தி, என்றென்றைக்கும் தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் உட்கார்ந்தார். எபி. 9: 25–28; 10: 1–14.

(5) லேவியர் ஆசாரியத்துவத்திலும் கிறிஸ்துவின் ஆசாரியத்துவம் சிறந்ததென்று காட்டுகிற இன்னொரு திருஷ்டாந்தம் எபி. 9: 24-ல் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, "மெய்யான பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்கு அடையாளமான கையினால் செய்யப்பட்டதாயிருக்கிற பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே கிறிஸ்துவானவர் பிரவேசியாமல், **பரலோகத்திலே தானே** இப்பொழுது நமக்காகத் தேவனுடைய சமுகத்தில் பிரத்தியட்சமாகும்படி பிரவேசித்திருக்கிறார்" என்பதே. ஆகையால், பரலோகமாகிய தேவனுடைய ஆலயம் யூதருடைய ஆலயத்துக்கெவ்வளவு உயர்ந்ததாயிருக்கிறதோ, அதின் ஆசாரியரான கிறிஸ்துவும் இதின் ஆசாரியரான லேவியருக்கவ்வளவு உயர்ந்தவராகவே இருக்கிறார்.

(6) தேவாலயத்தோடும் பலிகளோடுங்கூட யூதருடைய பிரதான ஆசாரியரும் இனிவரப்போகிறவரும், தம்மைப் பலியிடுவதினாலே பாவத்தை நீக்கப்போகிறவருமாகிய கிறிஸ்துவுக்கு வெறும் **முன்னடையாளங்களேயல்லாமல்** வேறல்ல. எபி. 10: 1. ஆகையால், அவர்களைப் பார்க்கிலும் இவர் மிகவும் உயர்ந்தவரென்பது திருஷ்டாந்தமாமே.

III. கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே தேவனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார் என்பதின் பொருளைச் சற்றே விவரித்துக் காட்டு.

1. கிறிஸ்து **தம்மைத்தாமே** தேவனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தாரென்பதற்கு அவர் மெய்யான சரீரமும் புத்தியுள்ள ஆத்துமாவுஞ் சேர்ந்த தமது **மனுஷசுபாவத்தைத்** தேவனுக்குப் பலியாகச் செலுத்தினாரென்று அர்த்தமாம். இந்தப் பலியைத் தேவன் தாமே ஏற்படுத்தி ஆயத்தப்படுத்தினதாக வேதம் முறையிடுகின்றது. எபி. 10: 5; 9: 26; 1 பே. 2: 24; ஏசா. 53: 10.

2. கிறிஸ்து தமது தேவசுபாவத்தைப் **பீடமாகவைத்து** அதின்மேல் தம்மைப் பலிசெலுத்தினார். தேவநீதிக்கும் மீறப்பட்ட நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் திருப்திசெய்யத்தக்கதாக, அந்தப் பலியானது அவருடைய தேவசுபாவமாகிய பீடத்தினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டது. பிரிக்கக்கூடாத அவருடைய இரண்டு சுபாவங்களின் ஐக்கியத்தினாலே, அவருடைய தேவசுபாவமானது அவருடைய மனுஷசுபாவமாகிய பலிக்கு மட்டில்லாத புண்ணியத்தையுஞ் சத்துவத்தையுங் கொடுத்தது. இதினிமித்தந்தான் கிறிஸ்துவின் ரத்தம் "கர்த்தருடைய ரத்தம்" என்னப்படுகிறது. இதினிமித்தந்தான் சிலுவையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கையிலும், அவர் "மகிமையின் கர்த்தர்" என்னப்பட்டார். அப். 20: 28. 1 கொ. 11: 27; 2: 8.

3. இந்தப்பலியைச் செலுத்துவதில், தேவனும் மனிதனுமாகிய கிறிஸ்துதாமே **ஆசாரியனாயிருந்தார்.** அவர் எப்படிப் பலியும் பலிபீடமுமாயிருக்கவேண்டியதோ, அப்படியே அவர் ஆசாரியனுமாயிருப்பது அவசியம். அவர் ஒருவரே பாவநிவாரணபலியைச் செலுத்தத்தக்கவர். எபி. 3: 1; 5: 5; 7: 26.

4. கிறிஸ்து தம்மைத் **தேவனுக்கே** பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார். எபி. 9: 14. பாவத்தால் கோபமூட்டப்பட்டவர் தேவன்தான். ஆகையால், அவருடைய பரிசுத்த பிரமாணத்துக்கும் நீதிக்குமே திருப்திசெய்யவேண்டியதாயிருந்தது.

5. சிலுவை… …யில் தொங்கினவேளையில்மாத்திரம் கிறிஸ்து பலி… …லாகாது. அநாதியில் பலியாக நியமிக்கப்பட்டவராயிருந்தாரென்று …மெக்கவே, பலிபீடத்தில் கிடத்தப்பட்டு, தமது …பட்ட அவர் அவதா…லாம் அதின்மேலிருந்தார். ஆனாலும், சிலுவை… தாழ்வான காலமென்…றையிலுமிருந்தவேளையில்தான் அவரிட்ட பலியின்மேலும் பிரேதவ… நிறைவேறலாயிற்று.

IV. கிறிஸ்து தம்மை எத்…னதரம் பலியாகச்செலுத்தினார்?

கிறிஸ்து தம்மை **ஒரேதரம்** ப…**யாகச்செலுத்தினார்.** பழைய…வகளானதினால், ஆசாரியர் ஏற்பாட்டுப்பலிகள் மிகவுங் குறைவுள்ள…தாயிருந்தது. கிறிஸ்து பல பலிகளைப் பலதரமுஞ் செலுத்தவேண்டி…; ஆகையால், அவர் இட்டபலியோ சகலவிதத்திலுஞ் சம்பூரணமுள்ளது; ஆகையால், அவர் அதை ஒரேதரஞ் செலுத்தினார். எபி. 9: 28; 10: 12, 14.

V. இயேசுகிறிஸ்து தம்மை யாருக்காகப் பலியிட்டார்?

இக்காரியத்தைக்குறித்துத் திருச்சபையிலே ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான இரண்டு கொள்கைகள் வழங்கிவருகிறது. ஒரு கட்சியார்: **தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகமாத்திரம்** கிறிஸ்து மரித்தார் என்றும்; மற்றக் கட்சியார்: தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகமாத்திரமல்ல, **சமஸ்த மனுஷருக்காகவும்** மரித்தார் என்றுஞ் சாதிக்கிறார்கள். இவ்விரண்டு கொள்கைகளையுஞ் சற்றே விவரித்துக் காட்டுவோம்.

1. **தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காக மாத்திரம்** கிறிஸ்து மரித்தாரென்கிற கொள்கை. இக்கொள்கையை அனுசரிக்கிறவர்கள்: தேவதன்மையுள்ள கிறிஸ்துவானவர் தேவனுடைய தீர்மானத்தின்படி நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டு மரித்ததினால்

லுண்டான பிராயச்சித்தமானது தன்னில்தானே மனிதர் யாவரையும் மீட்டிரட்சிக்கிறதற்குப் போதுமானதென்றும், அது எல்லாருடைய அவசியத்துக்குந் தகுதியானதென்றும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒத்துக்கொண்டும், கிறிஸ்து தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகமாத்திரம் பிணைப்பட்டார். ஆதலால் அவர்களுக்காகமாத்திரம் மரித்தாரென்றும்; அவர் எல்லாருக்காகவும் பிணைப்பட்டு மரித்ததுண்டானால், எல்லாரையும் இரட்சிப்பாரேயன்றி, எவர்களையுங் கெட்டுப்போக விடவேமாட்டாரென்றுஞ் சாதிக்கிறார்கள். தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகமாத்திரங் கிறிஸ்து மரித்தாரென்பதற்கு இவர்கள் காண்பிக்கிற நியாயங்களாவன :—

(1) வேதத்தில் அவர்களுக்கிட்டிருக்கிற நாமங்களைக் காட்டுகிறார்கள். அவர்கள் 'தேவன் உலகத்தில் தெரிந்தெடுத்துக் கிறிஸ்துவுக்குத் தந்த மனுஷர்' என்றும், யோ. 17: 6; "தேவன் தெரிந்துகொண்டவர்கள்" என்றும், ரோ. 8: 33; "தேவன் தம்முடைய சுயரத்தத்தினாலே சம்பாதித்துக்கொண்ட சபை" என்றும், அப். 20: 28; "கிறிஸ்துவினுடைய சரீரம்" என்றும், 1 கொ. 12: 27; கொலோ. 1: 24; "கிறிஸ்துவின் ஆடுகள்" என்றும், யோ. 10: 15, 16, 27 ம; "கிறிஸ்துவின் சிநேகிதர்" என்றும், யோ. 15: 13-15; "கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகள்" என்றும், யோ. 13: 33, சொல்லப்படுகிறார்கள்.

(2) கிறிஸ்து செய்கிற வேண்டுதலையும் அதற்கு அத்தாட்சியாகப் பாராட்டுகிறார்கள். எப்படியென்றால், அவர் செய்த பிராயச்சித்தமும், செய்துவருகிற வேண்டுதலும் ஒன்றுக்கொன்று சரியான அளவுள்ளவைகள். ஒன்றிலடங்காதது மற்றதிலுமடங்காது. ஆனாலும், "நான் உலகத்துக்காக வேண்டிக்கொள்ளாமல், நீர் எனக்குத் தந்தவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்" என்று அவர் சொன்னதினாலே, தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகமாத்திரம் பரிந்து பேசுகிறதாக அவர் தாமே சாட்சியிட்டிருக்கிறார். தாம் வேண்டிக்கொள்ளமாட்டாதவர்களுக்காகத் தமது ஜீவனைக் கொடுப்பாரென்றெண்ணுவது புத்திக்கு விரோதமாயிருக்கிறதே என்கிறார்கள்.

(3) கிறிஸ்து எல்லா மனிதருக்காகவும் மரித்தாரென்பது மெய்யானால், பற்பல விபரீதத்துக்கு இடமுண்டாகும் என்கிறார்கள். எப்படியெனில், சமஸ்த மனிதரும் ரட்சிக்கப்படாமலொழிய, சிலருக்காகக் கிறிஸ்து தமது ரத்தத்தை வீணாய்ச் சிந்தினாரென்றும்; பாவிகளை ரட்சிக்கும் விஷயத்தில் அவர் கொண்டிருந்த கருத்துச் சித்தியாகவில்லையென்றும்; தாம் ரட்சிக்கக்கருதிய அநேகரை ரட்சிக்கமாட்டா

ம[illegible]தோ[illegible]றுப்போனாரென்றும்; தாம் சிலுவையில் பலியிட்டுக்கொண்டி[illegible]கும் வேளையிலேயே தேவகிருபையெட்டாத நரகத்திலிருந்த கோடா[illegible]டி ஆத்துமாக்களுக்காகத் தமது இரத்தத்தை வியர்த்தமாய்ச் சிந்தினாரென்[illegible]றும்; இப்படியாக அவர் குறைவுள்ள ரட்சகராயிருக்கிறாரென்று[illegible], அவர் செய்த பிராயச்சித்தம் பாவத்தை நீக்கச் சர்வபுண்ணியமுள்ள[illegible]ல்லவென்றும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டியதாய்வரும். அப்படி ஒத்துக்கொ[illegible]வதோ புத்தியீனமாயிருப்பதுமல்லாமல், தேவதூஷணமுமாயிருக்[illegible]மே என்கிறார்கள்.

தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காக
2. கிறி[illegible]ஸ்த மனிதருக்காகவும் மரித்தார் என்கிற கொள்
மாத்திரமல்ல, ச[illegible]கையை அனுசரிக்கிறவர்கள் சொல்லும் நியாயங்க
கை. இக்கொள்[illegible]
ளாவன:—
[illegible]ஸ்த மனிதருக்கும் உதவும்படியான ரட்சிப்பை
(1) தேவன் [illegible]கொண்டு, யாவருக்காகவும் மரிக்கும்படி
உண்டுபண்ணச் சித்த[illegible]ர். 1 தீமோ. 4: 10; 1 யோ. 2: 2; யோ.
தமது குமாரனை அனுப்பி[illegible]ல்ல மனிதருக்கும் பிரயோசனமாக
1: 29. (2) இந்த ரட்சிப்பைச் ச[illegible] தேவன் தமது ஊழியருக்குக் கட்
உலகமெங்குங் கூறுங்கள் என்று [illegible] எல்லாருக்காகவும் ஏற்படுத்தப்
டளையிட்டிருக்கிறார். ஆதலால், அது [illegible] 11: 28-30; மாற். 16: 15;
பட்டது. ஏசா. 45: 22; 55: 1-3; மத். [illegible]பை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
வெளி. 3: 20; 22: 17. (3) இந்த ரட்சிப்[illegible]ாய் அதிக தண்டனை
டாதவர்கள் விசேஷித்த குற்றமுள்ளவர்க[illegible] மத். 23: 37;
அடைவார்களென்று வேதத்தில் காட்டியிருக்[illegible]றது.
லூக். 14: 17 ம; யோ. 3: 19; அப். 7: 51; எ[illegible]. 2: 4. (4) கிறிஸ்து
செய்த பிராயச்சித்தம் சர்வத்திராளுக்காகவுஞ் செய்யப்பட்ட
தென்று வேதம் வெளிப்படையும் திட்டமுமாய் முறையிடுகிறது.
யோ. 1: 29; 3: 17; 12: 47; 1 தீமோ. 2: 6; 2 கொ. 5: 14, 15;
எபி. 2: 9; 1 யோ. 2: 2. இவைமுதலான நியாயங்களினாலே கிறி
ஸ்து சகல மனிதருக்காகவும் மரித்தாரென்பது சித்தாந்தமே என்கி
றார்கள்.

இவ்விரண்டு கட்சியாருஞ் சொல்லுகிற நியாயங்களைச் சீர்தூக்குமளவில், கிறிஸ்து ஒருவிதத்தில் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகமாத்திரம் மரித்தாரென்றும், இன்னொருவிதத்தில் சமஸ்தருக்காகவும் மரித்தாரென்றுந் தோன்றுகிறது. எப்படியும் ஒன்று நிச்சயமே. அதாவது, நாம் இரட்சணிய வழியை யெல்லா மனிதருக்கும் பிரயோசனமாகக் கூறத்தக்கதாகவும், விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் ரட்சிக்கப்படுவானென்று சகலருக்குந் தைரியமாய்த்

தெரிவிக்கத்தக்கதாகவும் கிறிஸ்து உலகத்தார் யாவர்நிமித்தமும் மரணமடைந்தார் என்பதே. அப்படியிருந்தும், தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகக் கிறிஸ்து ஏதோ ஒரு விசேஷித்தவிதமாய் மரித்தார் என்பதை வேதம் தெளிவாய்ப் போதிக்கிறது. இது மறுதலிக்கக்கூடாத சத்தியமே. 1 தீமோ. 4: 10.

VI. தமது சனங்களின் பாவத்தினிமித்தம் தேவநீதிக்குத் திர்ப்திசெய்யும்படி இயேசுகிறிஸ்து தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று காட்டு.

கிறிஸ்து தம்மைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தபோது, தேவநீதிக்குத் திர்ப்திசெய்யவேண்டுமென்றும், தேவனோடே பாவிகளை ஒப்புரவாக்கவேண்டுமென்றும் இரண்டு முக்கியமான நோக்கமுள்ளவராயிருந்தார்.

முதல் நோக்கத்தின்படி அவர் தமது சனங்களின் பாவத்தினிமித்தம் நியாயப்பிரமாணத்துக்கும் தேவநீதிக்கும் **உள்ளபடியே சரியான திர்ப்திசெய்தார்** என்பது பின்வரும் நியாயங்களினாலே ஸ்திரப்படும்;—

1. கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காகப் பிணைப்பட்டு, தேவசந்நிதியில் அவர்களுடைய பாவத்தையெல்லாம் தமதுமேல் ஏற்றுக்கொண்டு, தேவனால் அப்பாவத்துக்கு வரவேண்டிய தண்டனை முழுவதையும் அனுபவித்துத் தீர்த்தாரென்றும்; தமது கீழ்ப்படிதலையுந் தாம் பட்ட பாடுகளையுங் கிரயமாகக்கொடுத்துத் தமது சனங்களை மீட்டுக்கொண்டாரென்றும் வேதத்திலே வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. எபி. 7 : 22; எசா. 53: 4, 5, 10 ழ ; கலா. 3: 13.

2. கிறிஸ்து தமது கீழ்ப்படிதலையும் மரணத்தையுங்கொண்டு பாவிகளை மீட்டுக்கொள்வதுமல்லாமல், அவர்களுடைய பாவத்தை நீக்குஞ் சுத்திகரிப்பையும் உண்டுபண்ணியிருக்கிறாரென்று வேதம் முறையிடுகிறது. அப். 20: 28; எபி. 1: 3.

3. செய்யும்படி தேவன் தமக்கிட்ட அன்பானவேலை "முடிந்தது" என்று சொல்லக்கூடியவரையிலும் அவர் தமது ஆவியைவிடாமல் வைத்துக்கொண்டார். யோ. 17: 4; 19: 30.

4. தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாவக்கடனைச் சம்பூர்த்தியாய்க் கொடுத்துத் தீர்த்தாரென்பதற்கும், அவரிட்ட பலி பிதாவாகிய தேவனுக்குக் குறையாத திர்ப்திகரமாயிருந்ததென்பதற்கும் அவர் உயிரோ

டெழுந்ததும் பரலோகத்துக்கேறெடுக்கப்பட்டதும் மறுக்கப்படாத [illegible] அத்தாட்சிகளே. எசா. 42: 21; ரோ. 1: 5.

5. மேலும், தமது நீதிக்குத் திர்ப்திசெய்யும்படி தேவன் தாமே கிறிஸ்[illegible]வைத் தெரிந்துகொண்டார்; அவர்தாமும் அளவில்லாத மகிமையும் [illegible]பரிசுத்தமுமுள்ளவரே. அவர் செய்த பிராயச்சித்தம் சம்பூரணமும் [illegible] அவரை அனுப்பினவருடைய சித்தத்துக்குச் சகலவிதத்திலும் இசைந்த[illegible]மானதே. இக்காரியங்களைச் சீர்தூக்குமளவில், அவரிட்ட பலியானது [illegible] சர்வபுண்ணியமும் தேவனுக்குப் பூரண மனரம்மியமுமுள்ளதாயிருந்ததென்பதற்கு ஐயமே கிடையாது.

VII. தேவனுடன் பாவிகளை ஒப்புரவாக்கும்படி கிறிஸ்து தம்மைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார் என்கிறீரே; ஒப்புரவாக்குதலாவது என்ன?

ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்பட்டிருக்கிறவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவதே ஒப்புரவாக்குதலாம்.

1. தேவனுடன் பாவிகளை ஒப்புரவாக்கும்படி கிறிஸ்து தம்மைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தாரென்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

பாவஞ்செய்து கோபமூட்டின மனிதருக்குங் கோபமூட்டப்பட்ட தேவனுக்கும் உண்டான விரோதத்தை நீக்கி, இருதிறத்தாரையுஞ் சமாதானப்படுத்துவதற்குக் கிறிஸ்து தம்மைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தாரென்பதே அதற்குத் தாற்பரியம். தம்மைப் பலியிட்டபோது அவர் கொண்டிருந்த இரண்டாம் நோக்கம் இதுவே. இப்படிப்பட்ட ஒப்புரவாக்குதல் இயேசுகிறிஸ்து ஒருவராலேயன்றி வேறேயெவராலுஞ் செய்யமுடியாது. எபே. 2 : 15 ழ ; ரோ. 5: 10; கொலோ. 1: 20. அவர் ஒருவரே இந்தப் பிரமாண்டமானவேலையைச் செய்யத்தக்கவர். அவரைத்தவிர வேறேயாரும் அதற்கு நியமிக்கப்படவுமில்லை; அதற்கென்று தேவன் வேறேயெவரையும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார். எசா. 11: 2 ழ ; அப். 4 : 12.

VIII. கிறிஸ்து ஆசாரியராகத் தமது சனங்களினிமித்தம் எப்பொழுதும் வேண்டுதல்செய்கிறார் என்பதின் பொருளைச் சற்றே விவரித்துக் காட்டு.

(1) **பரலோகத்திலே எப்பொழுதும் வேண்டுதல்செய்வது** கிறிஸ்துவினுடைய ஆசாரியத்தொழிலில் இரண்டாம் பங்கு. அத்தொழிலிலடங்கிய இரண்டு அலுவல்கள், அதாவது பிராயச்சித்

தம்பண்ணுதலும் வேண்டுதல்செய்தலுமாகிய அலுவல்கள் பிரியாச் [illegible] பந்தமும் ஒன்றுக்கொன்று சரியான விஸ்தாரமுமுள்ளவைகளே. [illegible] படியெனில், அவர் பூமியில் எவ்வெவர்களுக்காகப் பிராயச்சித்தப் [illegible] ணினாரோ, அவ்வவர்களுக்காகவே பரலோகத்தில் வேண்டுதல் [illegible] செய்துவருகிறார்; பரலோகத்திலே எவ்வெவர்களுக்காக வே[illegible] செய்கிறாரோ, அவ்வவர்களுக்காகவே பூமியிலே பிராயச்சித்த[illegible] ணினார்.

(2) வேண்டுதல்செய்வது கிறிஸ்துவின் தேவத்து[illegible] வாததல்லவாவென்றால், அப்படியல்ல. பரிந்துபேசுவ[illegible] தெய்வீகத்துக்கேலாததாயிருக்குமேயானால், அவருடைய [illegible] தொழிலின் முதற்பங்கும், அதாவது அவர் தம்மை [illegible] பிராயச்சித்த பலியாக ஒப்புக்கொடுத்ததும் அதற்கேலாததாகுமே. இதைக்குறித்து நாம் எப்பொழுதும் இரண்டு காரியங்களை ஞாபகம்பண்ணவேண்டும். என்னவெனில், (க) கிறிஸ்து தமது மனுஷசுபாவத்திலேயே நமக்காகத் தேவனுடைய சமுகத்தில் பிரத்தியட்சமாகும்படி பிரவேசித்திருக்கிறாரென்பதும்; (உ) தமது இருசுபாவங்களையுமுடையவராய் நமக்காக வேண்டுதல்செய்துவருகிறாரென்பதுமே. வேதோபதேசம் இதுவே. எபி. 9: 24.

(3) கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காகமாத்திரம் வேண்டுதல்செய்கிறார். அவர்களுடைய பாக்கியம் சம்பூரணமாகவேண்டுமென்பதே அவர் செய்துவருகிற பிரார்த்தனை. இப்பூமியிலிருக்குங்காலத்திலும் கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக வேண்டுதல்செய்தார். அப்பொழுதுங்கூட அவர் தேவனிடத்தில் மேற்கொள்ளுகிற மகாஆசாரியனாயிருந்தாரென்று நாம் நம்பவேண்டியதே. எபி. 5: 7; யோ. 11: 42. இவ்வுலகத்தில் தமது சனங்களுக்காக அவர் வேண்டுதல்செய்தவிதம் யோ. 17-ம் அதிகாரத்தில் சவிஸ்தாரமாய்க் காட்டியிருக்கிறது. இப்பொழுதும் பரலோகத்திலே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் உயர்த்தப்பட்டவராய் அம்மாதிரியாகவே பரிந்துபேசுகிறாரென்றெண்ணலாகும்.

1. கிறிஸ்து பரலோகத்தில் வேண்டுதல்செய்கிற விதத்தைச் சற்றே விவரித்துக் காட்டு.

(1) அவர் தமது மனுஷசுபாவத்தில் தேவனுக்குமுன்பாக பிரத்தியட்சமாய் நின்று, தம்முடைய சனங்களுக்குத் தேவையான சகல நன்மைகளையுந் தேவன், கிருபையுடன்படிக்கையின் திட்டப்படியே, அவர்களுக்கருளவேண்டுமென்று தாம் கொடுத்த பலியின் புண்ணியத்தை முன்னிட்டு வேண்டுதல்செய்கிறார். எபி. 9: 24.

(2) தமது சனங்களுக்கென்று தாம் சம்பாதித்த சிலாக்கியங்களை அவர்களுடைய அவசரத்துக்கும் புதிய உடன்படிக்கைக்குமேற்றதாக, அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்கிற தம்முடைய திருச்சித்தத்தைப் பிதாவானவருக்குத் தெரியப்படுத்திவருகிறார். யோ. 17: 24; லூக். 22: 31, 32.

(3) சாத்தான் நியாயப்பிரமாணம் உலகம் மனச்சாட்சியாகிய இவைகளால் தமது சனங்களின்மேலேற்றப்படுங் குற்றச்சாட்டுகளுக்கெல்லாம் மறுமொழிசொல்லுகிறார்; பொய்யான சாட்டுகளைப் பொய்யென்று காட்டி நீக்கிவிடுகிறார்; [illegible]மாய் ஏற்றிய குற்றங்களையோ தாம் செய்த சம்பூரண பிராயச்சித்தத்தினிமித்தந் தேவன் மன்னிக்கவேண்டுமென்று மன்றாடுகிறார். சக. 3: 1, 2; ரோ. 8: 33, 34.

(4) தமது சனங்கள் விசுவாசித்துச் செய்கிற ஆராதனையையும் ஊழியத்தையுமெல்லாந் தமது சுயநீதியினால் சுகிர்தப்படுத்தி, அதைத் தேவனுக்குகந்தபலியாகச் செலுத்திக்கொண்டுவருகிறார். வெளி. 8: 3, 4-ல் இது மகா அழகாய் உவமித்திருப்பதைக் காண்க. 1 பே. 2: 5; லேவி. 16: 12 ழ.

2. கிறிஸ்து பரலோகத்தில் இவ்விதமான வேண்டுதல்செய்வதவசியமென்று விளங்குகிறதெப்படி?

(1) தேவனுடைய சனங்களின்மேல் சாத்தான் குற்றஞ்சாட்டுவதையும், வெளி. 12: 10; சக. 3: 1; (2) விசுவாசிகளின் திரளான பாவத்தையுங் குறைவையும், 1 யோ. [illegible]: 12; எபி. 4: 14-16; (3) பரிசுத்தவான்கள் தம்மில்தாமே தேவனுக்கு முன்பாகச் சுத்த அபாத்திரரும், மகிமையில் சேரத்தகாதவர்களுமாயிருப்பதையும், எபி. 9: 24; எபே. 2: 18, கவனிக்குமளவில் கிறிஸ்து பரலோகத்தில் இவ்விதமான வேண்டுதல்செய்வது அவசியமென்று தெளிவாய் விளங்குகிறது.

3. கிறிஸ்து எப்படிப்பட்ட மத்தியஸ்தராயிருக்கிறார்?

(1) கிறிஸ்து எப்போதும் மேற்கொள்ளுகிற மத்தியஸ்தராயிருக்கிறார். இதற்கு அவருடைய மாட்சிமையானதன்மையும், அவரிட்டபலியின் சர்வபுண்ணியமும், அவர் பண்ணுகிற விண்ணப்பங்களின் விவேகமும் ஊக்கமுமே போந்த திருஷ்டாந்தம். அவர் செய்துவருகிற வேண்டுதல் எப்பொழுதுந் தேவசித்தத்துக்கும், தமது சனங்களின் அவசரத்துக்கும், அவர்களுடைய இகபரபாக்கியத்துக்குமேற்ற

தாயிருக்கிறதேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. ஆகையால் அது என்றுந் தவறாமல் எப்பொழுதுஞ் சித்தியாகிற வேண்டுதலேயாம்.

(2) கிறிஸ்து **நித்திய** மத்தியஸ்தராயிருக்கிறார். எபி. 7: 25. அவர் செய்துவரும் வேண்டுதலினாலேதான் பரலோகத்தில் சேர்ந்த பரிசுத்தவான்கள் என்றென்றைக்குந் தேவனோடும் ஒருவரோடொருவரோடும் ஒழியாத நித்திய ஐக்கியமும் அன்னியோன்னியமுமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். வெளி. 7: 17.

4. கிறிஸ்து செய்கிற வேண்டுதலுக்கும், ரோ. 8: 26–ல் சொல்லிய ஆவியானவருடைய வேண்டுதலுக்கும் வித்தியாசமென்ன?

கிறிஸ்து நமக்குப் புறம்பே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்திலிருந்து தமது பலியின் புண்ணியத்தை முன்னிட்டு நமக்காகவேண்டுதல்செய்கிறார். ஆவியானவரோ **நமக்குள்ளேயே** இருந்து, வாக்குக்கடங்காத பெருமூச்சுகளால் நமக்காக வேண்டுதல்செய்கிறார். அதாவது, தேவனுக்கேற்றபடி நாம் இன்னதற்காகவும் இன்னவிதமாகவும் வேண்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் நமக்குப் போதித்தும், கிருபாசனத்தண்டையில் நாம் தேவனோடே அனுகூலமாய்ப் பிரார்த்தித்துப்போராடும்படி நம்மைப் பெலப்படுத்தியும்வருகிறார் என்பதே. கிறிஸ்து செய்கிற வேண்டுதலுக்கும் ஆவியானவர் செய்கிற வேண்டுதலுக்கும் வித்தியாசமிதுவே.

அனுமான போதனைகள்.

IX. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் இரண்டு வகைப்படும் :—

1. *நமது ஆசாரியரான கிறிஸ்து செய்த பாவப்பிராயச்சித்தத்தினால் விளங்கும் போதனைகள்.* அவையாவன :—

(1) கிறிஸ்து பாவிகளுக்காகப் பிணைப்பட்டுச் செய்த நிசமான பிராயச்சித்தமொன்றே நம்முடைய எல்லா நம்பிக்கைக்கும் அஸ்திபாரம். (2) நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தவர்களுக்குக் கிடைத்த சிலாக்கியங்களைப்பார்க்கிலும் நம்முடைய சிலாக்கியங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவைகள். (3) கிறிஸ்துவைப் பாவநாசரென்று விசுவாசித்து, அவர்செய்த பிராயச்சித்தத்தில் பங்குபெறுவது நமக்கின்றியமையாதது. (4) ஒன்றான மகா ஆசாரியராகிய கிறிஸ்துவைப்

புறக்கணிப்பதினால் வருகிற மோசமும், அவரை யேற்றுக்கொள்வதினாலுண்டாகிற மனஆறுதலுமாகிய இரண்டும் அளவிலடங்காதவைகளே. (5) பாவமானது மட்டில்லாத தீமையுள்ளதாதலால், அதை நிவிர்த்திசெய்வது மனிதருடைய வல்லமைக்கு மிஞ்சினகாரியமே. (6) கிறிஸ்து பிராயச்சித்தஞ் செய்யாதபட்சத்தில், மனிதர் யாவரும் பாவத்தில் செத்து அழிந்துபோவது நிச்சயமாமே. (7) பாவிகளுக்காக மரிக்கும்படி தேவன் தமதன்பான குமாரனைக்கொடுத்தது அளவில்லாத அன்பு. (8) கிறிஸ்து இட்டபலியினாலுண்டான இரட்சண்ணியத்தைக்குறித்துக் கேட்கப்பெற்ற நாம் மகா பெரிய சிலாக்கியமுள்ளவர்கள். (9) பாவமானது தேவனுக்கும் அவருடைய வசனத்துக்கும் முற்றிலும் விரோதப்பட்டதும், நம்மால் சமூலமாய் அருவருக்கப்படத்தக்கதுமானதே. (10) பிதாவானவர் கிறிஸ்துவிலும் அவருடைய வேலையிலும் பிரியமாயிருப்பது நமது திடநம்பிக்கைக்கும் மனக்களிப்புக்கும் பலத்த ஆதாரம்

2. *நமது ஆசாரியரான கிறிஸ்து செய்கிற வேண்டுதலினால் விளங்கும் போதனைகள்.* அவையாவன :—

(1) தேவனுடைய கிருபையுடன்படிக்கைக்குட்பட்டவர்கள்
மகா பாக்கியவான்கள். (2) விசுவாசிகள் இம்மைமறுமையிலுஞ் சுகா
னந்தமடைவதற்கு வேண்டிய சமஸ்தமுஞ் சேகரித்திருக்கிறது. (3)
பாவிகளாகிய நமதுநிமித்தங் கிறிஸ்து பரலோகத்தில் பரிந்துபேசச்
சம்மதிப்பது மனோவாக்குக்கெட்டாத அன்பு. (4) விசுவாசிகள் என்
றென்றைக்கும் அழியாத நித்திய ஜீவனையுடையவர்களாயிருப்பது
நிச்சயம்; கிறிஸ்து அவர்களுக்காக வேண்டுதல்செய்கிறவராயி
ருக்க, அவர்களை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கக்கூடியது யார்? ரோ.
8: 34. (5) கிறிஸ்துவைப் பரிந்துபேசுகிறவரென்று சார்ந்துகொள்
வது எல்லாருக்குமுரிய கடமை. (6) நமது மகா ஆசாரியராகிய இயேசு
கிறிஸ்துவைத்தவிர, திரைக்குள்ளாகப் பரிந்துபேசுவதற்கு வேறே
யாருமில்லை, இருக்கவுங்கூடாது. 1 தீமோ. 2: 5. (7) தமது சந்நிதா
னத்தில் பாவிகளுக்காக வேண்டுதல்செய்கிறதற்கு இத்தனை மகிமை
யுள்ள மத்தியஸ்தரையேற்படுத்தின தேவனுடைய அன்பு சொல்லிமுடி
யாதது. (8) மாட்சிமைபொருந்திய இந்த மத்தியஸ்தர் கையில் தங்கள்
வழக்குப் பிசகிப்போகுமோவென்று விசுவாசிகள் கொள்ளளவும் பயப்
படவேண்டியதில்லை. (9) பரிசுத்தவான்கள் கரையேறும் பரியந்தம்
வழுவாமல் ஸ்திரமாயிருப்பதற்குக் கிறிஸ்து செய்கிற வேண்டுதல் பல
த்த ஆதரவு. யோ. 10: 28, 29. (10) இரட்சண்ணிய கிரியையானது
சமஸ்தவிஷயத்திலும் அதிசயமும், தேவமகிமையைத் தீரவெளிப்ப

144

டுத்துகிறதுமாயிருக்கிறது. (11) பரலோகத்தில் தகுந்த மத்தியஸ்தர் வேண்டுமென்று விரும்புகிற யாவரும் கிறிஸ்துவினிடத்திலேயே சேர வேண்டும். பிதாவானவர் தமது சமுகத்தில் பாவிகளுக்காகப் பரிந்து பேச அவர் ஒருவனுக்கே பட்டங்கட்டியிருக்கிறார். எபி. 12: 24, 25.

---

3. அரசுதொழில்.

இருபத்தாறும் வினா.

கிறிஸ்து அரசனுக்குரிய தொழிலை எப்படிச் செய்துவருகிறார்?

நம்மைத் தமக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறதினாலும், நம்மை ஆண்டு காப்பாற்றுகிறதினாலும், தமக்கும் நமக்குமுள்ள சத்துருக்கள் யாவரையும் அடக்கி மேற்கொள்ளுகிறதினாலுமே கிறிஸ்து அரசனுக்குரிய தொழிலைச் செய்துவருகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை? ஐந்துகாரியங்கள். அவையாவன :—

1. கிறிஸ்து அரசனாகத் தமது சனங்களைத் தமக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறார். சங். 110: ; "உமது பராக்கிரமத்தின் நாளிலே உம்முடைய சனங்கள் மனப்பூர்வமும் பரிசுத்த அலங்காரமுமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்."

2. கிறிஸ்து அரசனாகத் தமது சனங்களை ஆளுகிறார். ஏசா. 33: 22; "கர்த்தர் நம்முடைய நியாயாதிபதி, கர்த்தர் நம்முடைய நியாயப்பிரமாணிகர், கர்த்தர் நம்முடைய ராஜா, அவர் நம்மை ரட்சிப்பார்."

3. கிறிஸ்து அரசனாகத் தமது சனங்களைக் காப்பாற்றுகிறார். சங். 89: 18; "கர்த்தரால் எங்கள் கேடகமும், இஸ்ரவேலின் பரிசுத்தரால் எங்களுடைய ராஜாவும் உண்டு." சக. 2: 5.

4. கிறிஸ்து அரசனாகத் தமக்கும் தமது சனங்களுக்குமுள்ள சத்துருக்கள் யாவரையும் அடக்குகிறார். சங். 76 : 10; "மனுஷனு

டைய கோபம் உமது மகிமையை விளங்கப்பண்ணும்; மிஞ்சும் கோபத்தை நீர் அடக்குவீர்."

5. கிறிஸ்து அரசனாகத் தமக்கும் தமது சனங்களுக்குமுள்ள சத்துருக்கள் யாவரையும் மேற்கொண்டு நாசப்படுத்துகிறார். 1 கொ. 15: 25; "எல்லாச் சத்துருக்களையும் தமது பாதத்திற்குக் கீழாக்கிப் போடும்வரைக்கும், அவர் ஆளுகைசெய்யவேண்டியது."

விரித்துரை.

II. இயேசுகிறிஸ்து உள்ளபடி அரசனாயிருக்கிறார் என்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

1. கர்த்தத்துவத்துக்கும் அரசாட்சிக்குமுரிய பட்டப்பெயர்
கள் யாவும் அவருக்குச் சூட்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, "ஆண்
டவர்," அப். 2: 36; "ஜீவாதிபதி," அப். 3: 15; "ஏகசக்கராதிபதி,"
"ராசாக்களின் ராசா," "கர்த்தாக்களின் கர்த்தா," 1 தீமோ. 6: 15;
வெளி. 17: 14; "ஆளுகிறவர்," மீகா. 5: 2; "நியாயாதிபதி,"
2 தீமோ. 4: 1; "தலைவர்," "அதிபதி," ஏசா. 55: 4; "கர்த்தரு
டைய சேனையின் அதிபதி," யோசு. 5: 15. அவருக்கிட்டிருக்கும்
இவைமுதலான அநேக நாமங்களினாலே, இராசரிகம் பண்ணுகிறதற்
கும், மத்தியஸ்தனாகச் சர்வாதிகாரஞ் செலுத்துகிறதற்கும் அவர் ஏற்ப
டுத்தப்பட்டவரென்பது பரிஷ்காரமே. சக. 9: 9; லூக். 1: 32, 33.
மேலும், சங் 2; 110; 72-ல் அவருடைய இராஜத்துவம் வருணிக்
கப்படுவதையும், ஏசா. 32: 1 ம்; எரே. 23: 5 ம்-ல் அவருடைய
அரசாட்சியைக்குறித்துத் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லப்படுவதையுங்
காண்க.

2. இராஜசின்னங்கள் யாவும் அவருக்குரியதாகக் காட்டியிருக்
கிறது. அவர் அரசனாக அபிஷேகம்பெற்றவர், சங். 2: 6; 45: 7;
தேவனுடைய அநாதி தீர்மானத்தில் ஆரம்பமான அவருடைய இரா
சத்துவம் அவர் பிறந்தநாளில் தேவதூதரால் பிரசித்தமாய்க் கூறப்பட்
டது, லூக். 2: 11; சாகுந்தருணத்தில் தாமும் அதற்குச் சாட்சியிட்
டார், யோ. 18: 36. மேலும், மத். 28: 18; எபே. 4: 8; பிலி. 2:
9-11-யும் பார்; அவர் தமது சபையினாலும் தமது பிதாவினாலும் முடி
சூட்டப்பட்டவர், எபி. 2: 9; அவர் தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில்
சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறவர், சங். 110: 1; எபி. 1: 13;
அரசனுக்குரிய செங்கோல் அவருக்குண்டு, சங். 2: 9; 45: 6;
அவரிடுகிற கட்டளைகள் ராசாவின் கட்டளைகள், ஏசா. 2: 3; அவரு

டைய ஊழியர் ராசாதிராசாவுக்குரிய ஸ்தானபதிகள், 2 கொ. 5 : 20; அவர் அரசனுக்குரிய பரிவாரமும் வருமானமும் ஆயுதசாலையுமுடையவர், யூதா 15; சங். 45: 11 ம ; எபே. 6: 10–17; அவர் ராசாதி ராசனுக நியாயந்தீர்த்து ஆக்கினைக்குள்ளாக்கவும் விடுதலையாக்கவும் அதிகாரமுள்ளவர், யோ. 5: ௨௨ ; சகல சாதிகளிலும் கோத்திரங்களிலும் ஜனங்களிலும் பாஷைக்காரரிலுமிருந்து வந்த திரளான சனங்கள் அவர் பிரசைகளாயிருக்கிறார்கள், வெளி. 7: 9, 10 ; கிறிஸ்து அவதரித்ததற்கு முன் இராசத்தவ விஷயத்தில் மெல்கிசேதேக்கும், கானான்தேசத்தை வென்றெடுத்த யோசுவாவும், மகா ராசாக்களாகிய தாவீதும் சாலொமோனும், இஸ்ரவேலின் ராசாக்களும் யூதாவின் ராசாக்களும் யாவரும் அவருக்கு முன்னடையாளமாயிருந்தார்கள், எபி. 7 : 1 ம. கிறிஸ்து உள்ளபடி அரசனாயிருக்கிறாரென்பதற்கு இவை அத்தாட்சியே.

III. இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு எத்தனை ராச்சியங்களுண்டு?

தேவத்துவத்துக்குரியதும் மத்தியஸ்தத்துக்குரியதுமாகிய இரண்டு ராச்சியங்கள் அவருக்குண்டு.

1. அவருடைய **தேவத்துவத்துக்குரிய ராச்சியம்.** இது பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியாகிய திரியேகதேவனுக்குரிய சர்வலோக ராச்சியமே. இந்த ராச்சியத்திலே இயேசுவானவர் மேன்மையிலும் அரசாட்சியிலும் பிதாவுக்கும் பரிசுத்த ஆவிக்குஞ் சமானஸ்தருமாய், சர்வத்துக்கும் மேலான தேவனுமாய்ச் சதாகாலங்களிலும் ராசரிகம்பண்ணுகிறார். சமஸ்த சாதியாரும இந்த ராச்சியத்தின் ஆளுகைக்குட்பட்டவர்களாய், அவருக்குச் சித்தமானதையெல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டுவருகிறார்கள், சங். 22 : 28; ஏசா. 44: 28. அவர் சர்வாதிகாரமுள்ளவராக அவர்களையும் சராசரமனைத்தையும் ஆண்டு நடத்துவதினாலே தமது சனங்களின நன்மையை விருத்தியாக்குகிறார். உதாரணமாக, பூர்வீகத்திலே தமது திருச்சபையினிமித்தம் அவர் சாதிகளை உண்டாக்கியும் அழித்தும், இராசரை ஏற்படுத்தியும் தள்ளியும் வந்தார்; ஆறுகளை அவாந்தர வெளியாகவும், செழிப்பான தேசங்களை உவர்நிலமாகவும் மாற்றினார்; பட்டணங்களையும் அவைகளில் வசித்தவர்களையுஞ் சங்காரம்பண்ணினார்; சூரியசந்திரர் தங்கள் அயனங்களில் தரித்துநிற்கச்செய்தார்; பிரபஞ்ச இயல்பை வேறாக்கினார்; சமுத்திரத்தைப் பிளந்து வெட்டாந்தரையாகச்செய்தார். இப்படிக்கெல்லாம் அசரவஸ்துக்களும் தமது சனங்களின் பட்சத்தில் போராடப்பண்ணினார். நியா. 5: 20.

2. அவருடைய **மத்தியஸ்தத்துக்குரிய இராச்சியம்.** அதாவது, தமது சனங்களுக்காக அவர் செய்த மகத்துவங்களினிமித்தம் பிதாவானவர் அவருக்கு வெகுமதியாகக்கொடுத்த ராச்சியம் என்பதே. இதிலே அவர் தேவனும் மனுஷனுமாகிய மத்தியஸ்தரும் மீட்பருமாய் ராச்சியபாரம்பண்ணுகிறார். இது விசேஷமாக அவருடைய சபைசம்பந்தமான ராச்சியம். இம்மையிலே அச்சபையில் சேர்ந்திருக்கிற பரிசுத்தவான்களைச் சீயோன்ராசாவின் சமுகத்தில் சேர்த்து, அவர்களைக் கர்த்தருக்குள் ஆனந்தப்ரவசராக்குகிறதற்கே இந்த ராச்சியம் ஸ்தாபனமாயிற்று.

IV. கிறிஸ்துவின் மத்தியஸ்தராச்சியம் எப்படிப்பட்டது?

கிறிஸ்துவின் மத்தியஸ்தராச்சியம் மகா விஸ்தாரமும், ஆவிக்குரியதும், சாஸ்வதமுமான ராச்சியம்.

(1) **அது மகா விஸ்தாரமானது.** மத். 28: 18; யோ. 17: 2; சங். 2: 8. அது பற்பல வயதும் பற்பல அந்தஸ்தும் பற்பல சாதியுமுள்ளவர்களடங்கிய ராச்சியம். கடைசியில் வானத்தின்கீழிருக்கிற சகல சாதிகளிலும் கோத்திரங்களிலும் சனங்களிலும் பாஷைக்காரரிலுமிருந்து வந்ததும், ஒருவனும் எண்ணக்கூடாததுமான திரளான கூட்டமாகிய சனங்கள் அதிலே காணப்படுவார்கள், வெளி. 5: 9, 10; 7: 9. அவர்களெல்லாரும் மகிமையும் கனமும் அழியாமையுமாகிய இந்த ராச்சியத்தின் சம்பூரண ஐசுவரியத்தினால் திருப்தியடைவார்கள்.

(2) **அது ஆவிக்குரியது.** "என் ராச்சியம் இவ்வுலகத்துக்குரியதல்ல" வென்று கிறிஸ்துதாமே சொன்னார், யோ. 18: 36; ஆவிக்குரிய அதின் தன்மையை விளக்கும்படி அது "பரலோகராச்சியம்" என்றும்; அதின் உற்பத்தி, நோக்கம், சிலாக்கியம், நிறைவேற்றம், சமஸ்தமும் ஞானசம்பந்தமானதென்று காட்டும்படி அது "தேவனுடைய ராச்சியம்" என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது; அதின் அரசனாகிய கிறிஸ்து லௌகீக அரசனல்ல, மத். 20: 28 ; சக. 9 : 9; அவருடைய சிங்காசனமும் லௌகீக சிங்காசனமல்ல; அவருடைய "மகிமையுள்ள சிங்காசனம்" வானாதிவானங்களிலும், அவருடைய "கிருபாசனம்" திருச்சபையிலுமுள்ளது, ஏசா. 66: 1; வெளி. 4: 2 ம; அவருடைய இரண்டாம் வருகையில் உலகராச்சியங்களெல்லாம் இல்லாமற்போகவே, அவரது "நியாயாசனம்" ஆகாயமண்டலத்திலே ஸ்தாபிக்கப்படும்; அவருடைய செங்கோலும் ஆவிக்குரியது, சங். 110: 2; அவருடைய கட்டளைகளும் ஆவிக்குரியவை, ரோ. 7: 12, 14; எபி. 4: 12; அவ

ருக்குச் செலுத்தப்படும் வணக்க ஆராதனையு மெல்லாம் ஆவிக்குரியது, யோ. 4: 24; ரோ. 12: 1; பிலி. 3: 3; 1 பே. 2: 8 ௳; அவருடைய பிரசைகளும் ஆவிக்குரியவர்கள், எபே. 4: 23, 24; யோ. 1: 13; எபே. 2: 10; அவருடைய ஸ்தானபதிகளும் ஆவிக்குரியவேலைசெய்வதற்கு அனுப்பப்படும் ஆவிக்குரியவர்கள், 2 கொ. 5: 20; அவருடைய சர்வாயுதவர்க்கமும் ஆவிக்குரியது, எபே. 6: 10 ௳; 2 கொ. 10: 4, 5; அவர் செய்யும் இரட்சையுஞ் சிட்சையும் ஆவிக்குரியது, 2 தெச. 1: 4 ௳; அவர் இந்த ராச்சியத்தை ஸ்தாபித்த அபிப்பிராயமும் நோக்கமும் ஆவிக்குரியதே, 1 யோ. 3: 8; அப். 26: 18.

(3) **அது சாஸ்வதமானது.** பூமி உருவாக்கப்படுமுன் அவர் அநாதியாய் மத்தியஸ்தராக ஏற்படுத்தப்பட்டார். அவருடைய ஆளுகைக்கு முடிவுமில்லை. மீகா. 5: 2; தானி. 7: 14; சங். 45: 6; வெளி. 3: 21.

1. கிறிஸ்துவின் மத்தியஸ்தராச்சியம் தற்காலத்துக்கு எத்தனை வகுப்புள்ளதாகத் தோற்றுகிறது?

கிறிஸ்துவின் மத்தியஸ்தராச்சியம் தற்காலத்துக்கு இரண்டு வகுப்புள்ளதாகத் தோற்றுகிறது. எப்படியென்றால்:—(1) இம்மையிலிருக்கிற அவருடைய **கிருபையுள்ள ராச்சியம்.** அதாவது, அவர் தமது சுயரத்தத்தினாலே சம்பாதித்துக்கொண்ட தரிசனசபை என்பதே. அப். 20: 28. (2) மறுமையிலிருக்கிற அவருடைய **மகிமையுள்ள ராச்சியம்.** "பரலோகத்தில் பேரெழுதியிருக்கிற மூதற்பேறானவர்களின் சர்வசங்கமாகிய அதரிசனசபை" இதுவே. எபி. 12: 23. ஆயினும், இவைகள் அவருடைய ஏகராச்சியத்தின் மாகாணங்களேயன்றி வெவ்வேறான ராச்சியங்களல்ல. கடைசிக்காலத்தில் இவ்விரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சதாகாலமும் ஒரே ராச்சியமாகவே இருக்கும்.

V. கிறிஸ்து அரசனாகச்செய்கிற கிரியைகள் எத்தனை?

கிறிஸ்து அரசனாகச்செய்கிற கிரியைகள் ஐந்து. அவையாவன:—

தமது சனங்களைக் கீழ்ப்படுத்துகிறதும், ஆளுகிறதும், காப்பாற்றுகிறதும், சத்துருக்களை அடக்குகிறதும், நாசப்படுத்துகிறதுமாகிய இவைகளே.

1. **கிறிஸ்து தமக்குத் தமது சனங்களைக் கீழ்ப்படுத்துகிறர்.** சுபாவத்தின்படி மற்ற மனிதரைப்போலவே இவர்களும் சீயோன் இராசாவாகிய அவருக்கு அடங்கமாட்டாத மனவெறுப்பும் முரட்டாட்டமுமுள்ளவர்களே. ஆனாலும், அவர் தமது சர்வவல்லமையைக்

கொண்டு அவர்களுடைய இருதயத்தின் பகையை அழித்து, அவர்களைத் தமக்கு மனப்பூருவமாய் அடங்க வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார். ரோ. 8: 7; 2 கொ. 10: 4, 5; சங். 110: 2, 3.

2. **கிறிஸ்து தமது சனங்களை ஆளுகிறர்.** அவர்களுக்குக் கட்டளைகளையும் பிரமாணங்களையுங் கொடுப்பதினாலேயும், சமயத்துக்குத் தக்கபடி அவர்களைச் சிட்சிப்பதினாலேயும் அவர்கள்மேல் அரசாட்சி செலுத்திக்கொண்டுவருகிறார். சங். 147: 19; மீகா. 5: 2; வெளி. 3: 19; சங். 89: 30–34.

3. **கிறிஸ்து தமது சனங்களை அவர்களுடைய சத்துருக்கள் யாவருக்குந் தப்புவித்துக் காப்பாற்றுகிறர்.** அச்சத்துருக்கள் அநேகரும் பலவான்களுமாயிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, பிசாசு பாவம் உலகம் மரணம் பிரேதக்குழி மிஞ்சின துரிச்சையாகிய இவை முதலானவை. மத். 16: 18; சக. 2: 5; ரோ. 16: 20; 6: 14; யோ. 16: 33; ஓசி. 13: 14; 1 கொ. 15: 54-57.

4. கிறிஸ்து தமக்கும் தமது சனங்களுக்குமுள்ள சத்துருக்களை
அடக்குகிறர். எப்படியென்றால், தமது சனங்களுக்கு விரோதமாக
அவர்கள் பண்ணும் துராலோசனைகளையுந் தந்திரோபாயங்களையும்
கலைத்துவிடுகிறார். தமது சனங்களை மேற்கொள்ளக் கூடாதகாரிய
மென்று அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறார். அவர்கள் எத்தனைவல்லமை
யுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், தாம் அதிக வல்லமையுஞ் சத்துவமுமுள்ள
வரென்று அவர்களுக்குத் திருஷ்டாந்தப்படுத்துகிறார்: அவர்களு
டைய உபாய தந்திரங்களெல்லாம் தமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்றும்,
தமது சனங்களை அழிக்கத்தக்க சூழ்ச்சிசெய்ய அவர்களால் முடியா
தென்றும் அவர்களுக்குணர்த்துகிறார். இப்படியாக, கிறிஸ்து தமக்கும்
தமது சனங்களுக்கும் விரோதமாய் எழும்புஞ் சத்துருக்களை அடக்
குகிறார். எண். 23: 7-10, 23; யாத். 14: 26-31; சங். 76: 10;
ஏசா. 54: 17.

5. கிறிஸ்து தமக்கும் தமது சனங்களுக்குமுள்ள **சத்துருக்கள்
யாவரையும் மேற்கொண்டு நாசப்படுத்துகிறர்.** எப்படியெனில்,
இம்மையிலே அந்த எதிராளிகளின் சக்தியை அபலப்படுத்துகிறார்,
சக. 2: 5; 1 கொ. 15: 55; கடைசிநாளில் அச்சத்துருக்கள் யாவ
ரையுந் தம்முடைய சந்நிதானத்திலிருந்தும், தமது வல்லமையொருங்
கிய மகிமையிலிருந்தும் நீங்கலாக்கி நித்திய அழிவாகிய தண்டனைக்
குட்படுத்துவார், 1 கொ. 15: 25; 2 தெச. 1: 8, 9, 10; 2: 8;
வெளி. 20: 14; அந்நாளில்தான் சீயோனின் ராசா சர்வசத்துருக்களை

யுஞ் செயங்கொண்ட வெற்றிவேந்தராய்ப் பிரகாசிப்பார்; அவர் ஜனங்களும் அவருடைய வெற்றிக்குறிகளைக்கண்டு மகிழ்ந்து சதாகாலமும் செயப்பாட்டுப்பாடி ஆர்ப்பரிப்பார்கள். வெளி. 19: 6, 7.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. உபத்திரவகாலத்திலும் சத்துருக்கள் மத்தியிலும் தேவனுடைய சனங்கள் க்ஷேமமாயிருப்பது நிச்சயம். 2. இராசாதிராசனாகிய கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவது எல்லாருக்குங் கடமை; அப்படிக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் கனமோசத்துக்குட்பட்டவர்கள். சங். 2: 12. 3. கிறிஸ்துவின் ராச்சியம் ஆவிக்குரியதும், உலகராச்சியங்களுக்கு முற்றிலும் பிரத்தியேகமானதுமே. 4. கிறிஸ்து ராச்சியத்தின் விஸ்தாரத்தைப்பார்த்து நாம் தைரியங்கொள்ளலாம். தம்மை அரசனாக ஏற்றுக்கொண்டு தமக்குக் கீழ்ப்படிய அவர் எல்லாரையுங் கிருபையாய் அழைக்கிறார். அந்த ராச்சியத்தில் சமஸ்தமானவர்களுக்கும் இடமுண்டு. 5. கிறிஸ்து ராச்சியத்தின் பாக்கியம் மிகுதி; அது என்றென்றுமுள்ளது. 6. நமது அரசனாகிய கிறிஸ்துவைப்போல, நாமும் ஆவிக்குரியவர்களாவது அவசியமேயாம். 7. கிறிஸ்துசெய்கிற அரசாட்சியில் விளங்குகிற அவருடைய சர்வஞானமானது ஆறுதலுக்கும் திடநம்பிக்கைக்கும் பலத்த ஆதாரம். 8. கிறிஸ்துவினுடைய திருச்சபை பூமியில் யுக யுகங்களிலும் நிலைத்திருப்பது நிச்சயம். 9. கிறிஸ்துவினால் ஆளப்படுவது மகா பாக்கியம்; அவர் பரிபாலனத்துக்குட்பட்டவர்களின் செல்வம் என்றென்றைக்கும் ஒழியாதது. 10. விசுவாசிகள் எல்லாச் சத்துருக்களையும் வென்று ஜெயவீரராய்க் கெம்பீரிப்பது நிச்சயம். 11. ஆட்டுக்குட்டியானவர் எங்கேபோனாலும் அவரைப் பின்பற்றுவதே நமக்கு மகிமை. அவர் நம்மை மிகுந்த உபத்திரவத்தில் நடத்தினபோதிலும், அது உச்சிதமான கனத்துக்கு வழி[illegible] வெளி. 7:14–17. 12. பகையில் பிடிவாதமாயிருந்து கிறிஸ்[illegible]வோடே போராடுகிறவர்கள் சகாயமின்றி நாசமடைவார்கள். நீதி. 29: 1.

---

2. படலம்.—மீட்பர் தமது மும்மடியான தொழிலை நடத்தும் நிலைமைகள்.

கிறிஸ்துவின் தாழ்வான நிலைமை.

இருபத்தேழாம் வினா.

கிறிஸ்துவின் தாழ்வான நிலைமையாவது என்ன?

கிறிஸ்து மனிதனாக மிகவும் எளிய ஸ்திதியில் பிறந்தார்;
நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழானார்; இச்சீவியத்துக்குரிய நிர்ப்
பந்தங்களையும், தேவனுடைய உக்கிரகோபத்தையும், சாபசம்
பந்தமான சிலுவையின் மரணத்தையுஞ் சகித்தார்; அடக்கம்
பண்ணப்பட்டுச் சிலகாலம் மரணத்தின் வல்லமைக்குட்பட்டு
மிருந்தார். கிறிஸ்துவின் தாழ்வான நிலைமை இதுவேயாம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஆறு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. மனிதனாக மிகவும் எளிய ஸ்திதியில் பிறந்ததினாலே கிறி
ஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தினார். லூக். 1: 35; "ஆதலால் உன்னிடத்தில்
பிறக்கும் பரிசுத்தமுள்ளது தேவனுடைய குமாரன் எனப்படும்."
லூக். 2: 7; "அவள் தன் முதற்பேறான குமாரனைப்பெற்று, சத்திரத்
திலே அவர்களுக்கு இடமில்லாதிருந்தபடியால், பிள்ளையைத் துணி
களில் சுற்றி முன்னணையிலே கிடத்தினாள்." பிலி. 2: 6-8.

2. நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதினாலே கிறிஸ்து தம்
மைத் தாழ்த்தினார். கலா. 4: 5; "காலம் நிறைவேறினபோது, ஸ்திரீ
யினிடத்தில் பிறந்தவரும், நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழானவருமாகிய
தம்முடைய குமாரனைத் தேவன் அனுப்பினார்."

3. இச்சீவியத்துக்குரிய நிர்ப்பந்தங்களைச் சகித்ததினாலே கிறி
ஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தினார். ஏசா. 53: 3; "அவர் அசட்டைபண்ணப்
பட்டவரும், மனுஷரால் புறக்கணிக்கப்பட்டவரும், துக்கம் நிறைந்த
வரும், பாடு அனுபவித்தவருமாயிருந்தார்."

4. நமக்குப்பதிலாகத் தேவனுடைய உக்கிரகோபத்தைச் சகித்ததினாலே கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தினார். மத். 27: 46; "ஒன்பதாம் மணிநேரத்தில் இயேசு: ஏலி! ஏலி! லாமா சபக்தானி, என்று மிகுந்த சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார்; அதற்கு என் தேவனே! என் தேவனே! ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர் என்று அர்த்தமாம். லூக். 22: 44.

5. சாப சம்பந்தமான சிலுவையின் மரணத்தைச் சகித்ததினாலே கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தினார். பிலி. 2: 8; "அவர் மரணபரியந்தம், அதாவது, சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி, தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார்."

6. அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, சிலகாலம் மரணத்தின் வல்லமைக்குட்பட்டிருந்ததினாலே கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தினார். 1 கொ. 15: 4; "கிறிஸ்துவானவர் நமது பாவங்களுக்காக மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம்நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார்." மத். 12: 40.

விரித்துரை.

II. கிறிஸ்துவின் தாழ்வான நிலைமை என்பதற்குச் சாதாரணக்கருத்தென்ன?

கிறிஸ்து தமது பிதாவின் மடியிலிருந்து தாழ்ந்தருளி, மரணத்தை உத்தரிக்கும்படி தேவதூதரிலும் சற்றுச் சிறியவராக்கப்பட்டதே அவருடைய "தாழ்வான நிலைமை" என்பதற்குச் சாதாரணக் கருத்து. பிலி. 2: 8; எபி. 2: 9.

1. கிறிஸ்துவின் மனுஷசுபாவம் அவருடைய தாழ்வான நிலைமைக்குமாத்திரமுரியதா?

கிறிஸ்துவின் மனுஷசுபாவம் அவருடைய தாழ்வான நிலைமைக்குமாத்திரமுரியதல்ல. மனிதரின் சிருஷ்டிகர் மனிதாவதாரமெடுப்பது அளவில்லாத [illegible]னிகலேயாயினும், அது அவருடைய தாழ்வான நிலைமைக்குமாத்திரம் அடுத்ததென்று சொல்லத்தகா[illegible]. ஏனென்றால், அவர் இப்பொழுது தமது உயர்வான நிலைமையிலும் அ[illegible] மனுஷசுபாவத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்; சதாகாலமும் வைத்துக் கொண்டுமிருப்பார்.

2. கிறிஸ்துவின் தாழ்வான நிலைமைக்குக் காரணம் என்ன?

சுயநாசராகிய சுத்த அபாத்திர பாவிகளின்மேல் பிதாவாகிய தேவனுங் குமாரனாகிய தேவனும் வைத்த அன்பே கிறிஸ்துவின் தாழ்வான நிலைமைக்குக் காரணம். 1 யோ. 4: 9, 10; எபே. 5: 2.

3. கிறிஸ்து தாழ்வான நிலைமையில் படிப்படியாய் இறங்கின விதத்தைக் காட்டு.

(1) அவர் மனுஷனாக மிகவும் எளிய ஸ்திதியில் பிறந்தார்; (2) நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழானார்; (3) இச்சீவியத்துக்கடுத்த கிர்ப் பந்தங்களை அனுபவித்தார்; (4) தேவனுடைய உக்கிரகோபத்தைச் சகித்தார்; (5) சாபசம்பந்தமான சிலுவையின் மரணமடைந்தார்; (6) அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, சிலகாலம் மரணத்தின் வல்லமைக்குட்பட் டிருந்தார். கிறிஸ்து தமது தாழ்வான நிலைமையில் படிப்படியாய் இறங்கினவிதம் இதுவேயாம்.

III. மிகவும் எளிய ஸ்திதியில் பிறந்ததினால் கிறிஸ்து தம் மைத் தாழ்த்தினவிதத்தைச் சற்றே விவரித்துக் காட்டு.

சர்வத்துக்கும் மேலான கர்த்தராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்துவான வர் மனிதனாகப் பிறந்தது அதிசயமான தாழ்வேயாயினும், அவர் மிக வும் எளிய ஸ்திதியில் பிறக்கச் சம்மதித்தது அதிலும் அதிகமான பணி தலேயாம். அவர் உச்சித பிரபலியமான தாவீதின் வம்சத்தாராயிருந் தது மெய்யேயாயினும், அந்தக் குடும்பத்திலே அக்காலத்தில் மிகவும் ஏழையாயிருந்த ஒரு கன்னிகையினிடத்தில் உதித்தா[illegible] பெத்லகேம் என்னும் சிறிதும் அற்பமுமான ஊரிலே ஜெனித்தார் மாட்டுக்கொட் டிலில் பிறந்து முன்னணையிலே கிடத்தப்பட்டார். இவ்விதமாக மிக வும் எளிய ஸ்திதியில் தோன்றினதினாலே கிறிஸ்து தம்மை ஆச்சரிய மாகத் தாழ்த்தினார். லூக். 2-ம் அதி.

IV. நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதினால் கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின விதத்தைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

கிறிஸ்து யூதரின் சடங்குப்பிரமாணத்தையும் ராஜாங்கப்பிரமா ணத்தையுங் கைக்கொண்டுவந்தபடியினாலே, அவர் அப்பிரமாணங் களுக்குக் கீழானாரென்று ஒருவாறாய்ச் சொல்லத்தகும். லூக். 2: [illegible] திட்டமாய்ப் பேசுமளவிலோ, நமது பிணையாளியாக அவர் அந்தப் பிரமாணங்களுக்கல்ல, நியாயப்பிரமாணத்துக்கே கீழானார். இப்படிக் கர்த்தாதி கர்த்தராகிய அவர் மனோற்சாகமாய் நியாயப்பிரமா ணத்துக்குக் கீழாகி, அதைக் கைக்கொள்ளுவதற்கேற்ற முகாந்தரமும் அவசியமும் அவரிடத்தில் யாதொன்றுமில்லை. அப்படியிருந்தும், பா விகளுக்கு நித்திய ஜீவனைச் சம்பாதித்துக்கொடுக்கும்படி அவர் சுதா விலே அதற்குக் கீழ்ப்பட்டு, அதைப் பூர்த்தியாய் அனுசரிக்கவும் அதற் குப் பூரணத் திருப்திசெய்யவும் உடன்பட்டார். கலா. 4: 4, 5. இப்

படியாகச் சர்வலோகத்துக்கும் ஆண்டவரும் நியாயப்பிரமாணிகரும் நியாயாதிபதியுமான அவர், நியாயப்பிரமாணத்தைமீறின தமது சனங்களை அதின் சாபத்தினின்று விடுதலையாக்கும்படி, தாமேகொடுத்த அப்பிரமாணத்துக்குக் கீழாகி, அவர்களுக்குப்பதிலாக அதை நிறைவேற்றச் சம்மதித்தது அளவில்லாத பணிதலே. நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதினாலே கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின விதம் இதுவே.

V. இச்சீவியத்துக்கடுத்த சகல நிர்ப்பந்தங்களையும் சகித்ததினால் கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின வகையைக் காட்டு.

அவர் மனிதருக்குச் சாதாரணமாய் உண்டாகும் பசி தாகம் ஆயாசம் துக்கம் முதலாகிய பாவமற்ற பலவீனங்களுக்குட்பட்டதுமல்லாமல், இம்மையில் தமது சனங்களுக்கு வரக்கூடிய எல்லாச் சஞ்சலவுபத்திரவங்களுக்கும் அவர் மனோற்சாகமாய் அடங்கி, அவைகளை அநுபவித்தும் வந்தார். எபி. 2: 14, 18; 4: 15; மத். 8: 17, 20; எபி. 12: 3. இச்சீவியத்துக்கடுத்த நிர்ப்பந்தங்களைச் சகித்ததினால் கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின வகை இதுவேயாம்.

VI. தேவனுடைய உக்கிரகோபத்தைத் தாங்கினதினால் கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின விதத்தை விளக்கு.

இம்மையிலே கிறிஸ்து பட்ட எல்லா வருத்தங்களிலும் பிதாவானவர் தமது முகத்தை அவருக்கு மறைத்ததும், தமது உக்கிரகோபத்தை அவர்மேல் சொரிந்ததுமே பெரிதென்பதற்கு ஐயமேயில்லை. கெத்செமனே என்னுந் தோட்டத்திலே அந்தக் கோபதாயம் கிட்டிவருவதை எதிர்பார்த்திருந்தபோது, அவர் தமது சரீரத்திலே இரத்த வேர்வை கண்டொழுகத்தக்கதாய், சாவுக்கேதுவான மனவேதனை அநுபவித்தார். சிலுவைமரத்தின்மேலும் அந்த உக்கிரபாரத்தினால் மிகவும் வியாகுலப்பட்டு: "என் தேவனே! என் தேவனே! ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்" என்று மிகுந்த சத்தத்தோடே கூப்பிட்டுப் பிரலாபித்தார். அவ்வேளையில் அவர் பட்ட அடியை அடக்கிறதற்கும் அதைத் தாங்குகிறதற்கும் சர்வவல்லமை ஒன்றினால்மாத்திரங் கூடும். தேவனுடைய உக்கிரகோபத்தைத் தாங்கினதினால் கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின விதம் இதுவேயாம்.

VII. சாபசம்பந்தமான சிலுவையின் மரணமடைந்ததினாலே கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின விதத்தைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்து.

சிலுவையின் மரணமானது நீடித்த மகா நோவும் வேதனையுமுள்ளதுமல்லாமல், சொல்லிமுடியாத வெட்கமும் அவமானமுமுள்

ளதுமே. "மரத்திலே தூக்கப்பட்ட எவனும் சபிக்கப்பட்டவன்" என்ற வேத வாக்கியத்தின்படி, அதைச் சபிக்கப்பட்ட மரணம் என்று சொல்வது யூதருக்கு வழக்கம். கலா. 3: 13; உபா. 21: 23. அப்படியிருந்தும், இயேசு "அவமானத்தையெண்ணாமல், சிலுவையைச் சகித்தார்." அவர் அதில் தொங்கிப்பட்ட அகோர வேதனைகள் மனோவாக்குக்கெட்டாதவைகளே. சங். 22 முழுவதையுங் காண்க. சாபசம்பந்தமான சிலுவையின் மரணமடைந்ததினால் கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின விதம் இதுவேயாம்.

VIII. அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, சிலகாலம் மரணத்தின் வல்லமைக்குட்பட்டிருந்ததினாலே கிறிஸ்து தம்மைத் தாழ்த்தின வகையை விளக்கு.

தேவசனங்களின் நம்பிக்கைக்கும் அவர்கள் அடையும் பரமபாக்கியத்துக்குங் கிறிஸ்துவின் மரணமே ஆதாரம். "மீறுதலைத் தவிர்க்கிறதற்கும், பாவங்களைத் தொலைக்கிறதற்கும், அக்கிரமத்தை நிவிர்த்திபண்ணுகிறதற்கும், நித்திய நீதியை வருவிக்கிறதற்கும்" அவர் சாவது இன்றியமையாததே. ஆதலால், உள்ளபடி மரித்தார் என்பதற்கத்தாட்சியாக, அவர் அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, இரவும் பகலும் மூன்றுநாள் பிரேதவறையிலே தங்கினார். மேலும், மரணமென்கிற பிராணசத்துருவோடே, இருளும் நாசமும் நிறைந்த சமாதியென்னும் அதின் அரணான கோட்டைக்குள்ளேயே போராடி மேற்கொள்ளும்படிக்கும்; பிரேதக்குழியைத் தமது சனங்களுக்கு இளைப்பாறும் ஸ்தலமும், உயிர்த்தெழும் வரையிலும் அவர்களுடைய சரீரங்கள் சுகமாய்ப் படுத்து நித்திரைசெய்யும் அறையுமாகப் பிரதிஷ்டைபண்ணும்படிக்கும் அவர் அதிலே அடக்கம்பண்ணப்பட்டார். இப்படிப் பூமியிலே புதைக்கப்படவும் சிலகாலம் மரணத்தின் வல்லமைக்குட்பட்டிருக்கவும் சர்வசீவநாயகரான இயேசுகிறிஸ்துவானவர் சம்மதித்ததினாலே, அவர் அதிசயமாகத் தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார்.

அநுமான போதனைகள்.

IX. மேற்சொல்லியவைகளின் அநுமான போதனைகள் என்ன?

1. பாவிகளை ரட்சிக்கிறதற்கு மரணமடையும்படி மனிதாவதாரமெடுத்த கிறிஸ்துவினுடைய கிருபையும் தாழ்மையும் புத்திக்கெட்டாத அதிசயமானது. 2. "நாம் அநேக உபத்திரவங்களின்வழியாய்த்

தேவனுடைய ராச்சியத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டியது." அப். 14: 22; யோ. 16: 33; 2 தீமோ. 3: 12. 3. கிறிஸ்து நியாயப்பிரமாணத்தை மகிமையுள்ளதாக்கியிருக்கிறார்; தேவநீதிக்குத் திருப்திசெய்துமிருக்கிறார்; தேவன் மனிதர்மேல் பிரியங்கொள்ளும்படி சமாதானமுண்டுபண்ணியுமிருக்கிறார். ஆகையால், நாம் கொடும்பாவிகளாயிருந்தும் தேவனோடே ஒப்புரவாகிறதற்கு யாதொருதடையுமில்லை. 4. கிறிஸ்து நமக்காகச் சாபமானதினாலேயே நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்திற்கு நம்மை நீங்கலாக்கி மீட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். கலா. 3: 13. 5. கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தில் பங்கடையாத யாவரும் மகா நிர்ப்பாக்கியர். தவறாத நீதியுள்ளவராகிய தேவனுடைய சமுகத்தில் தங்களுக்குத் தாங்களே உத்தரவாதம்பண்ணவும், தங்கள் பாவக்கடனைத் தாங்களே உத்தரித்துத் தீர்க்கவும்வேண்டியதே. 6. பிணையாளியாகிய கிறிஸ்துவைச்சேர்ந்த விசுவாசிகளோ மகா பாக்கியவான்கள். அவர்களுடைய பாவக்கடனை அவர்தாமே தீர்த்து, அது முழுவதையும் அவர்களுக்கு மன்னித்துவிட்டார். 7. கிறிஸ்து மரணவாசஸ்தலத்தில் இறங்கித்தங்கினதினாலே, காடாந்தகாரமும் துர்க்கந்தமுமுள்ள அந்த இடத்தைப் பிரகாசிப்பித்து, அதைச் சுகந்தமுள்ளதாக்கியுமிருக்கிறார். ஆதலால், தேவனுடைய சனங்கள் இனியதில் வெறுப்பாயிராமல், அதை இனிய நித்திரைகொள்ளும் அறையென்றெண்ணி, "கர்த்தர்தாமே பிரதான தூதனுடைய சத்தத்தோடும், தேவ எக்காளத்தோடும் வானத்திலிருந்து இறங்கிவரும்" மட்டும் மனோற்சாகமாய் அதிலே பிரவேசித்துச் சுகமாய்ப் படுத்துக்கொள்ளலாகும். 1 தெ. 4: 16.

கிறிஸ்துவின் உயர்வான நிலைமை.

இருபத்தெட்டாம் வினா.

கிறிஸ்துவின் உயர்வான நிலைமையாவது என்ன?

கிறிஸ்து மூன்றாம்நாளிலே மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தார்; பரலோகத்துக்கேறினார்; பிதாவாகிய தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் உட்கார்ந்தார்; கடைசிநாளில் உலகத்தை நியாயந்தீர்க்கவருவார். கிறிஸ்துவின் உயர்வான நிலைமை இதுவேயாம்.

பகுப்பு.

I. *இந்த வினாவில் அடங்கியிருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?*

நாலு காரியங்கள். அவையாவன:—

1. கிறிஸ்து மூன்றாம்நாளிலே மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினால் உயர்த்தப்பட்டார். 1 கொ. 15: 4; "கிறிஸ்து வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம்நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார்."

2. கிறிஸ்து பரலோகத்துக்கேறினதினால் உயர்த்தப்பட்டார். லூக். 24: 51; "அவர்களை ஆசீர்வதிக்கையில், அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்து, பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டார்." மாற். 16: 19.

3. கிறிஸ்து இப்பொழுது தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருப்பதினால் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார். எபே. 1: 21; "அவரை உன்னதங்களிலே தம்முடைய வலதுபாரிசத்தில் உட்காரும்படிசெய்தார்." கொலோ. 3: 1.

4. கிறிஸ்து கடைசிநாளில் உலகத்தை நியாயந்தீர்க்கவருவதினாலே இன்னமும் உயர்த்தப்படுவார். அப். 17: 31; "மேலும் ஒரு நாளைக் குறித்திருக்கிறார்; அதிலே தாம் நியமித்த மனுஷனைக்கொண்டு பூலோகத்தை நீதியாய் நியாயந்தீர்ப்பார்; அந்த மனுஷனை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினதினாலே அதின் நிச்சயத்தை எல்லாருக்கும் விளங்கப்பண்ணினார்."

விரித்துரை.

II. *கிறிஸ்து எதினிமித்தம் உயர்த்தப்பட்டார்?*

கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினதினிமித்தம் உயர்த்தப்பட்டார். அவர் தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி, அடிமையின் ரூபமெடுத்து, மரணபரியந்தம், சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவரானார். ஆனாலும் இந்தச் சிறுமையில் சாஸ்வதமாயிருக்கவல்ல; இதைவிட்டெழுந்து, எந்தப் புத்திக்குமெட்டாத மகிமையில் உயர்த்தப்படும்படிக்கே இவ்விதமாய்த் தாழ்ந்தார். பிலி. 2: 8, 9-ல் சொல்லியபடி, "அவர் மனுஷ ரூபமாய்க் காணப்பட்டு, சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி, தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார். ஆதலால் தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தி, எல்லா நாமத்திற்கும் மேலான நாமத்தை அவருக்குத் தந்தருளினார்."

1. கிறிஸ்துவின் உயர்தலானது அவருடைய தன்மைகளில் எதற்குரியது?

கிறிஸ்துவின் உயர்தலானது மனுஷீகமாகிய அவருடைய மனிததன்மைக்குமாத்திரமுரியது. தேவதன்மையின்படி அவர் உயர்வது கூடாதகாரியம். அவர் தேவனானதினாலே, மட்டில்லாத அவருடைய மகிமை அதிகப்படுவது இயலாமையே. தெய்வீகத்தின்படி அவர் யாதொரு மாறுதலும் யாதொரு வேற்றுமையின் நிழலுமில்லாமல், நேற்றும் இன்றும் என்றும் ஒரே மகிமையுள்ளவராகவே இருக்கிறார். எபி. 13: 8.

2. கிறிஸ்து தமது உயர்ந்த நிலைமைக்குப் படிப்படியாய் ஏறின விதத்தைக் காட்டு.

(1) அவர் மூன்றாம்நாளிலே மரித்தோரிடத்திலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார்; (2) பரலோகத்துக்கேறினார்; (3) பிதாவாகிய தேவனுடைய வலதுபாரிசத்திலே உட்கார்ந்தார்; (4) கடைசிநாளில் உலகத்தை நியாயந்தீர்க்க வருகிறார். கிறிஸ்து தமது உயர்ந்த நிலைமைக்குப் படிப்படியாய் ஏறினவிதம் இதுவே. இந்தச் சங்கதிகள் ஒவ்வொன்றினாலும் பாவிகளின் ரட்சிப்புக்கும் கிறிஸ்துவின் மகிமைக்குமடுத்த அநேகங் காரியங்களை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

III. மூன்றாம்நாளில் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினால் கிறிஸ்து உயர்த்தப்பட்டார் என்கிறாயே; இதன் தாற்பரியத்தைச் சற்றே விவரித்துக் காட்டு.

கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலானது மகா முக்கியமான உபதேசமும், விசுவாசத்துக்கும் திருச்சபைக்கும் அஸ்திபாரக்கொள்கையுமாயிருக்கிறது. ஆனதினால், அதைக்குறித்து நாம் சில விசேஷங்களை உற்றுக்கவனிப்பது அவசியமே. 1 கொ. 15: 14, 17.

1. கிறிஸ்து மரணமடைந்தபோது அவருடைய தேவசுபாவமும் மனிதசுபாவமும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிந்துபோகவில்லை. அவைகள் எவ்விதத்திலும் பிரிக்கப்படாதவைகளே. சாவினால் அவருடைய ஆத்துமா அவருடைய சரீரத்தைவிட்டு நீங்கினது வாஸ்தவமே. லூக். 23: 46. அப்படியிருந்தும், அவர் கல்லறையிலிருந்த காலமெல்லாம் அவருடைய இரண்டு சுபாவங்களும் பிரியாமலே இணைந்திருந்தது. அவர் உயிர்த்தெழுந்தபோது தம்முடைய சனங்களுக்காகத் தாம் வலியக்கொடுத்த ஜீவனை மறுபடியும் எடுத்துக்கொண்டாரேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. யோ. 10: 18.

2. கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் அவசியமானதே. எப்படியெனில்:—(1) பழைய ஏற்பாட்டில் தேவன் அவருக்கும் சபைக்கும் தந்த வாக்குத்தத்தங்களும், அவர் தாமே திருச்சபைக்குக் கொடுத்த வாக்குத்தத்தங்களும் நிறைவேறுகிறதற்கு அது அவசியமே. சங். 16: 10; மத். 27: 63; மாற். 8: 31; 14: 28; அப். 13: 33.

(2) தாம் மரண பாதாளங்களைமேற்கொண்டதையும், அவைகளுக்குத் தமது சனங்களை விலக்கி ரட்சிக்கத்தக்க வல்லமை தமக்குண்டென்பதையும் ருசுப்படுத்துகிறதற்கும் அது அவசியமே. 1 கொ. 15: 55-57.

(3) அவர் செய்த பிராயச்சித்தம் தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்று திருஷ்டாந்தப்படுத்துகிறதற்கும் அது அவசியமே. ரோ. 1: 5.

(4) அவருடைய சனங்களின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு உத்தரவாதமுண்டாவதற்கும் அது அவசியமே. 1 கொ. 15: 20; 1 பே. 1: 4.

(5) அவர் பூரண மனுஷசுபாவத்தையுடையவராய் மத்தியஸ்தத்தொழிலை நடத்துகிறதற்கும் அது அவசியமே.

3. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தாரென்பதற்கு வேதத்திலே ஏராளமான அத்தாட்சிகளுண்டு. அவையாவன:—

(1) அது தீர்க்கதரிசனத்தினால் முன்னறிவிக்கப்பட்டது. சங். 16: 10; யோபு 19: 25-27.

(2) அதற்குப் பற்பல முன்னடையாளங்களுமிருந்தது. யோசேப்பு சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையான சங்கதியும், ஆபிரகாம் ஈசாக்கை மரித்தோரிலிருந்து பாவனையாகத் திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்ட [illegible]யும் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்னடையா[illegible]ன்று எண்ணிக்கொள்ளலாம். ஏசா. 53: 8; எபி. 11: 19. யோனா மச்சத்தின் வயிற்றிலிருந்[illegible] சங்கதியைக் கிறிஸ்து தாமே தமது உயிர்த்தெழுதலுக்குச் சிறந்த முன்குறிப்பாகக் காட்டியிருக்கிறார். மத். 12: 39, 40.

(3) சிலுவையில் மரித்த அந்த இயேசுதானே உள்ளபடி உயிர்த்தெழுந்தாரென்பதற்கு வெளிப்படையான பல திருஷ்டாந்தங்களுமுண்டு. மத். 28; மாற். 16; லூக். 2[illegible]; யோ. 20.

(4) உயிர்த்தெழுந்தபின் கிறிஸ்து நாற்பதுநாளளவும் பலமுறையும் அப்போஸ்தலர் முதலானவருக்குத் தரிசனமாகி, அநேகந்தெளிவான திருஷ்டாந்தங்களினாலே அவர்களுக்குத் தம்மை உயிரோடிருக்

கிறரென்று ரூபித்தார். அப். 1: 3; 1 கொ. 15: 6-ல் "அவர் ஐந்நூறுபேருக்கு அதிகமான சகோதரருக்கும் ஒரேவேளையில் தரிசனமானார்" என்றும் எழுதியிருக்கிறது.

(5) கிறிஸ்து பரத்துக்கெழுந்தருளியபின், அவருடைய சீஷர்கள் செய்த காரியங்களும் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பலத்த அத்தாட்சியே. தாங்கள் கண்ணாரக்கண்டதும் தெரிவிக்கத் தேவ உத்தரவுபெற்றதுமான அச்சங்கதியைக் கூறாதபடிக்கு அவர்கள் எந்தத் தடைக்கும் எந்தப் பயமுறுத்தலுக்கும் பின்வாங்காமல் அதைத் தைரியமாய்ப் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். அப். 4: 1-3; 4: 19, 20.

(6) கிறிஸ்து கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தின்படி, பெந்தெகொஸ்தே என்னும் நாளில், பரிசுத்த ஆவியானவர் அப்போஸ்தலர்மேல் இறங்கியமர்ந்த சங்கதி கிறிஸ்துவின் ஆரோகணத்துக்கெப்படியோ, அப்படியே அவருடைய உயிர்த்தெழுதலுக்கும் போந்த திருஷ்டாந்தமே.

4. யோசேப்பின் கல்லறையில் எந்தச் சரீரம் வைக்கப்பட்டதோ, அந்தச் சரீரந்தான் அதற்குமுன்னிருந்த அவயவம் முதலானவைகளுள்ளதாகவே உயிர்த்தெழுந்து புறப்பட்டது. லூக். 24: 39, 40.

5. கிறிஸ்து தாம் அடக்கம்பண்ணப்பட்ட மூன்றாம்நாள் பொழுதுவிடியும் நேரத்தில் உயிர்த்தெழுந்தார். இப்படி அதிகாலையில் எழுந்தது அவர் "பிரகாசமுள்ள விடிவெள்ளி நட்சத்திரமும்," "உன்னதத்திலிருந்து தோன்றிய அருணோதயமும்," தேவ சனங்களின்மேல் தன் செட்டைகளின்கீழ் ஆரோக்கியங்கொண்டுதிக்கிற "நீதியின் சூரியனும்" ஆயிருக்கிறாரென்பதற்குக் குறிப்பாக வைத்துக்கொண்டாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம். வெளி. 22: 16; லூக். 1: 79; மல். 4: 2.

6. கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தபோது பூமி மிகவும் அதிர்ந்தது. கர்த்தருடைய தூதன் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்து அந்த ஸ்தலத்தைக் கம்பிக்கச்செய்தான். தேவமகிமையும் சுற்றிலும் பிரகாசித்தது. இதெல்லாம் கிறிஸ்து உடன்பட்டெடுத்துக்கொண்ட வேலை முடிவுபெற்றதென்பதற்கும், தமதெதிரில் வைத்திருந்த சந்தோஷத்துக்குள் பிரவேசிக்கிறதற்கு அவர் இனி யாதொரு பணிவிடையையும் செய்ய அவசியமில்லையென்பதற்கும் அடையாளமாக நடந்ததென்று நாம் பாவித்துக்கொள்ளலாம். மூன்றாம்நாளில் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினால் கிறிஸ்து உயர்த்தப்பட்டார் என்பதற்குத் தாற்பரியம் இதுவே.

IV. பரலோகத்துக்கேறினதினால் கிறிஸ்து உயர்த்தப்பட்டார் என்கிறதென்னவெனில்; இதன் தாற்பரியத்தை விளக்கு.

கிறிஸ்து பரத்துக்கெழுந்தருளினாரென்பதும் கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் முக்கியமான உபதேசங்களில் ஒன்று. ஆகையால், அதைக்குறித்தும் நாம் சில காரியங்களைக் கவனிக்கத்தகும். அவையாவன:—

1. கிறிஸ்து பரத்துக்கேறினார் என்பது வேதாகமத்தினால் தெளிவாய் விளங்குகிறது. எப்படியெனில்:—

(1) அது தீர்க்கதரிசிகளால் முன்னறிவிக்கப்பட்ட சங்கதி. சங். 24: 7-10; 47: 5; 68: 18.

(2) அதற்குச் சிறந்த முன்னடையாளங்களுமிருந்தது. கோத்திரப்பிதாக்களின் காலத்தில் ஏனோக்கு மரணமடையாமலே, ஆத்துமா சரீரம் இரண்டுமுடையவனாய்ப் பரலோகத்துக்கெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டான். ஆதி. 5: 24; எபி. 11: 5. நியாயப்பிரமாணத்தின் காலத்தில் எலியாவும் சாகாமல் அக்கினிரதத்தின்மேல் அதிக மகிமையோடே பரமண்டலத்துக்கேறிப்போனான். 2 இரா. 2-ம் அதி. இவ்விரண்டு சங்கதிகளுங் கிறிஸ்துவின் ஆரோகணத்துக்குத் தெளிவான முன்குறிப்புகளே. மேலும், இரத்தத்தையும் தூபவர்க்கத்தையும் ஏந்திக்கொண்டு, மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசித்த பூர்வீக ஆசாரியரும் இந்த விஷயத்திலே அவருக்கு விசேஷித்த முன்குறிப்பாயிருந்தார்கள். அவர்களைப்போல, கிறிஸ்துவும் பாவநிவிர்த்திக்கென்று சிந்தப்பட்ட தமது விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தையும் மட்டில்லாத தமது புண்ணியத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, கையினால்செய்யப்படாத மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் பிரவேசித்து, தேவனுடைய சந்நிதானத்திலேயே அவைகளைச் செலுத்துகிறார். எபி. 9: 11, 12, 24; வெளி. 8: 3, 4.

(3) அவர் உள்ளபடி பரத்துக்கெழுந்தருளினாரென்பதற்கு வேண்டிய அத்தாட்சிகளுமுண்டு. லூக். 24: 50, 51; அப். 1: 9-11; 7: 55; 9: 3-5; வெளி. 1: 10-18; யோ. 16: 7.

2. கிறிஸ்து பரலோகத்துக்கெழுந்தருளுவது அவசியமானதே. எப்படியெனில்:—(1) தமது சீஷர்களைச் சகல சத்தியத்துக்குள்ளும் நடத்துகிறதற்கும், தாம்சொன்னவெல்லாவற்றையும் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டுகிறதற்கும் பரிசுத்த ஆவியை அனுப்பும்படியாகவும், யோ. 14: 26; 16: 13; (2) தமது மூலமாய்த் தேவனிடத்தில் சேருகிறவர்களுக்காக இடைவிடாமல் வேண்டுதல்செய்து, மீட்பாகிய கிரியையை அனுகூலப்படுத்தும்படியாகவும், எபி. 7: 25; (3) தாம் சம்பாதித்துக்

கொண்ட பரமநன்மைகளையெல்லாம் தமது சனங்களினிமித்தஞ் சுதந்தரமாகக் கைவசப்படுத்திக்கொள்ளும்படியாகவும, 2 தீமோ. 4: 8, அவர் பரலோகத்துக்கெழுந்தருளுவது இன்றியமையாதது.

3. உயிரோடே எழுந்தபின் சீஷருக்குத் தமது உயிர்த்தெழுதலைக்குறித்துக் கூடியமட்டும் திருஷ்டாந்தங்களைக் கொடுக்கும்படிக்கும், தேவனுடைய ராச்சியத்துக்குரிய காரியங்களை அவர்களுக்குப் போதித்துணர்த்தும்படிக்கும் கிறிஸ்து நாற்பதுநாளளவும் இப்பூமியில் தரித்திருந்தார், அப். 1: 3. நாற்பதுநாள் முடிந்தபின்பு ஒலிவமலையிலிருந்து பரத்துக்கெழுந்தருளினார். அவர் பாடனுபவிக்கத் தொடங்கினதும், திகிலடைந்து மிகவும் வியாகுலப்பட்டதும், மரணத்துக்கேதுவான துக்கங்கொண்டதுமான இடம் இதுதான். வேதனை அடைந்த இவ்விடத்திலிருந்தே பரலோகத்துக்கெழுந்ததினால், தாம் அனுபவிக்க வேண்டிய பாடெல்லாம் தீர்ந்தாயிற்றென்றும், தேவதாசருக்குத் துன்பஸ்தலம் இன்பஸ்தலமாக மாறக்கூடியதென்றும் தமது சீஷருக்குச் சாட்சியிட்டதாக நாம் எண்ணிக்கொள்ளலாகும்.

4. பரத்துக்கெழுந்தருளும் வேளையிலும் கிறிஸ்து தமது சீஷரைக்குறித்து நிர்விசாரமாயிருக்கவில்லை. தம்முடைய கைகளையுயர்த்தி, அவர்களை ஆசீர்வதிக்கையில்தானே அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து பரலோகத்துக்கெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டார். இப்படியாக, தாம் இவ்வுலகத்திலிருந்த கடைக்ஷணம்வரையிலும் மீட்பாகிய தொழிலை நடத்திக்கொண்டுவந்தார்.

5. சேனைசமுத்திரமான தேவதூதர் சூழ்ந்துவரக் கிறிஸ்து பரத்துக்கெழுந்தருளினார். மகா சோதியுள்ள இந்தப் பரிவாரங்கள் கெம்பீரமாய்த் துதித்து ஆர்ப்பரித்து, மகிமையின் இராசாவை அவருடைய சமஸ்தானத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோனார்கள். சங். 24: 7-10.

V. கிறிஸ்து இப்பொழுது தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருப்பதினால் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார் என்பதின் தாற்பரியம் என்ன?

1. தேவனுடைய வலதுபாரிசம் என்கிற வார்த்தையை உவமையாகக் கருதவேண்டியதேயன்றி, அதற்குச் சொல்லர்த்தம்பண்ணலாகாது. தேவன் ஆவியாயிருப்பதினாலே அவருக்குச் சரீர அவயவங்களில்லை. இவ்வார்த்தை உவமையாகச் சர்வத்துக்கும் மேலான கனத்தையும் வல்லமையையும் அதிகாரத்தையுங் காட்டி நிற்கிறது. தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினதினிமித்தமாகத்தான் கிறிஸ்து இந்த உன்னதமான நிலைமைக்குயர்த்தப்பட்டிருக்கிறார். பிலி. 2: 8, 9.

2. கிறிஸ்து தேவனுடைய வலதுபாரிசத்திலே **உட்கார்ந்தி**
ருக்கிறார் என்று சொல்லவே, அவர் இளைப்பாறும் நிலைமையில் பிர
வேசித்து, அதில் எப்போதும் அமர்ந்திருப்பார் என்பது தானேபெறப்
படும். அவருக்குத் துக்கமும் வருத்தமும் இனி ஒருகாலத்திலும்
உண்டாவதில்லை. அவர் சிரசின்மேல் "அவர் கிரீடம் பூக்கும்"; அவ
ருடைய சிங்காசனம் என்றென்றைக்கும் ஸ்திரப்பட்டிருக்கும்; அவ
ருடைய இராச்சியம் சதாகாலங்களிலும் அசையாமல் திடமாய் நிற்கும்.

3. கிறிஸ்து **தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கிறார்** என்கிற வார்த்தையானது அவரைப்பற்றிய சில சிறந்த விசேஷங்களுக்குக் குறிப்பு. அவையாவன:—

(1) அது இரட்சண்ணியத்தின் நிறைவேற்றத்துக்குக் குறிப்பு. அன்றிச் செய்துமுடிக்கும்பரியந்தம், "உலகம் உண்டாகிறதற்குமுன்னே பிதாவினிடத்தில் அவருக்குண்டாயிருந்த மகிமையிலே" திரும்பப் பிரவேசிப்பது அவருக்குக் கூடாதகாரியமே. யோ. 17: 4, 5; எபி. 4: 10.

(2) அது அவர் செய்துமுடித்த மகிமையுள்ள வேலையினிமித்தம் பிதாவானவர் பூரண மனத்திர்ப்தியுள்ளவராய் அவரிடத்தில் வைத்திருக்கிற மகா பிரீதிக்குங் குறிப்பு. சங். 110: 1; எபி. 1: 13.

(3) அது பரலோகத்துக்குயர்த்தப்பட்ட தேவமனிதனாகிய அவர் பெற்றிருக்கும் அத்தியந்த மகிமைப்பிரதாபத்துக்குங் குறிப்பு. எபி. 1: 13.

(4) அது ஏகாதிபத்தியமும், சர்வலோகாதிகாரமும் கர்த்தத்துவமும் அவருக்குக் கொடுத்திருப்பதற்குங் குறிப்பு. பிலி. 2: 9, 10; எபி. 2: 7, 8.

4. நமது மீட்பர் தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கும் **நோக்கங்களாவன:—**

(1) அவர் வல்லமையுள்ள ராசாவாயிருந்து, எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் தமது திருச்சபைக்கும் தமது சனங்களுக்கும் விரோதமாயெழும்பும் எல்லாச் சத்துருக்களுக்கும் அவர்களை விலக்கிக் காப்பாற்றுவதும், ஏசா. 32: 1, 2; உபா. 33: 26, 27;

(2) தமது இராச்சியத்தையும் அதின் பிரசைகளையும் அழிக்க வகைதேடுகிற பிசாசு உலகம் மாம்சம் பாவம் மரணம் நரகம் முதலாகிய சர்வசத்துருக்களையுஞ் செயித்துக் கீழ்ப்படுத்துவதும், சங். 110; அப். 2: 36; எபி. 10: 12, 13; 1 கொ. 15: 25, 26;

(3) தாம் இரத்தக்கிரயங்கொடுத்து வாங்கின தம் தமது சனங்களின் இரட்சிப்புக்கின்றியமையாத எத்தனையுமான திவ்வியவரங்களையெல்லாம் அவர்களுக்கு அருளுவதும், அப். 5: 31;

(4) அவர் வல்லமையுள்ள மத்தியஸ்தனாகத் தமது சனங்களினிமித்தம் பரிந்துபேசுவதும், ரோ. 8: 34;

(5) தம்மைப் பின்பற்றுகிற சிநேகிதர் யாவரையும் தம்மோடேகூட நித்தியமோட்ச பேரின்பத்துக்குள் சேர்த்துக்கொள்வதும், எபே. 1: 4–6; வெளி. 3: 21, ஆகிய இவைகளே நமது மீட்பர் தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கும் நோக்கங்கள்.

VI. கடைசிநாளில் உலகத்தை நியாயந்தீர்க்கவருவதினாலே கிறிஸ்து உயர்த்தப்படுவார் என்கிறாயே; இதின் பொருளை விவரித்துக் காட்டு.

1. கடைசி நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே நமது இரட்சகராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மகிமையானது முன்னிலும் அதிக பகிரங்கமும் துலக்கமும் அதிசயமுமாய்ப் பிரசித்தப்படும். அந்நாளில் ஒருவனுந் தவிராமல் ஆதியோடந்தமாகப் பூமியில் பிறந்திறந்த சமஸ்த மனிதரும் அவருடைய சன்னிதானத்தில் சேர்ந்து, அளவில்லாத அவருடைய மாட்சிமையைக் கண்ணாரக்காண்பதுமல்லாமல், அவ்வேளையில் நடத்தப்படும் மகத்தான வர்த்தமானத்துக்கு உடந்தையாளிகளுமாயிருப்பார்கள். ஆதலால், சர்வலோகத்தாருக்கும் அது மற்றெல்லாத் தினங்களிலும் பெரிதும் பயங்கரமுமான தினமாயிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

2. **நியாயத்தீர்ப்பு நாள் வரும்** என்பதற்குப் பற்பல திருஷ்டாந்தங்களுண்டு. அவையாவன:—

(1) சத்தியவேதத்தில் அப்படியே வெளிப்படையாய் முன்றிவிட்டிருக்கிறது. யோபு 21: 30; சங். 96: 13; 98: 9; நீதி. 24: 12 பிர. 11: 9; 12: 14; மத். 12: 36; 13: 40–43, 49, 50; 16: 27 25: 31-46; 26: 64; அப். 17: 31; 24: 25; ரோ. 2: 3, 5-11, 16 2 கொ. 5: 10; 1 தெச. 4: 16, 17; எபி. 6: 1, 2; 9: 27, 28; 10 27, 31; 1 பே. 4: 5, 7, 17, 18; 2 பே. 2: 4, 9; யூதா 6, 14, 15 வெளி. 1: 7; 20: 11, 12, 15.

(2) அப்படிப்பட்ட நாள் தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் சன்மார்க்கருக்கும் துன்மார்க்கருக்கும் அவசியம்வேண்டியது. எப்படியெனில்; (க) சாதாரணமாய் மனிதரால் செம்மையும் நீதியுமற்றவைகள்

என்றெண்ணப்படும் தேவனுடைய பரிபாலன கிரியைகளைச் செம்மையும் நீதியுமுள்ளவையென்று ரூபகாரப்படுத்துகிறதற்கும், "கர்த்தர் தமது வழிகளில் எல்லாம் நீதியுள்ளவரும், தமது கிரியைகளில் எல்லாம் கிருபையுள்ளவருமாயிருக்கிறார்" என்று சர்வலோகத்தாருக்குந் திருஷ்டாந்தப்படுத்துகிறதற்கும் அந்த நாள் தேவனுக்கு இன்றியமையாததே. எசே. 33: 17-20; சங். 73. (உ) தமது நாமத்தின் மகிமையையும், தமது அரசாட்சியின் மகத்துவத்தையும், தமது இரட்சிப்பின் அனுகூலத்தையும் பிரதாபப்படுத்துகிறதற்கும், சர்வத்திராளுக்கும் நியாயந்தீர்த்து அவனவனுடைய கிரியைகளுக்குத்தக்கதாய் அவனவனுக்குப் பலனளிக்கிறதற்கும் அப்படிப்பட்ட நாள் சர்வலோக நியாயாதிபதியாயிருக்கிற தேவகுமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும் இன்றியமையாததே. (ந) இவ்வுலகத்தில் குப்பையைப்போலவும், எல்லாரும் துடைத்துப்போடுகிற அழுக்கைப்போலவும் எண்ணப்பட்ட தேவனுடைய சனங்கள் அவருக்கு மிகவும் அருமையானவர்களென்று யாவருக்கும் விளங்கும்படி அப்படிப்பட்ட நாள் சன்மார்க்கருக்கும் வேண்டியதே. 1 கொ. 4: 13. (ச) செய்த பாவத்துக்குத்தக்க பலனடையும்படிக்கும், தாங்கள் பொய்யுங் கட்டுக்கதையுமாக இகழ்ந்து பரிகாசம்பண்ணின தேவனுடைய பயமுறுத்தல்களெல்லாம் நிசமென்று கண்டுணர்ந்துகொள்ளும்படிக்கும் அப்படிப்பட்ட நாள் துன்மார்க்கருக்கும் வேண்டியதே.

3. பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியாகிய திரியேக தேவனானவர் சர்வலோக நியாயாதிபதியாயிருந்தும், கடைசிநாளிலே நடுத்தீர்ப்பைப் பிரத்தியட்சமாக நடத்தி நிறைவேற்றுகிறதற்கு அம்மூவரில் தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் மத்தியஸ்தரான இயேசுநாதர் ஒருவரே யாவருக்கும் நியாயாதிபதியாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அப். 17: 31; யோ. 5: 22; அப். 10: 42.

4. கிறிஸ்து செய்யும் நியாயத்தீர்ப்பானது **சர்வ சீவாத்துமாக்களுக்கும் எட்டுமென்று** வேதம் தெளிவாய் முறையிடுகிறது. சமஸ்த மனிதரோடுங்கூடத் தேவதூதரும் கடைசிநாளில் அவருக்கு முன்பாக நின்று நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள். யூதா 6; 2 கொ. 5: 10; வெளி. 20: 12.

5. மனிதர் சரீரத்தில் செய்த வெளியரங்கமான கிரியைகளினிமித்தமாத்திரமல்ல, அவர்கள் நினைத்த நினைவுகளினிமித்தமும் இரகசியத்தில் பேசின வார்த்தைகளினிமித்தமும் நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள். அந்த மகா நாளிலே தேவ சந்நிதியில் கூடிநிற்கும் சர்வலோகத்தாரும் கண்டறியத்தக்கதாக, மனோவாக்குக்காயங்களினால்

உண்டான ஒவ்வொரு நினைவும் பேச்சும் செய்கையுமாகிய சமஸ்த, மும் பகிரங்கமாய் வெளிப்படுத்தப்படும். 2 கொ. 5: 10; பிர. 12: 14; யூதா 14, 15; மத். 12: 36, 37.

6. நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே மனிதருடைய கிரியைகள் வெளிப்படவேண்டிய நிமித்தமென்னவென்றும், அந்தக் கிரியைகளுக்கும் சன்மார்க்கரும் துன்மார்க்கரும் அடையும் இரட்சைசிட்சைகளுக்கும் சம்பந்தமென்னவென்றுங் கேட்டால்:—

(1) நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே சன்மார்க்கருடைய **நற்கிரியைகள்** கிறிஸ்துவுக்கும் அவர்களுக்குமுள்ள ஐக்கியத்துக்கும், கிறிஸ்துவின்மூலமாய் அவர்கள் பெற்றிருக்கும் மோட்சசுதந்தரவாட்சிக்கும் **அத்தாட்சியாகப்** பாராட்டப்படுமென்று வேதத்தில் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கிறது. மத். 25-ம் அதி.; யோ. 15: 2, 8, 14. ஆனாலும், அவர்கள் அப்போதடையும் நல்ல தீர்ப்புக்கு அக்கிரியைகள் எவ்விதத்திலும் **காரணமாக** விளங்கமாட்டாது. தேவனுடைய இலவசமான கிருபையினாலே அவர்களுக்கருளப்பட்ட கிறிஸ்துவினுடைய புண்ணியமொன்றே அத்தீர்ப்புக்குக் காரணம். கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசத்தினாலேயும் பரிசுத்த ஆவியின் சகாயத்தினாலேயும் அவர்கள் செய்திருக்கும் நற்கிரியைகளைத் தேவன் நியாயத்தீர்ப்பிலே மதியாமற் போகமாட்டாரென்பது வாஸ்தவமேயாயினும், அந்த நற்கிரியைகளினிமித்தமாவது அவர்களுடைய விசுவாசத்தினிமித்தமாவது தேவன் அவர்களைப் புண்ணியவான்களாகத் தீர்த்து, அவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனை அளிப்பாரென்று எவ்விதத்திலும் எண்ணலாகாது. கடைசி நாளிலே நியாயாதிபதியானவர் அவர்களைப்பார்த்து: "வாருங்கள் என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களே, உலகம் உண்டானதுமுதல் உங்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற ராச்சியத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுங்கள்" என்பார். ஆகிலும், அந்தப் பரமபாக்கியமானது அவர்கள் செய்த நற்கிரியைகளுக்குக் "கூலியாகவல்ல," கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தினாலுண்டான "கிருபையின் ஈவாகவே" அவர்களுக்கருளப்படும்.

(2) **துன்மார்க்கரின் கிரியைகளோ** கடைசி நாளில் அவர்களுடைய குற்றத்துக்கும் நிர்ப்பந்தமைக்கும் **அத்தாட்சியாக** மாத்திரமல்ல, அவ்வேளையில் அவர்கள் பெறும் ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்குங்கூடக் **காரணமும் நிமித்தமுமாகவே** பகிரங்கப்படும். சன்மார்க்கருடைய நற்கிரியைகள் இரட்சிக்கிற வல்லமை சிறிதேனுமற்றவைகளாயிருந்தும், துன்மார்க்கருடைய துர்க்கிரியைகள் ஆக்கினைக்குள்ளாக்குகிற பூரண

வல்லமையுள்ளவைகளே. ரோ. 6: 23-ல் சொல்லியபடி "பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்; தேவனுடைய கிருபை வரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்திய ஜீவன்."

7. கடைசி நியாயத்தீர்ப்புநாளில் நியாயாதிபதியாகிய கிறிஸ்துவினால் இருவகையான தீர்ப்புச் சொல்லப்படும். அவர் நீதிமான்களுக்கனுகூலமாக அவர்களைப் பார்த்து: "வாருங்கள் என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களே, உலகம் உண்டானதுமுதல் உங்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற ராச்சியத்தைச் சுதந்தரித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றும்; துன்மார்க்கருக்குப் பிரதிகூலமாக, அவர்களைநோக்கி: "சபிக்கப்பட்டவர்களே, என்னைவிட்டு, பிசாசுக்காகவும் அவன் தூதர்களுக்காகவும் ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற நித்திய அக்கினியிலே போங்கள்" என்றும் தீர்ப்புச்செய்வார். மத். 25: 34, 41.

அனுமான போதனைகள்.

VII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. கிறிஸ்து தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கும் இடத்திலுள்ள மேலானவைகளைத் தேடுவது நமக்கு முக்கியமான கடமை. கொலோ. 3: 1. 2. நாம் கிறிஸ்துவினிமித்தம் உபத்திர வத்தைப் பொறுமையாய்ச் சகிப்பதவசியமே. 3. கிறிஸ்துவின் உயர்வு விசுவாசிகளின்உயர்வுக்கும், அவர்கள் தேவனுடைய திவ்விய சமுகத்திலே சேரும் சிலாக்கியத்துக்கும் அச்சாரமேயாம். அப். 5: 31. 4. கிறிஸ்து இம்மையில் செய்துமுடித்த இரட்சண்ணிய கிரியையின்மேல் தேவன் மனரம்மியமும் மனத்திருப்தியுமாயிருக்கிறார். 5. சத்துருக்களால் கேடுவருமென்று பயப்படுகிறதற்கு விசுவாசிகளுக்கு ஏதுவில்லை. சேனைகளின் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து சீயோன்மலையில் அரசாளுகிறார். 6. கிறிஸ்துவின் திருச்சபை பூலோகமெங்கும் விருத்தியடைந்து செழிப்பது நிச்சயமே. 7. கடைசி நியாயத்தீர்ப்பைக்குறித்து ஆகடியம்பண்ணுதல் மகா மோசம். 8. மறுமை விஷயங்களைப்பற்றித் தியானஞ்செய்வது அவசியமான கடமை. 9. தேவன் நமக்குக் கிருபையாயளித்திருக்கிற ஆயுட்காலத்தைப் பிரயோசனப்படுத்திக்கொள்வது இன்றியமையாதது. எபே. 5: 16; எரே. 8: 20; 1 தெச. 5: 2, 3. 10. நாமெல்லாரும் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்குமுன்பாக வெளிப்படவேண்டும். 2 கொ. 5: 10. 11. கடைசி நியாயத்தீர்ப்பிலே யெகோவாவின் இலட்சணங்களெல்லாம் சர்வலோ

தாருங் காணுஞ் சம்பூரணமாய்ப் பிரதாபப்படும். 12. சன்மார்க்கரின் பாக்கியமும் துன்மார்க்கரின் நிர்ப்பந்தமும் இரண்டுமேனைவாக்குக் கெட்டாதது. 13. பரிசுத்தமானது யாவருக்கும் இன்பியமையாதது. 14. நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே கிறிஸ்து தம்மை விசுவாசித்தவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, தம்மை அலட்சியம்பண்ணினவர்களுக்கும் அருவிறந்த மாட்சிமைபொருந்தினவராய்க் காணப்படுவார்.

3. படலம்.—மீட்பை உரித்தாக்குதலைப் பற்றியது.

மீட்பை உரித்தாக்குகிற ஆள்.

இருபத்தோன்பதாம் வினு.

கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்புக்கு நாம் பங்காளிகளாவதெப்படி?

கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பை அவருடைய பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குச் சபலமாய் உரித்தாக்குவதினாலேயே அதற்குப் பங்காளிகளாகிறோம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினுவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

மூன்று காரியங்கள். அவையாவன:—

1. கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக மீட்பைச் சம்பாதித்திருக்கிறார். எபி. 9: 12; "கிறிஸ்துவானவர் தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தினாலே ஒரேதரம் மகா பரிசுத்தஸ்தலத்திலே பிரவேசித்து, நித்திய மீட்பை உண்டுபண்ணினார்." எபே. 1: 7.

2. கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு விசுவாசிகளுக்கு உரித்தாக்கப்படவேண்டியது. யோ. 1: 12; "அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் அவரை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் எத்தனைபேர்களோ, அத்தனைபேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி, அவர்களுக்கு அதிகாரங்கொடுத்தார்."

3. கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு விசுவாசிகளுக்குப் பரிசுத்த ஆவியினாலேயே சபலமாய் உரித்தாக்கப்படுகிறது. தீத். 3: 5; "அவர் தமது இரக்கத்தின்படியே, மறுசென்மமுழுக்கினாலும், பரிசுத்த ஆவியினுடைய புதிதாக்குதலினாலும் நம்மை ரட்சித்தார்." எசே. 36: 27.

விரித்துரை.

II. கிறிஸ்து தமது சனங்களுக்காக மீட்பைச் சம்பாதித்திருக்கிறார் என்கிறாயே; மீட்பாவது என்ன?

கிரயங்கொடுத்து விடுதலையாக்குவதே மீட்பாம். கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு இரண்டுபங்குள்ளது. (1) சகல தீமையினின்றும் விடுதலையாக்குதல். அதாவது, தீமையில் தீமையான பாவத்துக்கும் நித்திய கோபாக்கினைக்கும் தப்புவித்திரட்சித்துக்கொள்ளுதல் என்பதே. மத். 1: 21; ரோ. 6: 6, 7; 1 தெச. 1: 10. (2) சகல நன்மைக்கும் திரும்ப உட்படுத்தல். அதாவது, பாவஞ்செய்து விழுந்ததினால் மனிதர் இழந்துபோன சமஸ்த சிலாக்கியபாக்கியங்களையும் மீளவுங்கொடுத்து ஈடேற்றல் என்பதே. இந்தச் சிலாக்கியபாக்கியங்களெல்லாம் இம்மையில் தொடங்கி மறுமையில் பூரணப்படும் நித்திய சீவன் என்பதில் அடக்கமானவைகளே.

1. இந்த மீட்பைச் சம்பாதித்தவர் யார்?

இந்த மீட்பைச் சம்பாதித்தவர் வானத்திலிருந்துவந்த இராசாதிராசனும் கர்த்தாதிகர்த்தனுமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவானவரே. நமது சுபாவத்தைத் தரித்துக்கொண்டு மீட்பாகிய வேலையைச் செய்துமுடித்தவர் அவரே. அவரொருவரே அடைமானத்திலிருந்த நம்முடைய சுதந்தரத்தை மீட்கக்கூடியவர். அவரொருவரே பிசாசென்றும் சாத்தானென்றும் சொல்லப்பட்ட பழைய சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கி, ஆறாத காயத்தினால் காயப்படுத்தத் திராணியுள்ளவர்.

2. மீட்கும்பொருளாகக் கிறிஸ்து என்னத்தைக் கொடுத்தார்?

மீட்கும்பொருளாகக் கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தார். பாவிகளுக்காக அவர் செய்ததும் பட்டதுமெல்லாம் இந்த மீட்கும்பொருளில் அடங்கியது. தாம் திருவுளங்கொண்ட சமஸ்தத்தையுஞ் செய்துமுடிக்க அவர் சர்வவல்லமையுள்ளவராயிருந்தும், தமது சனங்களை ஈடேற்றும்படி அவர் மீட்கும்பொருளைக் கொடுக்கவேண்டியதாயிருந்தது. அப்படியே கொடுத்தார். அவர் கொடுத்த மீட்கும்பொ

ருளானது அவருடைய இரத்தமாகிய அவருடைய ஜீவனே. 1 தீமோ. 2: 6; மாற். 10: 45; 1 பே. 1: 18, 19.

3. இம்மீட்புக்குப் பங்காளி[illegible] யார்?

எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் பரிசுத்த ஆவியினுடைய வல்லமையான செயலினால் கிறிஸ்துவோடே இணைக்கப்பட்டவர்களும் இனி இணைக்கப்படப்போகிறவர்களுமாகிய **விசுவாசிகளெல்லாரும்** இந்த மீட்புக்குப் பங்காளிகளே. தம்முடைய பிள்ளைகளாகும்படி தேவன் இப்படிப்பட்ட யாவருக்கும் அதிகாரங்கொடுத்திருக்கிறார். யோ. 1: 12.

III. **கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு விசுவாசிகளுக்கு உரித்தாக்கப்படவேண்டியது** என்று சொல்லப்பட்டதே; அம்மீட்பை விசுவாசிகளுக்கு உரித்தாக்குதலாவது என்ன?

விசுவாசிகள் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பில் பங்குபெறச்செய்கிறதே அதை அவர்களுக்கு உரித்தாக்குதலாம். இதினாலே அந்த மீட்பானது அதின் எல்லா நற்பலன்களோடும் அவர்களுக்குச் சொந்தமாகி, அவர்களுக்கு இம்மையிலே மனஆறுதலையும் சமாதானத்தையும், மறுமையி[illegible] நித்திய மகிமையையும் மோட்சபேரின்பத்தையுந் தருகி[illegible]யிருக்கிறது.

1. கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு விசுவாசிகளுக்கு **உரித்தாக்கப்படவேண்டிய அவசியம்** என்ன?

உரித்தாக்கப்படும்வரையிலும் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு எவனுக்கும் இரட்சிக்கிற பலனும் பிரயோசனமுமற்றது. ஆகையால் அது விசுவாசிகளுக்குரித்தாக்கப்படுவது அவசியமேயாம். யோ. 1: 12. இப்படி உரித்தாக்கப்படுவதற்குமுன்னே தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுங்கூடக் கோபாக்கினைக்கேதுவானவர்களும் பாவமன்னிப்புப் பெறாதவர்களும் பரிசுத்தவான்களுடைய சுதந்தரத்தில் உள்ளபடி பங்கடையாதவர்களுமாகவே இருக்கிறார்கள். ஊட்டாத மருந்து வியாதியஸ்தரைச் சொஸ்தப்படுத்தமாட்டாததெப்படியோ, அப்படியே உரித்தாக்கப்படாத கிறிஸ்துவின் மீட்பானது பாவ வியாதியஸ்தரைக் குணப்படுத்தவேமாட்டாது. அ[illegible]க ஊட்டப்பெறாத யாவரும் நித்தியத்துக்கும் சாவதே நிச்சயம்.

IV. **விசுவாசிகளுக்குக் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பை உரித்தாக்குகிறவர்** யார்?

விசுவாசிகளுக்குக் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பை உரித்தாக்குகிறவர் **பரிசுத்த ஆவியானவரே.** தீத். 3: 5; "ஆவியே உயிர்ப்பிக்கிறது." யோ. 6: 63. பரி[illegible] ஆவியின் வல்லமையான செயலில்லாத பட்சத்திலே [illegible]தாவானவர் அருளிய சொல்லிமுடியாத ஈவானாலும், கிறிஸ்து நமக்குப்பதிலாக அனுபவித்த மரணமானாலும் நம்மைத் தேவசாயலுக்கும் தேவபிரியத்துக்கும் திரும்பக் கொண்டுவரமாட்டாது. பாவியானவன் தன் ஆத்துமாவுக்காகக் கர்த்தருக்கு மீட்கும்பொருளைக் கொடுப்பது எப்படி அசாத்தியமோ, அப்படியே கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பைத் தனக்குத்தானே உரித்தாக்கிக்கொள்வதும் அசாத்தியமே. பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்கிற இந்தக் கிரியைக்குப் பூர்வீக ஆசாரியர் சனங்களின்மேல் பலியின் இரத்தத்தைத் தெளித்த கருமஞ் சிறந்த அடையாளம். யாத். 24: 8.

1. இந்தக் கிரியையில் ஆவியானவர் **பரிசுத்த ஆவி** என்றும், **கிறிஸ்துவினுடைய ஆவி** என்றும் சொல்லப்படுவதேன்?

(1) ஆவியானவர் தம்மில்தாமே பரிசுத்தமுள்ளவராயிருப்பதெப்படியோ, அப்படியே மீட்பை உரித்தாக்குவதில் அவர் செய்யும் எல்லாக் கிரியைகளும் பரிசுத்த தன்மையும் நோக்கமுமுள்ளவைகள் என்று காட்டும்படிக்கே அவர் இவ்விடத்தில் **பரிசுத்த ஆவி** [illegible] படுகிறார். மனிதர் தேவனுக்குள் சுகத்தைப் பெற்ற[illegible]பவிக்கத்தாக, அவர்களுக்குத் தேவசாயலைத் திரும்பவுந் தாபித்து, அவர்களை முற்றிலும் புதிதாக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதே அவருடைய நோக்கமும் தொழிலுமாம். தீத். 3: 5; 1 தெச. 5: 23.

(2) அவர் பெரும்பாலும் தேவனுடைய ஆவி என்று சொல்லப்படுவது வழக்கமேயாயினும், மீட்பை உரித்தாக்கும் விஷயத்தில் அவர் விசேஷித்தவிதமாய்க் குமாரனாலேயுங் குமாரனுடைய வேண்டுதலினாலேயும் அனுப்பப்படுகிறார். இதினிமித்தந்தான் அவர் இங்கே **கிறிஸ்துவினுடைய ஆவி** என்னவும்படுகிறார். யோ. 14: 16; 16: 7.

2. இவ்வினாவில் **சபலமாய்** உரித்தாக்குவது என்று சொல்லப்பட்டதேன்?

அபலமான உரித்தாக்குதலும் உண்டென்று காட்டும்படிக்கே அப்படிச் சொல்லப்பட்டது. அதாவது திருச்சபையிலே கிறிஸ்து ஏற்படுத்தின நியமங்களினாலாகும் புறம்பான உரித்தாக்கல் என்பதே. இதற்கு மாயவித்தைக்காரனாகிய சீமோன் என்னப்பட்டவன் நல்ல திருஷ்டாந்தம். அவன் ஞானஸ்நானம் பெற்றான்; ஆயினும், கிறிஸ்து

சம்பாதித்த மீட்பு அவனுக்குச் சபலமாய் உரித்தாக்கப்படவில்லை. அவன் இன்னமும், "கசப்பான பிச்சிலும் பாவக்கட்டிலும் அகப்பட்டவனாகவே" இருந்துவிட்டான்.

3. ஆவியானவர் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பை யாருக்கு உரித்தாக்குகிறார்?

அந்த மீட்பு எவர்களுக்காகச் சம்பாதிக்கப்பட்டதோ, அவர்களுக்குமாத்திரம் ஆவியானவர் அதை உரித்தாக்குகிறார். அதாவது, தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்கேயல்லாமல், வேறே யாருக்கும் அது உரித்தாக்கப்படுகிறதில்லை. மீட்பு எந்த அளவுள்ளதோ, அதின் உரித்தாக்குதலும் அந்த அளவுள்ளதே. எபே. 1: 12, 13; ரோ. 8: 28-30.

4. ஆவியானவர் என்னத்தைக்கொண்டு மீட்பை உரித்தாக்குகிறார்?

ஆவியானவர் வேதவசனத்தை வாசிக்கிறதும் கேட்கிறதுமாகிய எத்தனங்களைக்கொண்டு மீட்பை உரித்தாக்குகிறார். ஆயினும், பாவிகளைக் குணப்படுத்துகிறதற்குச் சுவிசேஷப் பிரசங்கமானது மற்றெல்லாவற்றைப்பார்க்கிலும் பலத்த கருவியேயாம். 1 கொ. 1: 21-24; ரோ. 10: 14, 15; மாற். 16: 15.

அனுமான போதனைகள்.

V. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பு நமக்கு இன்றியமையாததே. 2. இம்மீட்பில் பங்குபெற்றவர்களின் பாக்கியமும், பங்குபெறாதவர்களின் நிர்ப்பாக்கியமும அளவிலடங்காதது. 3. கிறிஸ்துவை நமக்கு மீட்பராகப் பெற்றிருக்கிறோமோ இல்லையோ என்றும், "அழிவுக்குரிய அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்டு, தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குரிய மகிமையான சுயாதீனத்துக்கு" உட்பட்டிருக்கிறோமோ இல்லையோ என்றும் நம்மை நாம் சோதித்தறிந்துகொள்வது அவசியம். 4. இருதயத்திலே பரிசுத்த ஆவியினால் செய்யப்படுங் கிரியை நமக்கவசியம்வேண்டியது. 5. கிறிஸ்துவினுடைய ஆவியைப் பெற்றிருக்கிறவர்கள் மகா பாக்கியவான்கள். 6. மீட்கப்படும் நாளுக்கென்று ஆத்துமாவை முத்திரிக்கிற பரிசுத்த ஆவியை அசட்டைபண்ணித் தள்ளுகிற யாவருங் கனமோசத்துக்குட்பட்டவர்களே.

சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு மீட்பை உரித்தாக்கும் எத்தனங்கள்.

முப்பதாம் வினா.

ஆவியானவர் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பை நமக்கெப்படி உரித்தாக்குகிறார்?

நம்மைச் சபலமாய் அழைப்பதில் ஆவியானவர் நமது உள்ளத்திலே விசுவாசத்தை உண்டாக்கி, அந்த விசுவாசத்தினாலே நம்மைக் கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படுத்தி, இவ்விதமாகக் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்பை நமக்குரித்தாக்குகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

மூன்று காரியங்கள். அவையாவன:—

1. தேவசனங்களுக்கு மீட்பை உரித்தாக்குவதில் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் உள்ளத்திலே விசுவாசத்தை உண்டாக்குகிறார். எபே. 2: 8; "கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக்கொண்டு ரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்; இது உங்களால் உண்டானதல்ல, இது தேவனுடைய ஈவு."

2. விசுவாசிகள் விசுவாசத்தினாலே கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படுகிறார்கள். எபே. 3: 17; "விசுவாசத்தினாலே கிறிஸ்து உங்கள் இருதயங்களில் வாசமாயிருக்கவும்."

3. பரிசுத்த ஆவியானவர் சபலமாய் அழைக்கும்போதே விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியப்படுகிறார்கள். 1 கொ. 1: 9; "தம்முடைய குமாரனும் நம்முடைய கர்த்தருமாயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்துவுடனே ஐக்கியமாயிருப்பதற்கு உங்களை அழைத்த தேவன் உண்மையுள்ளவர்."

விரித்துரை.

II. பாவிகளுக்கு மீட்பை உரித்தாக்குவதில் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் உள்ளத்திலே விசுவாசத்தை உண்டாக்குகிறார்?

பாவிகளுக்கு மீட்பை உரிதாக்குவதில் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் உள்ளத்திலே விசுவாசத்தை உண்டாக்குகிறார். இதினிமித்

தமே அவருக்கு "விசுவாசத்தின் ஆவி" என்னும் பேர் வழங்கிவருகிறது. 2 கொ. 4: 13; ஆத்துமத்தில் விசுவாசம் உண்டாவதற்கு அவரொருவரே நிமித்தகாரணம். ஆத்துமத்தில் விசுவாசத்தைப் படைக்கிறதற்குக் கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பின வல்லமைக்கு நிகரான வல்லமை இன்றியமையாததே. எபே. 1: 19.

1. ஆவியானவர் ஆத்துமத்திலே விசுவாசத்தை எவ்விதமாய் உண்டாகச்செய்கிறார்?

ஆவியானவர் முதல்முதல் வேதவசனத்தோடே கூடிக்கலந்து, அக்கிரமத்தினால் மரித்துக்கிடக்கிற பாவியின் ஆத்துமத்துக்குள் பிரவேசிக்கிறார். பிரவேசிக்கவே, அதில் விசுவாசத்தைப் படைத்து அதினாலே அதை உயிர்ப்பிக்கிறார். அந்த விசுவாசத்தினாலேதான் ஆத்துமாவானது கிறிஸ்துவைப் பற்றிக்கொண்டு, அவரோடே நிசமாய் ஐக்கியப்ப[illegible]யினாலே உயிர்ப்பிக்கப்படவே, அது விசுவாசமென்னும் கிரியைசெய்கிறது. ஆகையால் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்வது இரண்டுவகையுள்ளது:—(1) செயலற்ற ஏற்கை. இதிலே கிறிஸ்து தமது ஆவியினாலே பாவத்தால் செத்த ஆத்துமத்துக்குள் பிரவேசித்து, அதை உயிர்ப்பித்து, அதனோடே இணைந்துகொள்ளுகிறார். [illegible] செயலுள்ள ஏற்கை. இதிலே ஆத்துமாவானது தன்னில் [illegible]ஸ்து உண்டாக்கின விசுவாசத்தினாலே அவரை உள்ளபடி நம்பி அங்கீகரித்துத் தழுவிக்கொண்டு, இப்படியாக அவரோடே இணைந்துகொள்ளுகிறது.

III. விசுவாசிகள் விசுவாசத்தினாலே கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படுகிறார்கள் என்கிறாயே; அப்படிப்பட்ட ஐக்கியம் உண்டென்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

1. அப்படிப்பட்ட ஐக்கியம் உண்டென்பதற்கு அநேகம் வேதவாக்கியங்கள் அத்தாட்சி. உதாரணமாக:—

கிறிஸ்து விசுவாசிகளிலேயும், விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவிலேயும் இருக்கிறதாகவும், யோ. 17: 23; கொலோ. 1: 27; 1 கொ. 1: 30; கிறிஸ்து அவர்களிலேயும், அவர்கள் கிறிஸ்துவிலேயும் நிலைத்திருக்கிறதாகவும், யோ. 6: 56; 15: 1-8; அவருடைய சனங்கள் அவருடனே ஒரே ஆவியாயிருக்கிறதாகவும், அவரைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதாகவும், 1 கொ. 6: 17; கலா. 3: 27, எழுதியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் நிசமும் உயிருக்குயிரானதுமான ஐக்கியத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறதென்பதற்கு ஐயமேயில்லை.

2. அப்படிப்பட்ட ஐக்கியம் உண்டென்பதற்கு வேதத்தில் சொல்லிய அநேக உவமைகளும் அத்தாட்சி. கிறிஸ்துவுக்கும் விசுவாசிகளுக்குமிருக்கிற ஐக்கியமானது புருஷனுக்கும் மனைவிக்குமுள்ள விவாகசம்பந்தத்துக்கும், அஸ்திபாரத்துக்கும் மேற்கட்டடத்துக்குமுள்ள சம்பந்தத்துக்கும், மரத்துக்கும் கிளைகளுக்குமுள்ள சம்பந்தத்துக்கும், சிரசுக்கும் அவயவங்களுக்குமுள்ள சம்பந்தத்துக்கும், சரீரத்துக்கும் உணவுக்குமுள்ள சம்பந்தத்துக்கும், உடலுக்கும் உயிருக்குமுள்ள சம்பந்தத்துக்கும், திரித்துவ ஆட்களுக்குள்ளிருக்கிற பரஸ்பர சம்பந்தத்துக்கும் ஒப்பிட்டிருக்கிறது. 2 கொ. 11: 2; எபே. 5: 23, 30-32; எபே. 2: 19-22; யோ. 15: 4, 5; ரோ. 12: 4, 5; 1 கொ. 12: 12, 27; யோ. 6: 51, 53-56; எபே. 4: 15, 16; கொலோ. 1: 18; 3: 3, 4; யோ. 17: 21. கிறிஸ்துவுக்கும் விசுவாசிகளுக்கும் நிசமும் நெருக்கமுமான ஐக்கியம் உண்டென்பதற்கு இந்த உவமைகள் பரிஷ்காரமான ருசுவேயாம்.

3. அப்படிப்பட்ட ஐக்கியம் உண்டென்பதற்கு முந்தின ஆதாமுக்கும் நமக்குமுள்ள சம்பந்தமும் அத்தாட்சி. அவனுடைய சந்ததியார் யாவரும் உடன்பாட்டுத்தலைவனாகிய அவனோடே ஐக்கியப்பட்டிருந்தபடியினாலே, அவன் நிலைகெட்டு விழுந்தபோது அவர்களும் அவனோடே விழுந்தார்கள். அவ்வண்ணமே இயேசு நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதியை நிறைவேற்றினபோது தமது சனங்களுக்குப் பிரதிநிதியாகத்தான் நின்று அதை நிறைவேற்றினார். ஆகையால், தங்களுக்கு உடன்பாட்டுத்தலைவரும் புருஷருமான அவரோடே இவர்கள் அன்னியோன்னிய ஐக்கியமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டியது அவசியமே.

இந்த ஐக்கியத்துக்குக் கட்டாயிருக்கிறதென்னவென்றால், (1) விசுவாசிகளின் பட்சத்தில் அவர்களுடைய விசுவாசமே அதற்குக் கட்டு; இவ்விசுவாசமானது சுயபலத்தினாலல்ல, தேவ ஆவியின் வல்லமையான செயலினாலேயே உண்டாகிறது. (2) கிறிஸ்துவின் பட்சத்தில் பிதாவானவர் கொடுத்திருக்கிற வாக்கே அதற்குக் கட்டு. கிறிஸ்துவின் சனங்களுக்குள் விசுவாசத்தை உண்டாக்குவோமென்றும், அவரை அவர்கள் ஒருபொழுதும் விட்டுப்பிரியாதபடி நமது ஆவியை அவர்களுக்கருளுவோமென்றும் உத்தரவாதம் பண்ணியிருக்கிறார்.

IV. பரிசுத்த ஆவியானவர் சபலமாய் அழைக்கும்போதே, விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படுகிறார்கள் என்பதின் கருத்தைச் சற்றே விவரித்துக் காட்டு.

பரிசுத்த ஆவியானவர் சபலமாய் அழைக்கும் நாளில்தானே விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படுகிறார்கள். திவ்வியமான இந்தச் செயலுக்குச் சபலமான அழைப்பு என்கிற பேர் உண்டானதெப்படியென்றால், பாவநிலைமையிலிருக்கிற யாவரும் தேவனுக்கு வெகு தூரப்பட்டவர்களாயிருப்பதினாலேயும், தேவனிடத்தில் அவர்களை மனந்திருப்பும்படி சுவிசேஷத்தைக்கூறி அவர்களைக் கூப்பிடுவது அவசியமாயிருப்பதினாலேயும் அதற்கு அழைப்பு என்றும்; பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசியின் ஆத்துமத்தை உள்ளபடி கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியப்படுத்துகிறபடியினாலே அதற்குச் சபலமான அழைப்பு என்றும் பேர் உண்டாயிற்று. அல்லாமலும், அபலமான அழைப்பும் உண்டாயிருப்பதினால், அதற்கும் இதற்குமுள்ள வேற்றுமையைக் காண்பிக்கும்பொருட்டாகவும் இது சபலமான அழைப்பெனப்படுகிறது. சபலமாய் அழைக்கப்படாத அநேகர் திருச்சபையில் சேர்ந்து, [illegible] புறம்பாக அனுசரித்துக்கொண்டு வந்தும், உள்ளபடி குணப்படாமலிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய அழைப்பு அபலமானதே.

V. கிறிஸ்துவுக்கும் விசுவாசிகளுக்குமுள்ள ஐக்கியம் எப்படிப்பட்டது?

1. அது நிசமான ஐக்கியம். வேதத்திலே அது பிரபஞ்சத்தில் வழங்கும் பற்பல சம்பந்தங்களுக்கு ஒப்பிட்டிருந்தும், அவைகள் எல்லாவற்றைப்பார்க்கிலும் அது உண்மையும் மேன்மையுமான சம்பந்தமே. எபே. 5: 30; யோ. 14: 20; 1 யோ. 5: 12; எபி. 3: 14.

2. அது இரகசியமான ஐக்கியம். எபே. 5: 30, 32; கிறிஸ்து விசுவாசியிலிருக்கிறதும், யோ. 17: 23; அவனுக்குள் பிழைக்கிறதும், கலா. 2: 20; அவனுக்குள்ளே உலாவுகிறதும், 2 கொ. 6: 16; விசுவாசி தேவனில் நிலைத்திருக்கிறதும், 1 யோ. 4: 16; கிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறதும், கலா. 3: 27; அவருடைய மாம்சத்தைப் புசித்து, அவருடைய இரத்தத்தைப் பானம்பண்ணுகிறதும், யோ. 6: 56, ஆகிய இவையெல்லாம் மிகவும் அதிசயமான பரம இரகசியங்களே.

3. அது மிகவும் நெருக்கமான ஐக்கியம். பிதாவானவர் கிறிஸ்துவிலும், கிறிஸ்து பிதாவானவரிலும் ஒன்றாயிருக்கிறதுபோல விசுவாசிகளும் பிதாவிலும் குமாரனிலும் ஒன்றாயிருக்கிறார்களென்று சொல்லத்தக்கதாக இவ்வைக்கியம் அவ்வளவு நெருங்கினதாயிருக்கிறது. யோ. 17: 21.

4. அது ஆவிக்குரிய ஐக்கியம். இவ்வைக்கியம் உண்டாகவே, ஆத்துமாவானது ஆவிக்குரிய அனுஷ்டானங்களில் அமைந்து, அவைகளை மனரம்மியமாய் அனுசரித்துக்கொண்டுவருகிறது. 1 கொ. 6: 17; ரோ. 8: 9.

5. அது ஒருபொழுதும் அழியாத நித்திய ஐக்கியம். யோ. 10: 28, 29; ரோ. 8: 36-39; ஏசா. 54: 10.

6. அது மிகவும் ஆதாயமான ஐக்கியம். அதினாலே விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவுக்கும், அவர் சம்பாதித்த சகல நன்மைகளுக்கும் உரித்தாளிகளாகிறார்கள். 1 கொ. 3: 22, 23.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்பட்டிருக்கிற நிசத்தை விசுவாசிகள் தங்கள் நடத்தையினால் உலகத்தாருக்குத் திருஷ்டாந்தப்படுத்துவது அவசியமான கடமை. 2. கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படப் பாவிகள் துரிதம்பண்ணவேண்டியது. ஏசா. 55: 6; 2 கொ. 6: 2; 3. மறைபொருளான இந்த ஐக்கியத்துக்குட்படுவதற்கு மெய்விசுவாசம் இன்றியமையாதது. 4. கிறிஸ்துவுக்குட்பட்டிருக்கிற செல்வத்துக்கு நிகரான செல்வம் எதுவுமில்லை. 5. கிறிஸ்துவுக்குட்பட்ட யாவர்மேலும் பிதாவாகிய தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார். யோ. 14: 21, 23. 6. விசுவாசிகளுக்குக் கிறிஸ்து வற்றாத ஆறுதலூற்றாயிருக்கிறார். அவர்கள் ஒவ்வொரு அவசரத்திலும் அதனிடம்போய்த் தேற்றரவடையலாம். 7. விசுவாசிகள் யாவரும் ஒரே ஆவியாலே கர்த்தருடன் ஐக்கியப்பட்டிருப்பதால், அவர்கள் சகோதர சிநேகமுள்ளவர்களாய்க் கூடி வாழ்வது கடமை. 8. மெய்விசுவாசிகள் கெட்டுப்போவது எவ்விதத்திலுங் கூடாததே.

மீட்பு சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு உரித்தாக்கப்படும் வகையுங் கிரமமும்.

முப்பத்தோராம் விஞ.

சபலமான அழைப்பாவது என்ன?

சபலமான அழைப்பானது தேவஆவியின் கிருத்தியம் அதினாலே அவர் நமது பாவத்தையும் நிர்ப்பந்தத்தையும் நமக்குணர்த்தி, கிறிஸ்துவை அறிய நமது மனதைப் பிரகாசிப்பித்து, நம்முடைய சித்தத்தையும் புதிதாக்கி, சுவிசேஷத்தில் இலவசமாய் அருளப்படுகிற இயேசுகிறிஸ்துவைத் தழுவியேற்றுக்கொள்ளும்படி நம்மைச் சம்மதப்படுத்திப் பெலப்படுத்துகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த விஞவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை? எட்டுக்காரியங்கள். அவையாவன:—

1. சபலமான அழைப்பானது பரிசுத்த ஆவியினுடைய கிருத்தியம். யோ. 16: 14; "அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பார்." 2 தீமோ. 1: 9.

2. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது பாவத்தை நமக்குணர்த்துகிறார். யோ. 16: 8; "அவர் வந்து, பாவத்தைக்குறித்து உலகத்தைக் கண்டித்து உணர்த்துவார்."

3. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது நிர்ப்பந்தத்தை நமக்குணர்த்துகிறார். அப். 16: 29, 30; "அப்பொழுது அவன் நடுநடுங்கி, பவுலுக்கும் சீலாவுக்கும் முன்பாக விழுந்து: ஆண்டவமாரே, ரட்சிக்கப்படும்படிக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும் என்றான்." ரோ. 7: 10; அப். 2: 37.

4. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் கிறிஸ்துவை அறிய நமது மனதைப் பிரகாசிப்பிக்கிறார். 1 பே. 2: 9; "உங்களை அந்தகாரத்தினின்று தம்முடைய ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தவர்." எபே. 1: 19; பிலி. 3: 8.

5. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது சித்தத்தைப் புதிதாக்குகிறார். எசே. 36: 26; "உங்களுக்கு நவமான இருதயத்தைக் கொடுத்து, உங்கள் உள்ளத்திலே புதிதான ஆவியைக் கட்டளையிடுவேன்."

6. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நம்மைச் சம்மதப்படுத்துகிறார். யோ. 6: 44; "என்னை அனுப்பின பிதா ஒருவனை இழுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவன் என்னிடத்தில் வரமாட்டான்." எபி. 11: 13.

7. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நம்மைப் பெலப்படுத்துகிறார். பிலி. 2: 13; "தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராயிருக்கிறார்." எசே. 36: 27; எபே. 1: 13.

8. சுவிசேஷத்திலே இயேசுகிறிஸ்து எல்லா மனிதருக்கும் இலவசமாய் அருளப்படுகிறார். வெளி. 22: 17; "விரு...முள்ளவன் ஜீவத்தண்ணீரை இலவசமாய் வாங்கிக்கொள்ளக்கடவன்." எசா. 55: 1.

விரித்துரை.

II. சபலமான அழைப்புத் தேவ ஆவியானவரின் கிருத்தியம் என்கிறாயே; சபலமான அழைப்பாவது என்ன?

சுவிசேஷத்தின் அழைப்பானது புற அழைப்பென்றும், அக அழைப்பென்றும் இரண்டுவகைப்படும். (1) சுவிசேஷத்தின் புறவழைப்பு. இதினாலே சுவிசேஷத்தைக் கேட்கிற யாவருக்குங் கிறிஸ்துவானவர் பணமுமின்றி விலையுமின்றி இலவசமான ரட்சகராகவே கூறியறிவிக்கப்படுகிறார். எசா. 55: 1. கேட்கிற யாவரும் உள்ளபடி ரட்சிப்படையவேண்டுமென்று தேவ ஊழியக்காரர் இந்த அழைப்பை எத்தனை ஊக்கமும் விடாப்பிடியுமாய்ப் பிரசித்தப்படுத்தினாலும், அவர்களிற் பெரும்பாலார் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தள்ளிவிடுகிறார்கள். யோ. 5: 39, 40; 2 கொ. 4: 3, 4. (2) சுவிசேஷத்தின் அகவழைப்பு. இதிலே பரிசுத்த ஆவியானவர் தாமே சுவிசேஷத்தின் புறவழைப்போடேகூடி, கேட்கிற ஆத்துமாவுக்கு நித்திய ரட்சிப்புண்டாகத்தக்கதாக, அதற்குள் அந்த அழைப்பை வல்லமையாய்ச் சித்திக்கச் செய்கிறார். சபலமான அழைப்பு என்னப்படுவது இதுவேயாம். யோ. 5: 25.

1. சபலமான அழைப்பானது கிருத்தியம் என்று சொல்லப்படுவதேன்?

சபலமான அழைப்பானது உடனுக்குடனே சம்பூரணப்படாமல், ஆத்துமத்திலே பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்கிற பற்பல கிரியைகளினால் நடந்தேறிவருகிறதின்றி, அத்தம், அது கிருத்தியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. எபே. 1 : 17–19 ; அப். 2 : 37, 38.

2. சுவிசேஷத்தின் அழைப்புச் சபலமாவதற்கு **ஆவியானவருடைய கிரியை அவசியம் வேண்டியதென்று** எப்படிக் காட்டலாம்?

சுவிசேஷத்தின் அழைப்புச் சபலமாவதற்கு **ஆவியானவருடைய கிரியை அவசியம் வேண்டியதென்று** பாவிகளின் சுபாவ நிலைமையினாலே தெளிவாய்க் காட்டலாம். சுபாவத்தின்படி அவர்கள் செத்தவர்கள், தங்களை உயிர்ப்பிக்க அவர்களாற் கூடாது; பாவ நித்திரைமயக்கங்கொண்டவர்கள், அவர்கள் எழுப்பப்படவேண்டியது; தேவனுக்குத் தூரப்பட்டவர்கள், அவர்கள் சமீபமாக்கப்படவேண்டியது; கடின இருதயமுள்ளவர்கள், அவர்கள் மிருதுவாக்கப்படவேண்டியது; பாவ உணர்ச்சியற்றவர்கள், அவர்கள் உணர்த்தப்படவேண்டியது; புத்தியில் அந்தகாரப்பட்டவர்கள், அவர்கள் பிரகாசிப்பிக்கப்படவேண்டியது; மாறுபாடான சித்தத்தையுடையவர்கள், அவர்கள் புதிதாக்கப்படவேண்டியது; கிறிஸ்துவைத் தழுவிக்கொள்ள மனமில்லாதவர்கள், அவர்கள் மனந்திருப்பப்படவேண்டியது; குணப்படச் சக்தியற்றவர்கள், அவர்கள் பலப்படுத்தப்படவேண்டியது; இதற்கெல்லாம் ஆவியானவருடைய கிரியை இன்றியமையாததே. எபே. 2 : 1, 5 ; 5 : 14; மத். 15 : 8; எபே. 2 : 13; எசே 36 : 26; எபே. 4 : 18, 19; ரோ. 12 : 2; எபே. 4 : 23, 24 . சங். 110 : 3; எபே. 3 : 16; கொலோ. 1: 11.

III. சபலமான அழைப்பினாலே ஆவியானவர் நமது பாவத்தையும் **நிர்ப்பந்தத்தையும் நமக்குணர்த்துகிறது** எப்படி?

சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர்:—(1) சென்ம கரும பாவம் இரண்டினுடைய அகோரக் குற்றத்தையுந் தோஷத்தையுந் தெளிவாய்க் காட்டி, மனதிற் பதியச்செய்வதினாலே, நமது பாவத்தையும்; (2) பாவத்தினாலுண்டான தேவனுடைய உக்கிரகோபத்தையும் நித்திய சர்வவேதனைகளையும் பயங்கரமாய் வெளிப்படுத்தி, திகிலை உண்டுபண்ணுவதினாலே நமது நிர்ப்பந்தத்தையும் உணர்த்துகிறார். இதினாலே பாவியானவன் இருதயத்திற் குத்தப்பட்டவனாகி, ரட்சிப்பைக்குறித்த தவிப்பினாலும் ஆவலினாலும் நிரப்பப்படுகிறான். யோ. 16 : 8 ; அப். 2 : 37 ; 16 : 29, 30.

1. பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ன எத்தனங்களைக்கொண்டு
நமது பாவத்தையும் நிர்ப்பந்தத்தையும் உணர்த்துகிறார்?
பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவனுடைய திருவசனத்தையும், "பாவ
த்தை அறிகிற அறிவு நியாயப்பிரமாணத்தினால் வருகிறபடியால்"
விசேஷமாய் அதையுங்கொண்டு, நமது பாவத்தையும் நிர்ப்பந்தத்தை
யும் உணர்த்துகிறார். ரோ. 3 : 20. பாவியானவன் நியாயப்பிரமாணத்
தின் பரிசுத்த கட்டளைகளைச் சிந்திக்கும்போது பாவத்தின் கெட்ட
தன்மையையும், நியாயப்பிரமாணத்தின் பயமுறுத்தல்களைக் கவனிக்
கும்போது பாவத்தின் குற்றத்தையும் அதற்கு வரவேண்டிய ஆக்கி
னையையுங் கண்டுணர்ந்துகொள்ளுகிறான். ரோ. 7 : 7 ; கலா. 3 : 10.

2. இரட்சிப்படைவதற்குப் பாவவுணர்ச்சி அவசியமானதா?
இரட்சிப்படைவதற்குப் பாவவுணர்ச்சி அவசியமானதே. அது
எல்லாருக்குள்ளும் ஒரே அளவாய் உண்டாகாதாயினும், ஒவ்வொரு
பாவியானவனும் தன் கெட்ட சுபாவத்தையும், இருதயத்திலும் நடத்
தையிலும் தான் செய்திருக்கிற அக்கிரமங்களையும், கிறிஸ்துவும் அவரு
டைய ரட்சிப்புந் தனக்கு மிகவும் அவசியமாயிருக்கிறதையுங் கண்
டுணர்ந்துகொள்வது இன்றியமையாதது. அப்படியிருந்தும், பாவ
வுணர்ச்சியானது ரட்சகராகிய இயேசுவினிடத்தில் அடைக்கலந்தேட
நம்மைத் தூண்டுகிற ஏதுவாயிருக்கிறதேயன்றி வேறல்லவென்பதை
நாம் எப்போதும் நினைவுகூரவேண்டும். அதினிமித்தமாகக் கிறிஸ்து
நம்மைத் தயவாய் ஏற்றுக்கொள்வாரென்றாவது, அவர்மேல் விசுவா
சம் வைக்கிறதற்கு அது நம்மைத் தகுதியாக்குமென்றாவது நாம்
எவ்விதத்திலும் எண்ணலாகாது. ஓசி. 14 : 1, 2 ; 1 யோ. 1 : 8-10;
சங். 51 : 17.

IV. சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் கிறிஸ்துவை **அறிய நமது மனதைப் பிரகாசிப்பிக்கிறார்** என்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

பாவிக்கு அவன்பாவத்தையும் நிர்ப்பந்தத்தையும் உணர்த்தியான
பின்பு, அவன் கிறிஸ்துவைச் சரியாய் அறிந்துகொள்ளும்படி பரிசுத்த
ஆவியானவர் அவன் மனதில் ஞானவொளியை நிறையச்செய்கிறார்.
அதாவது, கிறிஸ்துவினுடைய தன்மை, தேவனுக்கும் மனிதருக்கும்
மத்தியஸ்தராக அவர்செய்யுந் தொழில்கள், உடன்படிக்கைக்குப்
பிணையாளியாக அவர் சம்பாதித்த நீதி, அவர் செய்த நிறைவுந் திருப்தி
யும் வல்லமையும் ஏற்றதுமான பிராயச்சித்தமாகிய இவைகளை அவ

னுக்கு விளங்கக்காட்டி, இப்படியாகப் பாவிகளை முற்றமுடிய ரட்சிக்கக் கிறிஸ்துவைப் பூரணசக்தியுஞ் சித்தமுமுள்ளவரென்று திருஷ்டாந்தப்படுத்துகிறார். சங். 9: 10. சஜீவியேற்றுகிற இந்த ஞானவொளிக்கு அவரே காரணரானதினாலே அவர் "கிறிஸ்துவை அறிந்துகொள்வதற்கான ஞானத்தையும் தெளிவையும் அளிக்கிற ஆவி" என்று சொல்லப்படுகிறார். எபே. 1: 17. பரிசுத்த ஆவியானவர் கிறிஸ்துவை அறிய நமது மனதைப் பிரகாசிப்பிக்கிறார் என்பதற்கிதுவே தாற்பரியம்.

1. **பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னத்தைக்கொண்டு கிறிஸ்துவை அறிய நமது மனதைப் பிரகாசிப்பிக்கிறார்?**

பரிசுத்த ஆவியானவர் கிறிஸ்து ஒருவரையே பொருளாகப் பாராட்டுகிற சுவிசேஷத்தைத்தான்கொண்டு, அவரை அறிய நமது மனதைப் பிரகாசிப்பிக்கிறார். அப். 26: 17, 18; ரோ. 10: 14, 17.

V. **சபலமான அழைப்பினாலே பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது சித்தத்தைப் புதிதாக்குகிறது எப்படி?**

நன்மையானதெல்லாவற்றின்மேலுந் திடமான விருப்பத்தையும், பாவமும் தேவனுக்கு அரோசிகமுமானதெல்லாவற்றின்மேலும் நிலையான வெறுப்பையும் உண்டாக்குகிறதினாலேயே பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது சித்தத்தைப் புதிதாக்குகிறார். எசே. 36: 26. ஞானவொளியும் நவசித்தமும் பிரியாச்சம்பந்தமுள்ளவை. கர்த்தர் தமது பராக்கிரமத்தின் நாளில் சீயோனிலிருந்து தமது வல்லமையின் செங்கோலை அனுப்பவே, அவருடைய சனங்கள் மனப்பூர்வமும் பரிசுத்த அலங்காரமுமுள்ளவர்களாகிறார்கள். சங். 110: 2, 3. ஆவியானவர் ஆத்துமத்தில் இந்தக் கிரியையை நடப்பிக்கும் வகையைக் கண்டுபிடிக்க நம்மாற் கூடாது. நமது ஆண்டவரும் இதற்குச் சாட்சிகொடுக்கிறார்: "காற்றானது தனக்கு இஷ்டமான இடத்திலே வீசுகிறது, அதின் சத்தத்தைக் கேட்கிறாய், ஆகிலும் அது இன்ன இடத்திலிருந்து வருகிறதென்றும், இன்ன இடத்துக்குப் போகிறதென்றும் உனக்குத் தெரியாது; ஆவியினால் பிறந்தவனெவனோ அவனும் அப்படியே இருக்கிறான்" என்றார். யோ. 3: 8. அப்படியிருந்தும், ஒன்றை நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம். அதாவது, பரிசுத்த ஆவியானவர் இக்கிரியையை மனிதருடைய புத்திக்குஞ் சுயாதீனத்துக்கும் ஏற்றதாகவே நடத்துகிறார். சித்தத்தைப் புதிதாக்கும்போது அதற்கவர் எந்தக் கட்டாயமும் எந்தப் பலவந்தமுஞ் செய்கிறதில்லை. சங். 110: 3-ல் சொல்லியபடி, தேவனுடைய பராக்கிரமத்தின் நாளிலே அவருடைய சனங்கள் மனோற்சாகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

VI. **சுவிசேஷத்தில் இலவசமாய் அருளப்படுகிற இயேசு கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி, பரிசுத்த ஆவியானவர் சபலமான அழைப்பினாலே நம்மைச் சம்மதப்படுத்தி பெலப்படுத்துகிறார் என்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?**

இது மேற்காட்டியபடி பரிசுத்த ஆவியானவர் மனதைப் பிரகாசிப்பித்து, சித்தத்தைப் புதிதாக்குவதினாலுண்டாகிற சுபகாரியமேயாம். இதன் பொருள் பின் சொல்லப்படுந் திருஷ்டாந்தங்களினால் விளங்கும்.

1. இயேசுகிறிஸ்துவை ரட்சிப்புக்கும் எல்லா ஞானாசீர்வாதத்துக்குங் காரணமும், ஆத்துமத்தின் நித்தியபங்குமானவரென்று கண்டுணர்ந்து, சிமியோன் அவரைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டது போல, நமது விசுவாசமென்னுங் கைகளில் அவரை ஆனந்தத்தோடே ஏந்தித் தழுவிக்கொள்வதே கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ளுதலாம்.

2. விசுவாசிகள் சுவிசேஷத்தின் வாக்குத்தத்தங்களிலேயே கிறிஸ்துவைக் கண்டுகொண்டு அவரைத் தழுவிக்கொள்ளுகிறார்கள். தேவன் அந்த வாக்குத்தத்தங்களினாலேதான் கிறிஸ்துவையும், இம்மையில் நமதாறுதலுக்கும் மறுமையில் நமது மகிமைக்கும் அவசியமான அவருடைய மீட்பின் வரப்பிரசாதங்களையுமெல்லாம் பணமுமின்றி விலையுமின்றி நமக்கிலவசமாகவே அருளுகிறார். கிறிஸ்துவைப்பற்றித் தழுவிக்கொள்ளும்படி பாவிகளைத் தைரியப்படுத்துகிறதற்கு இது பூர்த்த மூகாந்தரமே. யோ. 3: 16; 7: 37; எசா. 45: 22; வெளி. 22: 17.

3. சுவிசேஷத்தின் மூலமாய் அருளப்படும் இந்தப் பரம நன்மையைத் தேவன் ஆதாமின் சந்ததியாராகிய சமஸ்தமான பாவிகளுக்கும் எட்டவைத்திருக்கிறார். அதை வாங்கிக்கொள்ளுங்களென்றுங் கூறியும் வருகிறார். அப்படிக்கில்லாதபட்சத்திற் சுவிசேஷத்துக்கு "எல்லாச் சனத்துக்கும் மிகுந்த சந்தோஷத்தை உண்டாக்கும் நற்செய்தி" என்கிற பேர் வழங்குவது தகுமானதல்லவே. லூக். 2: 10, 11.

4. சுவிசேஷத்திலே எல்லா மனிதருக்கும் இலவசமான ஈவாகப் பாராட்டப்படுங் கிறிஸ்துவின் ரட்சிப்பிற் பங்கடைவதற்குப் பாவியானவன் முன்னதாக யாதொரு புண்ணியத்தையாவது யோக்கியத்தையாவது தேடவேண்டியதில்லை. இருக்கிறபடியே வாருங்கள், உங்கள் எல்லாப் பாவத்தோடும் அபாத்திரத்தோடுங்கூட வாருங்களென்று

சொல்லி, கர்த்தர் சகலமான பாவிகளையும் வரவழைக்கிறார். மத். 11: 28; யோ. 6: 51.

5. இப்படிச் சுவிசேஷத்திலே கிறிஸ்து யாவருக்கும் இலவசமாய் அருளப்பட்டிருந்தும், அவரை ரட்சகரென்று ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கான சுபாவ மனச்சாய்வு எந்த மனுஷனுக்குமில்லை. கிறிஸ்துவைத் தழுவிக்கொள்ளும்படி, கர்த்தருடைய ஆவியானவர் பாவியையேவிழெழுப்பிச் சம்மதப்படுத்துவது இன்றியமையாததே. அவர் இதைச் செய்யும் வகையென்னவெனில், கிறிஸ்துவையேற்றுக்கொள்ளாதபட்சத்தில் நித்திய கேட்டுக்குட்படுவது நிச்சயமென்றும், ஒவ்வொரு பாவியையும் ரட்சிக்கக் கிறிஸ்து பூரண சக்தியுஞ் சித்தமுமுள்ளவராயிருக்கிறாரென்றும், அவரைத் தழுவிக்கொள்வதினால் இகபர சுகம் இரண்டுங் கிடைக்குமென்றுங் காட்டித் திருஷ்டாந்தப்படுத்துகிறார். கிறிஸ்துவையேற்றுக்கொள்ளும்படி பரிசுத்த ஆவியானவர் பாவிகளையேவிழெழுப்பிச் சம்மதப்படுத்துகிற வகை இதுவேயாம்.

6. கிறிஸ்துவை ரட்சகரென்று ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு மனிதர் எப்படிச் சுபாவ விருப்பமற்றவர்களாயிருக்கிறார்களோ அப்படியே சுபாவ பெலனுமற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். எரே. 13: 23. அந்தப் பெலன் உண்டாவதற்கு ஆவியானவர் அவர்களைப் பெலப்படுத்துவது அவசியமே. எபே. 1: 13, 17-19; யோ. 6: 44. 2 கொ. 4: 13-ல் ஆவியானவர் "விசுவாசத்தின் ஆவி" என்று சொல்லப்படுகிறார். பாவி தனக்குத்தானே விசுவாசிக்கக் கூடுமேயானால், விசுவாசத்தின் ஆவிக்கிடமிராதே. எபே. 2: 8; பிலி. 1: 29. இரட்சணிய கிரியையுமெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகத் தேவன் ஒருவருக்கே உரியது. அதின் மகிமை கிறிஸ்துவினுடையதே. இயேசுகிறிஸ்துவையேற்றுக்கொள்ளும்படி பரிசுத்த ஆவி நம்மைச் சம்மதப்படுத்திப் பெலப்படுத்துகிறார் என்பதற்குத் தாற்பரியம் இதுவே.

அனுமான போதனைகள்.

VII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. பரிசுத்த ஆவியினால் சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் மகா பாக்கியவான்கள். 2. பரிசுத்த ஆவியைப் பெறாதவர்களின் நிர்ப்பாக்கியம் சொல்லிமுடியாதது. 3. நம்மை ரட்சிக்க நம்மாற்கூடுமென்கிற எண்ணஞ் சுத்த வியர்த்தமானது. 4. சுவிசேஷத்தை நிர்விசாரமாய்க் கேட்கிறவர்கள் கனமோசத்துக்குட்பட்டிருக்கிறார்கள். 5. கிறிஸ்

துவை விசுவாசித்துத் தழுவிக்கொள்வது அவசியமான கடமை. 6. அவரையேற்றுக்கொண்டவர்களின் செல்வம் மனோவாக்குக்கெட்டாதது. 7. கிறிஸ்து "எனக்கே அருளப்படுகிறார்" என்று ஒவ்வொருவனும் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். 8. கிறிஸ்துவையேற்றுக்கொள்ளும்படி தன்னைத்தான் சம்மதப்படுத்துகிறதற்கு எவனாலுங் கூடாது. 9. அவரையேற்றுக்கொள்ளுகிறதற்கு நம்மைச் சம்மதப்படுத்தவும் பெலப்படுத்தவும் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கவசியம் வேண்டும். 10. நமது பாவத்தையும் நிர்ப்பந்தத்தையும் நமக்குணர்த்தும் ஆவியானவரின் கிரியை இன்றியமையாதது. 11. நமது பாவவுணர்ச்சி உண்மையானதோ இல்லையோ என்பதை உற்றாயவேண்டியது. 12. நமக்குள்ளே ஆவியானவராலுண்டாகும் நல் உணர்ச்சியை அவிப்பது மகா மோசம். எபே. 4: 30; ஏசா. 63: 10. 13. மனது பரிசுத்த ஆவியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்படுவது அவசியமானதே. 14. சித்தமும் அவரால் புதிதாக்கப்படுவது இன்றியமையாதது; மற்றப்படி தேவனுக்கேற்ற கீழ்ப்படிதல் உண்டாவது கூடாமை. 15. பரிசுத்த ஆவியை விசுவாசிக்கிறதும், அவருடைய ஏவுதலுக்குங் கிரியைக்குஞ் சந்தோஷமாய் இணங்குகிறதும், இடைவிடாமல் அவருடைய சகாயத்தைத் தேடுகிறதுமே யாவருக்கும் அவசியமான கடமை.

---

4. படலம்—மீட்பின் நற்பலன்கள்.

இம்மையிற் கிடைக்கும் மீட்பின் நற்பலன்கள்.

முப்பத்திரண்டாம் வினா.

சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே என்ன நன்மைகளை அடைகிறார்கள்?

சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே [மறுஜென்மம்]* நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்தம் ஆகிய வரப்பிரசாதங்களோடுங்கூட, இவைகளைச் சேர்ந்ததும் இவைகளிலிருந்துண்டாகிறதுமான பற்பல நன்மைகளையும் அடைகிறார்கள்.

* "மறு ஜென்மம்" என்பது உவெஸ்த்மின்ஸ்தர் வினாவிடைச் சுருக்கத்தில் இல்லை.

பகுப்பு.

5. இந்த வினாவில் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன :—

1. சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே மறுஜென்மம் அடைகிறார்கள். தீத். 3 : 5; "அவர் தமது இரக்கத்தின்படியே மறுஜென்ம முழுக்கினாலும், பரிசுத்த ஆவியினுடைய புதிதாக்குதலினாலும் நம்மை ரட்சித்தார்." யோ. 1 : 13; 1 யோ. 5 : 1.

2. சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே நீதியையடைகிறார்கள். ரோ. 8 : 30; "எவர்களை அழைத்தாரோ அவர்களை நீதிமான்களாக்கியுமிருக்கிறார்."

3. சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே புத்திரசுவிகாரத்தையடைகிறார்கள். ரோ. 8 : 15; "அப்பா பிதாவே, என்று கூப்பிடப்பண்ணுகிற புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றீர்கள்." 2 கொ. 6 : 17, 18.

4. சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே பரிசுத்தத்தையடைகிறார்கள். 1 தெச. 4 : 7; "தேவன் நம்மை அசுத்தத்திற்கல்ல பரிசுத்தத்திற்கே அழைத்திருக்கிறார்." எபி. 10 : 10.

5. சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே மறுஜென்மம் நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்தமாகிய வரப்பிரசாதங்களைச் சேர்ந்ததும் இவைகளிலிருந்துண்டாகிறதுமான பற்பல நன்மைகளையும் அடைகிறார்கள். 1 கொ. 3 : 22; "உலகமாகிலும், ஜீவனாகிலும், மரணமாகிலும், நிகழ்காரியங்களாகிலும், வருங்காரியங்களாகிலும் எல்லாம் உங்களுடையது." 2 பே. 1 : 3, 4.

விரித்துரை.

II. இங்கே சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலே அடைவதாகச் சொல்லிய நாலு மகத்தான நன்மைகள் எவை?

(1) **மறுஜென்மம்.** அதாவது, ஞான ஜீவனையுந் தேவசாயலையுந் திரும்ப அடைவதென்பதே.

(2) **நீதி,** அல்லது நீதிமானுதல். அதாவது, நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆக்கினைத்தீர்ப்புக்கு நீங்கி விடுதலைபெறுவதென்பதே.

(3) **புத்திரசுவிகாரம்.** அதாவது, சாத்தானின் குடும்பத்துக்கு நீங்கலாகி, தேவனுடைய குடும்பத்திற் சேருவதென்பதே.

(4) **பரிசுத்தம்,** அல்லது பரிசுத்தமாதல். அதாவது பாவத்தின் அதிகாரத்தினின்று விடுதலைபெறுவதென்பதே. சபலமாய் அழைக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையில் அடையும் மகத்தான நன்மைகள் இவைகளேயாம்.

1. இந்த மகத்தான நன்மைகள் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிக்கப்படக்கூடியவைகளா?

அவை பிரிக்கப்படக்கூடாதவை. அவைகளை வெவ்வேறாக ஆராய்வது நமது சொற்பபுத்திக்கு ஏயமாயிருந்தாலும், உள்ளபடி அவைகள் விசுவாசிக்கொருமிக்கவே அருளப்படுவதை நாம் மறக்கலாகாது. அழைக்கப்படும்போதே அவன் மறுஜென்மமடைகிறான்; அதாவது, திரும்பப் புதிய ஜீவனையுந் தேவசாயலையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான். அழைக்கப்படும்போதே நீதிமானுக்கவும் படுகிறான்; அதாவது, மீறப்பட்ட நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்துக்கு நீங்கி, கிறிஸ்துவினுடைய நீதியிற் பங்குபெறுகிறான். அழைக்கப்படும்போதே சுவிகாரபுத்திரனுமாகிறான்; அதாவது, பொல்லாங்கன் குடும்பத்திலிருந்து நீங்கித் தேவகுடும்பத்திற் சேருகிறான். அழைக்கப்படும்போதே பரிசுத்தமாக்கவும்படுகிறான்; அதாவது, பரிசுத்த ஆவியானவர் சுத்திகரிக்குங் கிரியையை அவன் இருதயத்திலாரம்பித்து, மரணவேளையில் அதை சம்பூரணப்படும்வரையிலும் படிப்படியாய் அதை நடத்தேறப்பண்ணுகிறார். விசுவாசிகள் இந்த நன்மைகளை இம்மையில்தானே அடைவதைப்பற்றி, ரோ. 8: 30-ல் சொல்லியதைக் காண்க.

2. மேற்சொல்லிய வரப்பிரசாதங்களோடேகூட விசுவாசிகள் இம்மையிற் பெற்றுக்கொள்ளுகிற வேறே நன்மைகளுமுண்டா?

உண்டு. மறுஜென்மம் நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்தமாகிய வரங்களைச் சேர்ந்ததும், அவைகளிலிருந்துண்டாகிறதுமான பற்பல நன்மைகளையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவையாவன:—(1) தேவனிடத்திற் சமாதானம், ரோ. 5 : 1; (2) அன்புள்ள தகப்பனிடத்திற் பிள்ளைகள் எப்படியோ அப்படியே எவ்வேளையுந் தேவனிடத்திற் சேருஞ் சிலாக்கியம், எபே. 2 : 18; 3 : 12; (3) பிதாவடைவான சிட்சை, எபி. 12 : 6, 7; (4) அழியாமையென்னுஞ் சுதந்தரம், யோ. 3 : 16; 8 : 51; 10 : 28; (5) சுபமரணம், சங். 23 : 4; 116 : 15; எண். 23 : 10, ஆகிய இவை முதலானவைகளே.

III. நீதிமானுக்குதலுக்கும் பரிசுத்தமாக்குதலுக்கும் வித்தியாசமுண்டா?

நீதிமானாக்குதலுக்கும் பரிசுத்தமாக்குதலுக்கும் பற்பல விஷயங்களில் வித்தியாசமுண்டு.

1. தன்மையில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் தேவனுடைய பார்வையில் நமது நிலைமையைமாத்திரம் மாற்றுகிறது; பரிசுத்தமாக்குதலோ நமது இருதயத்தையும் நடத்தையையும் மாற்றுகிறது. தேவன் அதிலே நியாயாதிபதியாகவும், இதிலே தகப்பனும் சிநேகிதனுமாகவும் விளங்குகிறார்.

2. காலக்கிரமத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் பரிசுத்தமாக்குதலுக்கு முந்திவருகிறது. அதற்கு இது அத்தாட்சி.

3. காரணத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நம்மை நீதிமான்களாக்குவது கிறிஸ்துவினுடைய நீதி; பரிசுத்தராக்குவதோ இருதயத்தில் நடப்படும் தேவனுடைய கிருபை.

4. ஆதிய்விதத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் ஒருகாலே உண்டாகிறது; பரிசுத்தமாக்குதலோ படிப்படியாய் நடந்தேறி, மரணவேளையில்தானே முற்றுப்பெறுகிறது.

5. இருப்பிடத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்கும் நீதி கிறிஸ்துவுக்குள்ளும், வஸ்திரம்போல் நமதுபேரிலும் இருக்கிறது, வெளி. 19: 8; பரிசுத்தமோ கிறிஸ்துவினிடத்திலிருந்து வந்து நமக்குள்ளே புதிய சுபாவமாகிறது.

6. நோக்கத்திலும் அளவிலும் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் முக்கியமாய் மனச்சாட்சிக்குரியது; பரிசுத்தமாக்குதலோ முழுமனுஷனுக்குமுரியது. முழுமனுஷனும் புதிதாக்கப்படுவது அவசியமாமே.

7. வெளிப்படும் விஷயத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதலில் தேவனுடைய அன்பும், கிறிஸ்துவினுடைய நீதியும் நமக்கு வெளிப்படுகிறது; பரிசுத்தமாக்குதலிலோ நாம் தேவனிடத்தில் வைக்கும் அன்பும் நமது பரிசுத்த நடத்தையும் வெளிப்படுகிறது.

8. புலப்பாட்டில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்கல் தென்படாத இரகசியமான கிரியை; பரிசுத்தமாக்குதலோ நீதிமானாக்குதலுக்கு அத்தாட்சியும் எல்லாருக்கும் விளங்கக்கூடியதுமான கிரியை.

9. பாவத்தைப்பற்றிய சம்பந்தத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் பாவத்தின் குற்றத்தை நீக்குகிறது; பரிசுத்தமாக்குதலோ அதின் அதிகாரத்தையும் அசுத்தத்தையும் பரிகரிக்கிறது.

10. நியாயப்பிரமாணத்தைப்பற்றிய சம்பந்தத்திலும் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் நம்மை நியாயப்பிரமாணத்துக்கடுத்த கிரியையுடன்படிக்கையிலிருந்து விடுவிக்கிறது; பரிசுத்தமாக்குதலோ நம்மில் தேவசாயலைப் புதிதாக்கி, நியாயப்பிரமாணத்தை ஒழுக்க விதியாகக்கொண்டு அதற்கு மனசார இசைந்து நடக்கச்செய்கிறது.

11. தேவனைப்பற்றிய சம்பந்தத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் தேவனுடைய உக்கிரகோபத்துக்குத் தப்புவித்து, மறுபடியும் அவருடைய கிருபைக்குள் சேர்க்கிறது; பரிசுத்தமாக்குதலோ அவருடைய சாயலுக்கொப்பாகச்செய்கிறது.

12. கிறிஸ்துவின் தொழில்களைப்பற்றிய சம்பந்தத்தில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் அவருடைய ஆசாரியத்தொழிலுக்குரியது; பரிசுத்தமாக்குதலோ அவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தொழிலுக்கும் அரசுதொழிலுக்குமுரியதே.

13. தேவசனங்களுக்கு உபயோகப்படும்வகையில் வித்தியாசமுண்டு: நீதிமானாக்குதல் நம்மைச் சகல தண்டனைத்தீர்ப்பினின்றும் விடுவித்து, பேரின்பத்துக்குச் சுதந்தரராக்குகிறது; பரிசுத்தமாக்குதலோ ஒவ்வொரு துரிச்சையின் அடிமைத்தனத்திலிருந்தும் விடுதலையாக்கி, பரலோகத்தில் தேவனுக்குள் சுகானுபவமடைய நம்மைப் பக்குவப்படுத்துகிறது.

அனுமான போதனைகள்.

IV. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. இரட்சணியோபாயத்தில் விளங்கும் தேவஞானம் எவ்வளவோ அதிசயமானது. 2, மறுபிறப்பு முதலான நன்மைகளை அடைந்து, தேவனுடன் ஐக்கியப்படுவது அனைவருக்கும் அவசியமே. 3. அவைகளிற் பங்குபெறாத மோசம் மிகவும் பெரிது; அவைகளை அடையாதவர்களுக்குத் தேவன் சத்துருவாயிருக்கிறார். மரணவேளையில் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கொரு நம்பிக்கையுமிராது. 4. தேவனை நீதிமானாக்குகிறவருஞ் சுவிகரிக்கிறவருஞ் சுத்திகரிக்கிறவருமாகப் பெற்றிருக்கிறவர்கள் நன்மையான சமஸ்தத்தையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். 1 கொ. 3: 21-23. 5. தேவன் அருளிய திவ்விய சிலாக்கியங்களை நாம் ஜாக்கிரதையாய் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். 6. மறுபிறப்பு நீதிபுத்திரசுவிகாரமாகிய இவைகளைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதற்குப் பரிசுத்தமொன்றே தகுந்த அத்தாட்சி. 7. மேற்சொல்லிய நன்மை

கள் நம்மெல்லாருக்கும் அவசியமானதே. 8. அவைகளிற் பங்குபெறுவோருடைய பாக்கியம். 9. கிறிஸ்து சம்பாதித்த சகல நன்மைகளுமடங்கிய சம்பூரண மகிமை ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் நித்திய சுதந்தரமாவது நிச்சயமாமே. 1 பே. 1: 10, 11.

மீட்பின் நற்பலன்கள்:—1. மறுஜென்மம்.

1. மறுஜென்மமாவதென்ன?

மறுஜென்மமானது பரிசுத்த ஆவியானவர் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட பாவியினை ஆத்துமத்திற் செய்கிற அதிசயமான கிரியையாம். அதினாலே அதற்கு ஞானஜீவனையுந் தேவசாயலையும் மறுபடியுங் கொடுத்து, அதின் அந்தக்கரணங்களையெல்லாஞ் சீர்திருத்தி, இப்படியாக அதையும் அதின் குணங்களையும் முற்றிலும் மாறச்செய்கிறார்.

2. இத்தேவசெயலின் தன்மையைக் காட்ட வேதத்தில் வழங்கும் வார்த்தைகள் என்ன?

(1) "புதுச்சிருஷ்டிப்பு," எபே. 4: 24; (2) "ஜெனிப்பித்தல்," யாக். 1: 18; (3) "உயிர்ப்பித்தல்," யோ. 5: 21; எபே. 2: 5; (4) "அந்தகாரத்தினின்று ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தல்," 1 பே. 2: 9. மேலும், அதை அடைந்தவர்கள்:—(க) "மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்கள்" என்றும், ரோ. 6: 13; (உ) "புதுச்சிருஷ்டிகள்" என்றும், 2 கொ. 5: 17; (ங) "மறுபடியும் பிறந்தவர்கள்" என்றும், யோ. 3: 3, 7; (ச) "தேவனுடைய செய்கை" என்றும், எபே. 2: 10, சொல்லப்படுகிறார்கள். மறுஜென்மத்தின் தன்மையைக் காட்ட வேதத்தில் வழங்கும் வார்த்தைகள் இவையேயாம்.

3. மறுஜென்மம் உள்ளபடி நடக்கிற காரியமென்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

(1) அப்படிப்பட்ட மாறுதல் அவசியமென்று சாதிக்கிற வேதவாக்கியங்கள், யோ. 3: 3; 2 கொ. 5: 17; கலா. 6: 15;

(2) இந்த மாறுதலின் தன்மையைக் காட்டுகிற வேதவாக்கியங்கள், எபே. 2: 5; 4: 24; யாக். 1: 18; 1 பே. 1: 23;

(3) அது கெட்ட துன்மார்க்கருக்குமாத்திரமல்ல, சிறந்த சன்மார்க்கருக்கும் அவசியமென்று சொல்லுகிற வேதவாக்கியங்கள். 1 கொ. 15: 10; கலா. 1: 13-16;

(4) அது பரிசுத்த ஆவியினாலுண்டாகிறதேயல்லாமல், சாதாரணமான மனமாறுதலல்லவென்று போதிக்கிற வேதவாக்கியங்கள், எபே. 1: 17-19; தீத். 3: 5;

(5) மனிதனுடைய சுபாவ நிலைமைக்குங் கிருபை நிலைமைக்குமுள்ள வேற்றுமையைத் தெரிவிக்கிற வேதவாக்கியங்கள், ரோ. 6: 13; 8: 6-10; எபே. 5: 8;

(6) வேதத்தின்படி நடக்கிற எல்லா மெய்க்கிறிஸ்தவர்களின் அனுபவமும் பரிசுத்த நடத்தையுமே. மறுஜென்மம் உள்ளபடி நடக்கிற காரியமென்பதற்கத்தாட்சிகள் இவைகளே.

4. மறுஜென்மம் இன்றியமையாததென்று எப்படி நிச்சயப்படுத்தலாம்?

(1) வேதசாட்சியினாலேயும், யோ. 3: 3; ரோ. 8: 6, 8; எபே. 2: 10; 4: 21-24; (2) பாவியான மனுஷனுடைய சுபாவத்தினாலேயும், ரோ. 7: 18; 8: 7-9; 1 கொ. 2: 14; எபே. 2: 1; (3) மோட்சலோகத்தின் இயற்கையினாலேயும், ஏசா. 35: 8; 52: 1; மத். 5: 8; 13: 41, 42; எபி. 12: 14; வெளி. 21: 27; 22: 14, 15; (4) ஆத்துமத்தை மீளச்சுத்திகரிப்பதே இரட்சணியத்தின் மகா நோக்கமாயிருப்பதினாலேயும், எபே. 1: 4; 5: 26, 27, மறுஜென்மம் இன்றியமையாததென்று நிச்சயப்படுத்தலாம்.

5. வேதத்திலே மறுஜென்மமானது மகத்தான கிரியையாக மதிக்கப்படுகிறதென்று காட்டு.

அது வேதத்திலே "அந்தகாரத்தினின்று ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்கு வரவழைத்தல்" ஆகவும்; "இருளின் அதிகாரத்தினின்று அன்பின் குமாரனுடைய ராச்சியத்துக்குட்படுத்தல்" ஆகவும், கொலோ. 1: 13; "புதுச்சிருஷ்டி" ஆகவும், கலா. 6: 15; "பாவத்தால் மரித்தவர்களை உயிர்ப்பித்தல்" ஆகவும், எபே. 2: 1; பழையதை ஒழித்து, எல்லாவற்றையும் புதிதாக்குகிற மாறுதலாகவும், 2 கொ. 5: 17, குறித்திருக்கிறதுமல்லாமல், அதையடைந்தவர்கள் தேவபுத்திரருந் தேவனுடைய ராச்சியத்துக்குச் சுதந்தரருமாயிருக்கிறார்களென்றும், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய வல்லமையின் மகா மேன்மையான மகத்துவம் இன்னதென்று காண்பிக்கிறார்

களென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. யோ. 1: 12; ரோ. 8: 17; 1 பே. 1: 4; எபே. 1: 19. மறுஜென்மமானது வேதத்திலே மகத்தான கிரியையாக மதிக்கப்படுகிறதென்பதற்கு இது போந்த திருஷ்டாந்தம்.

6. மறுஜென்மத்தினாலுண்டாகிற மாறுதலின் தன்மையை விளக்கு.

மறுஜென்மமானது மனிதனுடைய கருவிகரணாதிகள் யாவற்றிற்கும் எட்டுகிறதாயிருக்கிறது; அது ஆவிக்குரிய சீவனை அளிக்கிறது, எபே. 2: 1; யோ. 3: 14; அது தேவசாயலை மீளவும் பிறப்பிக்கிறது, கொலோ. 3: 10; அது மனக்கண்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது, எபே. 1: 19; 5: 8; 2 கொ. 4: 6; அது கல்லான இருதயத்தை எடுத்துப்போட்டு, நவமும் சதையுமான இருதயத்தைக் கொடுக்கிறது, எசே. 36: 26; அது பகையையொழித்து அன்பையுண்டாக்குகிறது, கொலோ. 1: 21; 1 யோ. 4: 7, 8; அது சித்தத்தையடக்கி அமையப்பண்ணுகிறது, பிலி. 2: 13; சங். 110: 3; அது மனச்சாட்சியைச் சுத்திகரிக்கிறது, எபி. 9: 14; 10: 22; அது இரகசியமான மாறுதல், யோ. 3: 8; அது க்ஷணப்பொழுதில் உண்டாகிற மாறுதல். அது நிற்க, மறுஜென்மத்தில் வேறே ஆத்துமாவாவது வேறே கருவிகரணங்களாவது சிருஷ்டிக்கப்படுகிறதென்றெண்ணத்தகாது. ஆத்துமா எப்பொழுதும் ஒன்றே; அதின் அந்தக்கரணங்களும் ஒன்றே; பழைய மனிதன் புதுப்பிக்கப்படுவதேயன்றி மற்றப்படியல்ல.

7. மறுஜென்மத்துக்கும் மனந்திரும்புதலுக்கும் வித்தியாசம் என்ன?

மனந்திரும்புதல் என்னும் பதஞ் சிலவேளை சுபாவ மாறுதலையும் அதினாலுண்டாகிற செயல்களையுமடக்கிய விஸ்தார அர்த்தமுள்ளதாய் வழங்குகிறது. ஆனாலும், இட்டமாய்ப் பார்க்குமளவில் அதற்கும் மறுஜென்மத்திற்கும் வேற்றுமையுண்டு. எப்படியெனில், மனந்திரும்புதலானது மறுஜென்மங் காரணமாக வருகிற காரியமே. மறுஜென்மம் உண்டாகவே, மனந் தேவனிடத்தில் உற்சாகமாய்த் திரும்புகிறது. மேலும், மறுஜென்மந் தேவனுடைய செயல்; மனந்திரும்புதலோ நமது செயல். மறுஜென்மத்திலே தேவன் நமமிற் புதிய குணத்தை நடுகிறார்; மனந்திரும்புதலில் அந்தக் குணம் பலிதமாகிறது. ஒருவன் மறுஜென்மம் அடையும் வேளையில், அவனுக்கு அதைப்பற்றிய உணர்ச்சி யாதொன்றுமில்லை; மனந்திரும்பும்போதோ அதை உடனுக்குடனே உணர்ந்துகொள்ளுகிறான். மறுஜென்மந் திரும்பத்திரும்பச்

செய்யப்படாத ஒன்றேயான செய்கையாயிருக்கிறது; பரிசுத்த நடத்தையாரம்பமாகிய மனந்திரும்புதலோ ஆயுள்பரியந்தமும் இடைவிடாமல் நடந்தேறிவருகிறது. மறுஜென்மத்துக்கும் மனந்திரும்புதலுக்கும் வித்தியாசம் இதுவே.

8. மறுஜென்மம் உண்டாயிருப்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

மறுஜென்மம் உண்டாயிருப்பதற்குப் பரிசுத்த நடத்தையொன்றே நிச்சயமான அத்தாட்சி. உள்ளத்தில் யாதாமொரு மாறுதல் உண்டாயிற்றென்கிற உணர்ச்சி, பாவம் மன்னிக்கப்பட்டதென்கிற எண்ணம், தரிசனங்கள், மிகுகளிப்பு, பரவசம் இவைமுதலானவைகளில் எதுவும் நாம் மரணத்தைவிட்டு நீங்கி, சீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறோம் என்பதற்குத் தகுந்த அத்தாட்சியாகாது. 1 கொ. 13: 1-3. நவமான தூயநடத்தையொன்றே அதற்கு ரூபகாரம். புதுச்சீவனானது தேவனோடே சகவாசம்பண்ணுவதினாலும், மேலானவைகளை நாடித்தேடுவதினாலும், சகோதர சிநேகத்தாலும், பாவத்தோடே எதிர்த்துப்போராடுவதினாலும், கிறிஸ்துவின் கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ள முயற்சிபண்ணுவதினாலுமே வெளியரங்கமாகும்.

9. கிறிஸ்துவுக்கும் மறுஜென்மமடைந்தவர்களுக்குமுண்டாகிற புதிய சம்பந்தமாவதென்ன?

கிறிஸ்துவுக்கும் புதிதாக்கப்பட்டவர்களுக்கும் விசேஷித்ததும் இரகசியமுமான ஐக்கியம் உண்டாயிருக்கிறதென்று காட்டுகிற அநேகம் வார்த்தைகள் புதிய ஏற்பாட்டிலே உண்டு. அப்படிப்பட்டவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறார்களென்றும், 2 கொ. 5: 17; அவரைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், கலா. 3: 27; அவருடைய சரீரத்துக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறார்களென்றும், 1 கொ. 12: 13; அவருடைய சரீரத்தின் அவயவங்களுமாய், அவருடைய மாம்சத்துக்கும் எலும்புகளுக்கும் உரியவர்களுமாயிருக்கிறார்களென்றும், எபே. 5: 30; அவரோடே சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கிறார்களென்றும், கலா. 2: 20; அவரோடேகூட அடக்கம்பண்ணப்பட்டவர்களாகவும் அவரோடேகூட எழுந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்களென்றும், கொலோ. 2: 12, சொல்லியிருக்கிறது. மேலும், இதற்கனுசரணையான பற்பல உவமைகளுந் திருஷ்டாந்தங்களுமுண்டு. அவர் திராட்சச்செடி, அவர்கள் கொடிகள், யோ. 15: 5; அவர் தலை, அவர்கள் அவயவங்கள், எபே. 1: 22; அவர் புருஷன், அவர்கள் மனைவி, எபே. 5: 25-32. கிறிஸ்துவுக்கும் புதிதாய்ப் பிறந்

தவர்களுக்கும் உயிருக்குயிரான்றும் அந்தரங்கமானதும் விக்குரியதும் பிரிக்கக்கூடாததுமான ஐக்கியமுண்டென்பதற்கு இந்த வார்த்தை உவமை திருஷ்டாந்தங்களெல்லாம் தெளிவான அத்தாட்சியே. எபே. 5: 32; யோ. 10: 28. கிறிஸ்துவுக்கும் மறுஜென்மமடைந்தவர்களுக்குமுண்டாகிற புதிய சம்பந்தம் இதுவேயாம்.

அநுமான போதனைகள்.

10. மேற்சொல்லியவைகளின் அநுமான போதனைகள் என்ன?

1. சுபாவத்தின்படி நாமெல்லாரும் அக்கிரமத்திலும் பாவத்திலும் மரித்தவர்களே. 2. நாம் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராச்சியத்திற் பிரவேசிக்கவேமாட்டோம். 3. நம்மை உயிர்ப்பிக்க நமக்குச் சக்தி கிஞ்சித்தேனுமில்லை. 4. நமக்குள் இந்த அதிசயமான மாறுதலைச் செய்யப் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒருவருக்கேயன்றி வேறொருக்கும் திராணியில்லை. 5. மறுஜென்மமுண்டானால், அது பரிசுத்த நடத்தையால் வெளிப்படுவது நிச்சயமே. 6. மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கிற பரிசுத்த ஆவியின் சகாயத்தைத் தேடுவது எல்லாருக்கும் இன்றியமையாத கடமையே.

மீட்பின் நற்பலன்கள்:—2. நீதிமானாக்குதல்.

முப்பத்துமூன்றாம் வினா.

நீதிமானாக்குதல் என்றாலென்ன?

நீதிமானாக்குதலானது தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயலேயாம். அதினாலே தேவன் நமக்கெண்ணப்படுகிறதும், நாம் விசுவாசத்தினால்மாத்திரம் அடைகிறதுமான கிறிஸ்துவினுடைய நீதியினிமித்தமே நமது பாவத்தையெல்லாம் மன்னித்து, தமது பார்வையில் நம்மை நீதிமான்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவிற் அடங்கியிருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. நீதிமானாக்குதல் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல். ரோ. 3: 24; "இலவசமாய் அவருடைய கிருபையினாலே கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள மீட்பைக்கொண்டு நீதிமான்களாக்கப்படுகிறார்கள்."

2. நீதிமானாக்குவதில் தேவன் நமது பாவத்தையெல்லாம் மன்னிக்கிறார். சங். 103: 3; "அவர் உன் அக்கிரமங்களையெல்லாம் மன்னிக்கிறார்."

3. நீதிமானாக்குவதில் கிறிஸ்துவின் குறைவற்ற நீதி விசுவாசிக்கெண்ணப்படுகிறது. 2 கொ. 5: 21; "நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு, பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்."

4. கிறிஸ்துவினுடைய நீதி விசுவாசிக்கெண்ணப்படுவதினால் மாத்திரந் தேவன் அவனை நீதிமானாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார். ரோ. 5: 19; "ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிகளாக்கப்பட்டதுபோல, ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்."

5. கிறிஸ்துவின் நீதியினாலுண்டாகிற நன்மை விசுவாசத்தினால் மாத்திரம் பெறப்படும். ரோ. 3: 22; "அது இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் தேவநீதியே; விசுவாசிக்கிற எவர்களுக்குள்ளும் எவர்கள்மேலும் அது பலிக்கும், வித்தியாசமே இல்லை." கலா. 2: 15.

விரித்துரை.

II. நீதிமானாக்குதல் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல் என்னப்பட்டதே; நீதிமானாக்குதல் என்கிற வார்த்தை வேதத்திலே யென்ன அர்த்தத்தில் வருகிறது?

வேதத்திலே நீதிமானாக்கல் என்கிற வார்த்தை ஒருவனை உள்ளபடி நீதிமானாகச்செய்கிறதென்னும் அர்த்தத்தில் வராமல், நீதிமானாகத் தீர்க்கிறதென்னும் அர்த்தத்தில்மாத்திரம் வருகிறது. ஏசா. 43: 9, 26. ரோ. 8: 33, 34-ல், "நீதிமானாக்கல்" என்பது "ஆக்கினைக்

குள்ளாகத்தீர்த்தல்'' என்பதற்கெதிரிடையாய் வைத்திருக்கிறது. ஆனாலும், ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படுவதினாலேமாத்திரம் எவனுங் குற்றவாளியாகான். நியாயாதிபதி ஒருவனை ஆக்கினைக்குள்ளாகத்தீர்க்கும்போது, அவன் செய்த அக்கிரமத்துக்குத்தக்கபடி அவனைக் குற்றவாளியென்று தீர்ப்புச்சொல்லுகிறாரேயன்றி அவனை உள்ளபடி குற்றவாளியாக்குகிறதில்லையே. அதுபோலவே, தேவன் ஒருவனை நீதிமானாக்கும்போது, நடந்த சோதனையின்படி அவனை நீதிமானென்று தீர்ப்புச்சொல்லுகிறாரேயல்லாமல், அவனுக்குள் அவர் நீதியை ஊட்டுகிறதுமில்லை; அவனைத் தன்னில்தானே உள்ளபடி நீதிமானாகச் செய்கிறதுமில்லை.

1. பாவிகளை நீதிமான்களாக்குகிறவர் யார்?

பொதுப்படப் பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியாகிய திரியேக தேவன்தாமே பாவிகளை நீதிமான்களாக்குகிறவர். அதிகாரத்தையும் அநுமதியையுங் கவனிக்குமளவில் அம்மூவருங்கூடி இந்தக் கிரியையைச் செய்கிறார்களென்று சொல்லத்தகும். அப்படியிருந்தும், இச்செய்கையில் அவரவருக்குரிய பிரத்தியேகமான பங்குமுண்டு. எப்படியெனில், (1) பிதாவாகிய தேவனானவர் இயேசுவின்மேல் விசுவாசம் வைக்கிற பாவிகளை மன்னித்து அவர்களை நீதிமான்களாக்குகிறார். பாவத்தை மன்னிப்பது அவர் ஆதீனமே. (2) நியாயத்தீர்ப்புச்செய்யும் அதிகாரம் முழுவதும் நமது மீட்பராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறதென்றும்; மனந்திரும்புதலையும் பாவமன்னிப்பையும் அருளுகிறதற்காகத் தேவன் அவரை அதிபதியாகவும் ரட்சகராகவும் உயர்த்தியிருக்கிறாரென்றும், அப். 5: 31; நாம் நீதிமான்களாவதற்கு அவருடைய நீதியொன்றே புண்ணியகாரணமாயிருக்கிறதென்றும் வேதம் முறையிடுகின்றது; ஆகையால் அவரும் பாவிகளை நீதிமான்களாக்குகிறவர்தான். யோ. 5: 22; அப். 5: 31. (3) பரிசுத்த ஆவியானவர் கிறிஸ்து சம்பாதித்த மீட்டை விசுவாசிகளுக்குரித்தாக்குகிறார்; ஆனதினால் அவரும் பாவிகளை நீதிமான்களாக்குகிறவரே. 1 கொ. 6: 11; தீத். 3: 5.

2. நீதிமானாக்கல் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல் என்று சொல்லப்படுவதேன்?

நீதிமானாக்கலானது தேவன் ஒருவருக்கேயுரிய கிரியையானதினாலே, அது தேவனுடைய செயல் என்றும், அது தேவனுடைய கைமாறில்லாத தயவினால்மாத்திரம் உண்டாவதினாலேயும், அதைச்

செய்யும்படி அவரை ஏவுகிறதற்குப் பாவியினிடத்திற் புண்ணியம் கிஞ்சித்தேனும் இல்லாததினாலேயுந் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல் என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. ரோ. 3: 24. விசுவாசம் மனந்திரும்புதல் முதலாகிய நற்கிரியைகள் யாவுந் தேவன் அருளுகிற இலவசமான வரங்களேயல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால், நீதிமானாக்குகிற விஷயத்திலே அவைகள் தேவன் பார்வையிற் புண்ணியமுள்ளவைகளென்றெண்ணப்படுவதற்குச் சற்றேனும் இடமில்லை. எபே. 2: 8, 9.

3. நீதிமானாக்கப்படுதலானது யாருக்குரியது?

நீதிமானாக்கப்படுதலானது தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்கேயன்றி வேறொருக்குமுரியதல்ல. புதிய உடன்படிக்கையில் கிறிஸ்து அவர்களுக்குமாத்திரம் பிரதிநிதியாக நின்றார். இதற்கிசைந்தபடியே, அவர்களை நீதிமான்களாக்கும்படி தேவன் அநாதிகாலத்தில் தீர்மானம்பண்ணினதாகவும், வருங்காலத்தில் அவர்களைக் கோபாக்கினையினின்று நீங்கலாக்கி ரட்சிக்கும்படி அவர் அநாதிகாலத்திலேயே அவர்களைத் தமது குமாரனாகிய கிறிஸ்துவுக்குத் தந்தருளினதாகவும் வேதம் முறையிடுகின்றது. ரோ. 8: 30; கலா. 3: 8; யோ. 6: 39; 17: 6.

III. நீதிமானாக்குவதில் கிறிஸ்துவின் குறைவற்ற நீதி விசுவாசிக்கெண்ணப்படுகிறது என்கிறாயே; விசுவாசிகளுக்கெண்ணப்படுங் கிறிஸ்துவின் நீதியாவது என்ன?

விசுவாசிகளுக்கெண்ணப்படுங் கிறிஸ்துவின் நீதியானது அவருடைய கீழ்ப்படிதலேயாம். அது இரண்டுவகையுள்ளது:—

1. அவர் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்காகத் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைப் பூரணமாய் நிறைவேற்றினார். அவர் கிஞ்சித்தேனும் பிசகாமல், மனோவாக்குக்காயங்களினாலேயும் அதைச் சரியாய்க் கைக்கொண்டு, அதை மகிமைப்படுத்தினார். அவருடைய நடத்தையெல்லாம் மாசற்ற பரிசுத்தமுந் தேவபிரமாணம் முழுவதுக்குப் பூரண இசைவுமுள்ளதாயிருந்தது. இது அவருடைய மெய்யுஞ்சியான கீழ்ப்படிதல் எனப்படும்.

2. பாவம் அறியாத அவர் நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்துக்குட்பட்டு, பாவப்பிராயச்சித்தபலியாகி, தேவனை அவமானப்படுத்தின துரோகிகளாகிய தமது சனங்களின்மேல் வரவேண்டிய உக்கிரகோபத்தையெல்லாம் அனுபவித்துத்தீர்த்தார். இது அவருடைய பாடு

படுதலான கீழ்ப்படிதல் என்னப்படும். அவர் பாவிகளுக்குப் பிணையாளியாகவே நின்று இதையெல்லாஞ் செய்துமுடித்தார். எரே. 23: 6; 1 கொ. 1: 31; 2 கொ. 5: 21; கலா. 3: 13.

IV. கிறிஸ்துவின் நீதி விசுவாசிகளுக்கு எண்ணப்படுகிறதெப்படி?

நீதிமானுக்குதல் என்னும் தேவனுடைய செயலினாலேயே கிறிஸ்துவின் நீதி விசுவாசிகளுக்கெண்ணப்படுகிறது. அச்செயலில் அவர் ஏகசக்கரவர்த்தியும் நியாயாதிபதியுமாக இரண்டு காரியஞ் செய்கிறார். என்னவென்றால்:—

1. அவர் நமது பாவக்குற்றத்தையெல்லாம் நமது பிணையாளியாகிய கிறிஸ்துவின்பேரிலேற்றி, அக்குற்றத்தினிமித்தம் நமக்கு வரவேண்டிய தண்டனையை அவரே செலுத்துகிறார். எசா. 53: 5, 11; கலா. 3: 13; யோ. 1: 29.

2. அவர் கிறிஸ்துவின் நீதியை நமக்குரித்தாக்கி, அந்த நீதியினிமித்தம் நம்மைப் பாவமில்லாதவர்களும் நியாயப்பிரமாணத்தைச் சரியாய் நிறைவேற்றினவர்களுமாக மதித்து, இப்படி நம்மைத் தமது பார்வையில் நீதிமான்களென்று தீர்க்கிறார். நாம் நீதிமான்களாவதற்குக் கிறிஸ்துவின் நீதி நமக்கெண்ணப்படுவதொன்றே காரணம். இவ்விஷயத்தில் [illegible]கிரியையெல்லாம் சமூலமும் தள்ளுபடியானதே. ரோ. 3: 10, [illegible] 5: 18; 10: 4; எபி. 2: 9; கலா. 2: 16; பிலி. 3: 9.

V. நீதிமான்களாக்கப்படுவதினாலே விசுவாசிகளுக்குக் கிடைக்கும் நன்மைகள் என்ன?

நீதிமான்களாக்கப்படுவதினாலே விசுவாசிகளுக்குக் கிடைக்கும் பிரதான நன்மைகள் இரண்டு. அவையாவன:—

1. பாவமன்னிப்பு. அதாவது, அவர்களுக்கருளப்பட்ட தமது குமாரனுடைய [illegible]யினிமித்தந் தேவன் அவர்களுடைய பாவத்தையெல்லாம் மன்னித்து அவர்களைக் குற்றமில்லாதவரென்று தீர்க்கிறார். செ[illegible]லத்திற் செய்த பாவத்தோடேகூட, இனி வருங்காலத்திற் பலவீனத்தாற் செய்யப்படும் பாவத்தையுங் கிறிஸ்துவினிமித்தமாக மன்னித்துவிடுகிறார். இப்படி மன்னிப்புப்பெற்ற பாவிக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்புண்டாவது கூடாதகாரியம். அவன் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவன். "கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களுக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்பேயில்லை." ரோ. 8: 1.

2. தேவனாலே நீதிமான்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல். அதாவது, விசுவாசிகளுக்கருளப்பட்ட கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தினிமித்தம் தேவன் அவர்களை நீதிமான்களென்று தீர்ப்புச்செய்வதோடேகூட, அவர்களைத் தமது தயவுக்குள்ளேயுஞ் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார் என்பதே. இது இயல்பாகவே பாவமன்னிப்புக்கனுசரணையாயுண்டாகிற சிலாக்கியம். தேவன் எவர்களுக்கு மன்னிப்பு அருளுகிறாரோ, அவர்களெல்லாரையும் நீதிமான்களென்றெண்ணி, அவர்களைத் தயவாய் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறார். மன்னித்த குற்றவாளியை யோக்கியனென்று மதித்து, அவனோடே சிநேகமாயிருக்கிற வழக்கம் லௌகிக அரசருக்கும் நியாயாதிபதிகளுக்குமில்லை. தேவனோ இவ்விஷயத்தில் அவர் இ[illegible]க்கொத்தவரல்ல. தாம் நீதிமான்களென்று தீர்த்த யாவரையும் அவர் கரிசனமாய் அங்கீகரித்து, தமது அன்பின் அரவணைப்புக்குள்ளே [illegible]ந்துகொள்ளுகிறார்.

VI. எண்ணப்படுங் கிறிஸ்துவின் நீதியாலுண்டாகிற நன்மையை நாம் பெற்றுக்கொள்வதெப்படி?

நாம் விசுவாசத்தினாலேமாத்திரம் தே[illegible]டைய இலவசமான ஈவுகளாகிய கிறிஸ்துவையும் அவருடைய நீதி[illegible]யும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையால்தான் விசுவாசத்தி[illegible]லே, உ[illegible]மான்களாகிறோம் என்று எழுதியிருக்கிறது. ரோ. 5: 1 [illegible]ளுகிற பாவியானவன் தனக்கெண்ணப்படுகிற கிறிஸ்துவின் [illegible]யை விசுவாசம் ஒன்றினாலேயே அடைகிறு[illegible]ு காட்டுகிற [illegible]தவாக்கியங்கள் அநேகம். உதாரணமாக, ரோ. 3: 22, 28; 5: 1; எபி. 11: 7; பிலி. 3: 9; கலா. 2: 15, முதலியவைகளைப் பார்.

1. ஆனாலும் நாம் நீதிமான்களாவதற்கு விசுவாசம் எவ்வித[illegible]ிலாகிலுங் காரணமாகக்கூடியதா?

நாம் நீதிமான்களாவதற்கு விசுவாசம் எந்தவிதத்திலாகிலுங் காரணமாகக்கூடியதல்ல. பாவியானவன் கிறி[illegible]வின் நீதியிற் பங்கடை[illegible]ந்தக்கதாக, அவனுடைய விசுவாசத்திலே கிஞ்சித்தேனும் [illegible]ணியமில்லை. விசுவாசத்தில் அப்படிப்பட்ட புண்ணியமுண்டென்றெண்ணுவது வேதோபதேசத்துக்கு நேர்விரோதமே. ரோ. 4: 1-6. கிரியையாகிய விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டோமாகில் மேன்மைபாராட்ட நமக்கேதுவுண்டு. அப்படிப்பட்ட ஏதுவோ எந்த மனுஷனுக்குங் கிடையாது. ரோ. 3: 27, 28. விசுவாசமானது நாம் இயேசுகிறிஸ்துவுக்குட்பட்டு, அவர் [illegible]ாயச்சித்தத்தின் புண்ணியத்

தில் பங்கடைவதற்குத் தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வழியேயல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால், விசுவாசத்தை நீதிமானாவதற்குக் காரணமென்று எவ்விதத்திலும் சொல்லவும் நினைக்கவுங் கூடாது. கையினாலே ஆகாரத்தை வாங்கிக்கொள்ளுகிறவன், வாங்கின கையினாலல்ல, ஆகாரத்தினாலேயே போஷிக்கப்படுகிறான். அதுபோல விசுவாசமென்கிற கரத்தினால் கிறிஸ்துவின் நீதியை வாங்கிக்கொள்ளுகிற பாவி அந்த விசுவாசத்தினாலேயல்ல கிறிஸ்துவின் நீதியினாலேயே நீதிமானாகிறான்.

ஆயினும், பாவியானவன் "கிருபையினாலேயும்," "கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினாலேயும்," "கிரியைகளினாலேயும்" நீதிமானாக்கப்படுகிறானென்று வேதஞ் சொல்லுகிறதேயல்லவா?

வேதம் பலமுறையும் அப்படிச் சொல்லுகிறது. அவ்வண்ணஞ் சொல்லுவதற்குத் தகுந்த முகாந்தரமுமுண்டு.

(1) பாவி "கிருபையினாலே" நீதிமானாக்கப்படுகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. ரோ. 3: 24. ஏனென்றால், இரட்சண்ணியத்துக்குரிய ஒவ்வொரு கிரியையிலும் தேவகிருபை கலந்திருக்கிறது. பாவத்தைப் போக்குகிற கிருபாதாரபலியை விதித்தது தேவகிருபையே; கிறிஸ்துவைச் செலுத்தின பிராயச்சித்தத்தைத் தயவாய் ஏற்றுக்கொண்டதும் தேவகிருபையே; அவர் சம்பாதித்த மீட்பைப் பாவிக்குரித்தாக்குகிறதுந் தேவகிருபையே; பாவத்தையும் அக்கிரமத்தையும் மன்னிக்கிறதும் நிவிர்த்திசெய்கிறதுந் தேவகிருபையே; விசுவாசி உறுதியாய் நின்று, மரணபரியந்தம் உண்மையாயிருக்கச் செய்கிறதுந் தேவகிருபையே.

(2) பாவி "கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால்" நீதிமானாக்கப்படுகிறானென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது, ரோ. 5: 9. ஏனென்றால், அவர் தமது இரத்தத்தைச் சிந்தினது அவருடைய கீழ்ப்படிதலின் கடையான செய்கையும் நமது இரட்சிப்புக்குப் பிரதான துணைக்கருவியுமாயிருந்தது. ஆகிலும், பாவிகளை நீதிமான்களாக்குகிற கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலில் இது ஒரு பாகமேயல்லாமல், சமஸ்தமுமல்ல. லேவி. 17: 11; எபி. 9: 22.

(3) பாவி "விசுவாசத்தினாலேமாத்திரமல்ல, கிரியைகளினாலேயும்" நீதிமானாக்கப்படுகிறானென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது, யாக். 2: 24. இதிலே காட்டப்பட்டபோதனையாகிய யாக்கோபின் அபிப்பிராயத்தைத் திட்டமாய்க் கவனிக்கவேண்டியது. உயிருள்ள விசுவாசத்துக்

குஞ் செத்த விசுவாசத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்துவதே அவனுடைய நோக்கம். அதற்கேற்றதாக அவன் சொல்லுகிற அதிகாரத் தொடர்ச்சியின் கருத்துமென்னவென்றால்: செத்த விசுவாசமென்றும் உயிருள்ள விசுவாசமென்றும் இரண்டுவகையான விசுவாசமுண்டு. கிரியையில்லாத விசுவாசஞ் செத்தது; கிரியையுள்ள விசுவாசமோ உயிருள்ளது. கிரியையில்லாத செத்த விசுவாசத்தால் ரட்சிப்படைவது கூடாமை; கிரியையோடே கூடிய உயிருள்ள விசுவாசத்தால் ரட்சிக்கப்படுவது கூடும். ஆகையால், நாம் விசுவாசத்தினாலேமாத்திரமல்ல, கிரியைகளினாலேயும் ரட்சிக்கப்படுகிறோம். அதாவது ரட்சிக்கப்படுகிறதற்குக் கிரியையுள்ள உயிரான விசுவாசம் இருக்கவேண்டியதென்பதே. அவன் கருத்து இவ்வளவுதான். பாவிகள் உள்ளபடி நற்கிரியைகளினால் நீதிமான்களாகிறார்களென்கிற கொள்கையை அவனாவது மற்றொரு அப்போஸ்தலனாவது அனுசரித்ததுமில்லை, போதித்ததுமில்லை.

ஆகையால், இங்கே நீதிமானாவதற்குக் காரணமாகச் சொல்லிய வைகளில் யாதொரு தவறும், யாதொரு ஒவ்வாமையுமில்லை. பாவிகளை நீதிமான்களாக்குகிறதற்கேவுங் காரணங் கிருபை; கிறிஸ்துவின் நீதியை வாங்கிக்கொள்ளுகிற கை விசுவாசம்; பாவமற நம்மைக் கழுவுகிறது கிறிஸ்துவின் இரத்தம்; விசுவாசஞ் செத்ததல்ல, உயிருள்ளதேயென்று சாட்சியிடுகிறது நற்கிரியை. இப்படியாக பாவி நீதிமானாவதற்கு இவையெல்லாம் ஏதுக்களே. ஆயினும், திட்டமாய் விசாரிக்குமளவில் இவைகள் துணைக்காரணங்களேயல்லாமல் வேறல்ல. ஆகவே, மனிதன் விசுவாசத்தினால்மாத்திரம், அதாவது விசுவாசத்தினால் பெறப்படுங் கிறிஸ்துவின் நீதியினால்மாத்திரந் தேவனுக்குமுன்பாக நீதிமானாக்கப்படுகிறானென்று தீர்ப்புக்கட்டுகிறோம். நாம் ரட்சிக்கப்படுவதற்கு அவருடைய நீதியொன்றே உள்ளபடியான காரணம்.

எப்படியும் நாம் ஒன்றை நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம்: அதாவது, மனிதர் சொந்தக் கிரியையினாலாகிலுஞ் சொந்தப் பாடுபடுதலினாலாகிலும் ரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்கக் கூடுமேயானால், தேவன் தமது நேசகுமாரனைத் தாழவுங் கஷ்டப்படவுஞ் சாகவுங்கொடுத்திருக்கமாட்டார். குமாரனுந் தம்மைச் சொல்லிமுடியாத இம்சைக்கும் வேதனைக்குஞ் சிலுவையின் குரூர மரணத்துக்கும் ஒப்பித்திருக்கவும் மாட்டார். மனிதர் ரட்சிப்படைவதற்கு வேறேயெந்த வழியுங் காணப்படாததினாலேதான் தேவன் தமக்குந் தமது குமாரனுக்கும் அருநெறியான இந்த வழியையேற்படுத்தினார்.

VII. ஆனாலும், கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தில் பங்கடைவதற்கு நமது கீழ்ப்படிதல் உதவியாகாதா?

அது எவ்விதத்திலும் உதவியாகாது. சுவிசேஷ உபதேசத்தின்படி மனிதரை இலவசமான கிருபையினால்மாத்திரம் ரட்சிக்கத் தேவன் திருவுளங்கொண்டிருக்கிறார். நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினால் ரட்சிக்கப்படும் வழிக்கும் இலவசமான கிருபையினால் ரட்சிக்கப்படும் வழிக்கும் மத்தியமான வழி எதுவுமில்லை. கிரியைகளினால் ரட்சிக்கப்படுவதோ சுத்த அசாத்தியமே. ஆகையினாலே, நல்லவரென்று பேர்பெற்றவர்களானாலுஞ்சரி, கெட்டவரென்று பேர்பெற்றவர்களானாலுஞ்சரி ரட்சிப்படைய விரும்புகிற யாவரும் வேறே வழிகளைத் தேடாமல், தேவன் ஏற்படுத்தின வழியினாலேயே, அதாவது கிறிஸ்து இயேசுவின் மூலமாய் வருகிற தேவனுடைய கைமாறில்லாத கிருபையினாலேயே ரட்சிக்கப்படச் சம்மதிக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தைக்குறித்து அநேகர் தப்பெண்ணங்கொள்வதுண்டு. எப்படியென்றால், ரட்சகரிடத்தில் உடனுக்குடனே வரவொத்துக்கொள்ளமாட்டாமல், எங்களை நாங்களே சற்றுச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டபின் வருவோம் என்கிறார்கள். இந்த எண்ணத்தைத் தாழ்ந்த குணத்துக்குக் குறிப்பென்றும் பாவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனாலுமப்படியல்ல, அது சுயநீதியென்னுங் கர்வத்துக்கே அறிகுறி. இப்படிப்பட்டவர்கள் ரட்சிப்பாகிய கிரியையில் தேவகுமாரனோடே கூட்டாளிகளாகவும், அதினாலுண்டாகிற மகிமையிற் பாதி அவருக்கும் பாதி தங்களுக்கும் உரித்தாக்கவும் விரும்புகிறார்கள். இவ்விருப்பஞ் சுவிசேஷ உபதேசத்துக்கு நேர்விரோதமே. பாவிகள் க்ஷணப்பொழுதுந் தாமதம்பண்ணாமல், இருக்கிறபடியே கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குள் அடைக்கலம் புகவேண்டுமென்பதே அதின் போதனை. பாவிகளை ரட்சிப்பதினாலுண்டாகும் மகிமையனைத்தையும் அவர் தமதென்றே சாதிக்கிறார். அப். 2: 38; 16: 30, 31; 1 தீமோ. 1: 15, 16; எபே. 1: 11, 14; கலா. 1: 4, 5; வெளி. 1: 6.

VIII. நியாயப்பிரமாணங் கேட்கிற "தவறாத கீழ்ப்படிதலுக்குப்" பதிலாய்ச் சுவிசேஷமானது "உண்மையான கீழ்ப்படிதலை" மாத்திரங் கேட்கிறதென்று போதிப்பாருமுண்டு: இது சரிப்படுமோ?

எவ்விதத்திலுஞ் சரிப்படாது. அப்படிச் சொல்வது தவறும் புத்தியீனமுமே. ஏனெனில், சுவிசேஷகர்த்தனும் நமது பிணையாளியுமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவானவர் நியாயப்பிரமாணங் கேட்கிற தவறாத கீழ்ப்படிதலையே நமக்குப் பதிலாகத் திட்டமுஞ் சமூலமுமாய்ச் செலுத்தியிருக்கிறார்.

இதன்றியும், இப்போதனை நியாயப்பிரமாணத்தின் தன்மைக்கும் நேர்விரோதமானது. நியாயப்பிரமாணம், அதைக் கொடுத்தவர்போலவே, பரிசுத்தமும் நீதியும் நன்மையுமுள்ளது. ரோ. 7: 12. அது கேட்கிறதற்கெல்லாம் மாறாத நீதியே அஸ்திபாரம். ஆகையால் அதுவும் மாறாததே, அது கேட்கிறதும் மாறாததே. அதின் கற்பனைகளைக் கவனித்தால், இது பரிஷ்காரமாய்த் தெரியும். சிருஷ்டியாகாகிய மனிதன் சிருஷ்டிகர்த்தராகிய தேவனிடத்தில் முழு இருதயத்தோடும் அன்புகூர்ந்து அவருக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்பதும், தன்னை நேசிப்பதுபோலப் பிறனையும் நேசிக்கவேண்டுமென்பதுமே அதின் கட்டளைகள். இயல்பான இந்தக் கட்டளைகள் எக்காலத்திலும் மாறுவதும் தளருவதும் ஒழிவதுமில்லை. அவைகளைக் கைக்கொள்ள மனிதர் எப்போதைக்குங் கடனாளிகளே. மானிடப்பிரமாணங்கள் அந்தந்தச் சமயத்துக்கும் அவசரத்துக்குந் தக்கபடி மாற்றப்படுவது வழக்கந்தான். யாதொரு வேற்றுமையின் நிழலுமறியாத ஜீவனுள்ள தேவனுடைய பிரமாணமோ எந்தக் காலத்திலும் வேறுப்படாது. ஆகையினாலே, தேவன் இரட்சண்ணிய வழியை ஏற்படுத்தும்போது தமது நியாயப்பிரமாணத்தைக் கிஞ்சித்தேனும் மாற்றாமலே, அதைச் சம்பூரணமாக நிறைவேற்றி மகிமைப்படுத்தும் வகையை உண்டுபண்ணினார். அதாவது, தமது சொந்தக் குமாரனைப் பிணையாளியாக நியமித்து, பாவிகளுக்குப் பதிலாக அவர் நியாயப்பிரமாணத்தைத் தவறாமற் கைக்கொள்ளவும், அதின் தண்டனையைப் பூர்த்தியாய் அநுபவித்துத் தீர்க்கவுஞ் செய்தார். ஆகையால், சுவிசேஷத்திலே "தவறாத கீழ்ப்படிதலுக்குப் பதிலாக "உண்மையான கீழ்ப்படிதல்" மாத்திரங் கற்பித்திருக்கிறதென்று சொல்வது சுத்தத்தப்பே. தேவன் தமது ஜனங்களின் குறைவான கீழ்ப்படிதலுக்கீடாகப் பிணையாளியாகிய கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலைக் கிருபையாயேற்றுக்கொள்ளுகிறது நிசந்தான். ஆனாலும், இந்தக் கீழ்ப்படிதல் சிறிதேனுங் குறைவற்ற சர்வபரிபூரண கீழ்ப்படிதலேயன்றி வேறல்ல. மத். 5: 17, 18; ரோ. 3: 31; 7: 12; 10: 4; சங். 19: 7, 8.

IX. மனிதர் கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தினாலேமாத்திரம் ரட்சிக்கப்படுகிறார்களென்கிற கொள்கையானது அவர்களைப் பாவத்தில் நிலைத்திருக்கத் தைரியப்படுத்துந் தன்மையுள்ளதா?

அது எள்ளளவும் அப்படிப்பட்ட தன்மையுள்ளதல்ல. இக்கொள்கையைச் சரியாய்க் கிரகித்து அனுசரிக்கிறவர்கள் பாவத்தை முழுவெறுப்பாய் அரோசித்துத் தள்ளிவிடுவார்களேயொழிய, அதில் நிலைத்

ருக்கச் சிறிதேனும் மனங்கொள்ளமாட்டார்கள். இந்தக் கொள்கை பாவத்தின் தீமையோடே அதின் மோசத்தையும் பரிஷ்காரமாய் விளக்கிக் காட்டுகிற கொள்கை. ஆதலால், இதை உண்மையாய் அனுசரிக்கிற எவனும் அவ்விரண்டையுந் தெளிவாகக் கண்டறிந்தவனாய், பாவத்தினின்று விடுதலைபெறப் பலத்த ஆசையும் அதை மேற்கொள்ள முயற்சியான பிரயாசமுமுள்ளவனாயிருப்பானேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. அன்றியும், இக்கொள்கை இன்னொருவிதத்தில் உண்மையான கீழ்ப்படிதலுக்கேதுவாயிருக்கிறது. இயேசுவை ரட்சகராக விசுவாசித்துக் கொள்ளுகிறவனெவனோ, அவன் அவரிடத்தில் முழுமனதோடும் அன்புகூருவான். அவரிடத்தில் அன்புகூருகிற எவனும் அவருடைய கட்டளைகளையுங் கைக்கொள்ளுவான். யோ. 14: 15; 15: 14; ரோ. 6-ம் அதி.; 8: 2; தீத். 2: 11–14; எபே. 2; 1–10. இதுவே வேதத்தின் சாட்சி. மனிதருடைய நடத்தையும் இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாம். சுயநீதியைச் சார்ந்துகொள்ளுகிறவர்கள் பெரும்பாலுந் தாறுமாறாய் நடக்கிறதையும், கிறிஸ்துவின் நீதியின்மேல்மாத்திரம் நம்பிக்கையாயிருக்கிறவர்களோ பெரும்பாலும் பரிசுத்தமாய் நடக்கப் பிரயாசப்படுகிறதையுங் கண்ணாரக் காண்கிறோம்.

அனுமான போதனைகள்.

மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்னவெனில்:

1. எல்லாவிதப்பாவிகளும் நீதிமான்களாக்கப்படக்கூடும். தேவகிருபை பிரதான பாவிகளுக்கும் எட்டுகிறதாயிருக்கிறது. 2. தேவன் இராசாதிராசனுகிய ஏகசக்கராதிபதி. 3. நீதிமானாக்கப்படுவது யாவருக்கும் அவசியமானதே. 4. நீதிமான்களாக்கப்பட்டவர்கள் பாக்கியவான்கள்; தேவ விரோதிகளோ மகா நிர்ப்பாக்கியர். 5. கிறிஸ்துவின நீதி [illegible]மதிக்கக்கூடாத ஈவு; தேவனுடைய உக்கிரகோபம் வெளிப்படு[illegible]ளில் அது விசுவாசிக்கிற பாவியை மூடி மறைத்துக் காப்பாற்றும். 6. இந்த நீதியை நமக்குநாமே உரித்தாக்கிக்கொள்வது அசாத்தியம்; அது தேவவரம், ஆனபடியினாலே அது நமக்கு அவராலெண்ணப்படவேண்டியதே. 7. பாவிகளின் காதில் விழுந்த எல்லாச் செய்திகளிலுஞ் சுவிசேஷமே சிறந்த நற்செய்தி. 8. நீதிமான்களாவதற்குக் கிறிஸ்துவின்மேல் விசுவாசம்வைப்பது இன்றியமையாதது. 9. மீட்கும் கிருபையினாலுண்டாகும் மகிமையெல்லாந் தேவன் ஒருவருக்கேயுரியது. 10. நற்கிரியையானது அதின்மட்டிலே பிரயோ

சனமுள்ளதாயினும், அதைத் தேவனைப் பிரியப்படுத்துகிற நீதிக்குப் பதிலாக வைப்பதும் பாராட்டுவதுஞ் சுத்த [illegible]தமே. 11. பாவி தேவனுக்குமுன்பாக நீதிமானாகும் வகையைக் காட்டுகிற வேதோபதேசத்தைச் சரியாய் அறிந்துகொள்ள நாம் ஆவலாய் விசாரிக்கவேண்டும். 12. நாம் தேவனுடைய சிநேகிதராவதற்கு வழியொன்றே. அதாவது, அவர் நம்மை நீதிமான்களாக்குதலாம். 13. பாவமன்னிப்படைவது நமக்கவசியம். 14. குற்றநிவாரணமாகாத[illegible]யிலும் நாம் தேவசத்துருக்களே. 15. மன்னிப்படைந்த பாவிகள் கிறிஸ்துமூலமாய்த் தேவனிடத்திற் சமாதானம் பெற்றிருப்பதால், பேரின்ப[illegible]டைவோமென்கிற நம்பிக்கையினாலே மெம்பீரிக்கலாகும். ரோ. 5: 1, [illegible]. 16. நீதிமானாக்கப்படும் விஷயத்திற் பெருமைபாராட்டப் பாவிக்குச் சற்றேனும் இடமில்லை. 17. தேவகிருபையின் ஐசுவரியத்தை [illegible]மதிக்கிற பாவியின் நிர்ப்பந்தஞ் சொல்லுக்கடங்காதது. 18. தேவனால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டவர்கள் சமஸ்த நன்மைக்குஞ் சுதந்தரவாளிகள்.

மீட்பின் நற்பலன்கள்:—3. புத்திரசுவிகாரம்.

முப்பத்துநாலாம் வினா.

புத்திரசுவிகாரம் ஆவதென்ன?

புத்திரசுவிகாரமானது தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல். அதினாலே நாம் தேவபுத்திரரோடே சேர்க்கப்பட்டு, அவர்களுடைய எல்லாச் சிலாக்கியங்களுக்கும் உரித்தாகிறோம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவிற் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

மூன்று காரியங்கள். அவையாவன:—

1. புத்திரசுவிகாரந் தேவனுடைய கைமாறில்லாத கிருபையின் செயல். 1 யோ. 3: 1; "நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளென்று அழைக்கப்படுவதினாலே பிதாவானவர் நமக்குப் பாராட்டின அன்பு எவ்வளவு பெரிதென்று பாருங்கள்."

2. புத்திரசுவிகாரத்தினாலே நாம் தேவபுத்திரரோடே சேர்க்கப்படுகிறோம். எபே. 1: 6; "தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படியே நம்மை இயேசுகிறிஸ்துமூலமாய்த் தமக்குச் சுவிகாரபுத்திரராகும்படி முன்குறித்திருக்கிறார்." யோ. 1: 12.

3. புத்திரசுவிகாரத்தினாலே நாம் தேவபுத்திரரின் எல்லாச் சிலாக்கியங்களுக்கும் உரித்தானவர்களாகிறோம். ரோ. 8 : 17; "நாம் பிள்ளைகளானால் சுதந்தரரு[illegible]; தேவனுடைய சுதந்தரரும், கிறிஸ்துவுக்கு உடன்சுதந்தர[illegible]மாமே."

விரித்துரை.

II. புத்திரசுவிகாரத்தைத் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல் என்கிறாயே; புத்திரசுவிகாரமாவது என்ன?

அந்நியனாகிய ஒருவனை சுயகுடும்பத்திலே சேர்த்துக்கொண்டு, அவனைச் சொந்தப் பிள்ளையுஞ் சுதந்தரவாளியுமாக எண்ணி நடத்துவதே புத்திரசுவிகாரமாம்.

1. பாவிகளைச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறவர் யார்?

பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியாகிய திரியேக தேவனே பாவிகளைச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறவர். (1) பிதாவாகிய தேவனானவர் தம்முடைய கிருபையின் மகிமைக்குப் புகழ்ச்சியாக, தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படியே தமது சனங்களை இயேசுகிறிஸ்துமூலமாய்த் தமக்குச் சுவிகாரபுத்திரராகும்படி முன்குறித்திருக்கிறார்: ஆகையால் பிதாவானவர் அவர்களைச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறவர். எபே. 1 : 5, 6. (2) குமாரனாகிய தேவனானவர் தமது சனங்களைச் சாத்தானின் குடும்பத்தினின்று மீட்டு, தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி அவர்களுக்கதிகாரங்கொடுக்கிறார்; ஆகையால் குமாரனானவரும் அவர்களைச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறவரே. யோ. 1: 12. (3) பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவனானவர் சுவிகாரபுத்திரருடைய இருதயங்களில் வாசம் பண்ணி, அப்பா பிதாவே! என்று கூப்பிடத்தக்கதாக அவர்களைப் பலப்படுத்துகிறார்; ஆகையால் பரிசுத்த ஆவியானவரும் அவர்களைச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறவரே. கலா. 4 : 6.

2. புத்திரசுவிகாரத்தைத் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் செயல் என்று எப்படித் திருஷ்டாந்தப்படுத்தலாம்?

தேவசுவிகாரத்துக்கும் மனிதசுவிகாரத்துக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் காட்டுவதினாலே அதைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தலாம். எப்படியென்றால் :—

(1) மனிதருக்குள் வாடிக்கையுள்ள ஒரு குடும்பத்திலே ஒரு ஆள் மாத்திரஞ் சுவிகாரபுத்திரனாகச் சேர்க்கப்படுவானுண்டு. தேவகுடும்பத்திலோ திரள்திரளானவர்கள் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். உலகமெங்குங் கிறிஸ்துவின்மேல் விசுவாசம்வைக்கிற யாவருந் தேவனுக்குச் சுவிகாரபுத்திரராகி, அவருடைய பிள்ளைகளுக்குரிய எல்லாச் சிலாக்கியங்களிலும் பங்கடைகிறார்கள்.

(2) மனிதருக்குள் சுவிகரிக்கிறவனுஞ் சுவிகரிக்கப்படுகிறவனுமாகிய இருவருக்குந் தன்மையொன்று. இருவரும் மனிதரே, இருவரும் பாவிகளே, இருவருந் தேவனுக்குமுன்பாகக் குற்றவாளிகளே. தேவசுவிகாரத்திலோ அப்படியல்ல. சுவிகரிக்கிற தேவனுடைய தன்மைக்குஞ் சுவிகரிக்கப்படும் மனிதனுடைய தன்மைக்கும் புத்திக்கெட்டாத வித்தியாசமுண்டு. அவர் தேவன், இவன் மனுஷன்; அவர் பரிசுத்தர், இவன் அசுத்தன்.

(3) மனுஷருக்குள் சுவிகரிக்கிறவனுஞ் சுவிகரிக்கப்படுகிறவனுஞ் சற்றேறக்குறைய ஒருவருக்கொருவர் சரிசமானரே. தேவசுவிகாரத்திலோ அப்படியல்ல. அவர் ஒப்புவமையில்லாதவர். மனுமக்களிற் சிறந்தவர்தாமும் அவருடைய கரத்தின் கிரியையும், அவர் பார்வையில் புழுவும் பூச்சியுமாயிருக்கிறார்கள். சர்வலோகத்திலும் அவருக்கு நிகரானவர் ஒருவருமில்லை. சங். 89 : 6; யோபு 25 : 6.

(4) மனிதர் தமது குடும்பத்திலே அந்நிய பிள்ளையைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்போது, அதனிடத்தில் யாதாமொரு யோக்கியத்தைக் கண்டே அப்படிச் செய்வார்கள். தேவசுவிகாரத்திலோ அப்படியல்ல. அவர் புத்திரராகச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறவர்கள் கெட்டுப்போன படுபாவிகளே. அவர்களிடத்தில் தேவநேசத்துக்கேதுவான நற்குண நற்செய்கை சிறிதேனுமில்லை. யாவருஞ் சுத்த அபாத்திரரும் அசுத்தருந் தேவசந்நிதானத்தினின்று நித்தியத்துக்குந் தள்ளுண்டுபோகத்தக்கவர்களுமேயல்லாமல் வேறல்ல. புத்திரசுவிகாரமானது தேவனுடைய கைமாறில்லாத கிருபையின் செயல் என்பதற்கு இந்தக் கடைசி நியாயம் விசேஷித்த திருஷ்டாந்தமே. எசா. 1 : 5, 6; வெளி. 3 : 17.

III. பாவிகள் எப்பொழுது தேவபுத்திரரோடே சேர்க்கப்படுகிறார்கள்?

பாவிகளைச் சுவிகாரபுத்திரராகச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் தேவதீர்மானமானது அநாதிகாலத்திலேயே உண்டாயிற்று. அப்பொழுதே

தேவன் அவர்களைத் தமது [illegible]த்திற் பிரவேசிக்கப்போகிறவர்களாக முன்குறித்து, அவர்களுடைய நாமங்களை ஆட்டுக்குட்டியானவரின் ஜீவபுஸ்தகத்திலெழுதிவைத்தார். அந்த ஆதிதீர்மானத்தின்படி அவர்கள் எந்த வேளையிலே சபலமான அழைப்பைக்கேட்டு விசுவாசத்தால் கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியமாகி, தேவசுதனாகிய அவருடைய சாயலுக்கொப்பாய்ப் புதுப்பிக்கப்படுகிறார்களோ, அவ்வேளையிற்றானே அவர்கள் உள்ளபடி தேவகுடும்பத்திற் சேர்ந்து அவருடைய பிள்ளைகளோடே எண்ணப்படுகிறார்கள். எபே. 1: 4, 5; யோ. 1: 12; வெளி. 21: 27.

1. புத்திரசுவிகாரமானது எத்தனைவகைப்படும்?

அது பொதுவான புத்திரசுவிகாரம் விசேஷித்த புத்திரசுவிகாரம் என்று இரண்டு வகைப்படும்.

(1) தேவன் உலகத்தாரிலிருந்து அநேகரைப் பிரித்தெடுத்து, அவர்களைச் சபையாக ஏற்படுத்தி, தமது பிள்ளைகளுக்குரிய புறம்பான சிலாக்கியங்களை அவர்களுக்கருளிக்கொண்டுவருகிறார். இது பொதுவான புத்திரசுவிகாரம் என்னப்படும். இது மகா பாக்கியமே. ஆயினும், இந்தப் பாக்கியத்தை அனுபவிக்கிறவர்களில் அநேகர் உள்ளபடி தேவனுடைய புத்திரரல்ல. ரோ. 9: 4-7; 2: 28.

(2) தேவன் தமது திருச்சித்தத்தின்படி மனிதரிற் சிலரைத் தெரிந்துகொண்டு, அவர்களைச் சாத்தானின் குடும்பத்தினின்று விடுவித்து, தமது அன்பின் குமாரனுடைய இராச்சியத்துக்குட்படுத்தி, இப்படியாக அவர்களை உள்ளபடியே தமது சொந்தப் பிள்ளைகளாக்குகிறார். இந்த மேலான சிலாக்கியங் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை உண்மையான விசுவாசத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கேயன்றி, வேறொருவருக்குங் கிடைப்பதில்லை. இது விசேஷித்த புத்திரசுவிகாரம் என்னப்படும். யோ. 1: 12; கொலோ. 1: 12, 13; எபே. 2: 19, 20.

2. விசுவாசிகளுக்குமாத்திரமுரிய புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியாலுண்டாகுஞ் சில நற்பலன்கள் என்ன?

(1) தேவன்மேலுள்ள புத்திரசிநேகம். இது தேவலட்சணங்களின் பரிபூரண உத்தமத்தைச் சரியாய்க் கண்டுணர்வதினாலுண்டாகும் நேசம். அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி தேவபிள்ளைகளல்லாத எவர்களுக்குமில்லை. 1 யோ. 4: 18, 19. (2) புத்திரகீழ்ப்படிவு.

தேவகுடும்பத்திற் சுவிகாரம்பெற்றவர்கள் நன்றியுள்ளவர்களாய் அவ
ருடைய கட்டளைகளை மனக்களிப்போடே கைக்கொள்ளுகிறார்கள்.
(3) புத்திரநம்பிக்கை. அதாவது, பிதாவின் அன்பிலும் பிள்ளைக
ளுக்காக அவர் உண்டுபண்ணிவைத்திருக்கிற சுதந்தரத்திலும் பங்குண்
டென்கிற நம்பிக்கை என்பதே. சங். 31: 19; 1 கொ. 2: 9; 1 பே.
1: 4, 5. (4) திவ்விய சடங்காசாரங்களால் தேவனுடன் ஐக்கியமாகி,
அவராலே[illegible]த்திற் சுகானுபவம் அடைதல். (5) [illegible]ரநேசம். விசேஷ
மாக விசுவாசகுடும்பத்தார்மேலுள்ள நேசம். 1 யோ. 5: 1, 2. விசு
வாசிகளுக்குமாத்திரமுரிய புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியாலுண்டாகும்
[illegible]பலன்கள் இவைமுதலியவைகளே.

IV. புத்திரசுவிகாரத்தினாலே விசுவாசிகள் தேவபுத்தி
ரரின் எல்லாச் சிலாக்கியங்களுக்கும் உரித்தாகிறார்கள் என்று
சொல்லப்பட்டதே; அச்சிலாக்கியங்களிற் சிலவற்றைச் சொல்லு.

(1) இச்சீவியத்துக்குரிய நன்மைகளையும், அவைகளோடே
[illegible]த் தேவாசீர்வாதத்தையும் போதுமானமட்டும் பெற்றனுபவித்தல்,
[illegible]. 12: 29-31; (2) புதிய நாமம், வெளி. 2: 17; 3: 12; (3) பரி
[illegible]த்த ஆவியினாலுண்டாகுந் தேற்றரவு, யோ. 7: 38, 39; 14: 16;
[illegible]: 13; அ[illegible]. 9: 31; (4) சுயாதீனம்; இது இம்மையிலே பாவாதி
[illegible]திலிருந்து விடுதலைபெறுவதினாலுண்டாகுங் கிருபையுள்ள சுயா
[illegible]மென்றும், மறுமையிலே கிடைக்கப்போகிற மகிமையுள்ள சுயா
தீனமென்றும் இருவகைப்படும், எபி. 2: 14, 15; ரோ. 6: 14,
18; 8: 20; (5) ஆவியின் சகாயத்தால் கிறிஸ்துமூலமாய்ப் பிதாவா
கிய தேவனிடத்திற் சேருஞ் சிலாக்கியம், ரோ. 8: 26; எபே. 2: 18;
3: 12; 1 யோ. 5: 14, 15; (6) முழுச்சுதந்தரத்துக்கும் ஆதீனம்;
தான் அனுபவிக்கக்கூடியமட்டுக்கும் ஒவ்வொருவனும் நன்மைபெறு
வான், 1 கொ. 3: 22; எபி. 11: 7; 1 பே. 3: 7; ரோ. 8: 17;
(7) தேவதூதர் செய்யும் ஊழியமுங் காவலும், எபி. 1: 14; மத்.
18: 10; (8) பரிசுத்தத்துக்கேதுவான துன்பம்; அதாவது பிதாவான
வர் செய்யும் அன்பான சிட்சை, எபி. 12: 6-11; சங். 119: 67,
71; ரோ. 5: 3, 4; (9) எல்லா விஷயங்களிலும் பிதாவடைவான காப்
பாற்றலும் போதித்தலும் நடத்தலுமாகிய சிலாக்கியங்கள். தொகுத்
துச்சொல்ல, புத்திரசுவிகாரம் பெற்றிருக்கும் விசுவாசியானவன் ஆத்
தும சரீரம் இரண்டிற்குந் தேவையான இகபர நன்மை சமஸ்தத்தை
யும் பெற்றவனே.

அனுமான போதனைகள்.

மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவபுத்திரரானவர்கள் மகா பாக்கியவான்கள். 2. தேவனுக்கன்றியருமையில்லாங்களுடைய புத்திரருமானவர்கள் கனமோசத்துக்குட்பட்டவர்கள். 3. தேவபுத்திரன் என்னும் பேரைமாத்திரம் பெறுவதினாலே ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. வெளி. 3: 1. 4. சபையிற்சேர்ந்து, அதின் சிலாக்கியங்களையனுபவிக்கிற புறம்பான புத்திரசுவிகாரம் போதாது. தேவபிள்ளைகளின் சுதந்தரத்திற் பங்கடைவதற்கு நாம் தேவனிடத்தில் உள்ளபடியான விசேஷித்த சுவிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதவசியமே. 5. புத்திரசுவிகாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றிருக்கிறோமோ இல்லையோவென்று நம்மை நாம் திட்டமாய்ச் சோதிக்கவேண்டும். 6. உலகமெங்குமுள்ள தேவபுத்திரரை நேசிப்பது நம்முடைய கடமை. 1 யோ. 3: 16, 17; 4: 7, 11, 20; 7. விசுவாசிகள் உலகத்தார் வாழ்வைப் பார்த்து, பொறுமைகொள்வதற்கொரு முகாந்தரமுமில்லை. 8. தேவபுத்திரசுவிகாரத்தைப் பெற்றவர்களிலுங் கனவான்கள் வேறொருவருமில்லை. 9. துன்பகாலத்தில் தேவபுத்திரருக்கு ஆறுதற்கிடையாமற்போகாது. 10. இந்த மாட்சிமையான சிலாக்கியத்துக்குப் பாத்திரவான்களாய் நடப்பதவசியமானதே. 11. சுபாவநிலைமையிலுங் கிருபையுள்ள நிலைமையும், கிருபையுள்ளநிலைமையிலும் மகிமையுள்ளநிலைமையும் அதிசிரேஷ்டமானது. 12. தேவபுத்திரருக்கு மறுமையிலே சமஸ்த நன்மையும் சுதந்தரமாக வைத்திருக்கிறது. 13. தேவபுத்திரரை எந்தச் சத்துருக்களும் மேற்கொள்ளமாட்டார்கள். 14. மெய்விசுவாசிகள் தேவனுடைய பார்வையில் மிகவும் அருமையானவர்கள், புலம். 4: 2. 15. தேவபுத்திரரல்லாத யாவரும் பிசாசின் பிள்ளைகளே.

மீட்பின் நற்பலன்கள் :—4. பரிசுத்தமாக்குதல்.

முப்பத்தைந்தாம் வினா.

பரிசுத்தமாக்குதலாவதென்ன?

பரிசுத்தமாக்குதலானது தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் கிருத்தியம். அதினாலே நாம் தேவசாயலின்படி

முழுச்சுபாவத்திலும் புதிதாக்கப்பட்டு, முன்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கவும், நீதிக்குப் பிழைக்கவும் பெலனுள்ளவர்களாகிறோம்.

பகுப்பு.

I. இந்தவினாவிற் சொல்லியிருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

எட்டுக்காரியங்கள். அவையாவன:

1. பரிசுத்தமாக்குதல் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் கிருத்தியம். தீத். 3: 4, 5; "நம்முடைய ரட்சகராகிய தேவனுடைய தயையும் மனுஷர்மேலுள்ள அன்பும் பிரசன்னமானபோது, நாம் செய்த நீதியின் கிரியைகளினிமித்தம் அவர் நம்மை ரட்சியாமல், தமது இரக்கத்தின்படியே, மறுஜென்மமுழுக்கினாலும், பரிசுத்த ஆவியினுடைய புதிதாக்குதலினாலும் நம்மை ரட்சித்தார்." யாத். 31: 13; பிலி. 2: 13.

2. பரிசுத்தமாக்குதல் படிப்படியாய் நடந்தேறிவருகிற கிருத்தியம். 2 கொ. 3: 18; "நாமெல்லாரும் திறந்தமுகமாய்க் கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்ணாடியிலே காண்கிறதுபோலக்கண்டு, ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத்தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறுரூபப்படுகிறோம்." 2 கொ. 4: 16.

3. பரிசுத்தமாக்குதலினாற் பாவியின் மனம் புதிதாகிறது. ரோ. 12: 2; "நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கொத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள்." எபே. 4: 23, 24.

4. பரிசுத்தமாக்குதலாகிய சீர்திருத்தம் படிப்படியாய் உண்டாகிறதாயிருந்தும், அது முழுச்சுபாவமாகிய ஆத்துமா சரீரம் இரண்டிற்குமெட்டுகிற பூரணமான கிருத்தியமேயாம். எசே. 36: 26; "உங்களுக்கு நவமான இருதயத்தைக்கொடுத்து, உங்கள் உள்ளத்திலே புதிதான ஆவியைக் கட்டளையிட்டு, கல்லான இருதயத்தை உங்கள் மாம்சத்திலிருந்து எடுத்துப்போட்டு, சதையான இருதயத்தை உங்களுக்குக் கொடுப்பேன்." 1 தெச. 5: 23.

5. பரிசுத்தமாக்குதலினால் பாவியானவன் தேவசாயலின்படி புதிதாக்கப்படுகிறான். எபே. 4: 24; "மெய்யான நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனுடைய சாயலாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்." கொலோ. 3: 10.

6. பரிசுத்தமாக்குதல் நடந்துவரவே, பாவியானவன் மென்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கப் பெலனுள்ளவனுகிருன். ரோ. 6: 6; "நாம் இனிப் பாவத்துக்கு ஊழியஞ்செய்யாதபடிக்கு, பாவசரீரம் ஒழிந்துபோகும்பொருட்டாக, நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டதென்று அறிந்திருக்கிறோம்."

7. பரிசுத்தமாக்குதல் நடந்துவரவே, பாவியானவன் மென்மேலும் நீதிக்குப்பிழைக்கப் பெலனுள்ளவனுகிருன். ரோ. 6: 22; "இப்பொழுது நீங்கள் பாவத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டு, தேவனுக்கு அடிமைகளானதினுல், பரிசுத்தமாகுதல் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் பலன், முடிவோ நித்தியசீவன்." 1 பே. 2: 24.

8. பாவத்துக்கு மரித்து நீதிக்குப் பிழைப்பது தினந்தோறும் ஓயாமல் நடக்கிற வேலை. 2 கொ. 4: 16; "ஆனபடியினுலே நாங்கள் சோர்ந்துபோகிறதில்லை; எங்கள் புறம்பான மனுஷனுனது அழிந்தும், உள்ளான மனுஷனுனது நாளுக்குநாள் புதிதாக்கப்படுகிறது."

விரித்துரை.

II. **பரிசுத்தமாக்குதல் தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் கிருத்தியம்** என்கிருயே; வேதத்திலே **பரிசுத்தமாக்குதல்** என்னும் பதத்துக்கு அர்த்தமென்ன?

வேதத்திலே பரிசுத்தமாக்குதல் என்னும் பதம் பற்பல அர்த்தத்தில் வருவதுண்டு. (1) அது ஆட்களையாவது மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களையாவது பரிசுத்த வேலைக்கென்று பிரதிஷ்டைபண்ணுதலைக்குறிக்கும். யாத். 13: 12; 19: 10; எண். 3: 13; யோசு. 6: 19. (2) அது சடங்குப்பிரமாணத்துக்கடுத்த தீட்டையும் விக்கிரகாராதனை முதலாகிய பாவ அழுக்கையும் நீக்கிச் சுத்திகரிப்பதைக் காட்டும். எபி. 9: 13, 1 கொ. 7: 14. (3) அது பாவக்குற்றத்தினின்று விடுதலை பெறுவதைக் குறிக்கும். யோ. 17: 19. (4) பெரும்பாலுமோ, மேலே வினுவிடையிற் சொல்லிய அர்த்தமே அதற்குரித்தானது. அதாவது, "நாம் தேவசாயலின்படி முழுசுபாவத்திலும் புதிதாக்கப்பட்டு, மென்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கவும் நீதிக்குப் பிழைக்கவும் பெலனுள்ளவர்களாகிறது" என்பதே.

1. **பரிசுத்தமாக்குகிற கிரியை யாருக்குரியது?**

வேதத்திலே சில இடங்களில், அது பிதாவாகிய தேவனுக்கும், குமாரனுகிய தேவனுக்கும் உரியதென்று சொல்லியிருக்கிறது.

யூதா 1; எபே. 5: 26. அப்படியிருந்தும், அது விசேஷமாகப் பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவனுக்கே உரித்தான தொழில். எசே. 36: 27; ரோ. 5: 5; 1 கொ. 6: 11; 2 தெச. 2: 13; தீத். 3: 5, 7; 1 பே. 1: 2, 22.

2. **பரிசுத்தமாக்குதலானது கிருத்தியம் என்றும், தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் கிருத்தியம் என்றுஞ் சொல்லப்படுவதேன்?**

(1) பரிசுத்தமாக்குதலானது மரணம் வருமட்டுக்குந் தொடர்ச்சியாய் நடந்தேறிவருகிற கிரியையானதினுலே, அது கிருத்தியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. முன்சொல்லிய மறுஜென்மம் நீதிமானுக்குதல் புத்திரசுவிகாரத்தலாகிய மூன்றும் க்ஷணப்பொழுதில் முற்றுப்பெறுந் தேவச் "செயல்கள்." பரிசுத்தமாக்குதலோ அப்படியல்ல. விசுவாசி இம்மையிலிருக்குமளவும் அது வரவர விருத்தியாகிக்கொண்டே வருகிறது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, அது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப்பொருளுக்காக இலக்கை நோக்கித் தொடருகிறதாகவும்," "நல்ல போராட்டமாக போராடுகிறதாகவும்," "ஓட்டத்தை ஓடுகிறதாகவும்," பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் இரட்சிப்பு நிறைவேறப் பிரயாசப்படுகிறதாகவும்" குறித்திருக்கிறதை, பிலி. 3: 14; 1 தீமோ. 1: 18; எபி. 12: 1; 1 கொ. 9: 24; பிலி. 2: 12 முதலாகிய வசனங்களிற் கண்டுகொள்க.

(2) மனிதரைப் பரிசுத்தமாக்கும்படி தேவனையேவிவிடுகிற காரணம் ஒன்றே. அதாவது, அவருடைய கைமாறில்லாத கிருபையுடன்கூடிய அவரது தயவுள்ள சித்தமே. ஆனபடியினுலேதான் பரிசுத்தமாக்குதலானது **தேவனுடைய இலவசமான கிருபையின் கிருத்தியம்** என்னப்படுகிறது. பிலி. 2: 13. சுபாவத்தின்படி மனுபுத்திரர் யாவரும் பாவத்தால் அசுத்தப்பட்டவர்களும் முற்றிலும் அபாத்திரவான்களுமே. இப்படிப்பட்டவர்களில் எவர்களாகிலுஞ் சுத்திகரிக்கப்பட்டால், அது தேவனுடைய கைமாறில்லாத கிருபையின் செயலேயன்றி வேறல்ல. அப்படியிருந்தும், இவ்விஷயத்திலே இயேசுகிறிஸ்து பிணையாளியாகி சம்பாதித்த நீதியே நாம் பரிசுத்தமாக்கப்படுவதற்குப் புண்ணிய காரணம் என்று நாம் மறவாமலிருப்பதவசியமே. 1 யோ. 3: 5; 1 பே. 1: 18, 19; 1 கொ. 6: 11; எபி. 13: 12.

III. **பரிசுத்தமாக்குதலினுல் நாம் தேவசாயலின்படி முழுச்சுபாவத்திலும் புதிதாக்கப்படுகிறோம்** என்பதின் தாற்பரியமென்ன?

(1) இந்தப் புதிதாக்குதலானது தேவ ஆவியானவர் செய்யுஞ் சுத்திகரித்தல் என்னுங் காரணத்தால் வருகிற காரியம். வெகு விஸ்தாரப்பொருளடக்கமான **முழுச்சுபாவம்** என்கிற வார்த்தையானது ஆத்துமா சரீரம் இரண்டும், அதாவது **முழுமனிதனும்** மாறுதலடைய வேண்டிய அவசியத்தைக் காட்டி நிற்கிறது. இவ்வண்ணமான சமஸ்த பரிபூரண மாறுதலைப்பெற்றவன்மாத்திரம் "புதுச்சிருஷ்டி" என்னப்படலாகும். 1 தெச. 5 : 23. ஆத்துமா என்னும் அரூபவஸ்து மாறக்கூடாததாயினும், அதின் விருப்பஞ் சத்துவம் அந்தக்கரணங்கள் யாவும் புதிதாக்கப்படுவதும் அது முழுவதிலும் நூதன குணங்கள் உற்பத்தியாவதும் இன்றியமையாததே.

இதன்றியும், சுபாவத்தின்படி சகலவித அசுத்தங்களையும் நடப்பிக்கிற சரீர அவயவங்களுமெல்லாம் பரிசுத்தத்தை நடப்பிக்கும் நீதிக்குரிய ஆயுதங்களாக மாறுவதும் அவசியமானதே. ரோ. 6 : 12, 13, 19. சுருக்கிச்சொல்ல, மனிதன் தன்னைத் தேவனுக்கு முற்றுமாய் ஒப்புக்கொடுத்து, அவருக்கென்று முழுமையும் பிரதிஷ்டையாகவேண்டியது. 2 கொ. 7 : 1. நாம் "செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனையும்," நாம் தேவனுக்குச் செலுத்தவேண்டிய "பரிசுத்தமும் பிரியமுமான ஜீவபலியும்" இதுவே. ரோ. 12 : 1.

(2) பாவியானவன் தேவசாயலின்படி புதிதாக்கப்படவேண்டியது. தேவசாயலானது பூரண அறிவும் மெய்யான நீதியும் பரிசுத்தமுமுள்ளதே. கொலோ. 3 : 10; எபே. 4 : 24. பாவியானவன் தான் இழந்துபோன இந்தச் சாயலை மறுபடியுந் தரித்துக்கொள்வதவசியம். 1 கொ. 15 : 49. தேவகுமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சாயலுக்கொப்பாயிருப்பதே தேவசாயலைத் தரித்துக்கொள்ளுதலாம். அவர் "அதரிசனமான தேவனுடைய தற்சுரூபமானவர்." ஆகையால், அவருடைய ஜீவனிலும் மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் நாம் அவரோடே ஐக்கியப்பட்டு அவருக்கொப்பாயிருப்பது இன்றியமையாததே. ரோ. 8 : 29; கொலோ. 1 : 15; பிலி. 3 : 10. பரிசுத்தமாக்கப்படுவோமென்பதின் தாற்பரியமிதுவே.

V. பரிசுத்தமாக்குதலினால் விசுவாசியானவன் **மேன்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கவும் நீதிக்குப் பிழைக்கவும் பெலனுள்ளவனாகிறான்** என்பதின் பொருளைச் சற்றே விளக்கிக்காட்டு.

முந்தின வினாவிற் சொல்லிய புதிதாக்கல், அதாவது "தேவசாயலின்படி முழுச்சுபாவத்திலும் புதிதாக்கப்படுவதானது" குணத்

தை குறித்த மாறுதல். இங்கே சொல்லப்பட்ட புதிதாக்கலோ, அதாவது "விசுவாசியானவன் மேலும்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கவும் நீதிக்குப் பிழைக்கவும் பலப்படுவது" நடத்தையைக் குறித்த மாறுதலாம். குணமாறுதல் உண்டாயிற்றென்பதற்கு நடைமாறுதல் ஒன்றே தகுந்த அத்தாட்சி. நடத்தைக்குரிய புதிதாக்கலானது பாவத்துக்கு மரித்தல் என்றும், நீதிக்குப் பிழைத்தல் என்றும் இரண்டு [illegible]ள்ளது.

(1) **பாவத்துக்கு மரிப்பதாவது** தேவகிருபையைச் சகாயமாகக்கொண்டு, இருதயத்திலுள்ள பாவத்தை வேரோடே நிர்மூலமாக்க ஆவலாய்ப் பிரயாசப்படுவதாம். இதற்கனுகூலமாகக் கிறிஸ்துவினுடைய திருரத்தமானது மனச்சாட்சியின்பேரில் இடைவிடாமல் தெளிக்கப்படுவதும் அவசியமே. அந்த இரத்தத்தினால்மாத்திரம் பாவக்குற்றம் நிவாரணமாகும். அந்த இரத்தத்தினால்மாத்திரம் "ஜீவனுள்ள தேவனுக்கூழியஞ்செய்வதற்கு [illegible] மனச்சாட்சி செத்த கிரியைகளறச் சுத்திகரிக்கப்படும். எபி. 9 : 14. மேலும் இதோடேகூடப் பாவத்[illegible] "பொல்லாங்காய்த்தோன்றுகிற எல்லாவற்[illegible] வெறுப்பும், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய வசனம் ஆவி மரணம் உயிர்த்தெழுதலாகிய இவைகளினாலே தேர்ச்சியடைய முயற்சிக்கிற முயற்சியும், பாவகுணமானது மென்மேலும் பெலன் குறையும்படி அவருடைய கிருபைக்காக விடாப்பிடியாய் விண்ணப்பம்பண்ணுகிற அப்பியாசமுஞ் சேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

(2) **நீதிக்குப் பிழைப்பதாவது** உள்ளான பரிசுத்தத்தை [illegible] அதி[illegible] நாளுக்குநாள் அதிகமதிகமாய் வளர்ந்து விர்த்தியடைகிறதும், இருதயத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் நாட்டிவைத்திருக்கிற கிருபையாகி[illegible] சத்துவத்தைக்கொண்டு எல்லா நல்வசனத்திலும் நற்கிரியையிலுங் [illegible] தரும்படி சாக்கிரதையாய் முயலுவதுமேயாம். கொலோ. 2 : 6, 7; 1 கொ. 15 : 58; 2 கொ. 7 : 1; ரோ. 6 : 19.

1. பரிசுத்தமாக்குதலின் பலனாகத் தேவன் விசுவாசிகளிடத்திற்கேட்கிற [illegible] கீழ்ப்படி[illegible] எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேண்டும்?

(1) அது சுவிசேஷ அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப்பட்டு, தேவவசனத்துக்கு முற்றிலும் பொருந்தின கீழ்ப்படிதலாயிருக்கவேண்டும்.

(2) அது சுவிசேஷத்திற்கேற்ற நல்ல ஊற்றிலிருந்து பாய்கிற கீழ்ப்படி[illegible]யிருக்கவேண்டும். அதாவது, அது கிறிஸ்துவை

அறிகிற அறிவினால் பிரகாசமடைந்த மனதினின்றும், ஜீவனுள்ள தேவ
னுக்கு ஊழியஞ்செய்வதற்குச் செத்த கிரியைகளறச் சுத்திகரிக்கப்பட்ட
மனச்சாட்சியினின்றும், பரிசுத்த ஆவியினால் புதுப்பிக்கப்பட்ட குண
சித்தங்களினின்றும் புறப்படுகிறதாயிருக்கவேண்டும்.

(3) அது சுவிசேஷத்திற் சொல்லிய ஏதுக்களினால் உண்டா
கிற கீழ்ப்படிதலாயிருக்கவேண்டும். அந்த ஏதுக்களாவன:—நம்மைப்
பாவத்தினின்று மீட்ட தேவ அன்பு, கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்குப் பரம
பிதாவாயிருக்கிற தேவனுடைய சட்டங்கள், கிறிஸ்து காண்பித்த முன்
மாதிரி, தேவனுடைய இலவசமான ஈவாக நித்திய ஜீவனடைவோ
மென்கிற நம்பிக்கையாகிய இவை முதலானவை.

(4) அது சுவிசேஷத்திற் காட்டிய மாதிரியான கீழ்ப்படிதலா
யிருக்கவேண்டும். அதாவது, நாம் கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறவர்களு
மாய், அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுமாய், மிகுந்த மனத்தாழ்மை
யுள்ளவர்களுமாயிருந்து கீழ்ப்படியவேண்டும். ...பி. 11: 6; லூக்.
17: 10.

(5) அது சுவிசேஷத்திற் சொல்லிய ... நோக்கமுள்ள கீழ்ப்
படிதலாயிருக்கவேண்டும். உதாரணமாக, ... டுமென்றும், பூமியிலே அவருக்கு நம்மாற் ... தேவனைப்போலாகவேண்
யும் உண்டாகவேண்டுமென்றும், ஒளியிலுள்ள ... த்தியுந் துதியும் மகிமை
சுதந்தரத்திற் பங்கடைவதற்கு நாம் தகுதியுள்ள ... பரிசுத்தவான்களுடைய
றும், பிறர் பக்தியையும் பாக்கியத்தையும் விர்த்தி ... வர்களாகவேண்டுமென்
றும் இவ்வகையான நல்ல நோக்கமுள்ளவர்களா... நாம் கீழ்ப்படிய
வேண்டியது. மத். 5: 16; 1 கொ. 10: 31-3...

2. ...மென்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கவு... நீதிக்குப் பிழைக்க
... விசுவாசியைப் பலப்படுத்துகிறது என்ன?

...மென்மேலும் பாவத்துக்கு மரிக்கவும் நீதிக்குப் பிழைக்கவும்
விசுவாசியைப் பலப்படுத்துகிறது தேவனுடைய ... கைமாறில்லாத கிரு
...நாள் நாளுக்குநாள் பரிசுத்த ஆவியானவர் ... தைப் பலப்படவும்
வர்த்...வும்பண்ணி, கடைசியாய் ... அது அவனுக்
குள்ளே நித்தியகாலமாய் ஊறுகிற நீரூற்றாகச் செய்கிறார். ஏசா.
40: 31; யோ. 1: 16; 4: 14.

3. தேவ ஆவியானவர் என்னென்ன எத்தனங்களைக் கொ
ண்டு இருதயத்திலும் நடத்தையிலும் பரிசுத்தத்தை விர்த்தியாக்கு
கிறார்?

(1) கிருபையெத்தனங்கள். அவையாவன:—வேதம் வாசித்
தல் கேட்குதல், தியானம், பிரார்த்தனை, சாக்கிரமெந்துக்களாகிய
இவைகளே.

(2) மெய்த்தேவபக்தரின் முன்மாதிரி. அவர்கள் எந்த அளவில்
கர்த்தரைச் சரியாய்ப் பின்பற்றினார்களோ, அந்த அளவிலே அவர்களைப்
பின்தொடரும்படி ஆவியானவர் விசுவாசிகளைத் தூண்டிவிடுகிறார்.
1 கொ. 11: 1; பிலி. 3: 17.

(3) கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் உத்தமோத்தம திருஷ்
டாந்தம். 1 பே. ...21; பிலி. 2: 5 மு.

(4) தேவ...பிரலண கிரியைகள். இவைகளைக் கருத்தாய்க் கவ
னிப்பாருக்குத் தேவனுக்கு வெறுப்பாயிருக்கிற பாவத்தின் மோசம்
தீமை அவலட்சணங்களும், தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கிற பரிசுத்தத்
தின் நன்மை அல... தெரியாமற்போவது கூடாதகாரியம்.
ரோ. 2: 4. தேவ... ஆவியானவர் நமது இருதயத்திலும் நடத்தையிலும்
பரிசுத்தத்தை விர்த்தியாக்குகிற எத்தனங்கள் இவைகளே. ஆயினும்,
இவ்வெத்தனங்கள் ப... தத்துக்கனுகூலமாகும்படி, நாம் பரிசுத்த
ஆவியின் ஆசீர்வாதத்... இடைவிடாமல் தேடுவது இன்றியமையா
ததே.

4. கடைசியா... பரிசுத்தமாக்குதலைக்குறித்து நாம் கவனிக்க
வேண்டிய காரியங்க...ளென்ன?

கடைசியாக இ... விஷயத்தைக்குறித்து நாம் கவனிக்கவேண்டிய
காரியங்கள் இரண்டு... என்னவெனில்:—

(1) பாவத்து...கு மரிக்கிறதும் நீதிக்குப் பிழைக்கிறதுமாகிய
இரண்டுங் கிறிஸ்துவுடைய மரண உயிர்த்தெழுதல்களின் புண்ணி
யத்தினின்றுண்டாகிற ... அந்த மரண உயிர்த்தெழுதல்
களினாலேயே அவருடைய சரீர அவயவங்களாகிய விசுவாசிகள் அவ
ரது சாயலுக்கொப்பாக்கப்படுகிறார்கள். ரோ. 6: 4-6; பி... 3: 10.

(2) பரி... இன்றியமையாததாயினும், அதனால்
...த்தியஜீவன் நமக்கு ...தாகுமென்றாவது, தேவனுக்குமுன்பாக நீதி
மான்களாவோமென்றாவது, கிறிஸ்துவுக்குட்பட்டுத் தேவனுக்குப்
பிரியராவோமென்றாவது, மோட்ச பேரின்பத்தையடைவோமென்றாவது
...நினைக்கலாகாது. அப்படியிருக்குமேயா
வது நாம் எவ்விதத்திலும் ...
னால், கிறிஸ்து பாடுபட்டு முடித்த வேலையுமேயாகும். ...
1: 16; 1 தெச. 4: 3; தீத். 2: 14; வெளி. 21: ...

அனுமான போதனைகள்.

V. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. பகற்காலமிருக்குமட்டுக்கும் விசுவாசிகள் தளராமலே உழைக்கவேண்டியது. யோ. 9: 4. 2. இருதயத்தில் மீந்திருக்கிற கேட்டை மேற்கொள்ளுகிறதற்குத் தேவஆவியின் கிருபை எவ்வேளையிலும் நமக்கவசியமானதே. 3. பரிசுத்தத்தைப் பருளும் ஆவியென்னும் வரத்துக்காகப் பிரார்த்திப்பது தவிர்க்கக்கூடாத கடமை. 4. தன்னைத்தான் பரிசுத்தமாக்குகிறதற்கு எந்த மனிதனாலும் முடியாது. 5. மேலும்மேலும் பாவத்துக்கு மரிப்பது ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் கடமை. அது முற்றிலும் நாசப்பட்டழியும்பரியந்தம் அவன் போராட்டத்தை விட்டொழியப்படாது. 6. தேவசாயலைத் தரித்துக்கொண்டாலொழிய, அவருக்குள் சுகானுபவமடைவதசாத்தியம் ... ஞானசிவனுனது மறைவாயிருந்தும் அது முயற்சியுள்ளதே. 8. பரிசுத்தமடைந்த ஆத்துமா கர்த்தருக்கூழியஞ்செய்வதிற் சோம்பலாயிராது. 9. பரிசுத்தம் இலட்சணமும், பாவம் அவலட்சணமுமானதே. 10. பரிசுத்தமாக்குகிறவர் பரிசுத்த ஆவியானவர். 11. பரிசுத்தமடைந்தவர்கள் பாக்கியவான்கள், அசுத்தரோ அளவில்லாத நிர்ப்பாக்கியரே.

---

5. மற்றுமுள்ள மீட்பின் நற்பலன்கள்.

முப்பத்தாறும் வினா.

இம்மையிலே [மறுஜென்மம்] நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்தமாகிய வரப்பிரசாதங்களைச் சேர்ந்ததும், அவற்றினின்றுண்டாகிறதுமான நன்மைகள் என்ன?

தேவ அன்பைக்குறித்த நிச்சயம், மனச்சமாதானம், பரிசுத்த ஆவிக்குள் சந்தோஷம், கிருபையில் வளருதல், முடிவுபரியந்தம் அதிலே நிலைநிற்றலாகிய இவைகளே இம்மையில் [மறுஜென்மம்] நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்தமாகிய வரப்பிரசாதங்களைச் சேர்ந்ததும் அவற்றினின்றுண்டாகிறதுமான நன்மைகளாம்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவிற் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்களே. அவையாவன:—

1. விசுவாசியானவன் தேவஅன்பைக்குறித்த நிச்சயமுள்ளவனாயிருக்கிறான். ரோ. 5: 5; "நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவஅன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது." ஏசா. 32: 17; 12: 1 ம.

2. விசுவாசியானவன் மனச்சமாதானமுள்ளவனாயிருக்கிறான். ரோ. 5: 1; "நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துமூலமாய்த் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்."

3. விசுவாசியானவன் பரிசுத்த ஆவிக்குள் சந்தோஷமுள்ளவனாயிருக்கிறான். 1 பேது. 1: 8; "இப்பொழுது அவரைத் தரிசியாமலிருந்தும் அவரிடத்தில் விசுவாசம்வைத்து, சொல்லிமுடியாததும் மகிமையால் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற சந்தோஷமுள்ளவர்களாய்க் களிகூருகிறீர்கள்." ரோ. 14: 17.

4. விசுவாசியானவன் கிருபையில் வளருகிறான். நீதி. 4: 18; "நீதிமான்களுடைய பாதையோ நடுப்பகல்வரைக்கும் அதிகமதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியப்பிரகாசம்போலிருக்கும்." ஓசி. 14: 5, 6.

5. விசுவாசியானவன் கிருபையில் நிலைத்திருக்கப் பலப்படுகிறான். எரே. 32: 40; "அவர்கள் என்னைவிட்டு அகன்றுபோகாதபடிக்கு, எனக்குப் பயப்படும் பயத்தை அவர்கள் இருதயத்திலே வைப்பேன்." 1 பேது. 1: 5.

விரித்துரை.

II. [மறுஜென்மம்] நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்தமாகிய வரப்பிரசாதங்களுக்கும், மேற்சொல்லியபடி அவைகளைச் சேர்ந்ததும், அவைகளினின்றுண்டாகிறதுமான நன்மைகளுக்கும் பிரியாச்சம்பந்தமுள்ளது என்பதை ரூபகாரப்படுத்து.

அப்படிப்பட்ட பிரியாச்சம்பந்தமுண்டென்பதற்கு வேதமே சாட்சி. தேவன் எவர்களை நீதிமான்களாக்குகிறாரோ அவர்களைச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறாரென்றும், எவர்களை நீதிமான்களாக்கிச் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறாரோ அவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கி மகிமைப்படுத்துகிறாரென்றும் அதிலே தெளிவாய்ப் போதித்திருக்கிறது. ரோ. 8: 30 ம.

மேலும், தேவதீர்மானங்களிலும் தேவவாக்குத்தத்தங்களிலும்
சுவிசேஷ உபதேசங்களிலும் அவைகள் ஒன்றோடொன்று பிரியாச்சம்
பந்தமானவைகள், லூக். 1: 69 ழ; எபி. 8: 10 ழ; விசுவாசிகளின்
அனுபவத்திலும் அவைகள் பிரியாச்சம்பந்தமானவைகள், 1 கொ.
6: 11; கிறிஸ்துவின் தொழில்களிலும் அவைகள் பிரியாச்சம்பந்த
மானவைகள், 1 கொ. 1: 30, 31; கிறிஸ்துவின் மரண நோக்கத்தி
லும் அவைகள் பிரியாச்சம்பந்தமானவைகள், தீத். 2: 14; சுவிசே
ஷத்தைக் கூறியறிவித்தலிலும் அவைகள் பிரியாச்சம்பந்தமானவை
கள், 1 தெச. 4: 7.

1. இம்மையிலே தேவ அன்பைக் குறித்து விசுவாசிக்குண்
டாகிற நிச்சயம் எப்படிப்பட்டது?

இம்மையிலே தேவ அன்பைக்குறித்து விசுவாசிக்குண்டாகிற
நிச்சயமானது விசுவாசத்தாலுண்டாகும் நிச்சயம் என்றும், அனு
பவத்தாலுண்டாகும் நிச்சயம் என்றும் இருவகைப்படும். இவை
ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமானது. எப்படியென்றால், விசுவாச
நிச்சயத்துக்காதாரம் பொய்யுரையாத தேவனுடைய சத்திய
வசனம்; அனுபவநிச்சயத்துக்காதாரமோ தேவ அன்பையருளப்
பெற்றிருக்கிறவனுடைய சொந்த அனுபவமே. முந்தினதினாலே தே
வன் சுவிசேஷத்திலே கிறிஸ்துவையும் ரட்சண்ணியத்தையுங்
குறித்து வெளிப்படுத்தினதெல்லாம் நிசமென்று நிச்சயித்துக்கொள்
ளுகிறோம்; பிந்தினதினாலே தேவன் நமது இருதயத்திற் கிருபை
யுள்ளதும் ரட்சிக்கிறதுமான கிரியையாரம்பித்திருக்கிறாரென்று திட
நம்பிக்கையடைகிறோம். அதினாலே பாவியானவன்: கர்த்தராகிய
இயேசுகிறிஸ்துவை உண்மையாய் விசுவாசிக்கிற எவ்வொருவனையுந்
தேவன் நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொள்வாரென்று உறுதியாய் நிர்ணயித்துக்
கொள்ளுகிறான். இதினாலே விசுவாசியானவன்: நான் தேவபிள்ளை
யாயிருக்கிறேனென்று துணிந்துகொள்ளுகிறான். விசுவாசநிச்சயம்,
அதாவது, தேவன் தமது குமாரனை ரட்சகராக அருளியிருக்கிறாரென்
கிறதும், கிறிஸ்து பாவிகளைக் கரையேற்றச் சத்தியுஞ் சித்தமுமுள்
ளவராயிருக்கிறாரென்கிறதுமான நிச்சயம் என்பதே. ரட்சிக்கப்படு
வதற்கு இந்த நிச்சயம் இன்றியமையாதது. இதில்லாதிருந்தால் நாம்
ஈடேறுவதும் மேற்சொல்லிய சிறந்த சிலாக்கியங்களைப் பெறுவதும்
முற்றிலும் அசாத்தியமே. அனுபவநிச்சயமோ அப்படியல்ல; இ
அது பலவிதத்தில் தேவமகிமைக்கும் விசுவாசியின் நன்மைக்கும் உப
யோகமுள்ளதாயினும், ரட்சிப்புக்கவசியமானதென்று சொல்லப்ப
டாது. தேவனுடைய பிள்ளைகளில் அநேகர் இந்த அனுபவநிச்ச

யத்தை முழுதாயாகிலும் அடையாமற்போனார்கள். அப்படியிருந்தும்,
அதை இம்மையிலேயடைய நம்மாற் கூடியதானபடியால், அதை
முயற்சியாய் நாடுவதெல்லாருக்குங் கடமையே. இங்கே வினாவிலே
காட்டிய நிச்சயமானது “மறுஜென்மம் நீதி புத்திரசுவிகாரம் பரிசுத்த
மாகிய” வரங்களைச் சேர்ந்ததும், அவற்றினின்று புறப்படுகிறதுமான
தாய்க் குறித்திருப்பதினாலே, இது அனுபவநிச்சயமேயல்லாமல், விசு
வாசநிச்சயமல்லவென்று விளங்குகிறது.

2. அனுபவநிச்சயத்தை இம்மையிலேயடைய நம்மாலே கூடு
மென்பதற்கத்தாட்சியென்ன?

அனுபவநிச்சயத்தை இம்மையிலேயடைய நம்மாற் கூடு
மென்பதற்கு வேதத்திற் சொல்லிய அநேக தேவபக்தரின் சரித்திரமே
அத்தாட்சி. உதாரணமாக, யோபு, யாக்கோபு, மோசே, தாவீது,
ஆசாப், ஏசாயா, எரேமியா, தானியேல், ஆபகூக், சிமியோன், மரி
யாள், தோமா, பவுல், பேதுருவாகிய இவர்களும் மற்றநேகரும் இம்
மையில்தானே இந்த நிச்சயத்தையடைந்தார்கள். யோபு 19: 25;
ஆதி. 48: 3; 49: 18; யாத். 15: 2; சங். 18: 1-6; 73: 23-26;
ஏசா. 61: 10; எரே. 31: 3; தானி. 9: 19; ஆப. 3: 17-19; லூக்.
2: 25-31; 1: 47; யோ. 20: 28; 2 தீமோ. 1: 12; 2 பே.
3: 13.

3. தேவபுத்திரராயிருக்கிறோமென்கிற அனுபவநிச்சயத்தை
யடைவதற்குத் தேவையானதென்ன?

(1) பாவிகளாகிய நமக்குச் சுவிசேஷத்திலே சொல்லப்பட்ட
யாவையுந் திடநம்பிக்கையோடே யேற்றுக்கொள்ளுதல், 1 தீமோ.
1: 15; (2) இருதயத்திலும் நடத்தையிலும் பூரண பரிசுத்தராயிருக்
கச் சாக்கிரதையாய் முயற்சித்தல்; இது தேவனுக்கு மிகவும் பிரிய
மானதே, லூக். 1: 6; (3) நமது இருதயத்திலே பரிசுத்த ஆவியான
வர் செய்துவருகிற கிரியையைக் கவனிப்பதோடே அவ
ரைத் துக்கப்படுத்தாதபடிக்கெச்சரிக்கையுமாயிருத்தல், எபே. 4:
30; 1 தெச. 5: 19; (4) சுருதியான தற்சோதனை, 1 கொ.
11: 28; 2 கொ. 13: 5; (5) தேவனுடைய பிள்ளைகளாயிருக்கிறோ
மென்று நமது ஆவியுடனேகூடப் பரிசுத்த ஆவியானவர் கொடுக்கிற
திவ்விய சாட்சியை வருந்திப் பிரார்த்தித்தல், ரோ. 8: 16; ஏசா.
32: 17, ஆகிய இவைமுதலானவைகளே தேவபுத்திரராயிருக்கிறோ
மென்கிற நிச்சயமடைவதற்குத் தேவையானவைகள்.

4. உண்மையான அனுபவநிச்சயத்துக்கும் வீணான துணிகர
நிச்சயத்துக்கும் வித்தியாசமென்ன?

(1) உண்மையான நிச்சயமானது விசுவாசியைத் தாழ்த்தி
அவன் தன்னை வெறுக்கச்செய்யும், கலா. 2: 20; 2 கொ. 7: 11;
துணிகரநிச்சயமோ இருதயத்தை மேட்டிமையினாலும் இறுமாப்பி
லும் பொங்கப்பண்ணும், 2 பே. 2: 10-12; 2 இரா. 10: 15, 16
கொலோ. 2: 19. (2) உண்மையான நிச்சயமானது தேவனை நேசிக்கு
ணத்தை இருதயத்தில் வளர்த்து, எல்லாக் கடமைகளையும் நிறை
வேற்றத்தக்க தைரியமுங் கொடுக்கும், சங். 119: 32; துணிகரநிச்
சயமோ சமாதானமில்லாதவிடத்துச் சமாதானஞ் சமாதானமென்று
சொல்லி, மோசத்துக்கேதுவான வீண் நம்பிக்கையைப் பிறப்பிக்கும்,
எரே. 6: 14; எசே. 13: 10; 1 தெச. 5: 3. (3) உண்மையான நிச்
சயமானது தற்சோதனைக்குந் தேவனுடைய சோதனைக்கும் அஞ்சாமல் திடநம்
பிக்கையாய் நிற்கும், சங். 26: 1-7; துணிகரநிச்சயமோ தன்
பொல்லாத கிரியைகள் வெளியாகிக் கண்டிக்கப்படுமென்று ஒளிக்குட்
பயந்தோடும், யோ. 3: 20. (4) உண்மையான நிச்சயமானது பரிசுத்
தமாக்குதலுக்கு ஏது, 2 கொ. 7: 1; துணிகரநிச்சயமோ அதற்குத்
தடை. (5) உண்மையான நிச்சயமானது இருதயத்தைப் பலப்பித்துச்
சீவப்பாதையிற் தைரியமும் மகிழ்ச்சியுமாய் ஓடச்செய்யும்; துணிகர
நிச்சயமோ இருதயத்தை மெலிவித்துக் கேட்டுக்குப்போகிற வழியிலே
செலுத்தும். உண்மையான அனுபவநிச்சயத்துக்கும் வீணான துணி
கரநிச்சயத்துக்கும் வித்தியாசம் இதுவே.

III. விசுவாசி இம்மையிலடைகிற மனச்சமாதானமாவது
என்ன?

மனச்சாட்சி பாவமறச் சுத்திகரிக்கப்படுவதினாலேயும், தேவ
னோடேயொப்புரவாகி அவருடைய தயவுக்குள் சேருவதினாலேயும்,
நாளுக்குநாள் அவருடைய சாயலுக்கொப்பாவதினாலேயும் உண்டாகிற
அருமையும் இன்பமுமான அமைதியே விசுவாசி இம்மையிலடை
கிற மனச்சமாதானமாம். இது தேவஅன்பைக்குறித்த அனுபவநிச்
சயத்துக்கு நெருக்கமான சம்பந்தமுள்ளதே.

1. இம்மனச்சமாதானம் எத்தன்மையுடையது?

இம்மனச்சமாதானம் மிகுந்த பிரயோசனமும் சொல்லிமுடி
யாத அருமையுமானது. இதையுடையவன் தேவனுடைய கிருபா
சனத்தண்டையிற் தைரியத்தோடும் பூரண நிச்சயத்தோடுஞ் சேரக்

கூடியவன், எபி. 4: 16; 10: 19-22. இதையுடையவன் தன் வழிப்
பிரயாணத்திற் பரிசுத்த தேவபக்தர் யாவரையுந் தனக்கன்பான தோழ
ரென்றறிந்து மகிழக்கூடியவன். சங். 119: 63. இதையுடையவன்
என்ன நேரிட்டாலுஞ் சமஸ்தமும் நன்மையாய் முடியுமென்று நிச்ச
யித்துக்கொண்டு, எல்லா விஷயத்திலுந் தேவசித்தத்துக்கு முற்றும்
அடங்கிக் களிகூரக்கூடியவன். மணலின்மேல் நம்பிக்கை கட்டியிருக்
கிறவர்களுக்கும் மாம்சசம்பந்தமான பொய்ச்சமாதானத்தில் அமிழ்ந்
திருக்கிறவர்களுக்குமுள்ள ஸ்திதியிலும் இந்த ஸ்திதி சொல்லுக்கடங்
காத உத்தமமானதே.

2. அருமையான இந்தச் சமாதானம் உண்டாகிறது எப்படி?

அருமையான இந்தச் சமாதானம் மனச்சாட்சியின்மேல் இயே
சுவின் இரத்தந் தெளிக்கப்படுகிறதினாலேயும், பரிசுத்த ஆவியானவர்
முழுச்சுபாவத்தையும் புதிதாக்குகிறதினாலேயும் உண்டாகிறது. இது
தேவனோடேயொப்புரவாதலென்னும் ஊற்றிலிருந்து பாய்கிற நீரோதா
ன்மே. ரோ. 15: 13; 5: 1.

3. இந்த மனச்சமாதானம் காத்தாதரிக்கப்படுகிறது எப்படி?

(1) மனச்சாட்சியின்மேல் இயேசுவின் இரத்தம் இடைவிடா
மல் தெளிக்கப்படுவதினாலேயும், எபி. 10: 22; (2) நமதெல்லா
அவசரத்துக்குமேற்றதான கிறிஸ்துவின் மகத்துவ உத்தமத்தையும்
அவருடைய மாட்சிமையான தொழில்களையுந் தியானிப்பதினாலே
யும்; (3) கிறிஸ்துவுக்குள் நம்முடன் ஒப்புரவாகி, நமக்குத் தேவனும்
பிதாவுமாயிருக்கிறவருடைய ஜோதியான இலட்சணங்களையும் "சகல
மும் திட்டம்பண்ணப்பட்ட அவருடைய நிச்சயமான நித்திய உடன்
படிக்கையையும்" குறித்துச் சிந்திப்பதினாலேயும், யோ. 14: 21; சங்.
104: 34; (4) தேவனோடேயோயாத சகவாசம்பண்ணுவதினாலேயும்,
சங். 63; (5) சமஸ்த பாவத்துக்கும் எச்சரிக்கையாயிருந்து பூரண
பரிசுத்தமடைய முயற்சிப்பதினாலேயும், அப். 24: 16; சங். 119:
165; 1 யோ. 3: 3; (6) அடிக்கடி பாவத்தை நினைத்து மனஸ்தா
பப்படுவதினாலேயும், சங். 51; (7) கர்த்தரை நம்முடைய பிரமபிதா
வென்றும், நமது காரியத்தையெல்லாம் அன்பாய் நடத்துகிறவரென்
றும், எற்றகாலத்தில் ரட்சிப்பை நிறைவேற்றி நம்மைத் தம்மிடத்திற்
சேர்க்கப்போகிறவரென்றும் உறுதியாய் நம்பி, எக்காலத்திலும் எவ்வி
ஷயத்திலும் நம்மை அவருடைய சித்தத்துக்கொப்புக்கொடுப்பதினா
லேயுமே இந்த மனச்சமாதானங் காத்தாதரிக்கப்படுகிறது.

IV. **விசுவாசி இம்மையிலே பரிசுத்த ஆவிக்குள் அடையுஞ் சந்தோஷமானது என்ன?**

ஞானவரங்களைப் பெற்றனுபவிப்பதினாலேயும், பரிசுத்த ஆவியினால் தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்படுவதினாலேயும், சுவிசேஷத்திற் காட்டியபடி கிறிஸ்துவை நமது அன்புள்ள இரட்சகரென்று கண்டு விசுவாசிப்பதினாலேயும், நித்தியத்துக்கும் அவருடைய தயவையனுபவிப்போமென்று நம்புவதினாலேயுமுண்டாகிற அனந்தக்களிப்பே விசுவாசி இம்மையிலே பரிசுத்த ஆவிக்குள் அடையுஞ் சந்தோஷமாம். 1 பே. 1: 8. தேவ ஆவிக்கு ஆலயமாயிருக்கிறவர்கள்மாத்திரம் இச்சந்தோஷத்தையடையக்கூடும். அவர்கள் இருதயத்திலே அவர் வாசமாயிருப்பதே அதற்குக் காரணம்.

1. **இந்தத் திவ்விய சந்தோஷத்தின் உண்மைக்காதாரம் என்ன?**

கிறிஸ்துவுக்குள் விசுவாசிக்குப் பிதாவாயிருக்கிற தேவனுடைய இலட்சணங்கள், திரித்துவத்திலுள்ள மூவரும் அவனுக்காகவும் அவனுக்குள்ளும் செய்திருக்கிற அதிசயமான கிரியை, இம்மையில் அவன் பெற்றனுபவிக்கிற வரப்பிரசாதங்கள், மறுமையில் தேவவாக்கின்படி அவனுக்குக் கிடைக்கப்போகிற பேரின்பமாகிய இவைகளே இந்தத் திவ்விய சந்தோஷத்தின் உண்மைக்காதாரம்.

2. **விசுவாசியின் ஆத்துமத்திலே இச்சந்தோஷத்தையுண்டாக்கும்படி ஆவியானவர் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற எத்தனங்கள் என்ன?**

விசுவாசியின் ஆத்துமத்திலே இச்சந்தோஷத்தையுண்டாக்கும்படி ஆவியானவர் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற முக்கியமான எத்தனங்கள் மூன்று. அவையாவன:—(1) தேவனுடைய வசனத்தை வாசித்தல் கேட்டல். (2) கிறிஸ்து ஏற்படுத்தின பரிசுத்த சாக்கிரமெந்துக்களை விசுவாசத்தோடேயனுபவித்தல். விசுவாசியின் ஆறுதலுக்கென்று தேவனருளிய ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் இவற்றால் இரத்தமுத்திரைபெற்று உறுதியாக்கப்படுகிறது. அப். 2: 46; 8: 39. (3) விசுவாசித்தல். இதுவே பிரதான எத்தனம். இதினாலேதான் நாம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களையுரித்தாக்கிக்கொண்டு, அவர் அன்பான குமாரனோடே ஐக்கியமாகி, சர்வத்துக்குஞ் சக்தியுள்ள இரட்சகர் அவருக்குள் ஆனந்தக்களிப்புடையவர்களாகிறோம். ரோ. 15: 13; 1 பே. 1: 8.

3. **இந்தத் திவ்விய சந்தோஷம் எத்தன்மையுள்ளது?**

இந்தத் திவ்விய சந்தோஷமானது எக்காரணத்தாலுமுண்டாகிற மற்றெல்லாச் சந்தோஷத்துக்கும் வித்தியாசமானது. அதின் தன்மை பின்வருங் குறிப்புகளினாலே தெரியப்படும்.

(1) பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷம் விசுவாசியின் இருதயத்தில் உற்பத்தியாவதற்கு வேதவாக்கியத்தின் கருத்தைத் தேவ ஆவியின் சிந்தைக்குத்தக்கபடி செம்மையாய்க் கிரகித்துக்கொள்ள [illegible]. தேவவாக்கினாலல்லாமல் ஆவிக்குரிய மெய்யான சந்தோஷம் உண்டாவதசாத்தியமேயாம்.

(2) பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷம் என்றும் [illegible]. கபடியின் களிப்போ க்ஷணமாத்திரம் இருந்தொழிகிற மாயமானது. [illegible] 13 - அதிகாரத்தில் விதைக்கிறவனைப்பற்றிய உவமையைக் காண்க.

(3) பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷமானது இருதயம் தன் கேட்டையுணர்ந்து, அதினாலே நொறுங்குண்டதும் நறுங்குண்டதுமானபின்பே உண்டாகிறது. கபடியின் களிப்போ [illegible] சிறிதேனும் இல்லாதவிடத்துந் தோன்றுவதுண்டு. அப். 2: 37 ம.; யோ. 16: 20; ஏசா. 61: 2, 3; 35: 10.

(4) பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷமானது அதையுடையவன் தன்னை மகா நீசனென்றும், தேவனைச் சர்வ பரிபூரண மகிமையுள்ளவரென்றும் எண்ணச்செய்யும். கள்ளச்சந்தோஷமோ அதையுள்ளவன் தன்னைப்பற்றி அகங்காரத்தினால் தேவமகிமையைக் காணக்கூடாதபடி இறுமாப்படைந்து பெருமையடையச்செய்யும். ஆதி. 28: 16, 17; யாத். 3: 1 ம.; லூக். 2: 8 ம.; யோபு 42: 5, 6.

(5) பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷமானது விசுவாசியைக் கர்த்தருடைய வேலையில் அதிக ஜாக்கிரதையாயுழைக்கத் தூண்டிவிடும். கள்ளச்சந்தோஷமோ செய்தது போதுமென்று சொல்லி, கபடியைச் சோம்பற்காரனாக்கும். பிலி. 3: 12 ம.

(6) பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷம் இருதயத்தை உற்சாகப்படுத்திக் களிக்கச்செய்கிறதுமல்லாமல், அதையுடையவர்களை லௌகீக சமாதானத்துக்கு முற்றிலும் வேறான பரிசுத்த சமாதானத்துக்குள் வைத்துக் காக்கும். யோ. 14: 27.

4. **பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷம் எப்போதும் ஒரே அளவானதா?**

பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷம் **எப்போதைக்கும் ஒரே அளவானதல்ல.** அது ஒருவனில் வேளைக்குவேளை பெருகுகிறதும் சிறுகுகிறதுமாயிருப்பதுமன்றி, சிலரில் அதிகமுஞ் சிலரிற் குறைவுமாயிருக்கிற தன்மையுமுள்ளது. அது சாதாரணமாய் உயருஞ் சமயங்களாவன:—பாவவுணர்ச்சியால் நொறுங்குண்ட ஆத்துமா ரட்சகரைக் கண்டு துயரந்தீருஞ் சமயம்; (2) கடுஞ்சோதனையிற் கைவிடப்பட்டுத் தடுமாறினவன் அதினின்று விடுதலைபெறுஞ் சமயம், ஏசா. 54: 6-10: 57: 16-20; சங். 16: 10, 11; (3) கிறிஸ்துவின் நாமத்துக்காகவும் சுவிசேஷத்துக்காகவும் உபத்திரவப்படுஞ் சமயம், அப். 5. 41; 16: 25; 1 பே. 4: 13 ழ; (4) திருச்சபையை அதிசயமாய் ரட்சிக்குங் கர்த்தர் வெளிப்படுஞ் சமயம், யாத். 15 அதி.; நியா 5 அ...; வெளி. 1... 10; 14: 1-3; 19: 1-4; (5) எதிர்பார்த்திராத நன்மையருளப்படுஞ் சமயம், 1 சாமு. 2 அதி.; லூக். 1: 46 ழ; (6) வ... ... வீட்டிற்குப் போய்விடுஞ் சமயம், சங். 23: 4; யோபு 19: 25, 26 ஆகிய இவைகளே.

V. ...மெய்யிலே விசுவாசியானவன் கிருபையில் வளருகிறான் என்கிறாயே; அதற்குத்தாட்சியென்ன?

(1) **வேதம்** அதற்குத்தாட்சி. உதாரணமாக, எபே. 4: 11-16-ம் வசனம் வரையிலும், விசுவாசிகள் ஆரம்பத்திலே குழந்தைகளாயிருக்கிறதாகவும், கிறிஸ்துவினுடைய நிறைவான வளர்ச்சியின் அளவுக்குத்தக்க பூரண புருஷராகும்வரைக்கும் அவர்கள் பரிசுத்தம் முதலாகிய நற்குண நற்செய்கைகளிற் பெருகி வளரவேண்டியதாகவுந் தெளிவாய்ப் போதித்திருக்கிறது. மேலும், சங். 84: 7; நீதி. 4: 18; யோ. 1: 16; 1 பே. 2: 2; 2 பே. 3: 18 முதலான வசனங்களையுங் காண்க.

(2) மெய்விசுவாசியின் குணநடைகளும் அதற்குத்தாட்சி. அவன் வரவரக் கிறிஸ்துவைப்போலாகிறான்; வரவரப் பரிசுத்தத்தில் விருத்தியடைகிறான்; வரவர உலகம் மாம்சம் பிசாசென்னுஞ் சத்துருக்களை வெல்லப் பெலப்படுகிறான்; வரவரப் பரலோகத்தில் தேவனோடுஞ் சகலபரிசுத்தவான்களோடுஞ் சகவாசம்பண்ணப் பக்குவப்படுகிறான்.

1. விசுவாசி கிருபையில் வளருகிறதற்குக் **காரணம்** என்ன?

விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துவுடனே ஐக்கியப்பட்டிருப்பதும், பரிசுத்த ஆவியினுடைய வரப்பிரசாதங்களைப் பெறுவதுமே அவன் கிரு

பையில் வளருகிறதற்குக் காரணம். அவர் புல்லறுப்புண்ட வெளியின் மேல் பெய்யும் மழையைப்போலவும், பூமியை நனைக்குந் தாரளைப்போலவும் விசுவாசியின்மேல் இறங்குகிறாரென்று சங். 72: 6-ல் சொல்லியிருக்கிறது. மேலும், யோ. 15-ம் அதிகாரத்திற் சொல்லிய திராட்சச் செடியின் உவமையையுங் காண்க.

2. விசுவாசி கிருபையில் வளருகிற விதம் என்ன?

(1) அவன் விசுவாசத்திலும் பக்தியிலும் அன்பிலும் பரம சிந்தையிலும் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறான்; இதை மேல்வளர்ச்சியென்று சொல்லலாம். (2) மனத்தாழ்மையிலுஞ் சாந்தகுணத்திலும் விருத்தியடைகிறான்; இதைக் கீழ்வளர்ச்சியென்று சொல்லலாம், ஏசா. 37: 31. (3) அவன் நாளுக்குநாள் கிறிஸ்துவை அதிகமதிகமாய் அணைந்து அவருடன் அன்னியோன்னிய ஐக்கியமுள்ளவனாகிறான்; இதை உள்வளர்ச்சியென்று சொல்லலாம், ரோ. 13: 14; எபே. 3: 17-19. (4) பரிசுத்த நடையிற் பழகிப் பக்குவப்படுகிறான்; இதைப் புறவளர்ச்சியென்று சொல்லலாம், 2 கொ. 7: 1; 1 யோ. 3: 3. விசுவாசி கிருபையில் வளருகிற விதம் இதுவே.

3. விசுவாசியின் வளர்ச்சிக்குங் கபடியின் வளர்ச்சிக்கும் வித்தியாசமுண்டா?

மிகுந்த வித்தியாசமுண்டு. மெய்விசுவாசியின் ஞானவளர்ச்சி கிரமமுஞ் சமனுமுள்ளதும் இடையறாததுமாயிருக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்யும் வேலையினாலே அவன் நாளுக்குநாள் சகல நற்குண நற்செய்கைகளிலுந் தேறிச் செழித்து, அறுப்புக்காலத்துக்கென்று படிப்படியாய்ப் பக்குவப்படுகிறான். பிலி. 3: 12-14. கபடியின் வளர்ச்சியோ அப்படியல்ல. அவன் ஒழுங்கீனமுந் தாறுமாறுமாய் வளருகிறான். சில விஷயங்களில் தேறினாலும் அநேகத்தில் தேறான். உதாரணமாக, பரிசுத்தத்திற் பெருகாமல் அறிவில்மாத்திரம் பெருகுவான். மேலும், அவன் கொஞ்சமட்டுக்கும் வளர்ந்து தளர்ந்துபோகிறான்; ...ற தேறினவுடனே தன்னைத் தேர்ச்சிகண்டவனென்று கர்வித்து, இனி முயற்சிபண்ணுவதை விட்டுவிடுகிறான். 2 தீமோ. 3: 5-7. விசுவாசியின் வளர்ச்சிக்குங் கபடியின் வளர்ச்சிக்குமுள்ள வேற்றுமை இவைகளினால் விளங்கும்.

VI. **பரிசுத்தவான்கள் முடிவுமட்டுங் கிருபையில் நிலைத்திருப்பார்கள் என்பதையெப்படி ரூபிக்கலாம்?**

1. தேவனுக்கின் வெளிப்படையான அந்தரட்சியினாலே அதை ரூபிக்கலாம். எசா. 54: 10; 55: 3; 59: 21; மத். 16: 18; 24: 24; யோ. 10: 27-30; ரோ. 5: 1-10; 8: 30, 35-39; 11: 29; பிலி. 1: 5; 1 பே. 1: 5; 1 யோ. 2: 19; 5: 18.

2. தேவ அன்பின் மாறாத தன்மையினாலே அதை ரூபிக்கலாம். எரே. 31: 3; மல்கி. 3: 6; ரோ. 8: 38, 39; 11: 29.

3. தெரிந்துகொள்ளுதல் என்னும் கொள்கையினாலே அதை ரூபிக்கலாம். எரே. 31: 3; மத். 24: 22-24; ரோ. 8: 30.

4. கிருபையுடன்படிக்கையினாலே அதை ரூபிக்கலாம். அந்த உடன்படிக்கைபண்ணும்போது பிதாவாகிய தேவன் தமது குமாரனுடைய கீழ்ப்படிதலுக்கும் பாடுபடுதலுக்கும் பலனாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களை அவருக்குத் தந்தருளினார். ஆகையால் முற்றமுடிய ரட்சிக்க அவர் பாத்தியப்பட்டவரே. சங். 19: 40; யோ. 17: 2-6.

5. கிறிஸ்துவுக்கும் விசுவாசிகளுக்குமுள்ள அன்னியோன்னிய ஐக்கியத்தினாலே அதை ரூபிக்கலாம். அவர்தாமே பிணையாளியும் உத்தரவாதியுமாயிருப்பதால், அவர்கள் வழுவிப்போவது கூடாதகாரியம் ரோ. 8: 1. மேலும், அவர்கள் உயிருக்கவர் உயிராயிருக்கிறார். அவர் பிழைக்கிறபடியினால் அவர்களும் பிழைப்பது நிச்சயம். யோ. 14: 19; ரோ. 8: 38, 39; கலா. 2: 20. இதன்றியும், வேதத்திலே கிறிஸ்து தலையாகவும் விசுவாசிகள் அவருடைய சரீர அவயவங்களாகவும் உவமித்திருக்கிறது. அவருடைய அவயவங்களாகிய விசுவாசிகள் ரட்சிக்கப்படாமற்போனால், தலையாகிய அவர் சரீரமற்றவராவாரே. 1 கொ. 12: 12, 13, 27.

6. கிறிஸ்து செய்த பிராயச்சித்தத்தினாலே அதை ரூபிக்கலாம். தமது சனங்கள் நியாயப்பிரமாணத்துக்குந் தேவநீதிக்குஞ் செலுத்தவேண்டிய கடன் முழுவதையும் அவர் அந்தப் பிராயச்சித்தத்தினாலே தீர்த்து, கிருபையுடன்படிக்கையின் ஆசீர்வாதங்களையெல்லாம் அவர்களுக்காகச் சம்பாதித்துக்கொண்டார். அவர்களில் ஒருவனாகிலுங் கெட்டுப்போனால், அவ்வுடன்படிக்கை நிறைவேறவும் மாட்டாது, அவர் தமது ஆத்துமவருத்தத்தின் பலனைக்கண்டு, திர்ப்தியாகவும் மாட்டார். எசா. 53: 6, 11; மத். 20: 28; 1 பே. 2: 24.

7. பரிசுத்த ஆவியானவர் இடைவிடாமற் செய்துவருகிற கிரியையினாலே அதை ரூபிக்கலாம். அவர் விசுவாசிகளுக்குள்ளே வாசம்பண்ணுகிறாரென்றும், அவர்களை மீட்புநாளுக்குரியவர்களாக

முத்திரிக்கிறாரென்றும், அவர்கள் மீட்புக்கவர் அச்சாரமாயிருக்கிறாரென்றும் எழுதியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க, அவர்களில் எவனையாகிலும் அவர் கெட்டுப்போக விடுவாரென்றெண்ணுகிறதற்கிடஞ் சிறிதேனுமில்லை. யோ. 14: 16, 17; 1 கொ. 6: 19; 2 கொ. 1: 21, 22; 5: 5; எபே. 1: 13, 14; 4: 30; பிலி. 1: 5, 6.

8. கிறிஸ்துவின் அனுகூலமான வேண்டுதலினாலே அதை ரூபிக்கலாம். யோ. 11: 42; 14: 16; 17: 11, 15, 20; லூக். 22: 32; ரோ. 8: 34; எபி. 7: 25.

9. வேதத்திற் காட்டிய சில விசேஷித்த திருஷ்டாந்தங்களினாலேயும் அதை ரூபிக்கலாம். கொடும்பாதகஞ்செய்தாவீது தேவனுடைய கண்டிப்புக்கிணங்கிச் சீர்ப்பட்டான், சங். 51. வெட்கமில்லாமல் கர்த்தரை மறுதலித்த பேதுருவுங் கர்த்தர் திரும்பிப்பார்த்த உடனே மனங்கசந்தழுதான், லூக். 22: 61, 62; யோ. 21. அப்படியே எக்காலங்களிலுந் தேவனுடைய உண்மையான பிள்ளைகளும் அடிக்கடி பாவஞ்செய்து, அவரைக் கோபமூட்டுகிறதுண்டு. அவரோ அவர்களைக் கைவிடுவதுமில்லை தள்ளிவிடுவதுமில்லை. நல்ல தகப்பனைப்போல அவர்களைச் சிட்சித்துக் குணப்படுத்தி, இப்படி முடிவுமட்டும் அவர்களைக் காத்திரட்சிக்கிறார். தேவபுத்திரர் அடிக்கடி கிருபைநிலைமையினின்று தவறிவிழுந்தாலும், அவர்கள் முற்றிலுங் கெட்டுப்போவதசாத்தியமேயாம். சங். 37: 23, 24; 89: 30-34; எசா. 54: 7, 8, 10; மீகா 7: 8.

VII. ஆனாலும், இவ்வுபதேசம் "தேவசனங்களைத் துணிகரமாய்ப் பாவஞ்செய்யத் தைரியப்படுத்துகிற உபதேசம்" என்று ஆட்சேபிப்பாருண்டே; அது நிசந்தானோ?

அது எவ்விதத்திலும் நிசமல்ல. அதினாலே பாவஞ்செய்யக் கபடிகள் தைரியங்கொள்வார்களேயல்லாமல், தேவபுத்திரர் ஒருகாலுங் கொள்ளார்கள். மெய்விசுவாசியெந்த அளவிலே தேவகிருபையை இருதயத்திலறிந்து, அதிசயமான அவ்வன்பையுணர்ந்துகொள்ளுகிறானோ, அந்த அளவிலேயே பரிசுத்த நடத்தையினால் தேவனையும் அவருடைய கிருபையையும் இடைவிடாமல் மகிமைப்படுத்தப் பக்திவைராக்கியமுள்ளவனாவானேயன்றி மற்றப்படியல்ல. பவுல் அப்போஸ்தலன் மேற்சொல்லிய ஆட்சேபத்தை நிர்மூலமாக்கியிருப்பதை ரோ. 6-ம் அதிகாரத்திற் காண்க.

அனுமான போதனைகள்.

VIII. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவ அன்பைக்குறித்த அனுபவ நிச்சயத்தையடையப் பிரயாசப்படுவதெல்லாருக்குங் கடமை. 2. அதையடையும் ஆவிக்குரிய சமஸ்தமான எத்தனங்களையும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதில் நாம் ஜாக்கிரதைப்படவேண்டும். 3. இந்த நிச்சயமானது நீதிமானாக்கப்படுதலினாலேயும் பரிசுத்தமாக்கப்படுதலினாலேயுமே உண்டாகிற நன்மை. ஆகையால், அது துன்மார்க்கருக்குக் கிடைப்பது கூடாத காரியம். 4. இந்த நிச்சயத்திலிருந்துண்டாகிற ஆறுதல் மிகவும் பெரியது. 5. இந்த நிச்சயத்தையடைந்திருப்பவர்கள் பரிசுத்த ஆவிக்கு மிகுதியாய்க் கடன்பட்டவர்கள்; அவரைத் துக்கப்படுத்தாதபடி அவர்கள் வெகு எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். 6. தேவசெயலான சுகதுக்கங்கள் யாவற்றையுஞ் சரியாயனுபவிக்க மனச்சமாதானம் நம்மைத் தகுதிப்படுத்தும். 7. மெய் மனச்சமாதானந் தேவவாக்கினால் மாத்திரமுண்டாகும். மற்றெந்த வகையினாலும் வருகிற சமாதானம் நாசமோசத்துக்கேதுவானதே. 8. அவிசுவாசி பரிசுத்த ஆவிக்குள் சந்தோஷமடைவது கூடாத காரியம். 9. பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளான சந்தோஷம் எந்தக் கொடிய துன்பத்திலும் நம்மைத் தாங்கியாதரிக்கும் வல்லமையுடையது. 10. அதைப் பெற்றனுபவிக்கும்படி நாம் எப்பொழுதும் முயற்சிக்கவேண்டும். 11. ஆபத்துக்காலத்திலும் மரணவேளையிலும் லௌகீக சந்தோஷம் யாவும் நம்மைவிட்டகன்றுபோகும். பரிசுத்த ஆவியாலுண்டாகுஞ் சந்தோஷமோ எத்தருணத்திலும் வற்றாத ஜீவ ஊற்றேயாம். 12. நமக்கு மேலான நன்மையுண்டாகும்படி இந்தச் சந்தோஷம் இன்றியமையாததே. 13. அதையுடையவர்கள் அதைக் காக்கவும், அதில்லாதவர்கள் அதைப்பெறவும் ஜாக்கிரதைப்படவேண்டும். 14. கிருபையில் வளருவதற்கேதுவான எத்தனங்களொவ்வொன்றையுங் கையாடுவதவசியமே. 15. நாசமடைவோமென்று பயப்பட விசுவாசிகளுக்கெந்த முகாந்தரமுமில்லை. 16. கர்த்தரைவிட்டுப் பின்வாங்கிப்போகிறவர்களுக்கு வரும் மோசம் பெரிது. 17. தேவபக்தியின் வேஷத்தைத் தரித்து அதன் பெலனை மறுதலிக்கிறவர்கள் வீணருங் கனியற்றவர்களுமே. 18. கிருபையில் வளருகிறதற்கு ஆவியானவரின் சகாயமின்றியமையாதது. 19. தேவனுடைய உடன்படிக்கை "சகலமும் திட்டம்பண்ணப்பட்ட நிச்சயமான நித்திய உடன்படிக்கையே," 2 சாமு. 23: 5, 20. விசுவாசி

களுக்கு நித்திய சுதந்தரங்கிடைப்பது நிச்சயமானகாரியம். 21. "தேவனுடைய கிருபைவரங்களும், அவர் அழைக்கிற அழைப்பும் மாறாதவைகள்." ரோ. 11: 29. 22. கபடிகளின் நிலைமை கனமோசமுள்ளது. 23. கிருபை அளவில்லாததென்று சொல்லிப் பாவத்திலே நிலைத்திருப்போர்களுக்கு முழுநாசமே கதி.

மரணவேளையிற் கிடைக்கும் மீட்பின் நற்பலன்கள்.

முப்பத்தேழாம் வினா.

விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவினிடத்தில் மரணவேளையில் அடையும் நன்மைகளென்ன?

விசுவாசிகள் மரிக்கும்போது அவர்கள் ஆத்துமா பூரண பரிசுத்தமடைந்து, க்ஷணமே மகிமையிற் சேருவதும், அவர்கள் சரீரம் இன்னமும் கிறிஸ்துவுடனைக்கியப்பட்டதாய் உயிர்த்தெழுதல்மட்டேக்கும் பிரேதக்குழியில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருப்பதுமே அவர்கள் கிறிஸ்துவினிடத்தில் மரணவேளையிலடையும் நன்மைகள்.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவிற் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. மரணவேளையில் விசுவாசிகளின் ஆத்துமா பூரணபரிசுத்தமடைகிறது. எபி. 12: 23; "பூரணராக்கப்பட்ட நீதிமான்களுடைய ஆவிகளினிடத்திற்கும் வந்து சேர்ந்தீர்கள்."

2. விசுவாசிகள் மரிக்குந் க்ஷணமே அவர்களுடைய ஆத்துமா மகிமையிற் சேருகிறது. லூக். 23: 43; "இயேசு அவனை நோக்கி: இன்றைக்கு நீ என்னுடனேகூடப் பரதீசிலிருப்பாய் என்று மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்." 2 கொ. 5: 8.

3. பிரேதக்குழியிற் படுத்திருக்கும்போதும் விசுவாசிகளின் சரீரம் கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறது. 1 தெச. 4: 14; "அப்ப

டியே இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களையும் தேவன் அவரோ டேகூடக் கொண்டுவருவார்."

4. மரித்த விசுவாசிகளின் சரீரம் பிரே[illegible]குழியில் "இளைப் பாறிக்கொண்டிருக்கிறது." ஏசா. 57: 2; "[illegible] நடந்தவர் கள் சமாதானத்துக்குள் பிரவேசித்து, தங்[illegible]களில் இளைப் பாறுகிறார்கள்."

5. கடைசிநாளிலே விசுவாசிகளின் சரீ[illegible]பிரேதக்குழியிலி ருந்தெழுப்பப்படும். 1 தெச. 4: 16; "[illegible] கிறிஸ்துவுக் குள் மரித்தவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்[illegible] யோபு 19: 26.

விரித்துரை.

II. மரணவேளையில் விசுவாசிகளின் ஆத்துமா பூரண பரிசுத்தமடைகிறது என்பதற்குத் தாற்பரியமென்ன?

மரணவேளையில் விசுவாசிகள் எல்லா அடிமைத்தனத்திலிருந் தும் விடுதலைபெற்று, பூரணராக்கப்பட்ட நீதிமான்களுடைய ஆவிக ளின் கூட்டத்திற் சேர்ந்து, தேவபுத்திரருக்குரிய மகிமையான சுயா தீனத்தையடைகிறார்[illegible] பாவத்தினின்றும், இம்மையில் தங்களைச் சூழநின்ற எல்லா[illegible]திருக்களினின்றும் விடுதலைபெறுகிறார்கள். இனிப் பாவச்செய்கைக்[illegible]ரிய நோவும், அக்கிரமக்காரருடைய காம விகார நடத்தையாலுண்[illegible]கும் மனவருத்தமும் அவர்களுக்கில்லை. கிறிஸ்துவினுடைய நி[illegible]றைவான வளர்ச்சியின் அளவுக்குத்தக்க பூரண புருஷராகி, [illegible]சுத்தத்தின் உச்சியிற் சேருகிறார்கள். தேவன் பூரண சற்குணராயிருக்கிறதுபோல அவர்களும் பூரண சற்குண[illegible] தேவன் பரிசுத்தராயிருக்கிறதுபோல அவர்களும் பரிசுத்தருமாகிறார் கள். தொகுத்துச்சொல்ல, அவர்கள் தேவசாயலாகி, அதரிசனமான தேவனுடைய தற்சுருபமாகிய கிறிஸ்துவுக்கு முற்றிலும் ஒப்பாக்கப் [illegible]ார்கள். மரணவேளையில் விசுவாசிகளின் ஆத்துமா பூரண பரி சுத்தமடை[illegible]கிறதென்பதற்குத் தாற்பரியம் இதுவே.

III. விசுவாசிகள் மரிக்குந் தக்ஷணமே அவர்களுடைய ஆத்துமா மகிமையிற் சேருகிறது என்பதற்கத்தாட்சியென்ன?

பற்பல வேதவாக்கியங்கள் அதற்கத்தாட்சி. உதாரணமாக, லூக். 23: 43-ல், "இன்றைக்கு நீ என்னுடனேகூடப் பரதீசிலிருப் பாய்" என்றும்; லூக். 16: 22-ல், "தரித்திரன் மரித்து, தேவதூத ரால் ஆபிரகாமுடைய மடியிலே கொண்டுபோய் விடப்பட்டான்"

என்றுமெழுதியிருக்கிறது. இவ்வசனங்களில் "பரதீஸ்" என்பதும், "ஆபிரகாமுடைய மடி" என்பதும் மோட்சலோகத்தை, அல்லது பகமானந்த நிலைமையைக் குறித்துநிற்கிறதென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. மோட்சலோகத்தை "ஆபிரகாமின் மடி" என்று சொல்வது யூத வேதசாஸ்திரி[illegible]வழக்கமே. மேலும், வெளி. 14: 13-ல் "கர்த்தருக்குள் [illegible] இதுமுதல் பாக்கியவான்கள்" என் று சொல்லிய[illegible]து. சிலர் உபதேசிக்கிறபடி மரித்த விசுவாசிக ளின் ஆத்துமா[illegible]யிர்த்தெழுதல்வரையிலும் உணர்ச்சியற்ற நித் திரை மயக்கமு[illegible]வைகளாயி[illegible]து நிசமேயானால், இவ்வசனத்திற் சொல்லிய பாக்கியம் அவைகளுக்கேது? கிடையாதே. பிலி. 1: 23; [illegible]கொ. 5: 4.

1. விசுவாசிகள் மரிக்கவே அவர்கள் ஆத்துமா சேருகிற ப[illegible]லைமை எத்தன்மையுடையது?

அது மனோவாக்குக்கெட்டாத தன்மையுடையதே. "தேவன் தம்மில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம்பண்ணினவைகளைக் கண் காணவுமில்லை, காது கேட்கவுமில்லை; அவைகள் மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை." 1 கொ. [illegible] அப்படியிருந்தும், மரணவேளையில் தேவசனங்கள் சேரும் மகிமையைத் [illegible] படுத்துகிற சில உவமைகள் வேதத்திலுண்டு. உதாரணமாக:—(1) பரி சுத்தவான்கள் அப்போதடையும் மாட்சிமைப் பிரதாபத்தைக் காட்டும் படி, அது "உன்னத மகிமையுள்ள ராச்சியமாகவும்," லூக். 12: 32; [illegible] 145: 11, 12; வெளி. 1: 6; (2) மனிதர் கட்டுஞ் சிறந்த மாளி கைகளைப் பார்க்கிலும் பரம வாசஸ்தலங்கள் சொல்லிமுடியாத மகத் துவமுள்ளதென்று குறிக்கும்படி, அது "தேவனால் கட்டப்பட்ட கைவேலையல்லாத நித்திய வீடாகவும்," 2 கொ. 5: 1; (3) தேவபுத் திரர் அவ்வேளையிலடையும் பாக்கியம் என்றுமுள்ளதென்று காண [illegible]பிக்கும்படி, அது "அழியாததும் வாடாததுமாகிய சுதந்தரமாகவும்," 1 பே. 1: 4; (4) காணப்படுகிற அநித்தியமானவைகள் காணப்ப டாத நித்தியமானவைகளுக்குச் சிறிதேனும் ஒப்பிடத்தக்கவைகள் அல்லவென்று வெளிப்படுத்தும்படி, அது பூமியின் தேசங்களைப் பார்க்கிலும் "மேன்மையான பரம தேசமாகவும்," எபி. 11: 16; 2 கொ. 4: 18, வேதத்திலே வருணித்துச் சொல்லப்படுகிறது.

IV. இந்த வினாவிலே மரித்துப்போன விசுவாசிகளின் சரீரத்தைக் குறித்துச் சொல்லியதென்ன?

மரித்துப்போன விசுவாசிகளின் சரீரத்தைக்குறித்து இந்த
வினாவிலே சொல்லிய காரியங்கள் மூன்று.

1. அது சவக்குழியிலே **இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கிறது.**
ஏசா. 57 : 2. விசுவாசியின் பிரேதவறை சவுக்கியமான படுக்கைக்
கொப்பாயிருக்கிறதென்பதும், உயிர்த்தெழுதலின் நாள் விடியும் மட்
டும் அவன் சரீரம் அதிலே க்ஷேமமாய் நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்
குமென்பதுமே இதன் தாற்பரியம். ஏசா. 26: 19.

2. பிரேதக்குழியிற் படுத்திருக்கும்போதும் அது **கிறிஸ்துவு
டன் ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறது.** கிறிஸ்துவுக்கும் விசுவாசிகளுக்கு
முள்ள ஐக்கியம் பிரிக்கப்படாத ஐக்கியமானதால் அது சாவினாலும்
அற்றுப்போகக் [illegible] காரியமே. ரோ. 8: 38, 39; 1 [illegible]
4: 14. இதற்குதாரணமாக, நமது அருள்நாதர் செத்தடக்கம்பண்
ணப்பட்ட லாசருவைத் தமது சிநேகிதனென்றுக் குறிப்பித்துச் சொன்
னதை யோ. 11 : 11-ல் காண்க. மேலும், ரோ. 8 : 11-ல் தேவபுத்
திரரில் வாசமாயிருக்கிற ஆவியானவர் சாவுக்கேதுவான அவர்கள்
சரீரங்களை உயிர்ப்பிப்பாரென்று எழுதியிருக்கிறது. கிறிஸ்துவின்
ஆவி அவர்களுக்குள் வாசம்பண்ணுகிறபடியால், பிரேதக்குழியிற் படு
த்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் அவர்கள் கிறிஸ்துவின் அவயவங்களா
யிருக்கிறார்களென்பதே இதன் போதனை.

3. **கடைசிநாளிலே அது பிரேதக்குழியிலிருந்தெழுப்பப்
படும்.** "உயிர்த்தெழுதலைமட்டுக்கும்" பிரேதவறையில் இளைப்பா
றிக்கொண்டிருக்க அது இனியதிலே இருக்கமாட்டாது. அந்நாளிற்
பிரேதவறையின் பூட்டுடைபட்டு, மரணத்தின் வாசல் திறக்கப்
படும். விசுவாசியின் சரீரம் உயிரோடெழுந்து பிரிந்துபோன அதன்
ஆத்துமத்துடன் சேரும். இப்படியாக, ஆத்துமாவுஞ் சரீரமும் மறுப
டியுஞ் சேர்க்கப்பட்ட அவன் தேவனுடைய அன்புக்குள் சதாகித்திய
காலத்துக்கும் இளைப்பாறிக்கொண்டிருப்பான்.

V. மரணவேளையில் துன்மார்க்கர் அடையுங் கதியெப்படிப்பட்
டது?

மரணவேளையில் துன்மார்க்கர் அடையுங் கதி மேற்சொல்லிய
விசுவாசிகளின் கதிக்கு முற்றிலும் வேற்றுமையானது. இவர்களுக்
குப் பிரேதக்குழி சிறைச்சாலையேயன்றி வேறல்ல. உயிர்த்தெழு
தல்வரைக்கும் அவர்கள் சரீரம் அதிலே அடைக்கப்பட்டிருக்கும்.
அவர்கள் ஆத்துமாவோ தக்ஷணமே நரகத்தில் விழுந்து, இங்குக்கு
வேதனைக்குமுட்பட்டு, அந்தகாரச்சங்கிலிகளினாற் கட்டப்பட்டு கெட்ட

தூதருடன் நியாயத்தீர்ப்புநாளுக்கென்று காவலில் வைக்கப்படும்.
2 பே. 2 : 4, 9; லூக். 16 : 22-24.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள்
என்ன?

1. நாம் மேலும் மேலும் கிறிஸ்துவின் சாயலுக்கொப்பாக்கப்
படுவதவசியம். அதினால்மாத்திரம் தேவமகிமையிற் சேர்ந்து அவ
ருக்குள் சுகமனுபவிக்க யோக்கியராவோம். 2. உபத்திரவகாலங்
களிலுந் தேவசனங்களுக்கு அதிகமான ஆறுதலுண்டு. 3. விசுவாசி
பேரின்பத்துக்குப் பக்குவமாகும்போது, அதிற்சேராதபடி அவனைத்
தடைசெய்யக்கூடியதொன்றுமில்லை. 4. மரித்தவுடனே விசுவாசி
களுக்குக் கிடைக்கும் பாக்கியமும், அவிசுவாசிகளுக்கு வரும் நிர்ப்பந்த
முஞ் சொல்லுக்கடங்காததே. 5. தமது சனங்களிடத்தில் கிறிஸ்து
வைத்திருக்கிற அன்பு மிகவும் வல்லமையானது, அதையழிக்க மர
ணத்தாலுங் கூடாதாகையால், மரணத்திலும் அது பலமுள்ளதே.
ரோ. 8: 38, 39. 6. இவ்வுலகத்தைவிட்டுப்போன விசுவாசிகள் மீட்
[illegible] உடலுக்குடனே [illegible]முழுவதிருந்தும், அதைய
டையுமட்டுக்கும் பூரண க்ஷேமத்துக்குட்பட்டிருக்கிறார்கள். 7. உயிர்
த்தெழுதலில் விசுவாசியின் சரீரம் இனிப் பிரேதக்குழியில் தங்கா
மல் அதினின்று உயிரும் மகிமையுமுள்ளதாய்ப் புறப்படும். 8. இம்
மையில் வசிக்கும் தேவசனங்கள் எதற்கும் அதைரியப்பட்டுச் சோர்ந்
துபோக அவசியமில்லை. தாம் அவர்களில் ஆரம்பித்த இரட்சண்ணிய
கிரியையைக் கர்த்தர் நிறைவேற்றுவது நிச்சயமான காரியமே. 9. மர
ணத்துக்காயிற் பயப்பட விசுவாசிக்கொரு முகாந்தரமுமில்லை.
10. இறந்துபோன உறவினரைக்குறித்து மட்டுக்குமிஞ்சித் துக்கங்
கொண்டாடுவது உயிர்த்தெழுதலின் நம்பிக்கைக்கொவ்வாமையா
னதே.

உயிர்த்தெழுதலிற் கிடைக்கும் மீட்பின் நற்பலன்கள்.

முப்பத்தெட்டாம் வினா.

உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவினிடத்தில்
அடையும் நன்மைகளென்ன?

உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் மகிமையுள்ளவர்களாய் எழுப்பப்படுவார்கள்; நியாயத்தீர்ப்புநாளில் வெளியரங்கமாய் அறிக்கை [illegible], குற்றமில்லாதவர்களென்று தீர்க்கப்படுவார்கள்; தேவனுக்குள் [illegible] சுகமடைந்து சதாகாலத்திற்கும் பூரண பாக்கியமுள்ளவர்களாவார்கள். உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவினிடத்திலடையும் நன்மைகள் இவைகளே.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவிற் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் மகிமையுள்ளவர்களாய் எழுப்பப்படுவார்கள். 1 கொ. 15: 43; "கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்."

2. நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே கிறிஸ்து விசுவாசிகளை வெளியரங்கமாய் அறிக்கையிடுவார். லூக். 12: 8; "மனுஷர்முன்பாக என்னை அறிக்கைபண்ணுகிறவன் எவனோ, அவனை மனுஷகுமாரனும் தேவதூதர்முன்பாக அறிக்கைபண்ணுவார்." மத். 10: 32.

3. நியாயத்தீர்ப்பிலே கிறிஸ்து விசுவாசிகளைக் குற்றமில்லாதவரென்று தீர்ப்பார். 1 பே. 1: 7; "அழிந்துபோகிற பொன் அக்கினியினாலே சோதிக்கப்படும்; அதைப்பார்க்கிலும் அதிக விலையேறப்பெற்றதாயிருக்கிற உங்கள் விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்டு, இயேசுகிறிஸ்து வெளிப்படும்போது உங்களுக்குப் புகழ்ச்சியும் கனமும் மகிமையுமுண்டாகக் காணப்படும்." மத். 25: 21.

4. விசுவாசிகள் தேவனுக்குள் நிறைவான சுகமடைந்து பூரண பாக்கியமுள்ளவர்களாவார்கள். 1 கொ. 2: 9; "தேவன் தம்மில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம்பண்ணினவைகளைக் கண்காணவுமில்லை, காது கேட்கவுமில்லை, அவைகள் மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை." 1 யோ. 3: 2.

5. விசுவாசிகள் சதாகாலமும் தேவனுக்குள் சுகமனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். 1 தெச. 4: 17; "இவ்விதமாய் எப்பொழுதும் கர்த்தருடனேகூட இருப்போம்."

விரித்துரை.

II. உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் மகிமையுள்ளவர்களாய் எழுப்பப்படுவார்கள் என்றீரே; உயிர்த்தெழுதல் உண்டென்பதற்கு அத்தாட்சியென்ன?

உயிர்த்தெழுதல் உண்டென்பதற்கு வேதவாக்கியமே அத்தாட்சி. தானி. 12: 2; "பூமியின் தூளிலே நித்திரைபண்ணுகிறவர்களாகிய அநேகரில் சிலர் நித்தியஜீவனுக்கும், சிலர் நித்திய நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் விழித்து எழுந்திருப்பார்கள்." யோ. 5: 28, 29; "இதைக்குறித்து நீங்கள் ஆச்சரியப்படவேண்டாம்; ஏனென்றால் பிரேதக்குழிகளிலுள்ள அனைவரும் அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்குங்காலம் வரும்; அப்பொழுது, நன்மைசெய்தவர்கள் ஜீவனை அடையும்படி எழுந்திருக்கிறவர்களாகவும், தீமைசெய்தவர்கள் ஆக்கினையை அடையும்படி எழுந்திருக்கிறவர்களாகவும் புறப்படுவார்கள்." 1 கொ. 15: 13, 14; "மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலில்லாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லையே. கிறிஸ்து எழுந்திருக்கவில்லையென்றால், எங்கள் பிரசங்கமும் விருதா, உங்கள் விசுவாசமும் விருதா." 1 கொ. 15: 16-18; "மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லை. கிறிஸ்து எழுந்திராவிட்டால், [illegible] வாசம் வீணாயிருக்கும், நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பாவங்களில் இருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்களே." யோபு 19: 25-27; சங். 17: 15; மத். 22: 29-32. இப்படி மரித்தோரையெழுப்புவோமென்று தேவன் தமது வசனத்திலே திட்டமாய் வெளிப்படுத்தியிருப்பதினாலேயும், அவர்களையெழுப்ப அவர் சர்வசக்தியுள்ளவராயிருப்பதினாலேயும், அவருடைய வாக்கின்படி பொதுவான உயிர்த்தெழுதல் நடக்குமென்பதைக்குறித்துச் சந்தேகப்படுகிறதற்கு முகாந்தரமேயில்லை. மரித்தோரை உயிரோடெழுப்பின தேவனுடைய வல்லமைக்குப் பழையதும் புதியதுமான ஏற்பாடுகள் இரண்டிலும் திருஷ்டாந்தமுண்டு. 1 இரா. 17: 22; 2 இரா. [illegible] 35; 13: 21; மாற். 5: 41, 42; லூக். 7: 12-15; யோ. 11: 39, 43, 44; [illegible]

III. மரித்தோர் எப்படியெழுப்பப்படுவார்கள்?

1. இம்மையிலிருந்த சரீரத்தோடேயே எழுப்பப்படுவார்கள். 1 கொ. 15: 42-44, 53, 54. எந்தச் சரீரம் பிரேதக்குழியில் அடக்கமாணதோ, அந்தச் சரீரமே எழுப்பப்படுமென்றும், ஆனாலும் அது

வேறே குணங்களுடையதாய் எழுந்திருக்குமென்றும் இவ்வசனங்களில் தெளிவாய்ப் போதித்திருக்கிறது. மரித்தோர் பிரேதக்குழியினின்று வேறு சரீரங்களோடே வருவார்களேயானால், அது சிருஷ்டிப்பேயல்லாமல், உயிர்த்தெழுதலாகாது.

2. விசுவாசிகளின் சரீரம் மகிமையுள்ளதாய் எழுப்பப்படும். அதாவது, 1 கொ. 15: 42–44-ல் சொல்லியபடி, அது அழிவில்லாததாயும், மகிமையுள்ளதாயும், பலமுள்ளதாயும், ஆவிக்குரியதாயும் இருக்குமென்பதே. (1) அது அழிவில்லாததாயிருக்கும். இனி அதற்கு வியாதியாவது மரணமாவது வராது. (2) அது மகிமையுள்ளதாயிருக்கும். கிறிஸ்துவினுடைய மகிமையான சரீரத்துக்கொப்பாக அது மறுரூபப்பட்டு, எந்தப் பழுதுமில்லாமல், ஒளி நிறைந்த ஜோதிமயமானதாய்த் துலங்கும். பிலி. 3: 21. (3) அது பலமுள்ளதாயிருக்கும். இனி இளைப்பாயாசசோர்வுகளை அறியாமலே, அது "பலத்தினிட்டு நடமாடும்." (4) அது ஆவிக்குரியதாயிருக்கும். உள்ளபடி ஆவியாக மாறாமலிருந்தும், அது ஆவிக்கடுத்த தன்மையுள்ள சூட்சும தேகமாகும். இனி அது பசி தாகம் முதலாகிய சுகவீனங்கள் அடையாமலும், நித்திரை செய்யாமலும், இரவும் பகலுந் தேவனுடைய ஆலயத்திலே அவரைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கும். வெளி. 7: 15, 16.

IV. நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே கிறிஸ்து விசுவாசிகளை வெளியரங்கமாய் அறிக்கைபண்ணுவார் என்பதற்குத் தாற்பரியம் என்ன?

அந்த நாளிலே கிறிஸ்து விசுவாசிகளைத் தமது சொந்தஜனமென்றும், தமது அன்பான சகோதரரென்றும் பகிரங்கமாய் ஒத்துக்கொண்டு அறிக்கையிடுவாரென்பதே அதற்குத் தாற்பரியம். அவர் இந்த அதிசயமான அறிக்கையைக் கொஞ்சம்பேருக்குமுன்பாகமாத்திரமல்ல, சகோதரராகிய பரிசுத்தவான்களுக்குமுன்பாகவும் மாத்திரமல்ல, திரளான சாட்சிகளுக்குமுன்பாகவும், அச்சமயத்திற் கூடியிருக்குஞ் சர்வலோகத்தாருக்கும் முன்பாகவும், பிசாசுக்கூட்டத்துக்கு முன்பாகவும், தேவனுக்கும் பரிசுத்த தூதர்களுக்கும் முன்பாகவும் பண்ணுவார். மத். 10: 32.

V. நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே கிறிஸ்து விசுவாசிகளைக் குற்றமில்லாதவர்கள் என்று எவ்விதமாய்த் தீர்ப்பார்?

அந்த நாளிலே யாவருக்கும் நியாயாதிபதியாகிய கிறிஸ்து விசுவாசிகளைக் குற்றமில்லாதவர்களென்று இரண்டுவிதமாய்த் தீர்ப்

பார். 1. பகையாளிகள் அவர்கள்மேல் அநியாயமாய்ச் சுமத்தின எல்லா அவதூறுகளையும் அபத்தமென்று காட்டியகற்றுவார். 2. தமக்குந் தமது நீதிக்கும் அவர்கள் பங்காளிகளாயிருப்பதினிமித்தம், அவர்கள் உள்ளபடி செய்த சமஸ்த பாவதோஷத்துக்கும் அவர்களை நீங்கலாக்கி, அவர்களை முற்றிலும் நீதிமான்களென்று தீர்ப்புச்சொல்லுவார். இனி அவர்கள்மேற்பழிகூற மனிதராலாகிலும், பிசாசுகளினாலாகிலும், நியாயப்பிரமாணத்தினாலாகிலும், மனச்சாட்சியினாலாகிலுங் கூடாததாகும். சர்வலோகாதிபதியாகிய கிறிஸ்துவே அவர்களுக்குத்தாவாதி. ரோ. 8: 33, 34.

VI. மேற்சொல்லியவைகள் தவிர, நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே விசுவாசிகள் அடையப்போகிற வேறே நன்மைகளுமுண்டா?

உண்டு. அவையாவன:—கர்த்தரால் அனுப்பப்பட்ட தேவதூதர்கள் அவர்களை வானத்தின் ஒருமுனைமுதற்கொண்டு மறுமுனைமட்டும் நாலுதிசைகளிலுமிருந்து கூட்டிக்கொண்டுவருவார்கள், மத். 24: 31; வானத்திலிருந்து ஆரவாரத்தோடே இறங்கிவருகிற கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கெதிர்கொண்டுபோக மேகங்கள்மேல் ஆகாயத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார்கள், 1 தெச. 4: 16, 17; தேவகுமாரன் அவர்களைத் தமது வலதுபக்கத்தில் நிறுத்துவார், மத். 25: 33; தேவன் அவர்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணிவைத்த மகிமையான இராச்சியத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளும்படி கிறிஸ்து அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோவார், மத். 25: 34; கெட்ட தூதரையுங் குணப்படாத மனிதரையும் நியாயந்தீர்க்க, கிறிஸ்துவோடே உபநியாயாதிபதிகளாக வீற்றிருப்பார்கள், 1 கொ. 6: 2, 3, என்பவைகளே.

VII. உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் தேவனுக்குள் நிறைவான சுகமடைந்து சதாகாலத்துக்கும் பூரண பாக்கியமுள்ளவர்களாவார்கள் என்கிறோமே; இதின் கருத்தைச் சற்றே விவரித்துக்காட்டு.

இதிலே மூன்று காரியங்கள் கவனிக்கப்படும்:—

1. உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் பூரண பாக்கியமுள்ளவர்களாவார்கள். அதாவது, அவர்கள் எல்லாப் பாவத்திலும் நிர்ப்பந்தத்திலுமிருந்து விடுதலையாகி, சொல்லரிய பேரின்பத்தைப் பெற்றுக்கொள்வார்களென்பதே. பாக்கியமாவது பாவம் துக்கம் வருத்தம் சோதனை இவை முதலாகிய சகல தீமைக்கும் நீங்கலாயிருப்பதேயாம். மரணமடைவதற்குமுன்போ இவைகளினின்று முற்றிலும் விடுதலைபெறு

கூடாதகாரியம். மேலும், மரணவேளையிலுங்கூட விசுவாசிகள் பூரண பாக்கியம் அடைகிறார்களென்று சொல்லப்படாது. ஒருவன் பூரண பாக்கியம் பெற்றனுபவிப்பதற்கு அவனுடைய ஆத்துமாவும் சரீரமும் இணைந்திருப்பதவசியம். சாவினால் பிரிந்துபோன இவைகள் கடைசி நாளில்தான் மறுபடியும் ஒன்றோடொன்று கூடும். கூடவே, விசுவாசிகள் பூரண பாக்கியத்துக்குட்படுவார்கள். "அவர்களுடைய ஜீவனாகிய கிறிஸ்து வெளிப்படும்போதே அவர்களும் அவரோடேகூட மகிமையிலே வெளிப்படுவார்கள்." கொலோ. 3: 4.

2. உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் தேவனுக்குள் நிறைவான சுகமடைவார்கள். நன்மைச் சொரூபியாகிய தேவனுக்குள் சுகமடைவது எல்லாச் செல்வத்திலுஞ் செல்வமாம். சங். 73: 24-26. இந்தச் செல்வத்தைப் பெறும் விசுவாசிகள் தேவனுடைய மகிமைப்பொருந்திய சமுகதரிசனமடைந்து, அவரோடே சகவாசிகளாவார்கள். வெளி. 21: 3. அவரை முகமுகமாய்க் கண்டு, ஆனந்தப் பரவசப்படுவார்கள். வெளி. 22: 4; 1 கொ. 13: 12; 1 யோ. 3: 2. தங்களை தேவனும் தேவன்போல் தாங்களும் வைத்திருக்கும் நேசத்தின் பரிபூரணத்தை அறிந்துணர்ந்து, அன்பென்னுஞ் சாகரத்தில் மூழ்கியாடுவார்கள். இப்படித் தேவதரிசனத்தாலுண்டாகும் ஆனந்தக்களிப்படைந்து பேரின்பப் [illegible]யாவார்கள். சங். 16: 11; யூதா 24.

3. தேவனுக்குள் விசுவாசிகள் அடையும் இந்தப் பரமானந்த சுகமானது இடையறுதலும் ஒழியாமலும் சதாநித்தியத்திலும் நிலையாயிருக்கும். 1 தெச. 4: 17; வெளி. 22: 5; ஏசா. 35: 10. உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசிகள் தேவனுக்குள் நிறைவான சுகமடைந்து, சதாகாலத்துக்கும் பூரண பாக்கியமுள்ளவர்களாவார்களென்பதின் கருத்திதுவேயாம்.

VIII. கடைசிநாளிலே துன்மார்க்கர் சேரும் நிலைமை எப்படிப்பட்டது?

கடைசிநாளிலே துன்மார்க்கர் சேரும் நிலைமை மேற்சொல்லிய விசுவாசிகளின் நிலைமைக்கு முற்றிலும் வேற்றுமையானது. அது [illegible]வார்க்குக்கெட்டாத [illegible]தக்கதே. கிறிஸ்து பிரசன்னமாகி [illegible] அவர்களையும் எழும்பப்பண்ணுவார் [illegible] அவர்கள் நித்தியசீவனுக்கும் மகிழ்ச்சிக்குமல்ல, நித்திய நிந்தைக்கும் இகழ்ச்சிக்குமே விழித்தெழுந்திருப்பார்கள். தானி. 12: 2. தங்களிடத்தில் பழிவாங்க வானத்திலிருந்து சுவாலித்தெரிகிற அக்கினியோடே இறங்கிவருகிற கிறிஸ்துவைத் திகைத்துப் பார்ப்பார்கள். வெளி. 1: 7; 2 தெச. 1: 7, 8. பர்வதங்களும் கன்மலைகளுந் தங்கள்மேல் விழுந்து,

சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கிறவருடைய முகத்துக்குங் கோபத்துக்குந் தங்களை மறைக்க அலறுவார்கள். வெளி. 6: 16, 17. கிறிஸ்து அவர்களைத் தமது நியாயாசனத்துக்குமுன் நிறுத்தி விசாரணைசெய்து, அவர்களை நித்திய ஆக்கினைக்குள்ளாக்குவார். வெளி. 20: 11, 12; மத். 25: 41. ஆகவே, அவர்கள் கர்த்தருடைய சந்நிதானத்திலிருந்து நரகத்தில் தள்ளுண்டு, ஆத்தும சரீரம் இரண்டிலுஞ் சதாநித்தியகாலத்துக்குந் தண்டனையடைவார்கள். மத். 25: 46; ரோ. 2: 8, 9; 2 தெச. 1: 10; வெளி. 14: 11.

அனுமான போதனைகள்.

IX. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. விசுவாசிகள் மோட்சவழியிலே தைரியமுஞ் சந்தோஷமுமாய் நடப்பதற்கு வேண்டிய முகாந்தரமுண்டு. 2. உயிர்த்தெழுதலிற் சன்மார்க்கருக்குந் துன்மார்க்கருக்கும் அளவில்லாத வித்தியாசமிருக்கும். 3. விசுவாசிகள் கொஞ்சக்காலத்துக்குள் சரீரமீட்பையும் அடைவார்கள். 4. மனுஷருண்டாக்கின [illegible]வை அவிக்கையும் [illegible] மோசருமனுவதினால்வரும் பாக்கியமும், மறுதலிப்பதினால் [illegible] மோசமும் மிகவும் பெரிது. 5. விசுவாசிகளின் சத்துருக்கள் ஏற்றகாலத்தில் தங்கள் அக்கிரமத்தின் பலனை அடைவார்கள். 2 பே. 2: 6-9. 6. உயிர்த்தெழுதலை எதிர்பார்க்கும்போது, விசுவாசிகள் பயப்படுவதற்கு ஒரு முகாந்தரமுமில்லை. 7. இம்மையிலிருக்குமளவும் விசுவாசிகள் பூரண பாக்கியமடைவது கூடாமை. 8. நியாயத்தீர்ப்புநாளிலே சன்மார்க்கருக்குந் துன்மார்க்கருக்கும் என்றுமுள்ள பிரிவு செய்யப்படும்.

இரண்டாம் பாகம்

மனிதனுக்குத் தேவன் விதித்திருக்கிற கடமை

முகவுரை.

மனிதனுடைய சாதாரணமான கடமை.

முப்பத்தொன்பதாம் வினா.

தேவன் மனிதனுக்கு விதித்திருக்கிற கடமை என்ன?

தாம் வெளிப்படுத்தின திருச்சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதே தேவன் மனிதனுக்கு விதித்திருக்கிற கடமை.

பகுப்பு.

I. இந்த வினாவிற் கற்பித்திருக்கிற காரியங்கள் எத்தனை?

ஐந்து காரியங்கள். அவையாவன:—

1. மனிதருக்குத் தேவன் விதித்திருக்கிற கடமைகள் உண்டு. உபா. 10: 12, 13; "இப்பொழுதும் இஸ்ரவேலே, நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவர் வழிகளிலெல்லாம் நடந்து, அவரில் அன்புகூர்ந்து, உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் தேவனாகிய கர்த்தரைச் சேவித்து, நான் இன்று உனக்குக் கற்பிக்கிற கர்த்தருடைய கற்பனைகளையும் அவருடைய கட்டளைகளையும் உனக்கு நன்மையுண்டாகும்படி கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையே அல்லாமல், வேறே எதை உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னிடத்தில் கேட்கிறார்."

2. தேவனுக்கு மனிதர் செய்யவேண்டிய கடமைகள்யாவும் கீழ்ப்படிதலென்னும் ஒரே வார்த்தையில் அடங்கும். 1 சாமு. 15: 22; "பலியைப்பார்க்கிலும் கீழ்ப்படிதலும், ஆட்டுக்கடாக்களின் நிணத்தைப்பார்க்கிலும் செவிகொடுத்தலுமே உத்தமம்."

3. தேவன் மனிதரிடத்தில் சர்வபரிபூரணமான கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். யாக். 2: 10; "ஒருவன் நியாயப்பிரமாணம் முழுவதையும் கைக்கொண்டிருந்தும், ஒன்றிலே தவறினால் எல்லாவற்றிலும் குற்றவாளியாயிருப்பான்."

4. தேவன் மனிதரிடத்தில் உள்ளத்தின் கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். மத். 22: 37; "உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் முழு மனதோடும் அன்புகூர்வாயாக."

5. தேவன் வெளிப்படுத்தின திருச்சித்தமொன்றே மனிதருடைய கீழ்ப்படிதலுக்குப் பிரமாணம். மீகா. 6: 8; "மனுஷனே, நன்மை இன்னதென்று அவர் உனக்கு அறிவித்திருக்கிறார்; நியாயஞ்செய்து, இரக்கத்தைச் சிநேகித்து, உன் தேவனுக்குமுன்பாக மனத்தாழ்மையாய் நடப்பதையேயல்லாமல் வேறே என்னத்தைக் கர்த்தர் உன்னிடத்தில் கேட்கிறார்."

விரித்துரை.

II. மனிதனுக்குத் தேவன் விதித்திருக்கிற கடமை கீழ்ப்படிதல் என்கிறாயே; அவன் என்னத்தினாலே தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியக் கடனாளி?

1. மனிதனுக்குத் தேவன் சிருஷ்டிகரும் காப்பாற்றுகிறவரும் நன்மை செய்கிறவருமானதால், அவருக்குக் கீழ்ப்படிய அவன் கடனாளியே.

2. தேவன் சர்வத்துக்கும் மேலான கர்த்தரும் அரசனும் பிரமாணகர்த்தருமானதால், அவருக்குக் கீழ்ப்படிய மனிதன் கடனாளியே. சர்வத்திலும் [illegible] மேன்மையுமாய் நமக்கும் ஆண்டவராகிய அவர் தமது நியாயப்பிரமாணத்தை நமக்குக் கொடுத்திருக்க, அதை அன்புடனேற்றுக்கொண்டு, அதற்குத் திட்டமாய்க் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது இன்றியமையாத கடமையே.

3. தமக்குக் கீழ்ப்படியத்தான் தேவன் மனிதனை உண்டுபண்ணினார். ஆகையால் அப்படிச்செய்ய அவன் கடனாளியே.

4. தேவனுடைய மகத்துவமான இலட்சணங்களினிமித்தம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறது மனிதன் கடனாளியே. நாம் அவரில் அன்புகூரும்படி அவர் சமஸ்த பரிபூரண நன்மையும் நிறைந்தவர். அந்த அன்பை வெளிப்படுத்துகிறதற்குக் கீழ்ப்படிதலேயன்றி வேறே வழியில்லை.

5. விசேஷமாய் இயேசுகிறிஸ்துமூலமாகத் தேவன் பாவிகளுக்குப் பாராட்டின அளவில்லாத அன்பினிமித்தம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய மனிதன் கடனாளியே. எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான இந்த அன்புக்கு இணங்கிக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் மற்றெதற்கும் இணங்கிக்கீழ்ப்படியமாட்டார்கள். கீழ்ப்படிதலுக்குக் கிறிஸ்துவின் சிநேகிதனையேவுகிற சமஸ்த ஏதுக்களிலும் பலத்ததிதுவே. 1 யோ. 4 : 19; 2 கொ. 5: 14, 15.

III. தேவன் வெளிப்படுத்தின் சித்தம் ஒன்றே மனிதரின் கீழ்ப்படிதலுக்குப் பிரமாணம் என்கிறீரே; தேவசித்தம் எத்தனை வகைப்படும்?

தேவசித்தமானது அந்தரங்கசித்தம் என்றும் பகிரங்கசித்தம் என்றும் இருவகைப்படும்.

1. தேவனுடைய அந்தரங்கசித்தம். இது சம்பவித்ததும், சம்பவிக்கிறதும், சம்பவிப்பதுமாகிய சமஸ்த காரியங்களையும்பற்றியது. இது தீர்க்கிரியைகளுக்கும் எட்டும். தேவன் தூர்க்கிரியைகளுக்கிடங்கொடுத்தும் தமக்கு மகிமையுண்டாக அவைகளையும் ஆண்டு நடத்துகிறார். இந்த அந்தரங்கசித்தமானது தேவனுடைய சுய கிரியைகளுக்குப் பிரமாணமேயல்லாமல், மனிதரின் கீழ்ப்படிதலுக்குப் பிரமாணமல்ல. உபா. 29: 29.

2. தேவனுடைய பகிரங்கசித்தம். இது சிருஷ்டிகள் செய்யக்கூடியதும், செய்யவேண்டியதுமான காரியங்களைப்பற்றியது. மேற்சொல்லிய அந்தரங்கசித்தத்தைப்போல, இது துர்க்கிரியைமுதலாய்ச் சமஸ்தத்துக்குமெட்டாமல், மனிதர் செய்யவேண்டிய கடமைகளுக்கும் இயல்பாகவே தேவமகிமைக்கேதுவான செய்கைகளுக்கும் மாத்திரமெட்டும். பகிரங்கமான இந்தச் சித்தத்தைத் தேவன் பழைய புதிய ஏற்பாடுகளடங்கிய வேதாகமத்திலே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். மனிதருடைய கீழ்ப்படிதலுக்குப் பிரமாணம் இதொன்றேயல்லாமல் வேறே இல்லை. மீகா. 6: 8.

IV. தேவன் மனிதரிடத்தில் எப்படிப்பட்ட கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார்?

தேவன் மனிதரிடத்தில் சர்வபரிபூரணமும் இடையறாததும் குறைவற்றதும் உண்மையும் உள்ளானதும் மனோற்சாகமுமான கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார்.

1. தேவன் சர்வபரிபூரணக் கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். நாம் தேவனுடைய சமஸ்தமான கட்டளைகளையுங் கைக்கொள்ளவேண்டும். சங். 119: 6. அவைகளெல்லாவற்றிற்கும் அவருடைய அதிகாரமுத்திரையிட்டிருக்கிறது. யாக். 2: 10, 11.

2. தேவன் இடையறாத கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். நாம் எப்பொழுதும் இடைவிடாமலே அவருடைய பிரமாணத்தைக் காத்து நடக்கவேண்டும். சங். 119: 44. தேவசித்தத்துக்கு விரோதஞ்செய்யத் துணியாமல், எவ்வேளையிலும் அதற்குத் திடமும் விடாப்பக்தியுமாய்க் கீழ்ப்படிவதெல்லாருக்குங் கடமை.

3. தேவன் குறைவற்ற கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். நாமாவது நமக்காக ஒரு பிணையாளியாவது நியாயப்பிரமாணத்தைத் தப்பறக் கைக்கொள்வது இன்றியமையாதது. அதைச் சரியாய்க் காத்துநடக்கவோ எந்த மனுஷனாலுங் கூடாது. ஆகையால், பாவிகளுக்கோரே பிணையாளியாயிருக்கிற கிறிஸ்துவைத் தள்ளிவிடுகிற யாவருங் கெட்டுப்போவது நிச்சயமே.

4. தேவன் உண்மையான கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். உண்மையற்ற கீழ்ப்படிதல் ஒன்றுக்குமுதவாது. வெளிவேஷமான கீழ்ப்படிதலை மனிதர் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்; இருதயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிற தேவனுக்கோ அது முற்றிலும் அருவருப்பானதே.

5. தேவன் உள்ளான கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். புறக்கீழ்ப்படிதலோடே அகக்கீழ்ப்படிதலுஞ் சேர்ந்திருப்பது அவசியம். தேவனுடைய பிரமாணம் வெளிநடத்தைக்குமாத்திரமல்ல, இருதயத்தின் சிந்தனைகளுக்குமெட்டுகிறது. எரே. 17: 10; எபி. 4: 12, 13.

6. தேவன் மனோற்சாகமான கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார். நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மனப்பூர்வமாயல்ல, கட்டாயமாய்க் கீழ்ப்படிகிறவர்கள் அடிமைகளேயன்றி, புத்திரரல்லர்.

அனுமான போதனைகள்.

VI. மேற்சொல்லியவைகளின் அனுமான போதனைகள் என்ன?

1. தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமற்போகிறவர்களுக்குப் போக்குச்சொல்ல இடமில்லை. 2. எந்த ஸ்திதியிலிருந்தாலுஞ்சரி, ஒவ்வொரு மனுஷனுந் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியக் கடமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். 3. வேதவசனம் முழுவதையும் வணக்கமாய் மதித்து வழிப்படுவது யாவருக்குங் கடன். அது நாம் எவ்வேளையும் எவ்விஷயத்திலுஞ் செய்யவேண்டிய சமஸ்த கடமைகளையுஞ் சுட்டிக்காட்டுகிற விரலுக்கொப்பானது. 4. இருதயக்கீழ்ப்படிதலோடே சேர்ந்திராத புறக்கீழ்ப்படிதலைத் தேவன் அங்கீகரியார். 5. ஜீவனுள்ளளவும் மனிதர் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குட்பட்டவர்களே. 6. நமது கீழ்ப்படிதலுக்கு முக்கியமான ஏதுவாயிருக்கவேண்டியது அன்பே. 7. நியாயப்பிரமாணத்தைத் தப்பறக் கைக்கொண்டு, அதை மகிமைப்படுத்தின பிணையாளியாகிய கிறிஸ்துவோடே ஐக்கியப்படுவது நமக்கின்றியமையாதது. 8. தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியும் விஷயத்தில் மனம்போன போக்கிலே நடக்க எவனுக்கும் உத்தரவில்லை. 9. தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே மனுஷனுக்கு மேலான மாட்சிமை. 10. கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கு வரும் பாக்கியமும், கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கு வரும் நிர்ப்பாக்கியமும் அளவிலடங்காதவை. ஏசா. 3: 10, 11; ரோ. 2: 6-11.